NORA ROBERTS

INNER HARBOR

Traducere:
Dagmar Heidrun Popescu

Editura MIRON

PROLOG

Phillip Quinn a murit la vârsta de treisprezece ani. Dar cum personalul mult prea solicitat şi prea puţin plătit de la urgenţa Spitalului Baltimore City l-a readus la viaţă în mai puţin de nouăzeci de secunde, nu a fost mort prea multă vreme.

Dar din punctul lui de vedere, a fost totuşi destul de mult.

Pe scurt, ceea ce-l ucisese au fost două gloanţe de calibrul 25, lansate într-o sâmbătă noaptea prin geamul deschis al unei Toyota Celica, furată. Degetul de pe trăgaci aparţinuse unui foarte bun prieten – sau cât de foarte bun prieten se poate pretinde un hoţ de treisprezece ani, de pe străzile rău famate ale oraşului Baltimore.

Gloanţele i-au ratat inima. Nu cu prea mult, dar în ultimii ani Phillip aprecia că totuşi suficient de mult.

Această inimă, tânără şi puternică, atât de trist încercată, a continuat să bată în timp ce el zăcea acolo, revărsând sânge peste prezervativele folosite şi fiolele sparte din rigola puturoasă, în colţul dintre Fayette şi Paca.

Durerea era obscenă, ca nişte ţurţuri de gheaţă arzând,

care-i sfredeleau pieptul. Dar această durere care-şi bătea joc de el refuza să-l tragă dedesubt, în starea de inconştienţă eliberatoare. Zăcea acolo treaz şi conştient, auzind ţipetele altor victime sau ale spectatorilor, schelălăitul frânelor, turaţiile motoarelor şi propria lui respiraţie. Rapidă şi hârâită.

Ascunsese tocmai o mică recoltă de electronice pe care le furase dintr-un magazin cu trei etaje, fără lift, aflat la mai puţin de patru cvartale distanţă. Avea în buzunar două sute cincizeci de dolari şi o pornise fudul să cumpere marijuana de zece dolari, ca să poată trece noaptea. Cum abia ieşise din închisoarea pentru minori unde petrecuse nouăzeci de zile pentru o altă spargere, era liber ca pasărea cerului. Şi lefter.

Iar acum se pare că era şi ghinionist.

Mai târziu îşi va aminti la ce se gândea acum. La naiba, ah, la naiba, ce *doare*! Dar se pare că nu se putea gândi la altceva. Anume, că se aflase întâmplător în locul acela. Ştia asta. Gloanţele nu îi fuseseră destinate lui în mod special. Întrezărise culorile bandei în acele trei secunde împietrite, înainte ca pistolul să-i lanseze gloanţele. Erau propriile lui culori, când se sinchisea să se asocieze cu vreuna dintre bandele care cutreierau străzile şi aleile

oraşului.

Dacă nu ar fi ieşit tocmai atunci din sistem, nu s-ar fi aflat în acel moment în colţul acela. I s-ar fi spus să stea deoparte şi acum nu ar fi zăcut aici cu sângele şiroind din el şi cu ochii în gura împuţită de canal.

Flaşuri de lumini – albastru, roşu, alb. Urletul sirenelor acoperi urletele oamenilor. Poliţia. Cu toată ceaţa durerii, instinctul lui îi spunea să o ia la fugă. În mintea lui sări în sus, tânăr, agil, cunoscător al străzilor, pierzându-se în umbră. Dar chiar şi numai efortul gândirii îi aduse sudoarea rece care i se prelingea acum pe faţă.

Simţi o mână pe umăr şi degete care cercetau* până când ajunseră la pulsul slab de pe gâtul lui.

Ăsta respiră. Chemaţi paramedicii...

Cineva îl întoarse cu faţa în sus. Durerea era insuportabilă, dar nu putu da drumul strigătului care îi sfâşia creierii. Văzu chipuri plutind deasupra lui, ochii duri ai unui poliţist, ochii zâmbitori ai unui asistent medical. Lumini roşii, albastre şi albe îi ardeau ochii. Cineva plângea cu hohote ascuţite, pătrunzătoare.

Rezistă, puştiuie.

De ce? Voia să întrebe de ce. Era dureros să fie aici. Nu o să scape niciodată de aici, aşa cum îşi promisese odată

că va face. Ce mai rămăsese din viaţa lui se scurgea, roşie, în canal. Ce fusese înainte de asta era doar urâţenie. Ce era acum, era doar durere.

Pe naiba, la ce bun să rămână aici?

Leşină o vreme, scufunzându-se dincolo de durere, unde lumea era doar un roşu întunecat şi murdar. De undeva din afara lumii lui, auzea urletul sirenelor, simţea o apăsare pe piept, deplasarea în viteză a ambulanţei.

Apoi din nou lumini, de un alb strălucitor, care-i ardeau pleoapele închise. Şi el zbura, în timp ce de peste tot din jurul lui se auzeau voci strigând.

Răni de glonţ, în piept. Tensiunea opt cu cinci şi coboară, pulsul slab şi rapid. La limită. Pupilele sunt bune.

Tipul şi grupa sanguină pentru transfuzie. Ne trebuie poze. La trei. Unu, doi, trei.

Avea senzaţia că trupul îi tresălta, în sus şi în jos. Nu-i mai păsa. Până şi roşul acela murdar devenise cenuşiu. Un tub îşi împingea drumul în jos pe beregata lui şi nu se obosi să-l tuşească afară. Abia dacă îl simţea. Abia dacă mai simţea ceva şi îi mulţumi lui Dumnezeu pentru asta.

Îi scade tensiunea. Îl pierdem.

Eu sunt pierdut de multă vreme, îşi spuse el.

Îi urmări cu vag interes, o jumătate de duzină de

costume verzi, într-o încăpere mică, unde un băiat înalt, blond, zăcea întins pe o masă. Era sânge peste tot. Sângele lui, îşi dădu el seama. El se afla pe masa aceea, cu pieptul sfâşiat, deschis. Se uită în jos la el, cu detaşată simpatie. Acum nu-l mai durea şi senzaţia liniştită de uşurare îl făcu aproape să zâmbească.

Pluti mai sus, până când scena de dedesubt căpătă o strălucire perlată şi sunetele nu mai erau altceva decât nişte ecouri.

Simţi apoi o durere sfredelitoare, un şoc subit care făcu trupul de pe masă să tresalte, sugându-l înapoi. Lupta lui de a se distanţa a fost scurtă şi inutilă. Era din nou înăuntru, simţind din nou, pierdut din nou.

Următorul lucru pe care îl mai ştiu era că alerga într-o ceaţă aburindă, ca de drog. Cineva sforăia, încăperea era întunecată şi patul, strâmt şi tare. O lumină vagă se filtra printr-un geam plin de amprente. Aparatele scoteau semnale sonore şi aspirau monoton. Vrând să scape de sunete, se întoarse înapoi în el.

Două zile a fost între viaţă şi moarte. Fusese cât se poate de norocos. Aşa i s-a spus. De către o o soră drăguţă, cu ochi obosiţi şi un doctor cu păr cărunt şi buze subţiri. Nu era pregătit să-i creadă, nu când era prea slăbit

ca să ridice mâna, nu când durerea aceea cumplită se strecura înapoi în el, din două în două ore, ca un ceas.

Când au intrat cei doi poliţişti, era treaz şi durerea se mai potolise, sub straturile de morfină. Dintr-o privire şi-a dat seama că erau poliţişti. Instinctele nu îi amorţiseră într-atât încât să nu recunoască mersul, pantofii, ochii. Nu avea nevoie de legitimaţiile pe care i le fluturară aceştia.

— Aveţi o ţigară? Phillip îi întreba asta pe toţi care treceau prin dreptul lui. Simţea o disperată nevoie de nicotină, deşi se îndoia că ar reuşi să tragă dintr-o ţigară.

— Eşti prea mic ca să fumezi. Primul poliţist îşi lipi un zâmbet în colţul gurii şi se opri la marginea patului. Poliţistul cel Bun, se gândi Phillip, îngrijorat.

— Dar eu îmbătrânesc cu fiecare minut.

— Ai noroc că eşti în viaţă. Cel de al doilea poliţist îşi păstră expresia dură, în timp ce scotea un carnet de însemnări.

Şi Poliţistul cel Rău, decise Phillip. Aproape că se amuza.

— Asta mi se spune tot timpul. Deci ce naiba s-a întâmplat?

— Tu să ne spui. Poliţistul cel Rău îşi poziţionă creionul pe o pagină a carnetului său.

— Am fost împuşcat, fir-ar să fie.

— Ce căutai pe stradă?

— Cred că mă duceam acasă. Stabilise deja cum să joace piesa asta şi închise ochii. Nu-mi amintesc prea bine. Am fost la... la ***cinema?*** Transformă afirmaţia în întrebare şi deschise ochii. Văzu că Poliţistul cel Rău nu avea de gând să cumpere asta, dar ce altceva puteau face ei?

— Ce film ai văzut? Cu cine ai fost?

— Uite ce e, nu ştiu. Totul este o învălmăşeală. Acum mergeam, acum m-am pomenit întins pe jos.

— Spune-ne ce-ţi aminteşti. Gândeşte-te. Poliţistul cel Bun puse o mână pe umărul lui Phillip.

— S-a întâmplat repede. Am auzit împuşcături – împuşcături trebuie să fi fost. Cineva ţipa şi am simţit ca şi cum mi-ar fi explodat ceva în piept. Asta măcar era destul de aproape de adevăr, îşi spuse în gând.

— Ai văzut o maşină? Ai văzut cine a tras?

Ambele imagini erau încrustate în creierul lui ca acidul, pe oţel.

— Cred că am văzut o maşină – de culoare închisă. O clipă.

— Tu ţii de *Flăcări.*

Phillip îşi întoarse. Privirea spre Poliţistul cel Rău.

— Mă învârt uneori printre ei.

— Trei dintre trupurile pe care le-am adunat din stradă aparţineau membrilor *Tribului.* Ei nu au avut norocul tău. *Flăcările* şi *Tribul* se duşmănesc al naibii.

— Aşa am auzit.

— Ai încasat două gloanţe, Phil. Poliţistul cel Bun îşi compuse o expresie plină de îngrijorare. Câţiva milimetri mai încolo şi erai mort înainte să atingi asfaltul. Pari să fii un puşti isteţ. Un puşti isteţ nu se amăgeşte cu gândul că trebuie să fie loial faţă de nişte ticăloşi.

— Nu am văzut nimic.

Nu era vorba de loialitate. Era vorba de supravieţuire. Dacă ciripea, era mort.

— Aveai peste două sute de dolari în portofel.

Phillip ridică din umeri, regretând gestul când mişcarea îi stârni fantomele durerii.

— Da? Atunci înseamnă că-mi pot plăti factura aici, la Hilton.

— Nu face pe isteţul cu mine, borfaş mic ce eşti. Poliţistul cel Rău se aplecă deasupra patului. Văd dealde tine în fiecare afurisită de zi. Nu ai ieşit nici de douăzeci de ore din sistem şi ai şi sfârşit sângerând într-o rigolă.

Phillip nici nu clipi.

— Faptul că am fost împuşcat înseamnă o încălcare a

eliberării mele condiţionate?

— De unde ai banii?

— Nu-mi amintesc.

— Ai fost acolo după droguri.

— Aţi găsit ceva asupra mea?

— Poate că da. Nu-ţi aminteşti, nu?

Asta e bună, îşi spuse Phillip.

— Acum chiar că mi-ar prinde bine ceva.

Poliţistul cel Bun îşi mută greutatea pe celălalt picior.

— Las-o uşurel o vreme. Ascultă, fiule, colaborezi cu noi şi suntem corecţi cu tine. Ai fost destul de des în sistem ca să-ţi dai seama cum funcţionează.

— Dacă sistemul ar fi funcţionat, nu aş fi fost acum aici, nu? Nu-mi puteţi face nimic ce nu mi s-a făcut. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă aş fi ştiut că avea să se întâmple ceva, nu aş fi fost acolo.

Agitaţia bruscă din hol le distrase poliţiştilor atenţia. Phillip închise ochii. Recunoştea vocea care se înălţa într-o furie acidă.

Phillip încremeni. Şi când aceasta năvăli pe uşă, deschise ochii şi văzu că ghicise bine.

Se îmbrăcase special pentru vizită, observă Philip. Părul galben era întins şi dat cu fixativ ca să se supună şi se

fardase abundent. Probabil că era o femeie drăguţă sub fard, dar masca era aspră şi dură. Avea un corp frumos, care-i permitea să rămână în afacere. Dansatoarele de striptease care lucrau şi cu normă de prostituate aveau nevoie de un ambalaj ca lumea. Îşi trăsese pe ea un top şi jeanşi şi-şi ciocănea drumul spre pat pe tocuri de zece centimetri.

— Cine naiba crezi că o să plătească pentru asta? Nu eşti bun decât să faci necazuri.

— Bună, mamă şi mie îmi pare bine să te văd.

— Nu face pe deşteptul cu mine. Din cauza ta îmi bat poliţiştii la uşă. M-am săturat. Aruncă o privire spre cei doi bărbaţi care stăteau de o parte şi de cealaltă a patului. Ca şi fiul ei, recunoscuse poliţiştii.

— Are aproape paisprezece ani. Eu una am terminat cu el. De data asta nu o să se mai întoarcă acasă la mine. M-am săturat de poliţişti şi de asistenţi sociali care să-mi respire în ceafă.

Se scutură de sora care intrase repede şi o apucase de braţ, apoi se aplecă deasupra patului.

— De ce naiba nu ai murit, pur şi simplu?

— Nu ştiu, spuse Phillip încet. Am încercat.

— Niciodată nu ai fost bun de ceva.

Se descotorosi sâsâind de Poliţistul cel Bun, care o trăgea înapoi.

— Nu ai fost niciodată bun de ceva. Să nu te prind că vii să cauţi un loc unde să stai când ieşi de aici, strigă ea în timp ce era târâtă afară din salon. Eu una am terminat cu tine.

Phillip aşteptă, ascultând-o înjurând, ţipând, cerând hârtii pe care să le semneze ca să-l scoată din viaţa ei. Apoi se uită la Poliţistul cel Rău.

— Credeţi că mă puteţi speria? Eu trăiesc cu aşa ceva. Nu e nimic mai rău decât să trăieşti cu aşa ceva.

Peste două zile, doi străini intrară în salonul lui. Bărbatul era un uriaş cu ochi albaştri, mari, pe o faţă mare. Femeia avea un păr roşcat sălbatic, care-i scăpa din nodul prost făcut de la ceafă şi o faţă plină de pistrui. Femeia îi luă fişa de la picioarele patului, o citi şi apoi se bătu cu ea în palmă.

— Bună. Phillip. Eu sunt Dr. Stella Quinn. El este soţul meu, Ray.

— Da şi?

Ray trase un scaun mai aproape de pat şi se aşeză, cu un oftat de plăcere. Îşi înclină capul, studiindu-l scurt pe Phillip.

— Ai intrat într-un rahat al naibii de mare aici, nu-i aşa? Vrei să ieşi din el?

UNU

Phillip slăbi nodul Windsor al cravatei Fendi. Era o navetă lungă din Baltimore până la Maryland, pe Coasta de Est şi îşi programase CD playerul cu acest gând în minte. A început blând, cu puţin Tom Petty şi formaţia Heartbreakers.

Traficul de joi seara era exact atât de greu pe cât se prezisese, înrăutăţit în plus de ploaia mocănească şi de toţi acei gură-cască care nu au putut rezista tentaţiei de a se holba la infinit, fascinaţi, la un accident de pe Centura Baltimore, în care fuseseră implicate trei maşini.

În timp ce se îndrepta spre sud, pe Drumul 50, nici măcar mângâierile fierbinţi ale nepreţuiţilor Rolling Stones nu-i puteau schimba complet starea de spirit.

Îşi luase de lucru acasă şi trebuia, într-un fel, să-şi găsească timp pentru Myerstone Fire, peste weekend. Aceştia doreau o abordare complet nouă pentru campania lor de publicitate. Cauciucuri fericite fac şoferii fericiţi, se gândea Phillip, bătând cu degetele în volan, în ritmul îndrăcite! chitare a lui Keith Richard.

Ceea ce era o idioţenie, decise el. Nimeni nu conducea fericit în traficul de vârf, pe ploaie, indiferent ce cauciuc îi

învelea roţile.

Dar îi venise o idee care îi va face pe utilizatori să creadă că dacă vor rula cu anvelope Myerstones vor fi fericiţi, în siguranţă şi sexi. Asta era munca lui şi era bun la asta.

Suficient de bun ca să jongleze cu patru firme mari, să supervizeze situaţia altor şase mai mici şi niciodată să nu lăse impresia că transpiră cât de cât, printre culoarele alunecoase de la *Inovations,* firma de publicitate bine înfiptă, la care lucra. Firma care cerea stil, exuberanţă şi creativitate de la executivii săi.

Nu-l plăteau ca să-l vadă transpirând.

Totuşi, când era singur, era altceva.

El ştia că ardea nu ca o lumânare ci ca o torţă, la ambele capete, de luni de zile. Cu o singură, dură lovitură a sorţii, ajunsese de la a trăi pentru Phillip Quinn, la a se întreba ce se întâmplase oare cu stilul lui de viaţă plăcut, alert, ascendent.

Moartea tatălui său, în urmă cu şase luni, îi întorsese viaţa cu fundul în sus. Viaţa pe care Ray şi Stella Quinn i-o îndreptaseră în urmă cu şaptesprezece ani. Aceştia intraseră în posomorâta cameră de spital şi îi oferiseră o şansă şi o alegere. Alesese şansa, pentru că era suficient

de isteţ ca să înţeleagă că pentru el nu exista nicio alegere.

Revenirea înapoi pe stradă nu mai era la fel de atrăgătoare cum fusese înainte de a fi fost sfârtecat de gloanţe. A trăi împreună cu mama lui nu mai era o opţiune nici dacă aceasta s-ar fi răzgândit şi l-ar fi primit înapoi în apartamentul înghesuit din cartierul rău famat din Baltimore. Asistenţa Socială înţelesese perfect situaţia şi Phillip ştia că va fi aruncat înapoi în sistem în clipa în care se va repune pe picioare.

Nu avea nicio intenţie să se întoarcă în sistem, sau înapoi la mama lui, sau înapoi în rigolă. Se hotărâse deja. Simţea că nu avea nevoie decât de puţin timp ca să-şi facă un plan.

Pe moment, acest timp era amortizat de nişte droguri foarte bune, pe care nu trebuia să le cumpere sau să le vândă. Dar nu-şi imagina că acest beneficiu va funcţiona pentru totdeauna.

Cu Demerol-ul prelingându-i-se în corp, îi studie şiret pe cei doi Quinn şi decise că aceştia erau un cuplu bizar de binefăcători. Ideal pentru el. Voiau să facă pe bunii samariteni, să-i ofere un loc unde să stea până se recupera sută la sută, foarte bine pentru ei. Şi foarte bine

pentru el.

l-au spus că aveau o casă pe Coasta de Est, ceea ce pentru un copil dintr-un oraş din centrul continentului era undeva la capătul lumii. Dar îşi spuse că o schimbare de decor nu avea cum să-i strice. Aveau doi băieţi cam de vârsta lui. Phillip decise că nu avea de ce să-şi facă griji pentru doi răzgâiaţi crescuţi de bunii samariteni.

l-au spus că aveau reguli şi că educaţia era prioritară. Nici şcoala nu îl deranja prea mult. Când decidea să se ducă la şcoală, era floare la ureche pentru el.

Fără droguri. Stella spusese asta cu o voce rece care îl făcu pe Phillip să o reevalueze, în timp ce arbora cea mai angelică expresie şi răspunse politicos, *Nu, doamnă.* Nu avea nicio îndoială că atunci când ar fi dorit o doză, ar fi reuşit el să găsească o sursă, chiar şi într-un orăşel căcăcios de pe coastă.

După care Stella se aplecă deasupra patului, sfredelindu-l cu privirea, zâmbind abia perceptibil.

— Ai o faţă ieşită parcă dintr-o pictură renascentistă. Dar asta nu te face să fii mai puţin hoţ, haimana şi mincinos. Noi te vom ajuta dacă vrei să fii ajutat. Dar nu ne trata ca pe nişte imbecili.

Şi Ray râse cu râsul lui mare, bubuitor, strângându-i de

umăr, în acelaşi timp, pe Stella şi pe el şi spunând, îşi aminti Phillip, că ar fi o rară trataţie pentru el să aibă ocazia, în viitor, să-i privească pe cei doi căpoşi.

În următoarele două săptămâni au mai venit de câteva ori la el. Phillip a stat de vorbă cu ei şi cu asistentul social, care era mult mai uşor de îmbrobodit decât cei doi Quinn.

În final l-au scos din spital şi l-au dus la casa frumoasă, albă, de lângă apă. A făcut cunoştinţă cu fiii lor, a evaluat situaţia. Când a aflat că aceştia, Cameron şi Ethan, fuseseră luaţi exact ca şi el, s-a convins că cei doi erau într-adevăr, nişte lunatici.

Îşi acorda timp, evaluând situaţia. Pentru un doctor şi un profesor de colegiu, aceştia nu colecţionaseră prea multe valori uşor de furat sau de ascuns. Dar studie ceea ce se găsea.

Dar în loc să fure de la ei, se îndrăgosti de aceştia. Le luă numele şi îşi petrecu următorii zece ani în casa de pe malul apei.

Apoi Stella muri şi o parte din lumea lui se nărui. Aceasta devenise pentru el mama despre care nu crezuse vreodată că ar putea exista. Fermă, puternică, iubitoare şi subtilă. A plâns pentru ea, pentru această primă adevărată pierdere din viaţa lui. Şi-a îngropat în muncă o parte din

această durere, făcându-şi drum prin colegiu, având ca ţel succesul şi strălucirea sofisticării – şi o poziţie de început la *Inovations...*

Dar nu avea de gând să rămână multă vreme pe treapta de jos.

Ocuparea unui loc la sediul din Baltimore al firmei *Inovations* era un mic triumf personal. Se întorcea în oraşul nefericirii lui, dar se întorcea ca un om de gust. Nimeni dintre cei care l-ar fi văzut pe bărbatul în costum pe comandă nu ar fi bănuit că acesta fusese odinioară un amărât de hoţ, un fost traficant de droguri şi o prostituată ocazională.

Absolut tot ce câştigase el în ultimii şaptesprezece ani îşi avea punctul de plecare în momentul acela în care intraseră pe uşa salonului de spital Ray şi Stella Quinn.

Apoi Ray a murit subit, lăsând umbre care încă mai trebuiau spălate cu lumină. Bărbatul pe care Phillip îl iubise total, aşa cum doar un fiu îşi poate iubi tatăl, îşi pierduse viaţa pe o liniştită porţiune de drum, în mijlocul zilei, când maşina lui s-a întâlnit, în mare viteză, cu un stâlp de telefon.

Şi din nou un salon de spital. Dar de data aceasta, Puternicul Quinn zăcea sfărâmat pe un pat, cu aparatele

gâfâind în jurul lui. Philip, împreună cu fraţii săi, i-au făcut promisiunea că vor avea grijă de ultimul dintre vagabonzii lui Ray Quinn, un alt băiat pierdut.

Dar băiatul acesta avea secrete şi se uita la tine cu ochii lui Ray. Bârfele din micuţul orăşel de la marginea apei, St. Christopher din Maryland, de pe Coasta de Est şi din vecinătăţile acestuia, făceau aluzii la adulter, la sinucidere, la scandal. În cele şase luni de când au început şoaptele, Phillip simţea că nici el şi nici fraţii lui nu se apropiaseră câtuşi de puţin de adevăr. Cine era Seth Delauter şi care era legătura lui cu Raymond Quinn?

Un alt copil vagabond? Un alt băiat aproape adolescent, crescut într-o mare vicioasă a neglijării şi a violenţei, care avea nevoie cu atâta disperare de un traseu în viaţă? Sau era el mai mult decât atât? Un Quinn, prin sânge dar şi prin circumstanţe?

Singurul lucru de care putea fi sigur Phillip, era că Seth, băiatul de zece ani, era fratele lui, la fel cum Ethan şi Cam erau fraţii lui. Fiecare dintre ei fusese smuls dintr-un coşmar şi fiecăruia dintre ei i se dăduse o şansă să-şi schimbe viaţa.

În ce-l privea pe Seth însă, Ray şi Stella nu erau acolo ca să păstreze deschisă această alegere.

Exista o parte în Phillip, o parte care trăise în sufletul unui hoţ mic şi nepăsător, care respingea chiar şi posibilitatea ca Seth să fie sângele lui Ray, un fiu conceput în adulter şi abandonat în ruşine. Aceasta ar fi însemnat o trădare faţă de tot ce îl învăţaseră soţii Quinn, faţă de tot ce îi arătaseră, trăindu-şi viaţa aşa cum şi-au trăit-o ei.

Se detesta pentru faptul că se gândea la aşa ceva, pentru faptul că uneori îl studia pe Seth cu ochi reci, cercetători, întrebându-se dacă nu cumva existenţa băiatului a fost motivul morţii lui Ray Quinn.

Ori de câte ori îi revenea în minte acest gând, Phillip îşi întorcea atenţia spre Gloria Delauter. Mama lui

Seth era femeia care îl acuzase pe Profesorul Raymond Quinn de hărţuire sexuală. Pretindea că acest lucru se întâmplase cu ani în urmă, pe vremea când era studentă la universitate. Dar nu exista nicio evidenţă care să confirme că ea studiase acolo.

Aceeaşi femeie îi vânduse lui Ray copilul de zece ani, ca şi cum ar fi fost un pachet de carne. Aceeaşi femeie, Phillip era sigur, la care fusese Ray în Baltimore, în ziua aceea, înainte de a se întoarce acasă – şi de a-şi găsi moartea.

Aceasta dispăruse. Femei ca Gloria au abilitatea de a ocoli tot ce le poate prejudicia. În urmă cu câteva

săptămâni le trimisese o scrisoare de şantaj, câtuşi de puţin subtilă: dacă vreţi să păstraţi băiatul, vreau mai mult. Fălcile lui Phillip se încleştaseră când îşi aminti groaza nedisimulată de pe chipul lui Seth când a aflat.

N-o să pună ea mâna pe băiat, îşi spuse Phillip. Va afla ea că fraţii Quinn erau dintr-un aluat mai dur decât un bătrân slab de inimă.

Şi nu doar fraţii Quinn, acum, îşi spuse el intrând pe drumul de ţară care îl ducea acasă. Se gândi la familie, în timp ce conducea repede, pe un drum flancat de câmpuri cu soia, mazăre, porumb crescut mai înalt decât omul. Acum că Ethan şi Cam erau însuraţi, Seth avea de partea lui şi două femei hotărâte.

Însuraţi. Phillip îşi scutură capul, amuzat. Cine s-ar fi gândit vreodată la asta? Cam s-a mutat la asistenta aceea socială atât de sexi, iar Ethan s-a căsătorit cu Grace cea cu ochii blânzi. Şi a devenit brusc, zâmbi Phillip, tatăl lui Aubrey cea cu chip de înger.

Mă rog, foarte bine pentru ei. Dar trebuia să recunoască faptul că Anna Spinelli şi Grace Monroe erau croite pentru fraţii lui. Acest lucru nu va face decât să adauge un plus forţei lor ca familie, când va sosi momentul audierilor pentru tutela permanentă a lui Seth. Iar faptul că aceştia

erau căsătoriţi, le venea mănuşă. Chiar dacă numai cuvântul în sine îi provoca, lui, frisoane.

În ce-l privea pe el, Phillip prefera viaţa de burlac, cu toate avantajele acesteia. Nu că ar fi avut timp, în ultimele câteva luni, să profite de toate aceste avantaje. Sfârşiturile de săptămână în St. Chris, supravegherea temelor pentru acasă, construirea împreună a unei carene pe şantierul nou-născutei lor afaceri *Ambarcaţiunile Quinn,* contabilitatea acesteia, cutreierarea băcăniilor – toate deveniseră oarecum domeniul lui – aglomerau stilul de viaţă al unui om.

Îi promisese tatălui său, pe patul de moarte, că se va ocupa de Seth. Făcuse un pact cu fraţii lui să se mute înapoi pe coastă, să împartă tutela şi responsabilităţile. Pentru Phillip, pactul acesta însemna să-şi împartă timpul între Baltimore şi St. Chris şi energia, între menţinerea carierei – şi a venitului – şi îngrijirea unui nou şi adesea problematic frate şi a unei noi afaceri.

Totul era un risc. Să creşti un puşti de zece ani nu se putea face fără dureri de cap şi greşeli stângace, în cele mai bune cazuri, îşi spuse el. Seth Delauter, crescut de o prostituată cu program redus, o dependentă de droguri cu program complet şi de o speculantă amatoare, era o

adevărată provocare.

A pune pe picioare o antrepriză de construcţii de ambarcaţiuni presupunea o serie de detalii agasante şi muncă pe brânci. Dar totuşi funcţiona şi dacă făcea abstracţie de ridicolele solicitări asupra timpului şi energiei sale, funcţiona chiar foarte bine.

Nu cu multă vreme în urmă, weekendurile sale se petreceau în compania unor femei interesante, atrăgătoare, cu cine în cele mai mondene localuri şi cu serile la teatru sau la concert şi dacă chimia funcţiona, cu un mic dejun târziu, într-o duminică tihnită.

O să se întoarcă la toate astea, îşi promis Phillip. De îndată ce toate detaliile vor fi rezolvate, îşi va recăpăta înapoi viaţa lui. Dar, aşa cum ar fi spus tatăl său, pentru o scurtă vreme...

Intră pe alee. Ploaia se oprise, lăsând un luciu luminos pe frunze şi pe iarbă. Începea să amurgească. Vedea lumina din fereastra livingului urându-i un discret şi sigur bun venit. Câteva dintre florile de vară pe care le dădăcise Anna mai rezistau încă iar primele flori de toamnă licăreau în umbră. Auzea lătratul câinelui, Zgubi, care deşi avea doar nouă luni, crescuse prea mare şi prea prosper ca să mai fie considerat un pui.

Îşi aminti că era seara de gătit a Annei. Slavă Domnului. Asta însemna că familiei Quinn avea să i se servească o masă adevărată. Îşi roti umerii, gândindu-se la un pahar de vin, apoi îl urmări pe Zgubi alergând în jurul casei, după o minge de tenis de un galben jalnic.

Vederea lui Phillip coborând din maşină îi distrase acestuia în mod vădit, atenţia de la joacă. Câinele patină într-o oprire bruscă şi lansă o rafală sălbatică, cumplită, de lătrături.

— Cretinule. Dar Phillip zâmbi scoţându-şi geanta din Jeep.

La auzul glasului familiar, lătratul se transformă într-o bucurie nebună. Zgubi alergă în salturi spre el, cu o expresie de fericire în ochi şi cu labele pline de noroi.

— Nu sări! strigă Phillip folosindu-şi geanta drept scut. Vorbesc serios. Jos!

Zgubi trepida, dar îşi lăsă fundul jos şi ridică o labă. Limba i se legăna şi ochii îi străluceau.

— Aşa căţel cuminte mai zic şi eu. Phillip îi scutură prudent laba murdară şi îi scărpină urechile mătăsoase.

— Bună! Seth apăru în curtea din faţă. Jeanşii lui erau murdari de la luptele cu câinele, cascheta de baseball i se deplasase într-o parte şi de sub ea îi ţâşnea părul

blondpai, drept. Zâmbetul îi apăruse mult mai repede şi mai uşor decât în urmă cu câteva luni, observă Phillip. Dar exista totuşi un gol în el.

— Bună! Phillip ciocăni cu degetul în cozorocul caschetei. Ai pierdut ceva?

— Ce?

Phillip ciocăni cu degetul în proprii lui dinţi albi, regulaţi.

— Ah, da. Cu o ridicătură din umeri marca Quinn, Seth zâmbi, împingând cu limba în spaţiul gol. Faţa lui era mai plină decât fusese în urmă cu şase luni şi ochii, mai puţin îngrijoraţi.

— Se clătina. A trebuit să-l smulg acum două zile. A sângerat ca o putoare.

Phillip nu se obosi să ofteze auzind limbajul lui Seth. Unele lucruri, decise el, nu aveau să fie problema lui.

— Şi Zâna Dinţilor ţi-a adus ceva?

— Lasă basmele.

— Ei, dacă nu i-ai stors lui Cam un dolar, nu eşti fratele meu.

— Am stors doi dolari. Unul de ia Cam şi unul de la Ethan.

Râzând, Phillip îşi petrecu un braţ pe după umerii lui Seth şi amândoi o porniră spre casă.

— Ei bine, de la mine să nu te aştepţi să scoţi ceva, amice. Cum a fost prima ta săptămână plină la şcoală?

— Plictisitoare. Deşi nu fusese aşa, recunoscu Seth în gând. Fusese înnebunitoare. Cu toate chestiile alea noi pe care i le cumpărase Anna, când îl luase la târguieli cu ea. Creioane ascuţite, caiete noi, stilouri pline cu cerneală. Refuzase ghiozdănelul pentru mâncare pe care a vrut aceasta să i-l ia. Doar un retardat mai avea aşa ceva, la gimnaziu. Dar era grozav ***şi i-a*** plăcut să râdă de el.

Avea haine super şi bascheţi pe cinste. Şi cel mai tare, pentru prima oară în viaţa lui se afla în acelaşi loc, la aceeaşi şcoală, cu aceeaşi oameni pe care-i lăsase în urmă, în iunie.

— Teme pentru acasă? îl întrebă Phillip, ridicând din sprâncene în timp ce deschidea uşa de la intrare.

Seth îşi dădu ochii peste cap.

— Dumnezeule, chiar nu te poţi gândi la altceva?

— Puştiule, eu trăiesc pentru temele tale pentru acasă. Zgubi se năpusti pe uşă înaintea lui Phillip, aproape doborându-l în entuziasmul lui.

— Mai ai încă de lucru cu câinele ăsta. Dar uşoara enervare se topi pe loc. Simţea mirosul sosului roşu al Armei fierbând încet, plutind în aer ca parfumul de

ambrozie.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi, murmură el.

— *Manicotti,* îl informă Seth.

— Da? Am un Chianti pe care îl păstram exact pentru momentul ăsta. După cină ne apucăm de lecţii, adăugă el lăsându-şi geanta jos.

O găsi pe cumnata lui în bucătărie, umplând tuburi de paste, cu brânză. Mânecile bluzei albe, apretate, pe care o purtase la serviciu erau suflecate şi un şorţ alb îi acoperea fusta albastră. Îşi scosese pantofii cu tocuri şi bătea, cu piciorul gol, ritmul ariei pe care o fredona. *Carmen,* o recunoscu Phillip. Minunata ei masă de păr negru era încă prinsă sus, în ace.

Făcându-i cu ochiul lui Seth, Phillip se apropie de ea, pe la spate, o prinse de talie şi o sărută cu forţă, zgomotos, în creştetul părului.

— Fugi cu mine. O să ne schimbăm numele. Tu o să fii Sophia iar eu, Carlo. Lasă-mă să te duc în paradisul unde o să găteşti numai şi numai pentru mine. Niciunul dintre ţărănoii ăştia nu te apreciază ca mine.

— Lasă-mă doar să termin de umplut tubul ăsta, Carlo şi mă duc să-mi fac bagajele. Îşi întoarse capul, cu ochii ei negri, de italiancă, zâmbind. Masa este gata peste treizeci

de minute.

— Eu deschid vinul.

— Nu avem ceva de mâncare până atunci? voia Seth să ştie.

— Sunt gustări în frigider. Du-te şi scoate-le, spuse ea.

— Nu sunt decât legume şi prostii, se plânse Seth când scoase platoul.

— Exact.

— Iisuse.

— Spală-ţi câinele de pe mâini înainte de te apuci de ele.

— Scuipatul de câine este mai curat decât cel de om, o informă Seth. Am citit că dacă eşti muşcat de un alt om este mai rău decât dacă eşti muşcat de un câine.

— Sunt înnebunită să aflu chestia ăsta. Oricum, spală-ţi mâinile de scuipatul câinelui.

— Dumnezeule! Dezgustat, Seth plecă tropăind, cu Zgubi furişându-se în urma lui.

Phillip alese vinul dintr-o mică rezervă pe care o păstra în cămară. Vinurile bune erau una dintre pasiunile lui şi bolta lui palatină era extrem de discriminatorie. Apartamentul din Baltimore etala o selecţie vastă şi cu grijă aleasă, pe care o păstra într-o debara reorganizată

special pentru această destinaţie.

Aici pe ţărm, iubitele lui sticle de Bordeaux şi Burgundy ţineau companie sărăţelelor din orez şi cutiilor cu budincă instant, Jell-o.

Învăţase să trăiască cu asta.

— Şi cum a fost la muncă? o întrebă el pe Anna.

— Mult de lucru. Cine spune că femeile pot avea tot ce vor, ar trebui împuşcat. Este extenuant să ai şi un serviciu şi să te ocupi şi de familie. Apoi îşi ridică privirea, zâmbind cu toată faţa. Dar ador asta.

— Se vede. Scoase dopul ca un expert, îl adulmecă apreciativ apoi puse sticla pe bufet, ca să se aerisească.

— Unde e Cam?

— Trebuie să fie în drum spre casă, de la şantier. El şi Ethan au vrut să mai stea o oră acolo. Prima ambarcaţiune Quinn este gata. Proprietarul vine mâine. Este gata, Phillip! Zâmbetul ei scânteie, strălucind de mândrie. Este la chei, aşteptând lansarea la apă şi este efectiv fantastică.

Simţi un mic junghi de dezamăgire că nu a fost şi el acolo, în ultima zi.

— Ar trebui să bem şampanie.

Anna ridică o sprânceană când studie eticheta de pe

sticla de vin.

— Folonari? Ruffino?

Phillip considera că una dintre cele mai mari calităţi ale Annei era aceea de a se pricepe la vinurile bune.

— Din şaptezeci şi cinci, spuse el zâmbind cu toată faţa.

— Nu o să auzi comentarii din partea mea. Felicitări, domnule Quinn, pentru prima dumneavoastră barcă.

— Nu este meritul meu. Eu nu m-am ocupat decât de detalii şi m-am eschivat de la munca de sclav.

— Fireşte că este meritul tău. Detaliile sunt necesare şi nici Cam şi nici Ethan nu s-ar fi putut ocupa de ele cu fineţea cu care ai făcut-o tu.

— Cuvântul potrivit cred că este „cicăleală”.

— Ei au nevoie să fie cicăliţi. Ar trebui să fii mândru de ce aţi reuşit voi trei să realizaţi în ultimele trei luni. Nu doar noua afacere, ci şi familia. Fiecare dintre voi a renunţat la ceva important, pentru Seth. Şi fiecare dintre voi a primit înapoi ceva important

— Nu am crezut niciodată că puştiul ăsta o să însemne atât de mult. În timp ce Anna împrăştia sos peste tuburile pline, Phillip deschise un bufet cu pahare de vin.

— Încă mai am momente când toată povestea mă întoarce pe dos.

— Este cât se poate de firesc, Phillip.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine. Dădu din umeri a renunţare şi umplu două pahare. Dar, continuă el, de cele mai multe ori mă uit la el şi mă gândesc că este un frate mai mic cât se poate de grozav.

Arma rase brânză peste tavă. Cu coada ochiului îl studia pe Phillip ridicându-şi paharul, apreciind buchetul. Era frumos de privit, îşi spuse ea. Din punct de vedere fizic, era cât se poate de aproape de perfecţiunea masculină. Păr ca bronzul, des şi gros, ochi mai mult aurii decât căprui. Faţa era prelungă, îngustă, gânditoare. Senzuală şi angelică în acelaşi timp. Silueta lui înaltă, perfectă, părea să fi fost ajustată pentru costumele italieneşti. Dar de când îl văzuse gol până la brâu, în jeanşi uzaţi, ştia că nu avea nimic molatic în el.

Sofisticat, dur, erudit, subtil. Un bărbat interesant, cugetă ea.

Băgă tava în cuptor şi se întoarse să-şi ia paharul cu vin. Ciocni, zâmbindu-i.

— Şi tu eşti un lucru bun pentru un frate mai mare, Phillip.

Se apropie de el sărutându-l uşor, când intră Cam.

— ia-ţi gura de pe soţia mea.

Phillip zâmbi şi îşi strecură un braţ în jurul taliei Annei.

— Ea şi-a pus-o pe mine. Ea mă place.

— Pe mine mă place mai mult. Ca să demonstreze asta, Cam o apucă pe Anna de băierile şorţului, o întoarse şi o trase în braţele lui, sărutând-o nebuneşte. Zâmbi, îi muşcă buza de jos şi o bătu prieteneşte pe fund.

— Nu-i aşa, scumpo?

Anna era încă ameţită.

— Probabil. Expiră cu forţă, considerând toate aspectele. Eşti scârbos de murdar, spuse ea foindu-se ca să se elibereze.

— Nu am intrat decât să-mi iau o bere şi să mă bag sub duş. Înalt şi slab, brunet şi periculos, se îndreptă spre frigider.

— Auzi, să-mi săruţi soţia, adăugă el cu o privire infatuată spre Phillip. Mai bine ţi-ai lua şi tu nevastă.

— Cine are timp? spuse Phillip dramatizând.

După cină şi după o oră petrecută muncind ca un sclav, aplecat deasupra împărţirii, a Războiului de Independenţă şi a vocabularului pentru clasa a şasea, Phillip se instală în camera lui, cu laptopul şi cu dosarele sale.

Era aceeaşi cameră pe care i-o dăduseră Ray şi Stella când l-au adus aici. Pereţii erau de un verde pal pe vremea

aceea. Odată, pe când avea şaisprezece ani, într-un acces de nonconformism, îi vopsise în magenta. Dunezeu ştie de ce. Îşi aminti că mama lui – pentru că Stella devenise pe atunci mama lui – aruncase o privire în cameră şi îl prevenise că va avea o indigestie care-l va termina.

Şi el care crezuse că era o culoare sexi. Dar după numai trei luni a trecut, o vreme, la albul pur, accentuat de chenare negre mohorâte, de fotografii alb-negru.

Căutând dintotdeauna ambianţa, îşi spuse Phillip acum, amuzat de el însuşi. S-a întors înapoi la acest verde cald exact înainte de a se muta la Baltimore.

Au avut întotdeauna dreptate. Părinţii lui aveau de obicei dreptate. Ei i-au dat această cameră, în această casă, în acest loc. Nu le-a făcut viaţa uşoară. Primele trei luni au însemnat o nesfârşită luptă între voinţe. Aducea pe furiş droguri în casă, se bătea, fura alcool şi venea dimineaţa acasă, împleticindu-se.

Acum îi era clar că de fapt îi testa, provocându-i să-l azvârle în stradă. Înapoi. Haideţi, tot înainte. Mă puteţi manipula.

Iar ei exact asta au făcut. Nu numai că l-au manipulat, l-au format.

Mă întreb, Phillip, îi spusese tatăl lui*, de ce vrei tu*

neapărat să iroseşti o minte bună şi un trup bun. De ce vrei să-i laşi pe ticăloşi să învingă.

Phillip, pe care îl durea burta şi căruia îi ardea capul în urma unei mahmureli după droguri şi băutură, n-a dat doi bani pe vorbele acelea.

Ray l-a luat într-o plimbare cu barca, spunându-i că o ieşire pe mare îi va limpezi mintea. Fiindu-i rău de moarte, Phillip se aplecase peste balustradă, vomând resturile otrăvurilor pe care şi le pompase în corp, cu o noapte înainte.

Împlinise tocmai paisprezece ani.

Ray ancoră vasul într-o mică strâmtoare. Îi ţinu capul lui Phillip, îi şterse faţa, apoi îi oferi o cutie cu băutură gazoasă cu ghimbir.

— Stai jos.

Mai mult se prăbuşise decât se aşezase. Mumie îi tremurau, stomacul i se revoltă la prima înghiţitură din cutie. Ray se aşezase în faţa lui, cu mâinile acelea mari pe genunchi, cu părul argintiu unduindu-se în briza uşoară. Şi ochii aceia, ochii aceia de un albastru strălucitor, calmi şi gânditori.

— Ai avut deja două luni la dispoziţie ca să te obişnuieşti aici. Stella zice că din punct de vedere fizic ţi-ai revenit.

Eşti puternic şi destul de sănătos – deşi nu o să rămâi aşa dacă continui în stilul ăsta.

Îşi strânse buzele şi multă vreme nu spuse nimic. În iarba înaltă stătea un bâtlan, nemişcat ca o pictură. Aerul era luminos şi răcoros în toamna târzie, copacii erau desfrunziţi şi cerul de un albastru intens se revărsa deasupra lor. Vântul unduia iarba şi făcea vălurele deasupra apei.

Bărbatul stătea acolo, aparent mulţumit de tăcere şi de peisaj. Băiatul stătea pleoştit, palid şi cu privirea crâncenă.

— Putem juca jocul ăsta în multe feluri, Phil, spuse Ray într-un târziu. Putem face pe durii. Te putem ţine din scurt, te putem urmări minut de minut şi te putem rupe în bătaie de câte ori o scrânteşti. Adică aproape tot timpul.

Meditând, Ray luă o undiţă, montându-i absent o momeală.

— Sau putem doar spune cu toţii că acest mic experiment a fost un eşec şi te poţi întoarce în sistem.

Lui Philip i se strânse stomacul, înghiţind ceea ce nu recunoştea clar că era teamă.

— Nu am nevoie de voi. Nu am nevoie de nimeni.

— Ba da, ai. Ray spusese asta încet, în timp ce arunca undiţa în apă. Cercuri de vălurele se întinseră la nesfârşit.

Dacă te întorci în sistem, acolo o să rămâi. Iar după câţiva ani, nu va mai fi vorba de şcoala de corecţie. Vei sfârşi într-o celulă cu băieţi răi, genul de băieţi cărora o să le placă la nebunie faţa asta frumuşică a ta. Un tip înalt, cu mâini ca nişte şunci afumate o să te înşface într-o bună zi la duş şi o să te facă mireasa lui.

Phillip simţea cu disperare nevoia de o ţigară. Imaginea sugerată de cuvintele lui Ray îi adusese un nou val de sudoare pe frunte.

— Pot avea şi singur grijă de mine.

— Fiule, te vor pasa de la unul la altul ca pe o farfurie cu tartine şi ştii bine cum e. Poţi tu să dai din gură, poţi să te baţi cât vrei, dar ***unele*** lucruri sunt inevitabile. Până acum, viaţa ta a fost destul de mizerabilă. Şi nu tu eşti răspunzător pentru ea. Dar eşti răspunzător pentru ce se va întâmpla de acum înainte.

Se pierdu din nou în tăcere, strângând undiţa între picioare ca să se întindă după o cutie de Pepsi rece. Acordându-şi timp, Ray o deschise, o duse la gură şi bău cu nesaţ.

— Eu şi Stella am crezut că am văzut ceva în ttne, continuă el. Încă mai vedem, adăugă uitându-se din nou la Phillip. Dar până când nu o să vezi şi tu, nu o să ajungem

nicăieri.

— Ce vă pasă vouă? ripostă Phillip, jalnic.

— Este greu de spus acum. Poate că nu meriţi asta. Poate că tot înapoi pe străzi o să sfârşeşti, ţinându-te de furtişaguri şi de escrocherii.

De trei luni de zile avusese un pat decent, mese regulate şi toate cărţile pe care le putea citi – una din iubirile lui secrete. La gândul că o să piardă toate astea, gâtul i se umplu din nou, dar dădu doar din umeri.

— O să mă descurc.

— Dacă tot ce vrei să faci este să te descurci, asta este alegerea ta. Aici poţi avea un cămin, o familie. Poţi, avea o viaţă şi poţi face ceva cu ea. Sau poţi continua pe drumul pe care te afli acum.

Ray se întinse brusc spre Phillip şi băiatul se chirci aşteptând lovitura, strângând din pumni ca să riposteze.

Dar Ray îi ridică doar cămaşa, ca să-i expună cicatricele livide de pe piept.

— Te poţi întoarce la asta, spuse el liniştit.

Phillip se uită în ochii lui Ray. Văzu compasiune şi speranţă. Şi se văzu pe el însuşi, ca într-o oglindă, sângerând într-o rigolă murdară, pe o stradă unde viaţa nu valora nici cât o para chioară.

Suferind, obosit, îngrozit, Phillip îşi lăsă capul în mâini.

— Şi care e rostul?

— Tu eşti rostul, fiule. Ray îşi plimbă mâna prin părul lui Phillip. Tu eşti rostul.

Lucrurile nu s-au schimbat peste noapte, se gândea Phillip acum. Dar au început să se schimbe. Părinţii lui l-au făcut să creadă în el, în pofida lui însuşi. Devenise o mândrie pentru el să se descurce bine la şcoală, să se remodeleze în Phillip Quinn.

Se gândea că făcuse o treabă bună, aici. Poleise un copil al străzii, cu un lustru de clasă. Avea o carieră frumoasă „un apartament într-o zonă rezidenţială, cu o vedere minunată spre Inner Harbor şi o garderobă care se potrivea cu amândouă.

Se pare că închisese cercul, petrecându-şi sfârşiturile de săptămână înapoi în camera aceasta cu pereţii verzi şi mobilă grea, cu ferestrele ei care dădeau spre copaci şi mlaştini.

Dar de data aceasta, Seth era rostul.

DOI

Phillip stătea pe puntea din faţă a ambarcaţiunii care urma să fie botezată *Doamna lui Neptun.* El unul asudase aproape două mii de ore de muncă pentru a o aduce din faza de proiect în goeleta terminată. Punţile erau din lemn de tec lucios şi strălucea toată, gene ros, în soarele galben de septembrie.

Cabina de sub punte era o mândră capodoperă din lemn, în cea mai mare parte meritul lui Cam, îşi spuse Phillip. Dulăpioare lucioase fuseseră modelate din lemn natural lucrat de mână şi fuseseră prevăzute spaţii de dormit pentru patru prieteni apropiaţi.

Era solidă, îşi spuse el şi era frumoasă. Încântătoare din punct de vedere estetic, cu carena ei curgătoare, cu punţile strălucitoare şi cu lunga ei linie de plutire. Decizia de la bun început a lui Ethan de a recurge la metoda îmbinărilor prin fălţuire a lambriurilor a însemnat un plus de ore de muncă dar a produs o bijuterie.

Pedichiuristul acela din D.C. O să plătească o mică avere pentru fiecare centimetru din ea.

— Ei...? Ethan, cu mâinile în buzunarele blugilor jerpeliţi, cu ochii mijiţi în soare, lăsă întrebarea fără sfârşit.

Phillip îşi plimbă mâna peste copastia satinată, un loc în care asudase multe ore, sablând şi finisând.

— Merită un nume mai puţin banal.

— Proprietarul stă mai bine cu banii decât cu imaginaţia. El decide. Buzele lui Ethan se curbară într-unul din acele zâmbete ale lui, mici, serioase, Iisuse Christoase, funcţionează, Phil. Când am testat-o la apă, împreună cu care, nu eram convins că o să reuşească să o aducă înapoi. Nu eram convins că voiam asta.

Phillip îşi frecă bărbia cu degetul mare.

— Am un prieten în Baltimore, care pictează. Majoritatea lucrărilor lui sunt strict comerciale, pentru hoteluri şi restaurante. Dar face chestii formidabile. De câte ori îşi vinde o lucrare, înjură. Urăşte să-şi înstrăineze pânzele. Până acum nu am înţeles cu adevărat ce simte.

— Şi asta este prima, pentru noi. 1

— Dar nu şi ultima. Phillip nu se aşteptase să se simtă atât de ataşat. Construirea de ambarcaţiuni nu fusese ideea lui, sau alegerea lui. Îi plăcea să creadă că fraţii săi îl târâseră în afacerea asta. El le spusese că era o nebunie, o idee ridicolă, destinată eşecului.

Apoi, fireşte, se aruncase în ea şi negociase închirierea clădirii, depusese licenţele, comandase utilităţile necesare.

În timpul construirii a ceea ce urma să devină *Doamna lui Neptun,* îşi scosese aşchii din degete, îşi vindecase arsurile de la creuzetul fierbinte, îşi hidratase muşchii storşi de la ridicatul, ore întregi, a scândurilor. Şi nu suferise în tăcere.

Dar cu rezultatul tangibil al lungilor luni de muncă, legănându-se graţios sub picioarele lui, trebuia să recunoască şi el că meritase totul.

Acum erau gata să o ia de la capăt.

— Tu şi Cam aţi început, săptămâna asta, să lucraţi la noul proiect.

— Vrem să avem carena gata de întors la sfârşitul lui octombrie. Ethan scoase o bandana şi lustrui metodic amprentele lăsate de degetele lui Phillip pe copastie. Asta dacă va trebui să respectăm programul ăla ucigător al tău. Deşi mai avem câte ceva de făcut aici.

— La asta? Cu ochii îngustaţi, Phillip îşi scoase ochelarii de soare Wayfarer. La naiba, Ethan, parcă ziceai că este gata de plecare. Proprietarul vine să o ia. Eu voiam tocmai să mă apuc de ultimele hârţoage.

— Doar un singur mic detaliu. Trebuie să-l aşteptăm pe care.

— Ce mic detaliu? Nerăbdător, Phillip se uită la ceas. Clientul trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Nu o să dureze mult. Ethan făcu un semn cu capul spre uşile de încărcare, ale clădirii. Dar uite-l pe care.

— Este prea bună pentru ţopârlanul ăsta, striga Cam în timp ce cobora puntea îngustă cu o bormaşină acţionată cu baterii. Ascultaţi-mă pe mine, ar trebui să ne luăm nevestele şi copiii şi să mergem chiar noi cu ea la Bimini.

— Este suficient de bună pentru inspecţia finală de astăzi. Cum îmi dă cecul avalizat, cum devine căpitanul ei. Phillip aşteptă până când Cam urcă agil la bord.

— Când ajung la Bimini, nu vreau să vă văd pe niciunul dintre voi.

— Este gelos pe noi pentru că suntem căsătoriţi, îi spuse Cam lui Ethan. Ţine aici, adăugă acesta împingând bormaşina în mâna lui Phillip.

— Ce naiba trebuie să fac cu asta?

— Să termini vasul. Zâmbind, Cam scoase o plăcuţă de bronz din buzunar. Am păstrat pentru tine ultima piesă.

— Da? Absurd impresionant, Phillip luă plăcuţa, uitându-se la ea cum sclipea în soare.

— Am început-o împreună, sublinie Ethan. Deci mi se pare corect. Trebuie pusă la tribord.

Phillip luă şuruburile pe care i le întinse Cam şi se aplecă peste balustradă, în dreptul marcajelor.

— Eu mă gândeam că vom sărbători după. Bormaşina urui în mâna lui. Mă gândeam la o sticlă de Dom P? rignon, spuse el ridicând vocea deasupra zgomotului, dar mi-am zis apoi că ar fi păcat să o risipesc pe voi doi. Aşa că am trei sticle de Harps, puse la rece, jos în frigider.

O să meargă de minune, îşi spuse el, cu mica surpriză care îi va fi special livrată mai târziu, în după-amiaza aceea.

Era aproape amiază când clientul şi-a terminat, în sfârşit, inspecţia fiecărui centimetru al noii sale goelete. Ethan fusese desemnat să-l scoată pe tip într-o cursă de probă, înainte de a o lega la trailer.

Ethan avea dreptate, se gândea el. Se mişca. Vasul începu să alunece spre ţărm, înclinându-se ca în vis. Îşi imagină turiştii verii târzii oprindu-se ca să-l privească, arătându-şi unul, altuia, frumosul vas. Nu exista, îşi spuse el, reclamă mai bună decât un produs de calitate.

— O s-o împotmolească prima oară când o s-o manevreze singur, spuse Cam în spatele lui.

— Precis, dar o să se distreze. Îi dădu lui Cam o palmă pe umăr. Mă duc acum să mă ocup de actele de vânzare.

Vechea clădire din cărămidă pe care o închiriaseră şi o modificaseră în şantier naval nu avea prea multe facilităţi.

Partea leului era un spaţiu deschis, cu lămpi fluorescente care atârnau de grinzi. Ferestrele erau mici şi păreau întotdeauna acoperite de praf.

Unelte de forţă, buşteni, echipamente, galoane cu adeziv epoxy şi lac şi vopsea pentru carenă erau depozitate în locuri uşor accesibile. Platforma ridicătoare era ocupată de scheletul gol al carenei unei bărci de pescuit proiectate pe comandă, care reprezenta a doua lor afacere.

Pereţii erau din cărămidă ciobită şi incomplet gletuiţi. Sus, la capătul unei scări din fier se afla o încăpere înghesuită, fără ferestre, care servea drept birou.

În ciuda dimensiunilor şi amplasamentului ei, Phillip o organizase cu meticulozitate. Biroul metalic o fi fost el cumpărat de ocazie, la vreun talcioc, dar era bine frecat şi curat. Pe suprafaţa lui se aflau un calendar de birou, vechiul lui laptop, un interfon, un telefon cu două linii şi un suport acri! Lucite, pentru creioane şi stilouri.

Înghesuite lângă birou se aflau două clasoare pentru dosare, un copiator personal şi un fax.

Phillip se instala şi porni computerul. Semnalul luminos intermitent al telefonului îi atrase atenţia. Când îl apăsă pentru mesaje, găsi două în aşteptare dar nu le acordă

atenţie.

În câteva clipe deschisese programul instalat de el pentru această afacere şi se pomeni zâmbind în faţa logo-ului *Ambarcaţiunile Quinn.*

Poate că nu aveau ei cine ştie ce fonduri, se gândea Phillip în timp ce introducea datele pentru vânzare, dar impresia lăsată nu trebuia să fie asta. Îşi justificase hârtia de calitate superioară drept cheltuieli de reclamă. Materialele publicitare erau cea de două natură a lui. Recuzita, chitanţele, facturile, erau o treabă destul de simplă – doar că el, pur şi simplu, insista că acestea trebuiau să aibă clasă.

Porni imprimanta exact în clipa în care sună telefonul.

— Ambarcaţiunile Quinn.

Urmă o ezitare, apoi se auzi cum cineva îşi drege vocea.

— Scuze, am greşit numărul. Vocea era înfundată şi feminină şi dispăru repede.

— Nicio problemă, scumpete, se adresă Phillip tonului, în timp ce scotea din imprimantă factura de vânzare.

iată un om fericit, comenta Cam o oră mai târziu, când îşi urmăreau, toţi trei, clientul care se îndepărta cu goeleta trasă.

— Noi suntem mai fericiţi. Phillip scoase cecul din

buzunar şi îl ridică la vedere. Echipament, muncă, cheltuieli de întreţinere, materiale... împături la loc cecul. Ei bine, avem destul ca să ne descurcăm.

— Încearcă să-ţi mai temperezi entuziasmul, bombăni Cam. Ai un cec cu cinci cifre în micuţa ta mână înfierbântată. Haide să desfacem berile alea.

— Cea mai mare parte a profitului trebuie reinvestită în afacere, spuse Phillip în timp ce intrau. Cum se face frig, facturile noastre de întreţinere vor sparge tavanul. Se uită în sus, la tavanul înalt. La modul concret. Iar săptămâna viitoare avem de plătit taxele trimestriale.

Cam răsuci dopul sticlei şi i-o întinse fratelui său.

— Gura, Phil.

— Totuşi, continuă Phillip ignorându-l, acesta este un moment grozav în istoria familiei Quinn. Ridică berea, ciocnind cu Ethan şi Cam. Să bem pentru doctorul nostru de picioare, primul dintre viitorii mulţii fericiţi clienţi. Să navigheze liniştit şi să vindece multe monturi.

— Să le spună tuturor prietenilor săi să apeleze la Ambarcaţiunile Quinn, adăugă Cam.

— Să navigheze în Annapolis şi să stea departe de partea mea de golf, termină Ethan, scuturând din cap.

— Mergem la masă? Eu unul sunt mort de foame,

anunţă Cam.

— Ne-a făcut Grace sandvişuri, îi spuse Ethan. Sunt în răcitorul meu.

— Dumnezeu să o binecuvânteze.

— Poate c-ar trebui să mai amânăm puţin masa. Phillip auzi scrâşnetul roţilor pe pietriş. Cred că ceea ce am aşteptat, tocmai a sosit. Se repezi afară, încântat să vadă camioneta pentru livrări.

Şoferul se aplecă pe fereastră, mestecând un cocoloş de gumă.

— Quinn?

— Întocmai.

— Ce-ai mai cumpărat? Cam se încruntă spre camionetă, întrebându-se cât de mult din nou-nouţul cec urma să zboare.

— Ceva ce ne trebuie. Dar o să aibă nevoie de ajutor.

— Ai zis bine. Şoferul coborî gâfâind din cabină. Avem nevoie de trei ca s-o scoatem. Ticăloasa cântăreşte aproape o sută de kile, dar nu ştiu dacă face o para chioară.

Acesta deschise uşile din spate. Stătea culcată pe canapea, pe o pătură matlasată. Avea pe puţin trei metri lungime. Doi metri înălţime şi şapte centimetri grosime. În

verzale simple, sculptate în lemnul tratat, de stejar, scria AMBARCAŢIUNILE QUINN. În partea de sus se afla o imagine detaliată a unei ambarcaţiuni cu toate pânzele sus. În partea de jos se aflau inscripţionate numele Cameron, Ethan, Phillip şi Seth Quinn.

— E o firmă a naibii de bună, reuşi Ethan să spună, când îşi găsi în sfârşit cuvintele...

— Am luat una din schiţele lui Seth, cu ambarcaţiuni. Aceeaşi pe care o folosim ca logo pe hârtia de scris. Am băgat totul în computer. Phillip se întinse ca să-şi plimbe un deget de-a lungul lemnului de stejar.

— Firma care se ocupă de aşa ceva a făcut-o treabă bună.

— Este formidabilă. Cam îşi puse o mână pe umărul lui Phillip. Unul din detaliile care nouă ne-au scăpat, Iisuse, puştiul o să sară în sus când o să vadă asta.

— Ne-am trecut în ordinea venirii. A mers şi alfabetic şi cronologic. Am ţinut să fie completă şi simplă. Se dădu câţiva paşi înapoi, vârându-şi inconştient mâinile în buzunar, imitând inconştient postura fraţilor săi.

— Mi-am spus că se potriveşte cu clădirea şi cu ce facem noi aici.

— Este perfectă. Ethan aprobă din cap. Exact ce trebuie.

Şoferul îşi morfoli din nou guma.

— Ei bine, băieţi, aveţi de gând să o admiraţi toată ziua sau vreţi să scoatem ticăloasa asta grea din camionetă?

Erau un spectacol, îşi spuse ea. Trei specimene excepţionale de bărbaţi, angajaţi în muncă fizică într-o după-amiază caldă de început de septembrie. Clădirea li se potrivea în mod clar. Era simplă, cărămida veche era decolorată şi ciobită, terenul din jurul ei, neîngrijit – mai multe buruieni decât iarbă.

Totodată, trei figuri diferite. Unul dintre bărbaţi era brunet, cu părul suficient de lung ca să poată fi strâns la spate într-o coadă. Jeanşii negri erau decoloraţi în cenuşiu. Era ceva vag european în stilul lui. Decise că acesta trebuie să fie Cameron Quinn, cel care-şi făcuse un nume la cursele de maşini.

Cel de al doilea era încălţat cu ghete de lucru scofâlcite, care arătau antice. Părul decolorat de soare i se revărsa de sub o şapcă rotundă, cu cozoroc albastru. Se mişca uşor şi ridică fără vreun efort vizibil capătul lui placă. El trebuie să fie Ethan Quinn, marinarul.

Ceea ce însemna că cel de al treilea bărbat era Phillip Quinn, directorul de publicitate, care lucra la firma aceea de primă mână din Baltimore. Părea poleit cu aur, îşi spuse

ea. Ochelari Wayarer şi Levi’s. Părul ca bronzul trebuia să fie o sărbătoare pentru stilistul lui. Un trup lung, bine făcut, care precis că făcea vizite regulate la un club de sănătate.

Interesant. Fizic, nu semănau câtuşi de puţin între ei iar în urma cercetărilor făcute de ea, ştia că aceştia împărţeau acelaşi nume dar nu şi acelaşi sânge. Dar exista totuşi ceva în limbajul trupului, în felul în care se mişcau ca o echipă, care arăta că erau fraţi.

Intenţionase doar să treacă pe aici, să arunce o privire rapidă, de evaluare, asupra clădirii în care aceştia îşi instalaseră afacerea. Deşi ştia că cel puţin unul dintre ei avea să fie aici, deoarece acesta îi răspunsese la telefon, nu se aşteptase să-i vadă pe toţi acolo, afară, în grup, să aibă posibilitatea să fi studieze.

Era o femeie care aprecia neprevăzutul.

Nervii îi strânseră stomacul. Inspiră adânc de trei ori şi îşi roti umerii ca să se relaxeze, lucru care nu îi stătea în obicei. Nu exista nimic care să o facă să se simtă stânjenită. În fond, ea deţinea avantajul, aici. Ea îi ştia, dar ei nu o ştiau pe ea.

Era un comportament tipic, decise ea traversând strada. O persoană care se plimba prin zonă şi care vedea trei

bărbaţi muncind să monteze o firmă nouă, impresionantă, sigur că devine curioasă şi interesată. Mai ales un turist într-un mic orăşel, ceea ce era ea, în acest scop. În plus, era o femeie singură, iar ei erau trei bărbaţi atrăgători. Un flirt discret avea să fie la fel de tipic.

Totuşi, când ajunse în faţa clădirii se dădu înapoi. Părea să fie o treabă dificilă şi primejdioasă. Firma, ţinută în „frânghii, urma să fie prinsă în lanţuri groase, negre. Construiseră un scripete, directorul executiv stătea cocoţat pe acoperiş, dând indicaţii, iar fraţii lui erau jos, urlând. Încurajări, înjurături şi indicaţii, toate lansate cu acelaşi entuziasm.

Mulţi muşchi încordaţi, aici, era clar, remarcă ea ridicând dintr-o sprânceană.

— În partea ta, Cam. Încă puţin. La naiba. Gâfâind, Phillip se lăsă pe burtă şi se răsuci în afară suficient de mult ca ea să-şi ţină răsuflarea şi să aştepte ca forţa gravitaţiei să-şi facă treaba.

Dar acesta reuşi să-şi păstreze echilibrul şi să prindă lanţul. Îi putea vedea gura în timp ce se chinuia să fixeze veriga grea pe un cârlig gros, dar nu putea auzi ce spunea. Îşi spuse că era, probabil, cel mai bine aşa.

— Gata. Ţineţi-o fix, comandă el ridicându-se ca să facă

echilibristică pe cornişă, până în capătul celălalt. Soarele îi bătea direct pe păr, îi strălucea pe piele. Se surprinse holbându-se. Era, îşi spuse ea, un exemplar de prima mână, de efectivă frumuseţe masculină.

Apoi acesta se lăsă din nou pe burtă, în afară, întinzându-se după lanţ, fixându-l la locul lui. Şi înjurând vârtos. Când se ridică, se încruntă la ruptura prelungă din cămaşă, în locul unde, presupuse ea, se agăţase de ceva, pe acoperiş.

— Şi era nouă.

— Şi chiar că era frumoasă, îi strigă Cam.

— Pupă-mă-n fund, îi sugeră Phillip şi îşi scoase cămaşa acum inutilă, ca să-şi şteargă sudoarea de pe faţă.

Ei, da, îşi spuse ea apreciind ce vedea, din punct de vedere pur personal. Tânărul zeu american, decise ea. Imaginat astfel încât să înnebunească femeile.

Phillip îşi înghesui cămaşa distrusă în buzunarul de la spate şi se îndreptă spre scară. Şi atunci o văzu. Nu i-a putut vedea ochii, dar putea jura, după scurta oprire şi unghiul capului, că se uita la ea. Evaluarea era instinctivă, ştia asta. Bărbat vede femeie, studiază, apreciază, decide.

Da, o văzuse şi când începu să coboare scara, făcea deja aprecieri. Şi spera să o poată vedea mai de aproape.

— Avem companie, spuse Phillip în şoaptă şi Cam se uită peste umăr.

— Hmm. Frumuşică foc.

— Stă acolo de zece minute, urmărind spectacolul. Ethan îşi ştergea mâinile de coapse.

Phillip coborî de pe scară, se întoarse şi zâmbi.

— Ei, îi strigă el, cum arată?

Gata, începem, îşi spuse, apropiindu-se.

— Foarte impresionant. Sper că nu v-a supărat audienţa. Dar nu am putut rezista.

— Câtuşi de puţin. Este o zi mare pentru familia Quinn. Întinse mâna. Eu sunt Phillip.

— Sybill. Iar voi construiţi ambarcaţiuni.

— Asta spune firma.

— Fascinant. Sunt de ceva vreme aici. Dar nu m-am aşteptat să dau peste constructori de vase. Ce fel de vase construiţi?

— Vase din lemn, cu pânze.

— Serios? se întoarse surâzând spre fraţii lui.

— Şi voi sunteţi parteneri?

— Eu sunt Cam. Acesta îi întoarse zâmbetul şi ridică degetul mare. Fratele meu, Ethan.

— Încântată de cunoştinţă. Cameron, începu ea rotindu-

şi privirea ca să citească emblema. Ethan, Phillip. Bătăile inimii i se accelerară, dar îşi păstră zâmbetul politicos. Unde este Seth?

— La şcoală, îi răspunse Phillip.

— Ah, la colegiu?

— La gimnaziu. Are zece ani.

— Da... îi văzu acum zgârieturile de pe piept. Vechi şi lucioase şi apropiindu-se periculos de inima lui. Aveţi un logo foarte impresionant, *Ambarcaţiunile Quinn.* Mi-ar face plăcere să vin odată aici şi să văd fraţii la muncă.

— Oricând. Cât staţi în St. Chris?

— Depinde. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Decise că era momentul să se retragă. Avea gâtul uscat şi pulsul neregulat. Mult noroc cu ambarcaţiunile voastre.

— Treci mâine pe aici, îi sugeră Phillip în timp ce el se îndepărta. O să ne prinzi pe toţi patru Quinn la muncă.

Aruncă o privire peste umăr, care spera să nu trădeze altceva decât interes amuzat.

— Chiar s-ar putea să vin.

Cam dădu drumul unui *hm!* masculin.

— Iată o femeie care ştie să meargă.

— Chiar aşa. Phillip îşi vârî mâinile în buzunare şi savură spectacolul. Coapse delicate şi picioare lungi în pantaloni

lejeri, veseli, de culoarea porumbului, o bluziţă comodă de culoarea lămâii, vârâtă într-o talie subţire. O cascadă de păr lucios, unduitor, de culoarea vizonului, care ajungea exact la începutul umerilor puternici.

Iar faţa era şi ea la fel de atrăgătoare. Un oval clasic, cu o piele de piersică, o gură volubilă şi frumos formată, de un roz catifelat. Sprâncene sexi, medită el, negre şi bine arcuite. Nu reuşise să vadă ochii de dedesubt, nu, prin ochelarii de soare la modă, cu ramă metalică din sârmă. Puteau fi negri, ca să meargă cu părul, sau deschişi la culoare, pentru contrast.

Şi vocea caldă de contralto, prezentase frumos întregul pachet.

— Ei, băieţi, aveţi de gând să staţi acolo toată ziua să admiraţi fundul femeii ăleia? întrebă Ethan.

— Da, ca şi cum tu nu l-ai remarcat, bombăni Cam.

— L-am remarcat. Doar că nu fac o o carieră din asta. Chiar n-avem de gând să mai facem ceva pe aici?

— Într-o clipă, spuse Phillip încet, zâmbind în sinea lui când aceasta dispăru după colţ. Sybill... chiar sper că o să mai stai ceva timp în St. Chris.

Ea însă nu ştia cât o să mai stea pe aici. Timpul îi aparţinea. Putea munci acolo unde voia ea, iar pentru

moment alesese acest micuţ orăşel la marginea apei, de pe Coasta de Est a Marylandului. Îşi petrecuse aproape toată viaţa în oraşe mari, la început pentru că aşa doriseră părinţii ei, apoi pentru că aşa dorise ea.

New York, Boston, Chicago, Paris, Londra, Milano. Ea înţelegea peisajul urban şi locuitorii acestuia. Realitatea era că Dr. Sybill Griffin îşi făcuse o carieră tocmai din studiul vieţii urbane. Adunase pe parcurs licenţe în antropologie, sociologie şi psihologie. Patru ani la Harvard, muncă postuniversitară la Oxford, un doctorat în Columbia.

Prosperase în activitatea academică şi acum, cu şase luni înainte de a împlini treizeci de ani, putea decide singură ce vrea să facă pentru a-şi câştiga existenţa. Iar ceea ce voia ea să facă era să scrie.

Prima ei carte, *Peisaj Urban,* fusese bine primită, îi adusese aplauzele criticii şi un câştig modest. Dar cea de a doua, *Străini Familiari,* o propulsase pe listele naţionale, o purtase în vârtejul turnurilor de lansare, a lecturilor, a showurilor. Acum, că PBS turna un serial documentar bazat pe observaţiile şi teoriile ei privind viaţa urbană şi obiceiurile, era mult mai mult decât asigurată financiar. Era independentă.

Editorul fusese deschis la ideea ei de a scrie o carte despre dinamica şi tradiţiile oraşelor mici. La început considerase ideea mai mult o acoperire, o scuză să facă o călătorie la St. Christopher, să aibă timp acolo pentru probleme personale.

Dar apoi a început să ia în serios ideea. Ar fi un studiu interesant. În fond, era un observator antrenat şi avea priceperea de a-şi documenta observaţiile.

Oricum, munca i-ar putea ocroti nervii, îşi spuse ea plimbându-se prin micuţul ei apartament de hotel. În mod categoric, va fi mai uşor şi mai productiv să considere toată călătoria aceasta ca un fel de proiect.

Avea nevoie de timp, de obiectivitate şi de acces la subiecţii implicaţi.

Graţie circumstanţelor convenabile, se pare că acum îi avea pe toţi trei.

Ieşi afară, pe dalele de gresie ale minusculei suprafeţe numită semeţ de către hotel, terasă. Aceasta oferea o vedere uluitoare asupra Golfului Cheasapeake şi imagini fugitive, intrigante, despre viaţa pe malul apei. Văzuse deja barje făcându-şi intrarea pufăind în doc şi descărcarea cisternelor cu crabi albaştri, pentru care era faimoasă zona. Urmărise la lucru pescuitorii de crabi,

rotirea pescăruşilor, zborul egretelor, dar mai avea încă de umblat prin micile prăvălioare.

Nu se afla în St. Chris pentru suveniruri.

Probabil că va trage o măsuţă mai aproape de fereastră şi va lucra cu priveliştea aceasta înaintea ochilor. Când briza era îndreptată spre ea, putea surprinde frânturi de glasuri, un dialect mai lent, mai fluid decât cel pe care-l auzea pe străzile New York-ului, unde se stabilise de câţiva ani.

Nu era chiar sudic, îşi spuse ea, aşa cum l-ai putea auzi în Atlanta sau în Mobile sau în Charleston, dar foarte departe de tonurile sacadate şi consoanele dure din nord. În după-amiezile însorite se putea aşeza pe una din băncuţele de fier de pe malul apei şi putea urmări mica lume care se formase aici din apă şi din peşte şi din sudoare umană.

Ar putea vedea cum intercaţiona o comunitate mică, aşa ca aceasta, bazată pe golf şi pe turism. Ce tradiţii, ce obiceiuri, ce clişee îi uneau. Stiluri, medită ea privind îmbrăcămintea, mişcările, vorbirea. Locuitorii îşi dau atât de rar seama cum se conformează unor reguli comportamentale nescrise, dictate de loc.

Reguli, reguli, reguli. Acestea existau peste tot. Sybill

credea în ele la modul absolut.

După ce reguli trăia familia Quinn? se întrebă ea. Ce fel de liant îi fasonase într-o familie? Fireşte că îşi aveau propriile lor coduri, propriul lor limbaj prescurtat, o ierarhie, recompense şi un standard de disciplină.

Unde anume şi cum se potrivea Seth aici?

Pentru ea era o prioritate să descopere cu discreţie acest lucru.

Nu exista niciun motiv ca familia Quinn să ştie cine era ea, să-i suspecteze relaţiile. Era mai bine pentru ambele părţi dacă nu ştia nimeni. Altfel, aceştia ar fi putut foarte bine încerca şi reuşi să-i blocheze accesul la Seth. Acesta se afla la ***ei deja de*** câteva luni. Nu putea fi sigură ce anume i se spusese, ce interpretare dăduseră aceştia circumstanţelor.

Avea nevoie să observe, să studieze, să considere şi să judece. Apoi putea să acţioneze. Fără grabă, îşi porunci ea. Nu trebuia să fie făcută să se simtă vinovată sau răspunzătoare. O să-şi acorde tot timpul.

După întâlnirea din după-amiaza aceasta, îşi spuse că va fi ridicol de simplu să ajungă să-i cunoască pe Quinni. Nu trebuia decât să se vânture prin clădirea aceea de cărămidă şi să manifeste interes faţă de construcţia de

veliere din lemn.

Phillip Quinn îi va face intrarea. Acesta manifestase toate semnele comportamentale tipice unei atracţii incipiente. Nu va fi o greutate să scoată avantaje din asta. Cum el petrecea în St. Chris doar câteva zile pe săptămână, era mic pericolul de a transforma un flirt ocazional într-o treabă serioasă. Nu va fi o problemă nici să obţină o invitaţie acasă la el, aici. Ea avea nevoie să vadă unde şi cum trăia Seth, cine se ocupa de el.

Era fericit?

Gloria îi spusese că i-au furat băiatul. Că s-au folosit de relaţiile şi de banii lor ca să i-l smulgă. Dar Gloria era o mincinoasă. Sybill strânse tare din ochi, încercând să rămână calmă. Obiectivă, să nu îşi facă rău. Da, Gloria era o mincinoasă, îşi repetă ea. O femeie care se foloseşte de alţii. Dar era mama lui Seth.

Sybill se duse la masa de lucru, îşi deschise Filofaxul şi scoase fotografia. Un băieţel cu părul de culoarea paielor şi cu ochi mari, albaştri, zâmbea spre ea. Chiar ea făcuse fotografia, prima şi ultima oară când îl văzuse pe Seth.

Trebuie să fi avut vreo patru ani pe atunci, se gândi ea. Phillip zicea că acum avea zece, iar Sybill calculă că au trecut şase ani de când apăruse Gloria la uşa

apartamentului ei din New York, cu Seth de mână.

Aceasta era disperată, desigur. Falită, furioasă, bocind, implorând. Nu existase nicio altă variantă decât să o primească înăuntru, dacă nu pentru altceva măcar pentru copilul acela care se uita la ea cu ochii lui imenşi, speriaţi. Sybill nu se pricepea deloc la copii. Nu fusese niciodată în preajma lor. Poate tocmai de aceea se îndrăgostise de Seth, pe loc şi atât de puternic.

Şi când, peste trei săptămâni s-a întors acasă şi nu i-a mai găsit, deopotrivă cu toţi banii din casă, cu bijuteriile ei şi cu preţioasa ei colecţie de porţelanuri Daum, a fost distrusă.

Ar fi trebuit să se aştepte la asta, îşi spuse ea acum. Era clasic pentru comportamentul Gloriei. Dar crezuse, avea nevoie să creadă că până la urmă se va putea crea o comunicare între ele. Că tocmai copilul va ajuta la aceasta. Că ea îi va putea ajuta.

Ei bine, acum, îşi spuse ea vârând fotografia la loc, o să fie mai prudentă, mai puţin sentimentală. Ştia că de data aceasta Gloria îi spunea, cel puţin în parte, adevărul. Orice va face ea începând de aici, va depinde numai de propriul ei discernământ.

Va începe să facă aprecieri în clipa în care îşi va revedea

nepotul.

Se aşează. Îşi deschise laptopul şi începu să noteze primele impresii.

Între fraţii Quinn pare să existe o relaţie degajată, masculină. Din cât i-am observat până acum, lucrează bine împreună. Voi avea nevoie de un studiu suplimentar ca să stabilesc ce funcţie are fiecare dintre ei în acest parteneriat de afaceri şi în relaţiile lor de familie.

Atât Cameron cât şi Ethan Quinn sunt căsătoriţi de curând. Va trebui să le cunosc soţiile, ca să înţeleg dinamica acestei familii. În mod firesc, una dintre acestea va reprezenta imaginea mamei. Cum soţia lui Cameron, Anna Spinneli Quinn, are o carieră care îi ocupă tot timpul, s-ar putea ca Grace Monroe Quinn să îndeplinească această funcţie. Totuşi, este o greşeală să generalizezi asemenea lucruri şi este necesară o observare personală.

Am descoperit că logoul firmei pe care fraţii Quinn au fixat-o în după-amiaza aceasta, include şi numele lui Seth, dar drept un Quinn. Nu pot spune dacă felul acesta de a dispune de numele lui legal este în folosul lor sau al lui.

Cu siguranţă că băiatul ştie că fraţii Quinn intenţionează să obţină custodia lui. Nu ştiu încă dacă Seth a primit vreuna din scrisorile pe care i le-a scris Gloria. Poate că

fraţii Quinn nu i le-au arătat. Deşi sunt alături de ea în dorinţa şi disperarea ei de a-şi obţine înapoi copilul, este cel mai bine ca ea să nu ştie nimic despre prezenţa mea aici. De îndată ce îmi voi fi documentat descoperirile, o voi contacta. Dacă va exista în viitor o luptă în justiţie, cel mai bine este să tratez cazul cu fapte şi nu cu simplă emoţie.

Sper ca avocatul angajat de Gloria să contacteze în curând familia Quinn, prin căi legale.

Cât mă priveşte pe mine, sper să-l văd mâine pe Seth şi să reuşesc să intru puţin în situaţie. Va fi util să aflu cât de mult ştie el despre părinţii lui. Cum abia de curând am aflat şi eu totul, încă nu am asimilat complet toţi factorii şi repercusiunile acestora.

Vom vedea în curând dacă orăşelele mici sunt într-adevăr o răsadniţă pentru informaţii asupra locuitorilor lor. Intenţionez să aflu cât mai multe despre Profesorul Raymond Quinn, până termin totul.

TREI

Sybill constată că locul clasic pentru socializare, strângere de informaţii şi ritualuri de împerechere, în oraşe fie ele mari sau mici, este barul local.

Fie că acesta era decorat cu bronz şi ferigi sau cu coji de arahide şi scrumiere de tinichea, fie că muzica era country plângăreţ sau rock dur, acesta era locul tradiţional pentru întâlniri şi schimb de informaţii.

Shiney Pub din St. Christopher se potrivea categoric acestei reţete. Decorul era din lemn întunecat, crom ieftin şi postere decolorate reprezentând nave. Muzica era prea tare, decise ea incapabilă să identifice stilul care bubuia din boxele înalte ce flancau mica scenă unde patru tineri chinuiau chitarele şi tobele, în timp ce se ocupau de sticle maronii de bere şi mâncau pumni de covrigi.

Ringul de dans era înţesat. Nu erau decât patru perechi, dar spaţiul limitat produse câteva incidente de umeri frecaţi şi coapse ciocnite. Nimănui nu părea să-i pese.

Chelneriţele erau pavoazate în costume stupide, pentru fantezia bărbaţilor – fuste scurte, negre, bluze strâmte, cu decolteul în V, ciorapi de plasă şi pantofi cu tocuri înalte.

Sybill le simpatiză pe loc.

Se înghesui la o masă care şchiopăta, cât mai departe posibil de boxe. Fumul şi zgomotul nu o deranjau şi nici duşumeaua lipicioasă sau masa instabilă. Locul ales de ea îi oferea cea mai bună perspectivă asupra ocupanţilor.

Fusese disperată să scape pentru câteva ceasuri din camera ei de hotel. Acum era decisă să stea în spate, să savureze un pahar de vin şi să observe localnicii.

Chelneriţa care veni la ea era o brunetă minionă, cu un trup de invidiat şi cu un zâmbet vesel.

— Bună. Cu ce vă pot servi?

— Cu un pahar de Chardonnay cu gheaţă alături.

— Imediat. Puse pe masă un bol din plastic negru, cu covrigei şi o porni înapoi spre bar, luând comenzi în drum.

Sybill se întreba dacă nu cumva se întâlnise pentru prima oară cu soţia lui Ethan. După informaţiile ei, Grace Quinn lucra la barul acesta. Dar nu exista nicio verighetă pe degeţelul brunetei, ori Sybill presupunea că o proaspătă mireasă trebuie să aibă neapărat aşa ceva.

Cealaltă chelneriţă? Asta arăta periculos, decise ea. Blondă, bine făcută, opulentă. Era în mod clar atrăgătoare, într-un fel strident. Totuşi nici la ea nimic nu striga cum că ar fi proaspăt căsătorită, mai ales felul în care se apleca deasupra mesei unui client căzut în admiraţie, ca să-i ofere

beneficiul total al decolteului ei.

Sybill se încruntă şi ciuguli un covrigel. Dacă aceasta era Grace Quinn, atunci era în mod categoric ştearsă de pe lista statutului de imagine-a-mamei.

Ceva se petrecea în salonul de jocuri, presupuse Sybill, pe când cei trei bărbaţi începură să strige, ovaţionând pe cineva care se chema Eddie.

Deşi nu-i stătea în obicei, îşi scoase carneţelul şi începu să-şi noteze observaţiile. Palmele pe spinare şi pumnii în braţe, între companioni bărbaţi. Limbajul trupului femeilor, aplecându-se pentru intimitate. Părul îndepărtat cu mâna, rotirea ochilor, fluturarea mâinilor. Şi fireşte, ritualul de împerechere al cuplurilor contemporane, prin intermediul dansului.

Aşa o văzu Phillip când intră în bar. Îşi zâmbea, plimbându-şi ochii prin încăpere, scriind. Arăta, îşi spuse el, foarte distantă, foarte rece. Se putea foarte bine afla în spatele unui geam subţire, prin care nu se vedea decât dintr-o singură parte.

Îşi dăduse părul pe spate, într-o coadă lucioasă, pe ceafă şi cu faţa liberă. În urechi i se legănau picături de aur cu pietre monocrome. O urmări lăsându-şi stiloul jos, ca să îşi scoată jacheta galben pai din piele de căprioară.

Venise aici dintr-un impuls, cedând stării de neliniște. Acum binecuvânta acea vagă insatisfacție care-l urmărise toată seara. Găsise, decise el, exact ce căuta.

— Sybill, corect? Văzu strălucirea scurtă de surpriză din ochii ei, când aceasta se uită în sus. Şi văzu că ochii aceia erau la fel de limpezi şi de puri ca apa unui lac.

— Corect. Revenindu-şi, îşi închise carneţelul şi zâmbi. Phillip, *Ambarcaţiunile Quinn.*

— Eşti singură aici?

— Da... dacă nu vrei cumva să stai jos aici şi să bei ceva.

— Mi-ar plăcea. Îşi trase un scaun, făcând semn cu capul spre carneţelul ei. Te-am întrerupt?

— Nu chiar. Îşi întoarse zâmbetul spre chelneriţa care îi servea vinul.

— Ei, Phil, vrei o bere?

— Marsha, mi-ai citit gândurile.

Marsha, se gândi Sybill. Asta elimina bruneta ţanţoşă...

— E o muzică neobişnuită.

— Muzica este insuportabilă aici. Prin tradiţie, adăugă el zâmbind repede, fermecător şi amuzat.

— Atunci să bem pentru tradiţie. Sybill ridică paharul, sorbi, apoi, cu un mic *hmmm* începu să-şi transfere gheaţă

în vin.

— Ce zici de vin?

— Păi... este bun, simplu. Sorbi din nou, zâmbind plângăreţ. E groaznic.

— Şi asta *face* parte din tradiţiile cu care se mândreşte *Shine/s.* Berea la presiune este *Samuel Adams.* Este o alegere mai bună.

— O să ţin minte. Cu buzele curbate, îşi înclină capul într-o parte. După cum te pricepi la tradiţiile locale, pariez că ai trăit destul de mult aici.

— Da. Îşi îngustă ochii în timp ce o studia, ca şi cum ceva ar fi împins în pereţii memoriei sale. Eu te cunosc pe tine.

Inima îi sări puternic în gât. Acordându-şi timp, spuse cu mâna fără să-i tremure, cu o voce calmă şi relaxată

— Eu nu cred.

— Ba nu, te cunosc. Cunosc chipul ăsta. Nu mi-am dat seama mai devreme, din cauza ochelarilor. Ceva în... Se întinse, îi puse o mână sub bărbie şi îi înclină din nou capul. Privirea asta...

Pernele degetelor lui erau doar puţin mai aspre, atingerea lui, foarte sigură şi fermă. Gestul în sine o preveni că era vorba despre un bărbat obişnuit să atingă

femeile. Iar ea era o femeie neobişnuită să fie atinsă.

În defensivă, Sybill îşi arcui o sprânceană.

— O femeie cu înclinaţii cinice ar spune că ăsta este un clişeu şi încă unul nu foarte original.

— Eu nu folosesc clişee, şopti el concentrându-se asupra chipului ei. Doar replici originale. Eu am memorie vizuală şi chipul acesta l-am mai văzut. Limpede, ochi inteligenţi, un zâmbet uşor amuzat. Sybill... Privirea îi rătăcea pe chipul ei, apoi buzele i se curbară încet. Griffin. *Doctor* Sybill Griffin. *Străini Familiah.*

Dădu drumul respiraţiei blocate în plămâni. Succesul ei era încă foarte recent şi faptul că acesta îi recunoscuse chipul continua să o surprindă. Şi în cazul acesta, o făcu să se relaxeze. Nu exista nicio legătură între Dr. Griffin şi Seth Delauter.

— Eşti bun, spuse ea degajat. Deci ai citit cartea sau mi-ai văzut doar poza pe supracoperta prăfuită?

— Am citit-o. Fascinantă. De fapt, mi-a plăcut suficient ca să mă duc şi să îţi cumpăr şi prima carte. Pe care totuşi nu am apucat încă să o citesc.

— Mă simt măgulită.

— Eşti bună. Mulţumesc, Marsha, adăugă el când aceasta îi puse berea în faţă.

— Dacă vreţi ceva, strigaţi. Marsha făcu cu ochiul. Strigaţi tare. Orchestra bate recordul la sonor, în seara asta.

Ceea ce îi dădu lui prilejul să-şi tragă scaunul mai aproape şi să se aplece spre ea. Parfumul ei era subtil, observă el. Un bărbat trebuia să se apropie foarte mult, ca să recepţioneze mesajul.

— Spune-mi, Dr. Griffin, ce caută un citadin înrăit într-un orăşel rural, neiertător, de pe malul apei, ca St. Chris?

— Cercetări. Modele comportamentale şi tradiţii, spuse ea ridicând paharul într-un început de toast, în oraşele mici şi comunităţile rurale.

— O totală schimbare de preocupări, pentru tine.

— Interesul sociologic şi cultural nu se limitează şi nu ar trebui limitat doar la marile oraşe.

— Şi iei notiţe?

— Câteva. Taverna locală, începu ea mai relaxată acum, clienţii obişnuiţi. Trioul de la bar, obsedat de ritualul sporturilor dominate de masculi, făcând abstracţie de zgomotul şi de activităţile din jurul lor. Aceştia ar putea foarte bine rămâne acasă, în fotoliile lor extensibile, dar preferă experienţa interconexiunilor prin participare pasivă la eveniment. Aici au companie, parteneri cu care să

împărtăşească interesul, care ***fie*** îi vor contrazice, fie vor fi de acord cu ei. Nu are importanţă. Modelul contează.

Constată că îi făcea plăcere felul în care glasul ei căpătase intonaţia unei prelegeri, trădând yankeul energic.

— Meciul devine insuportabil de palpitant.

— Jocul este mobilul. Modelul rămâne constant, indiferent dacă mobilul este fotbalul sau baschetul. Sybill ridică din umeri. Masculul tipic găseşte mai multă bucurie în sport dacă are cel puţin un companion mascul care gândeştela fel, lângă el. Nu trebuie decât să observi reclamele care se adresează în special consumatorilor masculi. Berea, de exemplu, spuse ea bătând cu un deget în paharul lui. Este prezentată cel mai adesea arătând un grup de bărbaţi atrăgători împărtăşind o experienţă comună. După care, un bărbat o să cumpere sortimentul respectiv de bere pentru că a fost programat să creadă că aceasta îi va îmbogăţi relaţia cu grupul lui de amici.

Pentru că el zâmbea, Sybill ridică din sprâncene.

— Nu eşti de acord?

— Nu chiar. Eu mă ocup de reclame şi ce-ai spus a mers aproape la ţintă.

— Te ocupi de reclame? Ignoră mica undă de vinovăţie

din afirmaţie. N-aş zice că ai prea multe de făcut aici, în domeniul ăsta.

— Lucrez în Baltimore. Mă întorc aici în weekenduri. O chestie de familie. E o poveste lungă.

— Mi-ar face plăcere să o aud.

— Altă dată. Era ceva, îşi spuse el, în ochii aceia albaştri, aproape translucizi, bordaţi cu gene lungi, ca cerneala, care făceau aproape imposibil să te uiţi în altă parte. Spune-mi ce altceva mai vezi.

— Păi... Omul ăsta dădea dovadă de o măiestrie rafinată, decise ea. O capodoperă. Felul în care se putea uita la o femeie ca şi cum aceasta ar fi fost cel mai important lucru pe lume, în clipa aceea. Ceea ce făcea ca inima ei să bată plăcut. O vezi pe cealaltă chelneriţă?

Phillip se uită într-acolo, urmărind funda frivolă de la spatele fustei femeii, legănându-se în timp ce aceasta se îndrepta spre bar.

— E greu să nu o vezi.

— Da. Ea îndeplineşte anumite cerinţe masculine primitive, tipice. Dar eu mă refer la personalitatea ei, nu la fizicul ei.

— În regulă. Phillip îşi plimbă limba peste dinţi. Şi ce anume vezi?

— Este eficientă, dar calculează deja timpul până la închidere. Ştie cum să evalueze cele mai bune bacşişuri şi joacă pe asta. Aproape că ignoră masa cu studenţi de acolo. Ăştia nu vor adăuga prea mult la notă. Aceleaşi tehnici de supravieţuire le poţi vedea şi la o chelnerinţă cinică şi experimentată dintr-un bar din New York.

— Unda Brewster, se oferi Phillip. Recent divorţată, în căutarea unui alt soţ, versiune îmbunătăţit. Familia ei deţine pizzeria de aici, aşa că a fost chelneriţă de când se ştie. Nu-i pasă. Vrei să dansezi?

— Poftim? Deci nici ea nu este Grace, îşi spuse Sybill, străduindu-se să revină la subiect. Ce-ai spus?

— Orchestra a luat-o mai uşurel, dacă nu cumva s-a oprit de tot. Ţi-ar face păcere să dansezi?

— De ce nu. Îl lăsă să o ia de mână ca să o conducă printre mese spre ringul de dans, unde îşi făcură cu greu loc în mulţime.

— Presupun că asta ar trebui să fie o versiune „Angie”, spuse Phillip încet.

— Dacă Mick şi băieţii lui ar auzi ce fac ăştia din ea, i-ar împuşca pe toţi.

— Îţi plac Rolling Stones?

— Ce e de neplăcut la ei? Cum nu puteau face altceva

mai mult decât să se legene, îşi întoarse capul ca să se uite la el. Nu era deloc o povară să-i simtă faţa atât de aproape de a ei şi nici faptul că trebuia să se lipească atât de mult de el. Rock-and-roll lasciv, fără ifose, fără aferare. Numai sex.

— Îţi place sexul?

Aceasta râse.

— Ce e de neplăcut? Dar cu toate că apreciez ideea, nu am de gând să fac sex în noaptea asta.

— Există întotdeauna un mâine.

— Categoric. Se gândi să-l sărute, să-l lase să o sărute. Un experiment care, în mod clar, ar include şi aspectul plăcerii. În loc însă, îşi întoarse capul astfel încât li se atinseră doar obrajii. Era mult prea atrăgător pentru un risc impulsiv şi necalculat.

Mai bine în siguranţă, îşi reaminti ea, decât stupidă.

— Ce-ar fi să te invit mâine la cină? îşi preumblă cu îndemânare mâna în sus ***pe*** coloana ei vertebrală şi înapoi, spre talie. Există un loc drăguţ, chiar în oraş. Cu o vedere formidabilă spre golf şi cele mai bune fructe de mare de pe aici. Am putea discuta pe un ton normal şi mi-ai putea depăna povestea vieţii tale.

Buzele lui îi eflorară urechea, transmiţându-i, până jos în

vârful degetelor de la picioare, şocante unde de răspuns. Ar fi trebuit să ştie, îşi spuse ea, că oricine arăta ca el era firesc să fie al naibii de bun la manevre sexuale.

— O să mă gândesc la asta, şopti ea şi decisă să-i dea un răspuns pe măsură, îşi plimbă uşor vârful degetelor pe ceafa lui. Şi o să te anunţ.

Când melodia încetă şi următoarea intră într-o răpăială de sunete şi viteză, Sybill începu să se îndepărteze.

— Trebuie să plec.

— Ce-ai spus? Se aplecă, astfel încât aceasta să-i poată striga în ureche.

— Trebuie să plec. Mulţumesc pentru dans.

— Te conduc.

Înapoi la masă, acesta scoase câteva bancnote, în timp ce Sybill îşi strângea lucrurile. Primul pas afară, în aerul rece şi liniştit, o făcu să râdă.

— Ei bine, asta a fost o experienţă. Mulţumesc că m-ai ajutat.

— Nu aş fi ratat ocazia. Nu este foarte târziu, adăugă el luându-i mâna.

— Destul de târziu. Sybill îşi scoase cheile de la maşină.

— Vino mâine la şantier. O să fac eu un fur cu tine.

— S-ar putea să vin. Noapte bună, Phillip.

— Sybill. Nu se obosi să reziste şi pur şi simplu îi duse mâna la buze. Deasupra degetelor împreunate, ochii lui se uitau într-ai ei. Mă bucur că ai ales St. Chris.

— Şi eu.

Se strecură în maşină, uşurată că trebuia să se concentreze asupra sarcinii de a aprinde luminile, de a coborî frâna de mână, de a porni motorul. Condusul nu era cea de a doua natură a unei femei care aproape toată viaţa ei a fost dependentă de transportul public sau de serviciile unor şoferi particulari.

Se concentră asupra marşarierului, asupra poziţionării maşinii pe alee ca să se poată înscrie pe şosea. Şi ignoră hotărâtă uşoara senzaţie de apăsare pe care o mai simţea ca pe un ecou, acolo unde buzele lui îi atinseseră degetele.

Dar nu rezistă să nu se uite în oglinda retrovizoare, ca să-l mai vadă o ultimă dată înainte de a se îndepărta.

Phillip decise că întoarcerea înapoi în bar ar fi distrus în mod absurd efectul. Se gândi la ea în timp ce conducea spre casă, la felul cum îşi arcul a sprâncenele când făcea o remarcă sau savura un comentariu. Parfumul acela subtil, intim, care îi spunea unui bărbat că dacă s-ar apropia suficient de ea că îi surprindă boarea, poate, doar poate, ar avea şansa să se apropie şi mai mult.

Îşi spuse că era femeia perfectă pentru el ca să merite să investească puţin timp să se apropie mai mult de ea. Era frumoasă; era deşteaptă; era cultivată şi sofisticată.

Şi suficient de sexi ca să-i facă hormonii să rămână în alertă.

Îi plăceau femeile şi regreta că nu avea timp să facă conversaţie cu ele. Nu că nu îi plăcea să stea de vorbă cu Anna sau cu Grace. Dar ca să fie sincer, nu era chiar acelaşi lucru ca în cazul unei femei despre care îţi puteai permite să ai fantezii legate de pat.

Iar în ultima vreme ducea lipsă tocmai de acest gen special de relaţii bărbat-femeie. Rar mai avea timp pentru altceva decât să intre împleticit în apartamentul lui, după zece sau douăsprezece ore de muncă. De la intrarea lui Seth în familie, calendarul lui social, odinioară variat şi interesant, primise câteva lovituri serioase.

Săptămâna era dedicată serviciului şi consultărilor cu avocatul. Lupta cu societatea de asigurări, pentru plata drepturilor rămase după moartea tatălui său, se apropia de final. Decizia pentru tutela permanentă a lui Seth va apărea în termen de nouăzeci de zile. Responsabilitatea de a se ocupa de muntele de hârtii şi de telefoanele care decurgeau din aceste acţiuni, îi revenea tot lui. Detaliile

erau punctul lui forte.

Sfârşiturile de săptămână le consuma cu îndatoririle de familie, cu şantierul şi cu tot ce mai apărea printre crăpături, în timpul săptămânii.

Când le puneai pe toate cap la cap, medită el, nu-ţi mai rămânea prea mult timp pentru seri plăcute cu femei atrăgătoare, cu atât mai puţin să eşuezi sub acelaşi aşternut cu acestea.

Ceea ce explica recenta lui stare de nelinişte şi de spirit, îşi spuse el. Când viaţa sexuală a unui bărbat dispărea efectiv, atunci era firesc ca acesta să devină uşor tensionat.

Când intră pe alee, casa era în întuneric, cu excepţia singurei lămpi de pe terasă. Se gândi oftând că era abia miezul nopţii, într-o noapte de vineri. Ce decădere. Au existat vremuri când el şi fraţii lui bântuiau la ora asta în căutare de acţiune. Mă rog, el şi Cam îl târau după ei pe Ethan, dar odată intrat în joc, acesta ţinea pasul cu ei până la sfârşit.

Fraţii Quinn nu petrecuseră multe nopţi de vineri, moţăind.

Acum însă, se gândea el coborând din Jeep, Cam era sus, confortabil. Cu soţia lui iar Ethan, înghesuit în micuţă

căsuţă a lui Grace. Fără îndoială că amândoi erau cu zâmbetul pe buze.

Ticăloşi fericiţi.

Ştiind că nu va putea adormi, ocoli casa şi se îndreptă spre locul în care limita pomilor întâlnea limita apei.

Luna era ca o minge umflată călătorind pe cerul nopţii, răspândindu-şi lumina albă, blândă, deasupra apei întunecate, a ierbii grase, ude, şi a frunzelor groase.

Cicadele cântau pe vocile lor înalte, monotone şi undeva adânc în pădurea deasă, o bufniţă striga neobosită, cu vocea ei pe două tonuri.

Poate că prefera sunetele oraşului, vocile şi traficul înfundat de geamuri. Dar întotdeauna găsea atrăgător locul acesta. Deşi îi lipsea ritmul oraşului, teatrul şi muzeele, amestecul eclectic de mâncare şi oameni, era în stare să aprecieze pacea şi stabilitatea pe care le găsea aici, zi de zi. An de an.

Fără toate acestea, cu siguranţă că şi-ar fi regăsit drumul înapoi spre rigolă. Şi ar fi murit acolo.

— Întotdeauna ţi-ai dorit ceva mai mult decât asta.

Îl trecură fiori, de sus până jos. Aşa cum stătea el acolo, privind lumina lunii picurându-se printre copaci, se pomeni dintr-odată faţă în faţă cu tatăl lui. Tatăl pe care îl

înmormântase acum şase luni.

— Nu am băut decât o bere, se auzi el spunând.

— Nu eşti băut, fiule. Ray păşi mai în faţă şi luna străluci în dramatica lui coamă de păr argintiu şi în ochii albaştri, vii, plini de bună dispoziţie.

— O să vrei acum să tragi adânc aer în piept, înainte de a leşina.

Phillip dădu drumul aerului cu un oftat puternic, dar urechile lui continuau să sune.

— O să mă aşez acum. Şi aşa făcu, încet ca un bătrân înţepenit, lăsându-se în iarbă.

— Eu nu cred în fantome, se adresă Phillip apei, sau în reîncarnare, în viaţa de după viaţă, în revenire sau în orice formă de fenomen psihic.

— Tu ai fost întotdeauna cel mai pragmatic dintre toţi. Nimic nu era real dacă nu-l puteai tu vedea, atinge, mirosi.

Ray se aşeză lângă el oftând mulţumit şi-şi întinse picioarele lungi, îmbrăcate în jeanşi jerpeliţi. Îşi încrucişă gleznele iar în picioare avea pantofii sport uzaţi, pe care chiar el, Phillip, îi băgase într-o cutie pentru Armata Salvării, acum aproape şase luni.

— Ei bine, spuse Ray vesel, mă vezi, nu?

— Nu. Trec doar printr-un moment cauzat, se pare, de

privare de sex şi de surmenaj.

— Nu vreau să te contrazic. Este o noapte prea frumoasă.

— Încă nu m-am împăcat cu gândul ăsta, îşi spuse Phillip. Încă sunt prea furios pentru felul în care ai murit şi de ce şi pentru toate întrebările fără răspuns. Aşa că mă transpun.

— Am crezut că tu o să fii nuca cea mai dură, dintre voi trei. Aveai întotdeauna un răspuns la orice. Ştiu şi că ai întrebări. Şi ştiu că eşti furios. Ai tot dreptul. Ai fost nevoit să-ţi schimbi viaţa şi să preiei responsabilităţi care nu ar fi trebuit să fie ale tale. Dar ai făcut-o şi îţi sunt recunoscător.

— Nu am timp pentru terapie, acum. Nu am loc în agenda mea pentru şedinţe.

Ray râse zgomotos.

— Băiete, nu eşti băut şi nu eşti nici nebun. Eşti doar încăpăţânat. De ce nu-ţi foloseşti mintea aia flexibilă a ta, Phillip, şi nu consideri asta o posibilitate?

Făcându-şi curaj, Phillip întoarse capul. Era chipul tatălui său, mare şi cu ridurile vieţii şi luminat de umor. Ochii aceia de un albastru deschis dansau, părul argintiu era zbârlit în aerul nopţii.

— Asta este o imposibilitate.

— Au existat oameni care au spus, când mama ta şi cu mine v-am luat pe tine şi pe fraţi tăi, că era o imposibilitate să creăm o familie, să facem diferenţa. Şi s-au înşelat. Dacă am fi ascultat de ei, dacă am fi acţionat conduşi de logică, niciunul dintre voi nu aţi fi fost al nostru. Dar soarta nu dă doi bani pe logică. Ea doar există. Iar voi aţi fost sortiţi să fiţi ai noştri.

— Perfect. Phillip întinse o mână dar şi-o retrase repede, şocat. Cum aş putea face asta? Cum te-aş putea atinge, dacă eşti o fantomă?

— Pentru că simţi nevoia să faci asta. Ray îl bătu amical pe spate. Eu o să mai stau ceva pe aici.

Phillip simţi apă în gât, deşi stomacul i se strânsese.

— De ce?

— Nu am terminat. Am lăsat asta pe capul tău şi al fraţilor tăi. Îmi pare rău, Phillip.

Fireşte, nu se întâmpla asta, îşi spuse Phillip. Probabil că se afla în prima fază a unei uşoare depresiuni. Simţea aerul pe faţă, cald şi umed. Cicadele continuau să ţipe ascuţit, bufniţa, să strige.

Şi atunci, dacă tot era vorba de un astfel de Episod, îşi spuse el, de ce nu l-ar juca până la capăt?

— Vor să inducă ideea unei sinucideri, spuse el încet. Compania de asigurări luptă să demonstreze asta.

— Sper că tu ştii că este o prostie. Am fost neatent, distrat. Am avut un accident. Exista acum în glasul lui Ray un ton ascuţit, o nerăbdare şi o enervare pe care Phillip le recunoscu. Nu aş fi ales eu calea cea mai uşoară. Şi în plus, aveam băiatul la care trebuia să mă gândesc.

— Seth este fiul tău?

— Îţi pot spune că îmi aparţine.

Îl dureau şi capul şi inima, când se întoarse să se uite din nou la apă.

— Mama trăia când a fost el conceput.

— Ştiu asta. Niciodată nu i-am fost necredincios mamei tale.

— Atunci cum...

— r-Trebuie să-l accepţi, pentru el. Ştiu că ţii la el. Ştiu că faci ce este mai bine pentru el. Mai ai de făcut acest ultim pas. Să îl accepţi. Are nevoie de tine, de voi toţi.

— Nu o să păţească nimic, spuse Phillip, crunt. O să avem noi grijă.

— O să-ţi schimbe viaţa, dacă o să-l laşi.

Phillip râse scurt.

— Crede-mă, mi-a schimbat-o deja.

— Într-un fel care o să-ţi facă viaţa mai bună. Nu te închide în faţa acestor posibilităţi. Şi nu îţi face prea multe griji pentru vizita asta scurtă. Ray îl bătu prieteneşte pe genunchi. Vorbeşte cu fraţii tăi.

— Da, ca să le spun că stăteam afară, în mijlocul nopţii, de vorbă cu... Se uită în jur dar nu văzu nimic altceva decât lumina lunii deasupra copacilor.

— Cu nimeni, termină el şi se întinse îngrijorat pe iarbă, uitându-se în sus, la lună.

— Dumnezeule, am nevoie de o vacanţă.

PATRU

Nu trebuia să pară prea nerăbdătoare, îşi reaminti Sybill. Sau să ajungă acolo prea devreme. Trebuia să se comporte firesc. Trebuia să fie degajată.

Decise să nu plece cu maşina. Va aduce mai curând a o vizită oarecare dacă îşi va face apariţia venind pe jos, dinspre malul apei. Şi dacă va include vizita la şantier într-o după-amiază de cumpărături şi plimbare, va părea mai curând impulsivă decât calculată.

Hoinări pe malul apei, ca să se calmeze. O frumoasă dimineaţă de sâmbătă, într-o vară indiană, atrăgea turiştii. Aceştia leneveau şi se plimbau ca şi ea, intrând în micile prăvălioare, oprindu-se să privească velierele sau bărcile cu motor din golf. Niciunul nu părea să fie cât de cât grăbit sau să aibă o destinatei anume.

Asta, meditä ea, crea un contrast interesant cu obişnuitele sâmbete din marile oraşe, când până şi turiştii păreau să fie în goană, alergând dintr-un loc într-altul.

Ar fi ceva să se gândească la asta şi să facă o analiză şi poate să teoretizeze, în cartea ei. Şi pentru că ea *chiar* găsise interesant acest lucru, îşi scoase reportofonul minuscul din buzunar şi şopti câteva notiţe verbale şi

observaţii.

Familiile de turişti păreau mai curând relaxate decât hărţuite sau în disperată căutare de distracţii. Localnicii păreau prietenoşi şi răbdători. Viaţa se depăna lent, reflectând ritmul stabilit de cei care trăiau aici.

Micile prăvălioare nu făceau afaceri zgomotoase, ar fi zis ea şi totuşi negustorii nu aveau privirea aceea îngrijorată şi şireată, răspândită printre vânzătorii unde se înghesuia mulţimea şi unde portofelele erau bine păzite.

Cumpără câteva ilustrate pentru prietenii şi asociaţii din New York apoi, mai mult din obicei decât din nevoie, alese o carte despre istoria acestor locuri, îşi spuse că o va ajuta în cercetările ei. Zăbovi mult deasupra unei zâne din cositor cu o lacrimă de cristal atârnând din degetele elegante. Dar ezistă, spunându-şi că putea cumpăra orice prostie voia, la New York.

Crawforefs părea să fie un loc popular, aşa că intră şi se tratã cu o îngheţată la cornet. Avea astfel ce face cu mâinile, în timp ce se îndrepta spre *Ambarcaţiunile Quinn,* aflate la câteva cvartale distanţă.

Sybill aprecia valoarea recuzitei. Oricine recurgea la ea, în continuul joc al vieţii. Un pahar la un cocktail, o carte în metrou. Bijuteriile, realiză ea, surprinzându-se răsucind

colierul în jurul degetelor nervoase.

Dădu drumul acestuia şi se concentră să-şi savureze sorbetul de zmeură.

Nu i-a luat mult să ajungă la periferia orăşelului. Calculă şi ajunse la concluzia că faleza abia *dacă avea o* milă, de la un capăt la altul.

Zona locuită se întindea de la mal, spre vest. Străzi înguse cu case îngrijite şi peluze mici. Garduri joase, concepute atât pentru statul de vorbă între vecini, medită ea, cât şi drept linie de demarcaţie. Copacii erau mari şi plini de frunze, păstrându-şi încă verdele închis al verii. Va fi un spectacol atrăgător când vor căpăta culorile toamnei.

Copii se jucau în curţi sau se plimbau cu bicicleta pe trotuarele în pantă. Văzu un adolescent lustruind cu drag un vechi Chevrolet Compact, cântând tare, fals, o melodie ascultată în căşti.

O corcitură cu picioare înalte şi urechi clăpăuge se repezi în gardul prin dreptul căruia tocmai trecea ea, lătrând cu o voce adâncă, ruginită. Îi sări inima când acesta îşi puse labele pe partea de sus a gardului. Dar continuă să meargă.

Nu se pricepea prea mult la câini.

Văzu Jeep-ul lui Phillip în parcarea plină de gropi, de

lângă şantier. O camionetă veche îi ţinea companie. Uşile clădirii şi câteva ferestre erau larg deschise. Se auzea prin ele bâzâitul fierăstraielor şi ritmul rockului lui John Fogerty.

În regulă, Sybill, îşi spuse ea inspirând adânc şi înghiţind cu grijă ultima bucăţică a cornetului. Acum sau niciodată.

Intră şi se pomeni o clipă distrasă de ceea ce vedea. Era un spaţiu uriaş şi prăfuit şi luminos ca o scenă sub lumina reflectoarelor. Fraţii Quinn munceau din greu, cu Ethan şi Cam fixând o planşă curbată în ceea ce presupuse că era o carenă în devenire. Phillip stătea la un fierăstrău uriaş, periculos, trecând cherestea prin el.

Pe Seth nu l-a văzut.

O clipă se uită doar, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să se strecoare înapoi afară. Dacă nepotul ei nu era acolo, poate că era mai înţelept să amâne vizita până când va fi sigură că-l va găsi.

Poate că plecase undeva, cu prietenii. Avea oare prieteni? Sau putea fi acasă. Pentru el era oare acasă?

Până să se decidă, fierăstrăul se opri, lăsându-l doar pe John Fogerty să se tânguiască despre un bărbat cu ochi negri, frumos. Phillip se dădu înapoi, îşi împinse în sus ochelarii de protecţie şi se întoarse. Şi o văzu.

Zâmbetul lui de întâmpinare veni atât de repede, atât

de sincer, încât Sybill trebui să-şi reprime sentimentul de vinovăţie.

— Vă întrerup... Ridică vocea ca să concureze cu muzica.

— Slavă Domnului. Ştergându-şi mâinile de pantaloni, Phillip porni spre ea. M-am săturat să mă uit toată ziua la tipii ăştia. Eşti o mare îmbunătăţire.

— M-am decis să fac pe turistul. Îşi legănă sacul de târguieli pe care-l căra. Şi m-am gândit să răspund ofertei tale de a face un tur cu mine.

— Speram asta.

— Deci... în mod deliberat, îşi întoarse privirea spre carenă. Era mai sigur, decise ea, decât să privească prea mult în ochii aceia castanii. Asta este o barcă?

— Este o carenă. Sau va fi. O luă de mână şi o duse mai în faţă. O să fie un vas de pescuit sportiv.

— Adică?

— Unul din acele vase la modă, cu care bărbaţilor le place să iasă, să se simtă bărbaţi, să pescuiască merlin şi să bea bere.

— Ei, Sybill. Cauţi de lucru? îi strigă zâmbind, Cam.

Se uită la scule, la muchiile ascuţite, la cheresteaua grea.

— Nu prea cred. L-a fost uşor să-i întoarcă zâmbetul, uitându-se peste el, la Ethan. Se pare că voi trei ştiţi exact ce faceţi.

— Noi ştim ce facem. Cam îşi mişcă degetul mare între el şi Ethan. Pe Phillip îl ţinem în preajmă pentru divertisment.

— Nu sunt apreciat pe aici.

Sybill râse şi începu să dea ocol carenei. Putea înţelege forma de bază dar nu şi procesul de execuţie.

— Presupun că stă cu susul în jos.

— Ai spirit de observaţie. Phillip zâmbi doar, când aceasta ridică dintr-o sprânceană.

— După ce o placăm, o întoarcem şi ne ocupăm de punte.

— Părinţii voştri sunt constructori de ambarcaţiuni?

— Nu, mama a fost medic iar tata, profesor la colegiu. Dar am crescut printre bărci.

Simţi în glasul lui afecţiunea, durerea, încă nu de tot potolită. Şi se urî. Ar fi vrut să-l întrebe mai multe despre părinţii lui, dar nu reuşi.

— Nu am fost niciodată pe un vas.

— Niciodată?

— Presupun că există câteva milioane de oameni pe

lumea asta, care nu au fost.

— Şi ai vrea?

— Poate. Mi-a făcut plăcere să privesc ambarcaţiunile, de la fereastra hotelului meu. În timp ce o studia, carena deveni un puzzle pe care trebuia să îl rezolve.

— Cum ştiţi de unde trebuie să începeţi să construiţi? Presupun că lucraţi după un proiect, după nişte planuri sau schiţe sau cum le spuneţi voi.

— Ethan s-a ocupat de cea mai mare parte a muncii de proiectare. Cam se face că lucrează. Iar Seth face desenele.

— Seth. Degetele i se încordară pe mânerul genţii. Recuzită de sprijin, îşi spuse ea din nou. Dar nu spuneai că este abia la gimnaziu?

— Exact. Dar puştiul are un talent real la desen. Vino să vezi.

Simţi mândrie în glasul lui şi acest lucru o tulbură. Luptându-se să-şi revină, îl urmă spre un perete îndepărtat, unde atârnau schiţe de ambarcaţiuni înrămate grosolan în lemn natur. Erau bune – foarte, foarte bune. Schiţe inteligente, făcute în creion, cu grijă şi talent.

— El... Un copil a desenat astea?

— Da. Sunt grozave, nu? Asta este cea pe care tocmai

am terminat-o. Bătu cu mâna în sticlă. Iar asta este cea la care lucrăm acum.

— Este foarte talentat, spuse ea încet, prin nodul din gât. Are perspective excelente.

— Desenezi?

— Puţin, din când în când. Doar ca un hobby. Trebuia să se gândească la altceva, ca să-şi revină. Asta mă relaxează şi mă ajută în munca mea. Decisă să zâmbească din nou, îşi dădu părul peste umăr şi îi trimise lui Phillip un zâmbet radios, relaxat. Deci, unde este artistul, astăzi?

— Ah, e...

Se întrerupse când doi câini se repeziră în clădire. Sybill se dădu instinctiv un pas înapoi, în timp ce câinele mai mic se îndrepta direct spre ea. Sybill scoase un sunet strangulat, de spaimă, chiar în clipa în care Phillip întinse un deget şi emise o comandă ascuţită.

— Stai pe loc, idiotule. Nu sări. Nu sări, repetă el, dar mişcarea de înaintare a lui Zgubi era prea mult, pentru ei toţi. Câinele era deja în două picioare, cu labele plantate exact sub sânii lui Sybill. Aceasta se clătină puţin, văzând doar nişte dinţi mari, ascuţiţi, dezgoliţi, în ceea ce luă drept furie şi nu un zâmbet de câine murdar.

— Căţel drăguţ, reuşi ea să bâiguie. Căţel cuminte.

— Căţel prost, o corectă Phillip şi îl trase pe Zgubi în jos, de zgardă. N-are maniere. Şezi. Îmi pare rău, îi spuse el lui Sybill, când câinele se trânti jos, îndatoritor şi întinse o labă. Zgubi.

— Da, este cam zgubilitic.

— Nu, Zgubi este numele lui – şi personalitatea lui. Şi o să rămână aşa până când o să-i scuturi laba.

— Ah. Hmm. Precaută, îi luă laba cu două degete.

— Nu te muşcă. Phillip îşi înclină capul, observând că în ochii ei se citea mai mult nefericire decât iritare, îmi pare rău – ţi-e frică de câini?

— Eu... poate, puţin – de câinii mari, ciudaţi.

— El este ciudat, perfect. Celălalt este Simon, şi este considerabil mai politicos. Phillip îi scărpină urechile lui Simon, în timp ce câinele se aşeză liniştit, studiind-o pe Sybill.

— Este câinele lui Ethan. Iar idiotul ăsta este al lui Seth.

— Înţeleg.

Seth avea un câine. Doar la asta reuşi să se gândească, în timp ce Zgubi îi oferea din nou laba, uitându-se la ea cu o abjectă adoraţie.

— Mă tem că nu mă pricep prea mult la câini.

— Ăştia sunt retrieveri Chesapeake Bay – sau măcar

Zgubi. În cea mai mare parte. Ce altceva mai este, nu prea ştim. Seth, cheamă-ţi câinele până să-şi lase balele pe pantofii doamnei.

Sybill îşi ridică privirea şi văzu băiatul, în uşă. Soarele strălucea în spatele lui şi îi ascundea chipul în umbră. Văzu doar o siluetă înaltă, slabă, cărând o pungă mare, maronie, pe cap cu o caschetă negru cu portocaliu.

— Nu salivează mult. Ei, Zgubi!

Instantaneu, cei doi câini se ridicară în picioare şi traversară hala, alergând. Seth îşi făcu loc printre ei, ducând punga la o masă improvizată dintr-o foaie de placaj pusă pe două capre.

— Nu ştiu de ce numai eu trebuie să mă duc după mâncare şi toate chestiile astea.

— Pentru că noi suntem mai mari ca tine, îi spuse Cam, începând să cotrobăiască în pungă. Mi-ai adus sandvişurile cu carne?

— Da, da.

— Şi restul meu?

Seth scoase o sticlă de pepsi din pungă, o deschise şi bău direct din ea. Apoi zâmbi.

— Care rest?

— Ei, hoţomanule, trebuie să primesc înapoi cel puţin

doi dolari.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Probabil că ai uitat să adaugi comisionul pentru transport.

Cam se întinse să-l apuce, dar Seth îl evită cu agilitate, râzând în hohote.

— Dragoste frăţească, spuse Phillip, bine dispus. De aceea mă asigur să-i dau puştiului banii exacţi. Altfel nu vezi niciodată vreun bănuţ înapoi. Vrei să mănânci ceva?

— Nu, eu am... Nu-şi putea lua ochii de la Seth, deşi ştia că trebuia. Acesta stătea acum de vorbă cu

Ethan, făcând gesturi largi cu mâna liberă, în timp ce câinele îl lingea repede, jucăuş, pe degete.

— Am mâncat ceva mai devreme. Dar tu poţi să-i dai drumul.

— Poate bei ceva. Mi-ai adus apa, puştiule?

— Da, apă de lux. Bani aruncaţi pe fereastră. Doamne, ce de lume era la *Crawford's.*

La *Crawford's.* Cu o senzaţie pe care nu o putea defini prea bine, Sybill îşi dădu seama că poate s-au aflat în magazin în acelaşi timp. Poate că au trecut unul pe lângă celălalt. Poate că a trecut pe lângă el, pe stradă, fără să-şi dea seama.

Seth se uită de la Phillip la Sybill, studiind-o pe aceasta

cu un oarecare interes.

— Cumperi o barcă?

— Nu. Sybill îşi spuse că nu a recunoscut-o. Normal că nu ar fi putut-o recunoaşte. Era mult prea mic singura dată când s-au văzut. În ochii lui nu se citea nicio undă de recunoaştere a cuiva din familie. Şi nici într-ai ei. Dar ea ştia.

— Mă uit doar pe aici.

— Grozav. Seth se întoarse la pungă şi scoase un sandviş.

— Ah... Vorbeşte cu el, îşi porunci ea. Spune ceva. Orice.

— Phillip îmi arăta tocmai desenele tale. Sunt minunate.

— Sunt în regulă. Acesta ridică dintr-un umăr, dar Sybill crezu că zăreşte o vagă roşeaţă de plăcere în obrajii lui.

— Pot şi mai bine, dar mă grăbesc ei mereu.

Ca din întâmplare – spera că era ca din întâmplare – traversă spre el. Acum îl putea vedea bine. Avea ochi albaştri, dar de un albastru mai adânc decât al ei sau al surorii ei. Părul era de un blond mai întunecat decât cel al băieţelului din fotografia pe care o purta cu ea. La ***patru*** ani avea părul ca un fuior, dar acum părul lui era de un blond mai bogat şi foarte drept.

Gura, se gândea e. Nu exista oare o asemănare la gură

şi la bărbie?

— Asta vrei să te faci? Simţea nevoia să-l facă să vorbească. Artist?

— Poate, dar mai mult ca o distracţie. Luă o muşcătură uriaşă din sandviş şi continuă să vorbească. Noi suntem constructori de ambarcaţiuni.

Mâinile lui erau departe de a fi fost curate, remarcă ea, iar faţa nu arăta nici ea mai bine. Îşi imagină că asemenea detalii ca spălatul pe mâini înainte de mâncare erau chestii secundare într-o gospodărie ţinută de bărbaţi.

— Poate că o să te specializezi în design.

— Seth, ea este Dr. Sybill Griffin. Phillip îi oferi lui Sybil o ceaşcă de plastic cu apă cu bule, cu gheaţă. Scrie cărţi.

— Romane?

— Nu chiar, îi spuse ea. Observaţii. Chiar acum îmi petrec o vreme prin zonă, observând.

Acesta se şterse la gură cu dosul mâinii. Mâna pe care i-o linsese Zgubi cu entuziasm, remarcă Sybill cutremurându-se în sinea ei.

— O să scrii o carte despre vase? o întrebă el.

— Nu, despre oameni. Despre oamenii care locuiesc în orăşele mici iar acum, despre oamenii care locuiesc în orăşele mici de la marginea apei. Cum îţi place... să

trăieşti aici, vreau să spun?

— Îmi place. E o prostie să trăieşti în oraşe mari. Luă sticla cu răcoritoare şi bău din nou din ea. Oamenii care trăiesc acolo sunt într-o doagă. Ca Phil, zâmbi el.

Cu un fornăit, Seth mai muşcă o dată din sandviş.

— Mă duc pe chei. Avem nişte raţe, acolo.

Se repezi afară, cu câinii în urma lui.

— Seth are păreri foarte bine definite, spuse Phillip sec. Presupun că la zece ani, lumea este doar în negru şi alb.

— Nu-l interesează experienţa urbană. Starea nervoasă, observă ea, fusese estompată de simpla curiozitate. A fost cu tine la Baltimore?

— Nu. A trăit acolo, o vreme, cu mama lui. Glasul îi deveni mai rece, făcând-o pe Sybill să ridice dintr-o sprânceană.

— Asta face parte din povestea aceea mai lungă, despre care ţi-am vorbit.

— Cred că ţi-am spus că mi-ar face plăcere să o ascult.

— Atunci ia masa cu mine diseară şi vom face schimb de poveşti de viaţă.

Sybill se uită spre uşile de încărcare. Seth ieşise prin ele, simţindu-se foarte mult ca la el acasă. Avea nevoie să petreacă mai mult timp cu el. Observând. Şi, decise ea,

avea nevoie să ştie ce aveau fraţii Quinn de spus despre această situaţie. De ce nu ar începe cu Phillip?

— În regulă. Mi-ar face plăcere.

— Vin să te iau la şapte.

Sybill scutură din cap. Phillip părea cât se poate de sigur, cât se poate de în regulă, dar ea ştia că nu trebuia să rişte.

— Nu, ne vedem acolo. Unde e restaurantul?

— Ţi-l notez eu. Putem începe turul din biroul meu.

Era destul de uşor şi trebuia să recunoască, interesant. Turul în sine nu a durat prea mult. În afară de hala uriaşă nu prea mai erau multe de văzut pe şantier – doar biroul cât o debara al lui Phillip, o mică baie şi o magazie întunecoasă, murdară.

Era evident, chiar şi pentru un ochi neantrenat, că inima şi sufletul activităţii era locul de muncă.

Ethan a fost cel care a instruit-o răbdător în procesul de podire, i-a vorbit despre linia de plutire şi despre formele carenelor. Se gândi că acesta ar fi fost un excelent profesor, cu frazarea simplă şi cu dorinţa de a răspunde la ceea ce trebuie să fi fost nişte întrebări cât de poate de elementare.

Privi, sincer fascinată, bărbaţii care ţineau lemnul într-o

cutie şi pompau peste el aburi, până când scândura se curba la forma dorită de ei. Cam îi demonstra cum se fălţuiau muchiile, una de alta, ca să formeze îmbinări netede.

Privindu-i pe care şi pe Seth, se văzu nevoită să admită că exista o categorică legătură între ei. Dacă ar fi apărut aici fără să ştie nimic despre ei, ar fi presupus că erau fraţi, sau poate tată şi fiu. Totul ţinea de comportament, decise ea.

Dar, medită ea, poate că având spectatori, se străduiau să se comporte cât mai bine.

O să vadă cum se vor comporta când se vor obişnui cu ea.

Cam fluieră lung, pe un ton jos, când Sybill părăsi clădirea. Îşi mişcă sprâncenele sugestiv, spre Phillip.

— Foarte drăguţă, frăţioare. Da, foarte drăguţă.

Phillip zâmbi scurt, apoi duse la gură sticla de apă.

— Nu mă pot plânge.

— O să stea destul de mult pe aici ca să... ah...

— Dacă există un Dumnezeu.

Seth lăsă o scândură lângă fierăstru şi oftă.

— La naiba, vrei să zici că o să începi să-i tragi clopotele? Numai la asta vă stă mintea?

— Sau poate la cum să-ţi ard eu ţie una? Phillip îi smulse lui Seth şapca şi-l lovi cu ea în cap. Normal, la ce altceva să mă gândesc?

— Voi bărbaţii vă căsătoriţi mereu, spuse Seth cu dezgust şi încercă să-şi recupereze şapca.

— Eu nu vreau să mă însor cu ea, vreau doar să iau o cină plăcută, civilizată cu ea.

— Atunci sări pe ea, termină Seth.

— Iisuse. De la tine a învăţat toate astea, îl acuză Phillip pe care.

— Aşa l-am apucat. Cam îşi petrecu un braţ pe după gâtul lui Seth. N-am dreptate, puştiule?

De data aceasta Seth nu simţi panică* aşa cum simţea de câte ori era atins sau apucat. Dar se eliberă şi zâmbi.

— Cel puţin eu mă mai gândesc şi la altceva decât la fete. Voi bărbaţii chiar că sunteţi jalnici.

— Jalnici? Phillip îşi puse pe cap şapca lui Seth ca să-şi elibereze mâinile, apoi şi le frecă una de alta. Haide să aruncăm în apă peştele ăsta prăpădit.

— N-ai putea-o lăsa pe altă dată? întrebă Ethan în timp ce Seth începu să vocifereze, obiectând încântat. Sau trebuie să construiesc singur barca asta?

— Bine, mai târziu. Phillip se aplecă până când ajunse

nas în nas cu Seth. Iar tu nu o să ştii când, nu o să ştii unde, nu o să ştii de ce.

— Aoleu, uite cum tremur.

Astăzi l-am văzut pe Seth.

Cu laptopul în faţă, Sybill îşi morfoli buza de jos, apoi şterse prima propoziţie.

În după-amiaza aceasta am luat contact cu subiectul.

Mai bine, decise ea. Mai obiectiv. Ca să abordeze cum trebuie situaţia aceasta, cel mai bine era să se gândească la Seth ca la un subiect.

Nu a existat recunoaştere din niciuna dintre părţi. Firește, aşa cum era de aşteptat. Pare să fie sănătos. Este atrăgător, slab, dar totuşi puternic. Gloria a fost întotdeauna slabă, aşa încât presupun că i-a moştenit constituţia. Este blond ca şi ea – sau ca ea, ultima oară când am văzut-o.

Părea să se simtă bine cu mine. Ştiu că unii copii sunt timizi în prezenţa străinilor. Ceea ce nu pare să fie cazul, aici.

Deşi nu era la şantier când am sosit eu, a venit la puţin timp după mine. Fusese trimis la magazin, după mâncare. După cum s-a plâns şi din conversaţie, pot presupune că este trimis des să facă diverse treburi. Acest lucru poate fi

interpretat în două feluri. Unul, fraţii Quinn profită de ocazie că au în preajmă un copil şi se folosesc de el în mod corespunzător. Sau doi, că aceştia încearcă să-i insufle un simţ al responsabilităţii.

Se pare că adevărul este pe undeva la mijloc.

Are un câine. Cred că acest lucru este o situaţie obişnuită, chiar tradiţională pentru un copil care trăieşte în suburbii sau chiar în zonele rurale.

Are, de asemenea, talent la desen. Pot spune că am fost luată prin surprindere de asta. Şi eu am oarecare talent la desen, ca şi mama mea. Totuşi, Gloria nu a arătat niciodată interes sau talent pentru artă. Acest interes comun poate fi o cale de a dezvolta o relaţie cu băiatul. Va fi necesar să pot petrece puţin timp numai cu el, ca să mă ajute în alegerea căii corecte pe care să o apuc.

După părerea mea, subiectul se simte confortabil în familia Quinn. Pare să fie mulţumit şi în siguranţă. Există totuşi o anumită asprime, ceva încă necopt la el. L-am auzit înjurând de câteva ori în decursul acelui ceas sau cam aşa ceva, petrecut cu el. O dată sau de două ori a fost corectat, mai curând cu indiferenţă, dar în rest, limbajul lui a fost ignorat.

Nu i s-a cerut să se spele pe imuni înainte de masă şi

nici vreunul dintre fraţii Quinn nu i-a făcut observaţie când a vorbit cu gura plină sau când şi-a hrănit câinele cu bucăţele din prânzul lui.

A menţionat că preferă să trăiască aici, decât la oraş. De fapt, s-a arătat mai curând dispreţuitor faţă de viaţa la oraş. Am acceptat să iau cina cu Phillip Quinn în seara aceasta şi voi insista să-mi povestească împrejurările în care a ajuns Seth în familia lor.

Felul în care aceste împrejurări se aseamănă cu sau diferă de cele relatate mie de Gloria, mă va ajuta să analizez situaţia.

Pasul următor va fi să obţin o invitaţie acasă la familia Quinn. Sunt foarte interesată să văd unde locuieşte băiatul, să-l văd împreună cu familia Quinn, pe aceeaşi scenă. Şi să le cunosc pe femeile care fac acum parte din familia lui adoptivă.

Ezit că contactez Asistenţa Socială şi să-mi declin identitatea, înainte de a termina acest studiu personal.

Sybill se lăsă pe spate, bătând cu degetele în masă, în timp ce recitea notiţele. Ce puţin era, zău, îşi spuse ea. Şi totul din vina ei. Crezuse că era pregătită pentru această primă întâlnire, dar nu a fost.

Vederea lui o lăsase cu gura uscată şi tristă. Băiatul era

nepotul ei, familia ei. Şi totuşi erau ca nişte străini. Şi nu era oare atât vina ei cât şi a Gloriei, deopotrivă? încercase ea oare vreodată să creeze o legătură, să-l facă parte din viaţa ei?

Era adevărat că rareori ştia unde se afla acesta, dar încercase oare ea vreodată să îl găsească, sau să o găsească pe sora ei?

De puţinele dăţi când o contactase Gloria de-a lungul anilor, pentru bani şi numai pentru bani, ea o întrebase mereu de Seth. Dar nu luase ea de bune afirmaţiile Gloriei că Seth era bine? Ceruse oare vreodată să vorbească cu el, să îl vadă?

Nu fusese oare mai simplu pentru ea să trimită banii şi apoi să uite din nou de ei?

Da, îi fusese mai uşor, recunoscu ea. Pentru că singura dată când îl primise, singura dată când îşi deschisese casa şi inima, acesta îi fusese luat. Şi ea suferise.

De data aceasta va face ceva. Va face tot ce va fi bine, tot ce va fi just. Totuşi, nu-şi va permite să se implice emoţional. În fond, nu era copilul ei. Dacă Gloria va păstra custodia, el tot va pleca din nou din viaţa ei.

Dar ea va face efortul, va acorda timpul necesar, va avea grijă ca acestuia să-i fie bine. Apoi îşi va continua

propria ei viaţă şi muncă.

Mulţumită, salvă documentul şi se mută la un altul, ca să-şi continue însemnările pentru cartea ei. Dar până să înceapă, sună telefonul.

— Da, Dr. Griffin.

— Sybill. Am pierdut o groază de timp şi de nervi ca să-ţi dau de urmă.

— Mamă. Oftând prelung, Sybill închise ochii. Alo?

— Poţi să-mi spui ce faci?

— Cum să nu. Fac cercetări pentru o nouă carte. Ce mai faci? Ce mai face tata?

— Te rog, nu-mi insulta inteligenţa. Înţelesesem că am convenit că vei sta departe de această mică, sordidă problemă. X

— Nu. Ca întotdeauna când se afla în situaţia unei confruntări de familie, i se strânse stomacul. Am convenit că tu ai prefera ca eu să stau departe de ea. Am decis că eu prefer să nu stau. L-am văzut pe Seth.

— Pe mine nu mă interesează nici Gloria şi nici băiatul ei.

— Pe mine, da. Îmi pare rău că asta te supără.

— Te poţi aştepta să fie altfel? Sora ta şi-a ales propria ei viaţă şi aceasta nu mai face parte dintr-a mea. Eu una

nu mă voi lăsa târâtă în asta.

— Nu am nicio intenţie să te târăsc în asta. Resemnată, Sybill se întinse după geantă şi găsi micuţa cutie din cloisonn? în care îşi ţinea aspirinele. Nimeni nu ştie cine sunt. Şi chiar dacă s-ar face legătura între mine şi Dna Walter Griffin, asta ar conduce greu la Gloria şi la Seth Delauter.

— Poate conduce, dacă cineva va fi suficient de interesat să afle. Sybill, nu poţi face nimic dacă stai acolo şi te implici în această situaţie. Vreau să pleci de acolo. Întoarce-te la New York, sau vino aici, la Paris. Poate că o să asculţi măcar de tatăl tău, dacă de mine nu vrei.

Sybill înghiţi aspirina cu apă, apoi îşi căută pansamentul gastric.

— O să mă gândesc la asta. Îmi pare rău.

Urmă o lungă tăcere încărcată de tensiune şi frustrare. Sybill închise ochii, rămânând aşa, în aşteptare.

— Tu ai fost întotdeauna o bucurie pentru mine. Nu m-am aşteptat niciodată la acest fel de trădare. Îmi pare cumplit de rău că am vorbit cu tine despre problema asta. Nu aş fi făcut-o, dacă aş fi ştiut că vei reacţiona atât de revoltător.

— Are zece ani, mamă. Este nepotul tău.

— Nu este nimic pentru mine şi nici pentru tine. Dacă continui povestea asta, Gloria te va face să plăteşti pentru ceea ce tu crezi că este bunătate.

— Mă pot descurca cu Gloria.

Urmă un râs acum, scurt ***şi fragil, ca*** de sticlă.

— Aşa ai crezut întotdeauna. Şi întotdeauna te-ai înşelat. Te rog să nu mă cauţi şi nici pe tatăl tău, în problema asta. Sper să aud de tine când îţi vei reveni în fire.

— Mamă... Sunetul tonului telefonului o făcu pe Sybill să tresară. Barbara Griffin era o maestră în a avea ultimul cuvânt. Sybill puse foarte grijulie receptorul înapoi în furcă. Şi înghiţi, foarte concentrată, pansamentul gastric.

Apoi, foarte provocator, se întoarse la ecranul ei şi se îngropă în muncă.

CINCI

Cum Sybill era întotdeauna punctuală, spre deosebire de – considera ea – aproape tot restul lumii, a fost foarte surprinsă să îl găsească pe Phillip la masa pe care acesta o rezervase pentru cină.

Phillip se ridică, îi oferi un zâmbet mortal şi un singur trandafir roz. Ambele o fermecară şi o făcură suspicioasă.

— Mulţumesc.

— A fost plăcerea mea. Sincer. Arăţi minunat.

Avusese ceva probleme în domeniul acesta, dar mai mult pentru ea, decât pentru el. Telefonul mamei ei îi lăsase un mizerabil sentiment de tristeţe şi de vinovăţie. Încercase să scape de amândouă, acordând mult timp şi depunând mult efort pentru aspectul ei.

Rochia simplă, neagră, cu decolteul ei pătrat şi mânecile comode era favorita ei. Unicul şirag de perle era o moştenire de la bunica ei dinspre mamă şi îl iubea nespus. Îşi prinsese părul sus, într-un nod lejer şi adăugase cerceii din safir pe care şi-i cumpărase la Londra, anul trecut.

Ştia că toate astea erau un fel de armură în care se vârau femeile ca să se simtă puternice şi sigure pe ele. Ea le dorise pe amândouă.

— Mulţumesc încă o dată. Se strecură în separeu, aşezându-se vizavi de şi mirosi trandafirul.

— Şi tu arăţi la fel.

— Cunosc vinurile de aici. Mergi pe mâna mea? o întrebă el.

— Pentru vinuri? De ce nu?

— Bine. Acesta se uită la chelner. Am dori o sticlă numărul 103.

Sybill depuse trandafirul lângă meniul legat în piele.

— Adică?

— Un foarte bun Pouilly Fuisse. Ţin minte de la *Shine's* că îţi place vinul alb. Cred că pe acesta îl vei găsi cu câţiva foarte importanţi paşi mai sus, faţă de ce ai băut acolo.

— Cred că aproape orice ar fi.

Phillip îşi înălţă capul şi o luă de mână.

— Ceva nu merge.

m

— Nu. Îşi curbă buzele, deliberat. Ce ar putea să nu meargă? Este exact ca în reclamă. Îşi întoarse capul ca să se uite afară, pe fereastra din dreptul ei, unde se întindea golful albastru întunecat şi înnebunitor de ondulat, sub cerul care începea să se înroşească odată cu lăsarea amurgului. Este o privelişte minunată, un loc drăguţ,

continuă ea întorcându-şi privirea înapoi şi am un companion interesant pentru această seară.

Nu, îşi spuse el, cercetându-i ochii. Ceva totuşi nu era cum trebuie. Într-un impuls, se aplecă deasupra ei, îi cuprinse bărbia în mână şi îşi aşeză uşor buzele pe ale ei.

Aceasta nu se retrase, permiţându-şi să trăiască experienţa. Sărutul era uşor, blând, priceput. Şi foarte liniştitor. Când acesta se retrase, Sybill ridică dintr-o sprânceană.

— Şi asta pentru ce anume a fost?

— Arătai ca şi cum aveai nevoie de el.

Ea nu oftă, deşi ar fi vrut. Îşi puse doar mâinile în poală.

— Îţi mulţumesc încă o dată.

— Oricând. De fapt... Degetele lui îi atinseră doar o idee mai apăsat faţa, dar de data aceasta sărutul deveni puţin mai insistent, dură puţin mai mult.

Buzele ei se desfăcură sub ale lui, înainte de a-şi da seama că a vrut asta. Îşi recăpătă respiraţia şi – pulsul îi tremură când dinţii lui o zgâriară uşor, în timp ce limba io tachina pe a ei, într-un dans lent, seducător.

Îşi ţinea degetele strâns împreunate, mintea începând să i se înceţoşeze când acesta îi dădu drumul.

— Şi acesta pentru ce a fost? reuşi ea să întrebe.

— Cred că de ăsta am avut eu nevoie.

Buzele lui îi mângâiară obrazul o dată, apoi încă o l

dată, înainte ca ea să-şi revină şi să fi pună o mână pe i piept. O mână, îşi dădu seama, care ar fi dorit de fapt să se strângă pe cămaşa aceea moale şi să-l ţină pe I loc, mai curând decât să-l împingă.

Dar îl împinse. Era doar o chestiune de manevrare, îşi aminti ea. De a păstra controlul.

— Cred că a fost foarte plăcut, pentru un antreu. Dar acum trebuie să comandăm.

— Spune-mi ce anume nu merge. Phillip îşi dădu seama că voia să ştie. Voia să o ajute, voia să îndepărteze umbrele acelea din ochii ei incredibil de limpezi şi să îi facă să zâmbească.

Nu se aşteptase să simtă atât de repede ceva pentru ea.

— Nu e nimic.

— Precis este. Şi nimic nu poate avea un efect terapeutic mai bun decât să-ţi verşi necazul în faţa cuiva aproape străin.

pn

— Ai dreptate. Sybill deschise meniul. Dar majoritatea străinilor nu sunt în mod deosebit interesaţi de micile probleme ale cuiva.

— Pe mine mă interesează ale tale.

Ea zâmbi şi îşi întoarse privirea de la antreuri, la el. Tu eşti atras de mine. Asta nu înseamnă întotdeauna acelaşi lucru.

— În cazul meu, da.

Îi luă mâna, i-o ţinu în timp ce li se aducea vinul şi eticheta era întoarsă pentru a primi aprobarea lui. Aşteptă să i se toarne o mostră în pahar, privind-o în felul acela al lui serios, concentrat, pe care îl descoperise la el. Phillip ridică paharul, gustă, continuând să o priveaacă.

— Este perfect. O să-ţi placă, murmură el în timp ce li se umpleau paharele.

— Ai dreptate, îi spuse ea după ce sorbi, îmi place foarte mult.

— Să vă recomand specialităţile din seara aceasta? începu chelnerul pe un ton vesel. În timp ce acesta îşi recita poezia, au rămas nemişcaţi, mână în mână, cu ochii înlănţuiţi.

Sybill decise că a auzit cam fiecare al treilea cuvânt, dar puţin îi păsa. El avea cei mai incredibili ochi. Ca aurul

vechi, ca ceva ce văzuse într-o pictură, la Roma.

— Eu tot salata mixtă o vreau, cu vinegretă şi peştele zilei, la grătar.

El continua să o privească, cu buzele uşor curbate, în timp ce îi trăgea mâna peste masă şi îi sărută palma.

— Şi eu la fel. Şi nu te grăbi. Eu unul sunt şi foarte atras, îi spuse el lui Sybill în timp ce chelnerul se îndepărtă, dându-şi ochii peste cap şi foarte interesat. Povesteşte-mi.

— Bine. În fond, ce era rău în asta? Decise ea. Dacă, mai curând sau mai târziu, aveau să aibă legături de altă natură, poate că ar fi util să se înţeleagă de pe acum unul pe celălalt.

— Eu sunt sora cea bună, continuă ea amuzată de sine şi zâmbind uşor. Ascultătoare, respectua sa, politicoasă, academică, cu succes pe plan profesional.

— Asta este o povară.

— Da, poate fi. Desigur, din punct de vedere intelectual ştiu că nu trebuie să mă las condusă de aşteptările părinţilor mei, în acest stadiu al vieţii mele.

— Dar, spuse Phillip strângându-i degetele, te laşi. Cu toţii ne lăsăm.

— Şi tu?

Phillip se văzu stând pe malul apei în lumina lunii, de

vorbă cu tatăl lui mort.

— Mai mult decât aş fi crezut. În cazul meu, părinţii mei nu au fost cei care mi-au dat viaţă. Ei mi-au dat *viaţa. Această* viaţă. În cazul tău, de vreme ce tu eşti fiica cea bună, există şi una rea?

— Sora mea a fost întotdeauna dificilă. Evident că a fost o dezamăgire pentru părinţii mei. Şi cu cât erau mai dezamăgiţi de ea, cu atât mai mult aşteptau de la mine.

— Tu trebuia să fii perfectă.

— Exact, dar nu pot fi. Voia să fie, încerca să fie, dar nu reuşea. Cum putea fi altfel? medită ea în gând.

— Perfecţiunea este plictisitoare, comentă Phillip. Şi intimidantă. De ce să încerci să fii aşa? Deci, ce anume s-a întâmplat? o întrebă, când ea se încruntă doar.

— Nimic, de fapt. Doar că mama este supărată pe mine, acum. Dacă eu cedez şi fac ce doreşte ea... ei bine, nu pot. Efectiv nu pot.

— Şi atunci te simţi vinovată şi tristă şi îţi pare rău.

— Şi mă tem că nimic nu va mai fi ca înainte între noi două.

— Este chiar aşa de rău?

— Ar putea fi, spuse Sybill în şoaptă. Sunt recunoscătoare pentru toate oportunităţile pe care mi le-

au oferit, în structurare, în educaţie. Am călătorit ceva, am văzut o mare parte din lumea asta, din diferitele culturi, încă de copil. Acest lucru mi-a fost de nepreţuit în munca mea.

Oportunităţi, se gândi Phillip. Structurarea, educaţia şi călătoriile. Nicăieri nu a vorbit de dragoste, de afecţiune, de lucruri plăcute. Se întreba dacă ea îşi dădea seama că descrisese mai curând o şcoală decât o familie.

— Unde ai crescut?

— Hmm. Ici şi colo. New York, Boston, Chicago, Paris, Milano, Londra. Tatăl meu ţinea prelegeri şi dădea consultaţii. Este psihiatru. Acum locuiesc la Paris. Acesta a fost întotdeauna oraşul preferat al mamei mele.

— Vinovăţia distanţei.

Asta o făcu să râdă.

— Da. Se îndreptă când le veniră salatele. În mod ciudat, dar chiar se simţea puţin mai bine. Faptul că îi povestise ceva despre ea îi dădea sentimentul că totul era mai puţin derutant. Iar tu ai crescut aici.

— Am venit aici la treisprezece ani, când soţii Quinn au devenit părinţii mei.

— Au devenit?

— Asta face parte din povestea aceea lungă. Ridică

paharul, studiind-o peste buza acestuia. De obicei, când aducea în discuţie această perioadă din viaţa lui, când stătea de vorbă cu o femeie, ceea ce spunea era o versiune revizuită cu grijă. Nu o minciună, dar o relatare câtuşi de puţin detaliată a vieţii lui înainte de familia Quinn.

Destul de ciudat, dar acum era tentat să-i povestească lui Sybill întregul, urâtul şi nelustruitul adevăr. Ezită, apoi se decise la ceva între cele două versiuni.

— Am crescut în Baltimore, în partea dură. Am intrat în necazuri, necazuri foarte serioase. Pe la treisprezece ani mă îndreptam spre ceva şi mai rău. Familia Quinn mi-a dat şansa să schimb asta. M-au luat, m-au adus în St. Chris. Au devenit familia mea.

— Te-au adoptat. Informaţia aceasta o avea din tot ce a putut cerceta despre Raymond Quinn. Dar ea nu-i oferise şi motivul.

— Da. Îi aveau deja pe care şi pe Ethan şi au făcut loc pentru încă unul. La început nu le-am făcut viaţa uşoară, dar ei s-au încăpăţânat să mă păstreze. Niciodată nu ştiu ca vreunul dintre ei să se fi dat înapoi când apărea vreo problemă.

Se gândi la tatăl lui, sfărâmat şi murind pe un pat de

spital. Chiar şi atunci, grija lui Ray era pentru fiii lui, pentru Seth. Pentru familie.

— Când v-am văzut prima oară, începu Sybill, pe toţi trei, am ştiut că sunteţi fraţi. Nu că ar exista vreo asemănare fizică, ci pentru ceva mai puţin tangibil. Aş spune că sunteţi un exemplu pentru felul în care mediul poate compensa ereditatea.

— Mai curând un exemplu de ce pot face doi oameni generoşi şi hotărâţi, pentru trei băieţi pierduţi.

Sybill sorbi din vin ca să-şi înmoaie gâtlejul înainte de a vorbi.

— şi seth.

— Băiatul pierdut, cu numărul patru. Noi încercăm să facem pentru el ce ar fi făcut părinţii mei, ceea ce ne-a rugat tatăl nostru să facem. Mama a murit în urmă cu mai mulţi ani. Asta ne-a lăsat, oarecum, pe toţi patru bâjbâind în beznă. A fost o femeie incredibilă. Nu am putut-o aprecia suficient câtă vreme am avut-o cu noi.

— Eu cred că da. Îşi schimbă tonul şi îi zâmbi. Cred că a simţit că era iubită.

— Aşa sper. După ce am pierdut-o, Cam a plecat în Europa. Curse – vase, maşini, orice. S-a descurcat destul de bine. Ethan a rămas aici. Şi-a cumpărat propria lui casă,

dar a rămas închis în golf. Eu m-am mutat înapoi la Baltimore. Odată citadin... adăugă el făcând cu ochiul.

— Inner Harbor, Camden Yards.

— Exact. Reveneam aici din când în când. În vacanţe, uneori în weekend. Dar nu este acelaşi lucru.

Curioasă, Sybill clătină din cap.

— Ai vrea să fie? îşi aminti propria ei emoţie secretă, când a plecat la colegiu. Să fii independent, nu să ţi se măsoare şi să nu ţi se judece fiecare mişcare, fiecare cuvânt. Libertatea.

— Nu, dar uneori mi-a lipsit, îmi lipseşte aşa cum era pe atunci. Nu te gândeşti niciodată înapoi, la o vară minunată? Ai şaisprezece ani, permisul tău de conducere, nou-nouţ străluceşte în portofel şi toată lumea ea ta.

Râse, dar scutură din cap. Ea nu a avut un permis de conducere la şaisprezece ani. În anul acela locuia la Londra, după câte îşi amintea ea. Exista un şofer în uniformă care o ducea unde avea voie să meargă, dacă nu reuşea să se strecoare şi să ia metroul. Aceasta era mica ei rebeliune.

— Băieţii de şaisprezece ani, spuse ea în timp ce li se luau salatele şi li se servea felul principal, sunt mult mai ataşaţi emoţional de maşinile lor, decât fetele de

şaisprezece ani.

— Este mai uşor pentru un astfel de băiat să cucerească o fată, dacă are roţi.

— Mă îndoiesc ca tu să fi avut vreo problemă în domeniul ăsta, cu sau fără maşină.

— Este greu să te hârjoneşti pe bancheta din spate, dacă nu ai aşa ceva.

— Destul de adevărat. Iar acum iată-te din nou aici, ca şi fraţii tăi.

— Da. Tata l-a avut pe Seth în împrejurări complicate şi nu complet curate. Mama lui Seth... ei bine, o să tot auzi vorbind-se despre asta, dacă o să stai destul timp aici.

— Ah? Sybill tăie peştele, sperând că-l va putea înghiţi.

— Tata preda literatura engleză la universitate, în campusul din Eastern Shore, Maryland. Cu mai puţin de un an în urmă, a venit o femeie la el. A fost o întâlnire privată, aşa că noi nu cunoaştem detalii dar oricum, nu a fost una plăcută. Aceasta s-a dus la rectorat şi l-a acuzat pe tata de hărţuire sexuală.

Furculiţa lui Sybill căzu zăngănind în farfurie. O ridică pe cât de firesc reuşi.

— Trebuie să fi fost teribil de dificil pentru el, pentru voi toţi.

— Dificil nu este chiar cuvântul. Aceasta a pretins că i-a fost studentă cu ani în urmă şi că tata a forţat-o să facă sex cu ea ca să o treacă examenele, că a intimidat-o şi că a avut o legătură cu el.

Nu, nu putea înghiţi, îşi dădu seama Sybill strângând furculiţa până când începură să o doară degetele.

— A avut o legătură cu tatăl tău?

— Nu, ea a spus asta. Pe vremea aceea mama trebuie să mai fi fost în viaţă, îşi spuse el mai mult sieşi. Oricum, nu a existat nicio evidenţă că aceasta ar fi urmat universitatea. Tata a predat în campusul acela mai bine de douăzeci şi cinci de ani, fără o şoaptă de comportament neadecvat. Ea a încercat să-i distrugă reputaţia. Şi a lăsat o dâră în urmă.

Fireşte că nu putea fi adevărat, îşi spuse Sybill distrusă. Era modelul obişnuit al Gloriei. A acuza, a face rău, a fugi. Dar totuşi, ea una avea în continuare un rol de jucat.

— De ce? De ce ar fi făcut asta?

— Pentru bani.

— Nu înţeleg.

— Tata i-a dat bani, bani mulţi. Pentru Seth. Ea este mama lui Seth.

— Vrei să spui că ea... şi-a negociat fiul pentru bani? Nici

măcar Gloria nu ar fi putut face ceva atât de îngrozitor. Sigur, nici măcar Gloria. Era greu de crezut.

— Nu toate mamele au instinct matern. Phillip dădu din umăr. Tata a semnat un cec de câteva mii, pe numele Gloria Delauter – aşa o cheamă – şi a plecat pentru câteva zile, după care s-a întors cu Seth.

Sybill ridică tăcută paharul cu apă, răcorindu-şi gâtlejul. *A venit şi l-a luat pe Seth,* i se plânsese Gloria. *L-au luat pe Seth. Trebuie să mă ajuţi.*

— În urmă cu câteva luni, continuă Phillip, tata şi-a scos aproape toate economiile şi le-a trecut pe un cec la purtător. A plecat la Baltimore şi pe drumul de întoarcere a avut un accident. Nu i-a supravieţuit.

— Îmi pare atât de rău. Şopti cuvintele, dându-şi seama cât de nepotrivite erau.

— A rezistat până când s-a întors Cam din Europa. Ne-a rugat pe toţi trei să avem grijă de Seth, să ne ocupăm de el. Iar noi facem tot ce putem ca să ne respectăm promisiunea. Nu pot spune că nu a fost greu o vreme, adăugă el zâmbind acum, uşor. Dar niciodată nu a fost plictisitor. Revenirea aici, pornirea afacerii cu ambarcaţiunile nu este un lucru chiar atât de rău. Cam s-a căsătorit aici, adăugă el, surâzând. Anna este asistenta

socială care se ocupă de cazul lui Seth.

— Serios? Doar nu se puteau cunoaşte de mult.

— Presupun că atunci când te loveşte, te loveşte. Timpul nu are nicio legătură, aici.

Ea crezuse întotdeauna că are, în mod vital. Ca să reuşească, o căsnicie are nevoie de planificare şi de dăruire şi de o cunoaştere profundă, solidă a partenerului, de convingerea că cei doi sunt compatibili, de recunoaşterea scopurilor proprii.

Apoi, din nou, îşi spuse că această porţiune din dinamica familiei Quinn nu era problema ei.

— Asta da, poveste. Dar oare cât adevăr era aici? se întreba ea cu inima îndurerată. Cât de mult era deformat acesta? Oare chiar trebuia să creadă că sora ei îşi vânduse propriul copil?

Decise că adevărul era undeva la mijloc. Adevărul adevărat putea fi găsit, în general, undeva între două poveşti contradictorii.

Phillip nu-l ştia, era sigură de asta. El nu ştia cu adevărat ce fusese Gloria pentru Raymond Quinn. Când acest simplu fapt va fi adăugat amestecului, cum oare va schimba acesta absolut totul?

— Până acum, a funcţionat. Puştiul este fericit. Peste

două luni vom obţine custodia permanentă. Iar chestia asta cu fratele mai mare are avantaje. Îmi oferă pe cineva faţă de care să fac pe şeful.

Sybill avea nevoie să se gândească. Trebuia să lase emoţiile deoparte şi să se gândească. Dar mai întâi trebuia să treacă de seara asta.

— El cum se simte?

— Este un aranjament perfect. Pe mine mă poate reclama lui Cam şi lui Ehtan, iar mie mi se poate plânge de Cam sau de Ethan. Se pricepe bine la jocul ăsta. Seth este incredibil de inteligent. A fost testat când l-a înscris tata la şcoala de aici. Practic, iese din limite. Notele lui la sfârşitul anului şcolar trecut? 10 pe linie.

— Adevărat? Sybill se pomeni zâmbind. Eşti foarte mândru de el.

— Fireşte. Dar şi de mine. Pentru că eu sunt monitorul lui pentru temele de acasă. Uitasem până de curând, cât de mult am urât eu fracţiile. Iar acum, că ţi-am relatat lunga mea poveste, de ce nu-mi spui ce părere ai de St. Chris?

— Abia încep să mă orientez.

— Să însemne asta că o să mai stai o vreme aici?

— Da. O vreme.

— Nu-ţi poţi face o părere ca lumea despre un orăşel aflat pe malul apei dacă nu petreci o vreme pe apă. Ce-ar fi să ieşim împreună mâine, cu barca?

— Nu trebuie să te întorci la Baltimore?

— Luni.

Ezită, apoi îşi spuse că doar acesta era motivul pentru care se afla aici. Dacă era să afle adevărul adevărat, nu mai putea da acum înapoi.

— Mi-ar face plăcere. Dar nu pot garanta pentru cum o să mă prezint ca marinar.

— O să aflăm. Vin să te iau. La zece, la zece treizeci?

— Atunci e perfect. Presupun că mâine ieşiţi cu mic, cu mare?

— Până la câini. Râse, văzându-i expresia de pe faţă. Nu, nu luăm ***câinii*** cu noi.

— Nu mă tem de ei. Doar că nu sunt obişnuită cu ei.

— N-ai avut niciodată un căţeluş?

— Nu.

— O pisică?

— Nu.

— Peştişori?

Sybill râse şi scutură din cap.

— Nu. Noi ne mutam mereu din loc în loc. Odată, în

Boston, am avut o colegă de şcoală a cărei căţea a avut puişori. Erau o nebunie. Ciudat, îşi spuse ea, că îşi amintea de asta, acum. Îşi dorise cu disperare un puişor.

Fusese imposibil, desigur. Mobilă antică, oaspeţi de vază, obligaţii sociale. Nici nu încăpea în discuţie, îi spusese mama ei. Şi capitolul a fost închis.

— Acum circul şi eu mult. Nu este posibil.

— Unde îţi place cel mai mult? o întrebă el.

— Sunt flexibilă. Oriunde ajung mă simt bine, până. Când plec în altă parte.

— Iar acum este St. Chris.

— Aparent. Este interesant. Se uită pe fereastră, unde luna care se înălţa împrăştia lumina pe apă.

Ritmul aici este lent, continuă ea, dar nu stagnează. Starea de spirit variază, la fel ca şi vremea. Numai după câteva zile pot face deosebirea dintre turişti şi localnici. Şi de oamenii apei, de pretutindeni.

— Cum?

— Cum? Distrasă, îşi întoarse privirea înapoi spre el...

— Cum îi poţi deosebi?

— Doar prin simplă observaţie. De la fereastra mea pot privi faleza. Turiştii sunt în cupluri, mai curând familii, rar este câte unul singur. Se plimbă sau fac cumpărături.

Închiriază o ambarcaţiune. Interacţionează cu ceilalţi din grupul lor. Nu sunt în mediul lor. Majoritatea au aparate de fotografiat, hărţi, poate binocluri. Majoritatea localnicilor vin aici cu un scop. O slujbă, o cursă. Se mai opresc poate, ca să-şi salute un vecin. Îi vezi cum îşi reiau drumul după ce au terminat conversaţia.

— De ce priveşti de la fereastră?

— Nu înţeleg întrebarea.

— De ce nu te duci acolo, pe faleză?

— Am fost. Dar de obicei nu reuşeşti să studiezi prea bine când tu, observatorul, nu făcui parte din scenă.

— Eu aş zice că ai obţine informaţii mai multe şi mai personale dacă ai fi acolo. Se uită în sus când se apropie chelnerul să le toarne şi să le aducă desertul.

— Doar cafea, decise Sybill. Decafeinizată.

— La fel. Phillip se aplecă în faţă. În cartea ta, în capitolul despre izolare ca tehnică de supravieţuire, exemplul folosit de tine a fost un om zăcând pe trotuar. Câţi oameni evită să se uite într-acolo şi mai departe. Poate că unii ezită totuşi, înainte de a trece repede mai departe.

— Neimplicare. Disociere.

— Exact. Dar până la urmă cineva tot se va opri, tot va

încerca să ajute. Îndată ce o singură persoană rupe izolarea, şi alţii vor începe să se oprească.

— De îndată ce s-a construit un pod peste izolare devine mai uşor, chiar necesar, să se adune şi alţii. Primul pas este cel mai dificil. Am făcut studiul acesta la New York, la Londra şi la Budapesta, de fiecare dată cu rezultate similare. Este tehnica urbană de supravieţuire, de a evita contactul cu ochii pe stradă, de a-i bloca pe cei fără adăpost, dincolo de raza ta vizuală.

— Ce o deosebeşte pe această primă persoană care s-a oprit să ajute, de toţi ceilalţi?

— Pentru ea, compasiunea este mai puternică decât instinctul de supravieţuire. Sau, butonul impulsurilor se declanşează mai repede.

— Da, exact. Şi se implică. Ei nu trec doar pe lângă, nu doar se află acolo. Sunt implicaţi.

— Iar tu crezi că prin faptul că eu observ, nu mă implic.

— Nu ştiu. Dar cred că observarea de la distanţă nu este la fel de recompensatorie ca experimentarea de aproape.

— Ceea ce fac eu este să observ şi găsesc acest lucru recompensatoriu.

Phillip se strecură mai aproape şi rămase cu ochii într-ai ei, ignorând chelnerul care le servea, preocupat, cafeaua.

Dar tu eşti un om de ştiinţă. Tu experimentezi. De ce nu i-ai acorda o şansă experimentului? Cu mine.

Sybill privi în jos, la degetul acestuia care se juca cu ale ei. Şi simţi căldura lentă a răspunsului pătrunzându-i în sânge.

— Este acesta un mod foarte ciudat şi pe ocolite de a-mi propune să mă culc cu tine?

— De fapt nu asta am vrut să spun – deşi, dacă răspunsul este da, sunt gata oricând. Îi zâmbi când ea îşi întoarse privirirea îngrijorată spre el. Voiam să-ţi propun să facem împreună o plimbare pe faleză, după ce ne terminăm cafeaua. Dar dacă ai prefera totuşi să te culci cu mine, în să zicem, cinci minute, sunt în camera ta.

Sybill nu se feri când capul lui se aplecă spre al ei, când buzele lui alunecară leneş, într-o adorabilă potrivire, peste ale ei. Gustul lui era răcoritor, cu o subînţeleasă promisiune de fierbinţeală. Dacă voia. Şi cât încă. O surprinse cât de mult, chiar în acest moment, dorea vraja şi arderea – această nevoie care i-ar anula tensiunea din ea, grijile, îndoielile.

Dar avea în spatele ei o viaţă de antrenament împotriva autoindulgenţei, aşa că îl împinse uşor cu mâna, ca să pună capăt sărutului şi tentaţiei.

— Cred că o plimbare ar fi foarte plăcută.

— Atunci să ne plimbăm.

El însă dorea mai mult. Phillip îşi spuse că trebuia să fi ştiut că simţindu-i doar puţin gustul, avea să fie de ajuns ca să-i stârnească nevoia. Dar nu se aşteptase ca această nevoie să fie atât de ascuţită, atât de puternică. Poate că o parte din aceasta era doar egoul lui, medită el luând-o de mână ca să se plimbe împreună pe faleză. Iar răspunsul ei a fost atât de rece şi de controlat. Ceea ce îl făcea să se întrebe cum ar fi să o jupoaie de o parte din acest intelect, strat cu strat şi să găsească, dincolo, femeia. Să-şi facă drum în jos, spre emoţia şi instinctul pur.

Aproape că-i veni să râdă. Egoul, fireşte. Din câte îşi dădea seama, acest răspuns formal, uşor distant, era, clar, tot ce intenţiona să-i ofere Dr. Griffin.

Dacă era aşa, asta o făcea o provocare deloc uşoară pentru el.

— Înţeleg de ce *Shine/s* este un loc atât de popular. Sybill îi aruncă o privire. Este abia nouă şi jumătate şi magazinele sunt închise, ambarcaţiunile, amarate. Câţiva oameni care se plimbă, dar de fapt aproape totul este mort, peste noapte.

— Vara este puţin mai animat. Nu prea mult, dar tot e

ceva. Vremea se răceşte. Nu ţi-e frig?

— Mmm. Deloc. Este o briză plăcută. Se opri să se uite la catargele care se legănau. Aici îţi ţii vasul?

— Nu, avem un chei acasă. Pentru schipjackul lui Ethan.

— Unde?

— Este singurul schipjack din St. Chris. Au mai rămas doar vreo două duzini în Bay. Acolo. Unde se vede un singur catarg.

Pentru ochiul neantrenat al lui Sybill, o ambarcaţiune semăna foarte bine cu următoarea. Desigur, diferea mărimea şi luciul, dar de fapt toate erau nişte iahturi.

— Ce este un schipjack?

— Este un urmaş al bărcilor cu fund plat, pentru pescuitul crabilor. În timp ce vorbea, o trase mai aproape de el. Au fost mărite, proiectate cu o carenă în formă de V. Trebuia să fie construită uşor şi ieftin.

— Deci ei ies la pescuit de crabi cu aşa ceva?

— Nu, majoritatea pescarilor folosesc ambarcaţiuni cu motor pentru pescuitul crabilor. Schipjackul este pentru stridii. Prin anii 1800 s-a dat o lege în Maryland, care permitea pescuitul de stridii doar cu vase acţionate de pânze.

— Pentru conservare?

— Exact. Schipjack-ul se trage din acestea şi supravieţuieşte, încă. Dar nu mai sunt multe. Nici stridii nu mai sunt multe.

— Fratele tău încă se mai ocupă cu aşa ceva?

— Da. Este o muncă mizerabilă, frustrantă, dură, friguroasă.

— Vorbeşti ca din experienţă.

— Am făcut şi eu o vreme asta. Se opri lângă proră şi îşi strecură un braţ în jurul taliei lui Sybill.

— Să ieşi la pescuit în februarie, cu vântul care trece prin tine, să te legeni pe valurile înalte ale unei furtuni de iarnă... una peste alta, prefer să fiu în Baltimore.

Sybill chicoti, studiind ambarcaţiunea. Arăta veche şi grosolană, ca ceva din alte vremuri.

— Fără să fi pus piciorul pe ea, sunt de acord cu tine. Deci de ce te legănai pe cele mai înalte valuri ale unei furtuni de iarnă, în loc să fii în Baltimore?

— Al naibii să fiu dacă ştiu.

— Presupun că nu ăsta este vasul pe care m-ai invitat mâine.

— Nu. Ala e un mic iaht de agrement, curat. Înoţi?

Sybill îşi arcui o sprânceană.

— Asta este o apreciere a abilităţilor tale marinăreşti?

— Nu, este o sugestie. Apa este rece, dar nu chiar într-atât încât să nu poţi intra în ea, dacă vrei.

— Nu mi-am adus costum de baie cu mine.

— Adică?

Aceasta râse şi îşi reluă mersul.

— Eu cred că o plimbare cu barca ajunge pentru o singură zi. Am ceva de lucru şi vreau să termin în seara asta. Mi-a făcut plăcere cina.

— Şi mie. Te conduc la hotel.

— Nu este nevoie. E chiar după colţ.

— Prostii.

Sybill nu comentă. Nu avea nicio intenţie să-i permită să o conducă până la uşă, sau să se strecoare pe nesimţite în apartament. Una peste alta, simţea că îl şi că manevrează foarte bine într-o situaţie dificilă, confuză. O seară încheiată devreme, medita ea, îi va da timp să îşi sorteze gândurile şi sentimentele, până a doua zi, când avea să-l revadă.

Şi cum vasul era ancorat la el acasă, şansele erau de partea ei, aşa că îl va putea vedea din nou pe Seth.

— Cobor mâine dimineaţă, începu ea oprindu-se la câţiva metri de intrarea în hol, pe la zece, da?

— Perfect.

— Ar trebui să mai aduc ceva? în afară de pastile împotriva greţei?

Phillip îi aruncă un zâmbet.

— O să am eu grijă de totul. Noapte bună.

— Şi ţie, la fel.

Se pregăti pentru sărutul uşor şi aşteptat, de noapte-bună. Buzele lui erau moi, neinsinuante. Încântată de amândoi, se relaxă şi începu să se retragă.

Dar imediat mâna lui îi cuprinse ferm ceafa, capul lui schimbă înclinaţia şi o clipă ameţitoare, sărutul deveni fierbinte şi sălbatic şi ameninţător. Mâna pe care şi-o pusese pe umărul lui se curbă într-un pumn, apucându-l de haină, agăţându-se pentru echilibru, în timp ce îşi simţea picioarele alunecând sub ea. Mintea i se înceţoşă şi îşi simţea pulsul bubuindu-i în capul care i se învârtea.

Cineva gemu încet, adânc şi prelung.

A durat doar câteva secunde, dar a fost la fel de şocant şi de arzător ca un fier înroşit. Phillip îi văzu excitarea uluită în ochi, când aceştia se deschiseră, privindu-l. Şi simţi cum nevoia primitivă din el care se agăţa cu ghearele de o altă treaptă, câştigând teren.

Decise că de data aceasta răspunsul ei nu a mai fost rece, controlat şi distant. Mai dăduse un strat deoparte, îşi

spuse el şi îşi plimbă degetul mare de-a lungul maxiliarului ei.

— Ne vedem mâine dimineaţă.

— Da. Noapte bună. Îşi reveni repede şi îi adresă un zâmbet înainte de a se întoarce. Dar strecurându-se în holul hotelului, îşi apăsă cu o mână tremurândă stomacul care i se strângea.

Îl apreciase greşit, recunoscu ea luptând să inspire încet, regulat, în timp ce intra în lift. Phillip nu era atât de delicat, de lustruit şi de inofensiv cum părea la suprafaţă.

Exista ceva mult mai primitiv şi mult mai periculos sub acest ambalaj atrăgător, decât realizase ea.

Şi indiferent ce ar fi fost, ei i se părea absolut irezistibil.

ŞASE

Era ca mersul pe bicicletă. Sau ca sexul, se gândea Phillip în timp ce manevra velele, făcându-şi loc prin traficul relaxat din Bay, îndreptându-se spre un spaţiu liber, la mal. Trecuse o vreme de când nu mai navigase singur, dar nu uitase nimic. Iar dacă totuşi uitase ceva, era cât de mult îi plăcea să se afle pe apă, într-o duminică dimineaţă cu briză, cu soarele cald şi apa albastră şi strigătul răutăcios al pescăruşilor răsunând în aer.

Va trebui să înceapă să-şi găsească din nou timp pentru el. Cum, de două luni, aceasta era prima lui zi liberă, intenţiona să o exploateze la maxim.

În mod sigur intenţiona să profite cât mai mult de cele câteva ore de aur în Bay, alături de stricata Dr. Griffin.

Se uită înspre hotel, încercând amuzat să calculeze care anume era fereastra ei. Din ce-i spusese aceasta ştia că fereastra dădea spre faleză, oferindu-i o privelişte asupra vieţii care pulsa acolo şi totodată suficientă distanţare pentru cercetările ei.

Apoi o văzu stând în picioare în balconul mic, cu părul ei lucios, de culoarea vizonului, dat pe spate şi aureolat de lumina soarelui, cu expresia distantă şi de necitit, de unde

se afla el. Nu chiar foarte distantă, îşi spuse el retrăind în minte ultimul lor sărut. Nu. Nu fusese nimic rezervat în geamătul acela prelung, din gâtlej, nimic distant în tremurul acela scurt, puternic, când trupul ei l-a întâlnit pe al lui. Acel semnal instinctiv, involuntar, al sângelui chemând sângele.

Ochii ei, ochii aceia albaştri, limpezi ca apa nu fuseseră reci; şi nici intrigant de îndepărtaţi nu fuseseră, când îşi dezlipi gura de a ei şi se pierdu în adâncul lor. Erau însă doar puţin înceţoşaţi, doar puţin confuzi. Şi cu atât mai tentanţi.

Nu fusese el chiar în stare să-şi scoată gustul ei din sistem, nu în drumul spre casă, nu peste noapte, nu acum, văzând-o din nou. Şi ştiind că ea stătea acolo şi îl privea.

Ce anume observi, Dr. Griffin? se întrebă el. Şi ce intenţionezi să faci cu asta?

F

Phillip îi aruncă un zâmbet scurt, o salută cu mâna, ca ea să ştie că a văzut-o. Apoi îşi mută atenţia de la ea, făcând manevrele de intrare în doc.

Îşi ridică sprâncenele, surprins când îl văzu pe Seth stând pe chei, aşteptând să lege frânghiile.

— Ce faci aici?

Expert, Seth petrecu funia carenei peste stâlp.

— Fac din nou pe puştiul rătăcitor. Era o nuanţă de dezgust în vocea lui, dar Seth lucrase din greu la asta. M-au trimis aici, de la şantier. Pentru gogoşi.

— Da? Phillip păşi sprinten pe chei. Astea înfundă arterele.

— Oamenii adevăraţi nu mănâncă la micul dejun coajă de copac, ca tine, surâse batjocoritor Seth.

— Dar eu o să rămân puternic şi frumos când tu o să fii un bătrânel astmatic.

— Poate, dar o să mă distrez mai bine.

Phillip îi scoase lui Seth şapca şi îl bătu uşor cu ea.

— Depinde, amice, de ce înţelegi tu prin distrat.

— Presupun că distracţia ta este să alergi după fetele de la oraş.

— Asta este una dintre ele. Alta este să te trimit pe tine să-ţi faci temele. Ai terminat *Johny Tremaine* pentru testul la lectură?

— Da, da, da. Seth îşi dădu ochii peste cap. Omule, dar tu nu-ţi iei niciodată o zi liberă?

— Cum, când mi-am dedicat viaţa ţie? zâmbi la fornăitul lui Seth. Deci, ce părere ai despre carte?

— A fost în regulă. Apoi ridică un umăr, un autentic gest Quinn. A fost destul de bună, adăugă el.

— Diseară o să scriem împreună câteva aprecieri, pentru testul tău oral.

— Duminica seara este seara mea favorită, spuse Seth, asta înseamnă că o să fii plecat pentru patru zile.

— Haide, ştii că o să-ţi fie dor de mine.

— Rahat.

— Numeri orele până la întoarcerea mea.

Seth abia dacă reuşi să-şi stăpânească un chicotit.

— Al naibii să fiu eu. După care chiar chicoti, când Phillip îl cuprinse pe după talie, ca să se lupte cu el.

Îndreptându-se spre ei, Sybill auzi sunetul vesel, fericit. Văzu zâmbetul larg de pe faţa lui Seth. Inima i se răsuci încet, puternic, în piept. Ce căuta ea aici? se întrebă. Ce spera ea să obţină?

Şi cum putea să plece, până când nu va afla?

— Bună dimineaţa.

Sustras de vocea ei, Phillip îşi ridică privirea, lăsând garda jos suficient de mult pentru ca umărul lui Seth să se strecoare pe dedesubt şi să-l lovească direct în vintre.

Phillip mârâi, îşi petrecu un braţ pe după gâtul lui Seth şi se aplecă.

— O să te bat mai târziu, spuse el într-o şoaptă de scenă, când nu o să avem martori.

— Ai vrea tu. Îmbujorat de plăcere, Seth îşi vârî bine şapca pe cap şi simulă dezinteresul.

— Cineva trebuie să şi muncească astăzi.

— Iar unii dintre noi, nu.

— Am crezut că vii cu noi. Nu ţi-ar face plăcere? îl întrebă Sybill pe Seth.

— Eu nu sunt decât un sclav, aici. Seth se uită tânjind la vas, apoi ridică din umeri. Avem de construit o carenă. În plus, Băiatul Frumos de aici probabil că va răsturna vasul.

— Deşteptule. Phillip încercă să-l apuce, dar Seth dansă râzând, departe de el.

— Sper că doamna ştie să înoate! strigă el, apoi o luă la fugă.

Când Phillip se uită înapoi la Sybill, aceasta îşi muşca buza de jos.

— Nu o să-l răstorn.

Mă rog... Sybill se uită la ambarcaţiune. Părea cumplit de mică şi de fragilă.

— Ştiu să înot, aşa încât presupun că totul este în

regulă.

— Iisuse, apare puştiul şi-mi distruge toată reputaţia. Navighez cu mult înainte de a se fi născut el.

— Nu fi supărat pe el.

— Ce spui?

— Te rog, nu fi supărat pe el. Sunt con visă că a glumit doar. Nu a vrut să fie nepoliticos.

Phillip rămase uitându-se la ea. Efectiv devenise palidă şi mâna ei răsucea nervos lănţişorul subţire de aur de la gât. În vocea ei se simţea o tulburare acută şi preocupată.

— Sybill, nu sunt supărat pe el. Ne prosteam doar. Relaxează-te. Uluit, îşi frecă uşor oasele degetelor de maxiliar. Faptul că ne tachinăm reciproc nu este decât modul nostru inteligent, masculin, de a ne ara*: afecţiunea.

— Ah. Nu era sigură dacă trebuia să fie încurcată sau uşurată. Presupun că asta demonstrează faptul că nu am fraţi.

— Atunci ar fi fost misiunea lor să-ţi facă viaţa un iad. Se aplecă şi-i atinse uşor buzele cu ale lui. Asta ţine de tradiţie, adăugă el.

Se urcă în barcă şi-i întinse mâna. După o foarte mică ezitare, i-o întinse pe a ei.

— Bine ai venit la bord.

Puntea se mişca sub picioarele ei. Făcu tot posibilul să ignore senzaţia.

— Mulţumesc. Am vreo sarcină?

— Pentru moment, stai jos, te relaxezi şi savurezi.

— Cred că aş fi în stare să fac asta.

Cel puţin aşa spera. Se aşeză pe una din banchetele tapiţate, ţinându-se bine de aceasta când el coborî din nou ca să desfacă otgoanele. O să fie bine, îşi spuse ea încercând să se liniştească. O să fie distractiv.

Doar nu-l privise ea intrând în port, sau chei, sau cum i se spune? I se păruse foarte competent. Chiar puţin infatuat, aşa cum scanase el hotelul, până când a văzut-o la balcon.

Fusese ceva nebunesc de romantic în asta, se gândea ea acum. Felul în care navigase el pe apa pătată de soare, căutând-o, găsind-o. Apoi micul surâs şi făcutul cu mâna. Dacă pulsul i se accelerase puţin, a fost doar un răspuns omenesc, de înţeles.

Una peste alta, ce tablou făcea Phillip. Jeanşii uzaţi, maioul vârât în pantaloni, la fel de orbitor de alb ca şi pânzele, braţele plăcut bronzate, cu muşchii supli. Ce femeie nu ar fi simţit un gol în stomac, la perspectiva de a

petrece câteva ore, singură, cu un bărbat care arăta ca Phillip Quinn?

Şi care săruta ca Phillip Quinn.

Deşi îşi promisese că nu va stărui asupra acestui talent special al lui. Îi demonstrase deja destul de mult această măiestrie a lui, în seara trecută.

Acum, cu pânzele coborâte, el manevra încet vasul, îndepărtându-l de chei. Găsi o oarecare siguranţă în zgomotul motorului. Chiar nu diferea prea mult de cel al unei maşini, îşi spuse ea. Acest vehicul mergea doar întâmplător pe apă.

Şi nici nu erau cu adevărat singuri. Mâinile îşi slăbeau strânsoarea cumplită de banchetă, în timp ce privea celelalte ambarcaţiuni înspumând apa, alunecând pe ea. Văzu un băiat care nu părea mai mare decât Seth, înghesuit într-o barcă mică, cu o pânză triunghiulară, roşie. Dacă aceasta era o activitate considerată nepericuloasă pentru copii, atunci putea şi ea să se descurce.

— Înalţ pânzele.

Îşi întoarse capul, zâmbindu-i absentă lui Phillip.

— Ce-ai spus?

— Priveşte.

Acesta începu să se mişte graţios pe punte, lucrând cu

frânghiile. Apoi, dintr-odată, pânzele se înălţară, foşniră puternic în vânt, umplându-se cu acesta. Inima i se opri parcă şi degetele i se strânseră din nou pe banchetă.

Nu, se înşelase, era limpede acum. Chestia asta nu avea nici cea mai mică legătură cu o maşină. Era ceva primitiv şi frumos şi înnebunitor. Barca nu mai părea mică sau fragilă ci puternică şi doar o idee, periculoasă. Şi îţi tăia respiraţia.

Semănând foarte mult cu bărbatul care o manevra.

— Este frumos, de aici. Deşi se ţinea în continuare încleştată de banchetă, îi zâmbi în sus, lui Phillip. Întotdeauna mi s-au părut frumoase, când le priveam de la fereastră. Dar e minunat să vezi pânzele de jos.

— Stai jos şi te bucuri, comentă Phillip în timp ce lua cârma, dar nu cred că eşti relaxată.

— Nu, încă. O să ajung şi acolo.

Îşi întoarse faţa în direcţia vântului. Acesta îi ciufulea părul, jucându-se în el, încercând să-l elibereze din fundă.

— Unde mergem?

Nicăieri în mod deosebit.

Zâmbetul ei deveni mai cald şi mai larg.

— Rar am ocazia să ajung acolo.

Nu-i mai zâmbise niciodată până acum în felul acesta,

se gândea Phillip. Fără să se gândească, fără să cântărească. Se îndoia că ea îşi dădea seama cum îi transformase zâmbetul acesta degajat frumoasă, recea ei faţă, în ceva mai cald, mai uşor de apropiat, întinse mâna, în dorinţa de a o atinge.

— Vino aici, sus, să vezi priveliştea.

Zâmbetul i se stinse.

— Să mă ridic?

— Da. Astăzi nu e vânt puternic. Este o plimbare lină.

— Să mă ridic, repetă ea, dând fiecărui cuvânt o greutate separată şi să merg acolo. Pe barcă.

— Doi paşi. Phillip nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Doar n-ai de gând să fii un simplu spectator, nu?

— De fapt, da. Ochii i se făcură mari când el se îndepărtă de cârmă.

— Nu, nu. Îşi înăbuşi un strigăt când acesta râse şi o apucă de mână. Până să se poată opune, Phillip o trase în picioare. Pierzându-şi echilibrul, căzu, agăţându-se îngrozită, de el.

— Nu puteam plănui mai bine chestia asta, şopti el şi ţinând-o bine, se întoarse la cârmă. Îmi place să mă apropii cât mai mult de tine ca să-ţi simt mirosul. Un bărbat trebuie să ajungă aproape, aici... îşi întoarse capul,

atingându-i uşor gâtul cu buzele.

— Încetează. Fii atent. Era îngrozită, înspăimântată.

— Oh, crede-mă – dinţii îi prinseră şi-i ciuguliră lobul urechii – sunt atent.

— La barcă. Fii atent la barcă.

— Ah, desigur. Dar rămase cu un braţ petrecut pe după talia ei. Uită-te peste vas, spre port. La stânga, îi explică el. Valurile acelea se retrag înapoi, în mlaştini. O să vezi acolo stârci şi curcani sălbatici.

— Unde?

— Uneori trebuie să intri acolo ca să-i vezi. Dar uneori îi poţi zări, stârcii stând în picioare ca nişte sculpturi în iarba înaltă sau înălţându-se din ea şi curcanii ţopăindu-şi drumul, din copaci.

Descoperi că voia să-i vadă. Spera să-i vadă.

— Peste o lună vom avea gâşte zburând pe aici. Din punctul lor de vedere, zona asta nu diferă prea mult de Everglades.

Inima încă îi bubuia, dar inhală încet, expirând deliberat.

— De ce?

— Mlaştinile. Sunt prea departe de mal pentru investitori, ca să fi intereseze. Sunt aproape netulburate. Acesta este doar unul din atu urile acestei zone, unul din

factorii care o fac un estuar. Unul mai bun pentru pescari, decât fiordurile din Norvegia.

Sybill inhală din nou, expiră.

— De ce?

— Pe de o parte, apele puţin adânci, cu bancuri de nisip. Un estuar bun are nevoie de ele, pentru ca soarele să poată hrăni plantele acvatice, planctonul. Pe de altă parte, mlaştinile. Acestea adaugă meandrele de flux, golfuleţele. Asta este. O sărută în fugă, pe creştetul capului. Acum începi să te relaxezi.

Oarecum surprinsă, îşi dădu seama nu doar că se relaxa. Depăşise deja faza.

— Aşadar, ai făcut apel la omul de ştiinţă.

— Ţi-am distras gândul de la nervi.

— Da, a funcţionat. Ciudat, îşi spuse ea, cum a ştiut el pe ce buton să apese.

— Nu cred că am devenit deja un om al mării, dar vederea este superbă. Şi încă atât de verde. Privea cum treceau prin faţa ochilor ei copacii mari, plini de frunze, buzunarele adânci de umbre, din mlaştini. Treceau prin dreptul pilonilor de marcaj, în vârful cărora se aflau cuiburi uriaşe, dezordonate.

— Ce păsări le-au construit?

— Egretele. Au devenit experte în tehnica disocierii. Poţi trece efectiv prin dreptul lor, când stau aşezate în cuib, iar ele se uită ţintă prin tine.

— Instinctul de supravieţuire, spuse ea încet, l-ar plăcea să vadă şi aşa ceva. O egretă cocoţată într-un asemenea cuib circular, ciufulit, ignorând oamenii.

— Vezi balizele acelea portocalii? Sunt capcane pentru crabi. Vasul acela de pescuit intrând pe canalul acela mic? Se duce să verifice capcanele, să le alimenteze din nou cu momeală. Uită-te acolo, la tribord. Phillip îi orientă capul spre dreapta. Barca aceea micuţă, cu motorul în afară. Presupun că tipii speră să prindă ceva peşte mare, pentru cina de duminică.

— Este un loc aglomerat, comentă Sybill, nu mi-am dat seama că se petrec atât de multe evenimente aici.

— Pe şi sub apă.

Phillip manevră velele şi canarisind vasul spre interior, pluti în jurul unei liziere dense de copaci care se aplecau peste mal. Trecând de copaci, le apăru în faţă un mic chei. În spatele acestuia se afla o peluză în pantă, straturile de flori începând abia să-şi piardă strălucirea de vară. Casa era simplă, albă, bordată cu albastru. Pe veranda spaţioasă, acoperită, se afla un scaun balansoar şi

crizanteme în nuanţe de bronz se revărsau dintr-un hârdău vechi, din ceramică.

Sybill putea auzi notele delicate, sprinţare, ale muzicii care plutea prin ferestrele deschise. Chopin, îşi dădu ea seama, după o clipă.

— Este încântător. Îşi înclină capul, rotindu-se încet, ca să nu piardă casa din vedere. Tot ce mai trebuie, spuse ea, este un câine, câţiva copii care să bată într-o minge şi un leagăn dintr-o anvelopă.

— Eram prea mari pentru un leagăn din anvelopă, dar am avut întotdeauna un câine. Asta este casa noastră, îi spuse el plimbându-şi absent mâna de-a lungul cozii ei, lungi, mătăsoase.

— A voastră? Se întinse, vrând să vadă mai mult. Unde trăia Seth, îşi spuse ea, încolţită de o duzină de emoţii conflictuale.

— Am petrecut multă vreme bătând mingea sau bătându-ne între noi, în curtea din spate. Ne întoarcem mai târziu şi atunci o să poţi să faci cunoştinţă cu restul familiei.

Sybill închise ochii şi-şi suprimă sentimentul de vinovăţie.

— Mi-ar face plăcere.

Avea el un loc în minte. Golfuleţul acela liniştit, cu apa care pleoscăia şi petele bălţate de umbră era un loc perfect pentru un picnic romantic. Aruncă ancora acolo unde iarba de mare strălucea umed, iar cerul se desfăşura ca un baldachin, într-un albastru autumnal, neîntrerupt.

— Este evident că cercetările mele despre această zonă aveau scăpări.

— Ah? Phillip deschise un răcitor mare şi scoase o sticlă de vin.

— Numai surprize.

— Plăcute, sper.

— Foarte plăcute. Sybill zâmbi, ridicând o sprânceană când citi eticheta de pe sticla pe care o deschidea Phillip.

— Foarte plăcute, repetă ea.

— M-ai impresionat, ca femeie care ştie să aprecieze un Sancerre alb, sec.

F

— Eşti foarte perspicace.

— Sigur că sunt. Scoase două pahare de vin dintr-un coşuleţ de răchită şi turnă.

— Pentru surprize plăcute, spuse el ciocnind paharul cu al ei.

— Mai sunt şi altele?

Îi luă mâna şi îi sărută degetele.

— Abia am început. Punând paharul alături, despături o faţă de masă albă şi o întinse pe punte.

— Masa este servită.

— Ah. Se aşeză fericită, îşi feri ochii de soare şi zâmbi în sus, spre el.

— Care este specialitatea casei, astăzi?

— Un pat? deosebit, pentru stârnirea apetitului. Ca să demonstreze, deschise un mic container şi o cutie cu uscăţele din cereale. Întinse pateu pe una şi i-o duse la buze.

— Mmm, dădu ea din cap după prima muşcătură, foarte bun.

— Care va fi urmat de salată de crabi – la Quinn.

— Sună interesant. Şi ai făcut-o cu propria-ţi mânuţă?

— Da. Sunt un bucătar al naibii de bun, spuse el zâmbindu-i.

Bărbatul găteşte, are gusturi excelente la vin, apreciază

ambianţa şi ştie să-şi poarte jeanşii Levi’s.

Muşcă din nou din pateu, relaxată acum, pe teren cunoscut şi uşor de negociat.

— Pari a fi o partidă cât se poate de bună, Domnule Quinn.

— Într-adevăr, Dr. Griffin.

Aceasta râse în pahar.

— Şi de câte ori ai adus vreo femeie norocoasă în locul acesta, pentru salată de crabi – la Quinn?

— De fapt, nu am mai fost aici cu nicio femeie, din vara anului doi de studii. Iar atunci a fost un foarte decent Chablis, salată de crevete şi Marianne Teasdale.

— Presupun că ar trebui să mă simt flatată.

— Nu ştiu. Marianne era destul de fierbinte, spuse aruncând din nou acel zâmbet mortal. Dar pentru că era fără experienţă şi mioapă, i-am pasat-o unui student în anul pregătitor pentru medicină, cu un sâsâit sexi şi ochi mari, cafenii.

— Sâsâitul îl dezavantajează pe un bărbat. Marianne şi-a reveit?

— Destul ca să se mărite cu un instalator din Princesse Anne şi să-i facă acestuia doi copii. Dar, desigur, noi ştim că mă regretă, în secret.

Râzând, Sybill întinse pateu pe o tartină şi i-o dădu.

F

— Îmi placi.

— Şi tu îmi placi, îi prinse încheietura mâinii, ţinând-o în timp ce ciugulea din sandviş. Şi tu nici măcar nu te sâsâi.

Când dinţii lui continuară să ciugulească, dar acum din degetele ei, nu i-a mai fost chiar atât de uşor să respire.

— Eşti foarte delicat, şopti ea.

— Eşti foarte dulce.

— Mulţumesc. Ce ar trebui eu să spun, continuă ea eliberându-şi mâna dintr-a lui, este că în timp ce tu eşti foarte delicat şi foarte atrăgător, iar mie îmi place să stau cu tine, eu nu intenţionez să mă las sedusă.

— Ştii ce se spune despre intenţii.

— Eu intenţionez să mă ţin de ale mele. Iar în timp ce-mi face plăcere compania ta, recunosc totodată şi genul. Sybill zâmbi din nou, gesticulând cu paharul. Acum vreo sută de ani, cuvântul potrivit ar fi fost escroc.

Phillip se gândi o clipă.

— Asta nu sună ca o insultă.

— Nici nu trebuia să fie. Escrocii sunt invariabil fermecători şi foarte rar, serioşi.

— Aici trebuie să te contrazic. Există câteva lucruri în care sunt foarte serios.

— ia să încercăm asta. Sybill căută în răcitor şi scoase un alt container.

— Ai fost vreodată însurat?

— Nu.

— Logodit? întrebă ea deschizând capacul şi descoperind o superb preparată salată de crabi.

— Nu.

— Ai trăit vreodată cu o femeie pentru o perioadă consecutivă de şase luni sau mai mult?

Ridicând din umeri, scoase farfurii din coş şi îi dădu un şervet din olandă, bleu pal.

— Nu.

— Deci putem teoretiza că una din ideile în privinţa cărora nu eşti serios, sunt relaţiile.

— Sau putem teoretiza că încă nu am întâlnit femeia cu care să vreau să am o relaţie serioasă.

— Am putea. Totuşi... Făcu ochii mici, uitându-se la faţa lui în timp ce acesta punea salată în farfurii. Câţi ani ai, treizeci?

— Şi unu. Adăugă o felie groasă de pune franţuzească, pe fiecare farfurie.

— Treizeci şi unu. Tipic, la treizeci de ani, în cultura noastră un bărbat trebuie să fi experimentat cel puţin o relaţie monogamă serioasă, pe termen lung.

— Pe mine nu mă preocupă să mă comport tipic.

Măsline?

— Da, mulţumesc. Tipic nu înseamnă neapărat o trăsătură neatractivă. Şi nici conformismul. Toată

lumea se conformează. Chiar şi cei care se consideră nişte rebeli faţă de societate, se adaptează anumitor standarde şi coduri.

Făcându-i plăcere să o asculte, Phillip îşi înclină capul.

— Aşa să fie, Dr. Griffin?

— Chiar aşa. Membrii bandelor din oraşe au reguli interne, coduri, standarde. Culori, adăugă ea alegându-şi o măslină din farfurie. Din punctul acesta de vedere, ei nu diferă prea mult de membrii unui consiliu orăşenesc.

— Oi fi fost acolo, mormăi Phillip.

— Poftim?

— Nimic. Dar criminalii în serie?

— Şi ei urmează anumite modele. Savurând, rupse o bucată din felia de pâine. FBI îi studiază, îi cataloghează, le face profilul. Societatea, firește, nu îi definește drept tipi standard, dar în cel mai strict sens al cuvântului, exact asta sunt.

La naiba, dacă fata asta nu avea un punct clar de vedere, decise el. Şi constată că îl fascina şi mai mult.

— Deci tu, ca observator, măsori oamenii notând regulile, codurile, modele după care se comportă.

— Mai mult sau mai puţin. Oamenii nu sunt chiar atât de greu de înţeles, dacă te preocupă acest lucru.

— Şi cum rămâne cu surprizele?

Sybill zâmbi, apreciind întrebarea dar şi faptul că acesta se gândise să i-o pună. Majoritatea bărbaţilor neprofesionişti cu care socializase, nu erau cu adevărat interesaţi de munca ei.

— Şi acestea sunt luate în calcul. Există întotdeauna o toleranţă pentru erori şi pentru ajustări. Asta este o salată minunată, spuse mai gustând o dată, iar surpriza, una plăcută, este aceea că te-ai ostenit ca să o faci.

— Nu crezi că oamenii sunt dornici să se ostenească pentru cineva la care ţin? Cum aceasta clipi doar spre el, Phillip îşi înclină capul.

— Ca să vezi, asta te-a deconcertat.

— Nu mă cunoşti. Îşi luă paharul într-un simplu gest defensiv. Este o diferenţă între a fi atras de cineva şi să ţii la cineva. Pentru ultima, este nevoie de mai mult timp.

— Unii se mişcă repede. Îi plăcea să o vadă tulburată. Ar putea fi, decise el, un moment rar. Ca să profite de acesta, se apropie mai mult.

— Eu, de exemplu.

— Deci eu am observat deja. Totuşi...

— Totuşi. Îmi place să te aud râzând. Îmi place să te simt tremurând uşor, când te sărut. Îmi place să îţi aud vocea alunecând spre tonul acela didactic, când îţi dezvolţi o teorie.

La ultimul comentariu, Sybill se încruntă.

— Nu sunt didactică.

— Eşti încântătoare, murmură el mângâindu-i tâmpla cu buzele. Şi îmi place să-ţi văd ochii în clipa în care încep să te derutez. De aceea cred că am intrat deja în faza ţinutului-la-tine. Aşa că haide să probăm pe tine ipoteza ta dinainte, ca să vedem unde ne va duce. Ai fost vreodată căsătorită?

Gura lui se plimba exact sub urechea ei, făcându-i să-i fie foarte greu să gândească limpede.

— Nu. Mă rog, nu chiar.

Acesta se opri, se dădu pe spate, făcu ochii mici.

— Nu sau nu chiar?

— A fost un impuls, o greşeală de judecată. A durat mai puţin de şase luni. Nici nu a contat. I se înceţoşase mintea, decise ea încercând să se îndepărteze cât de cât, ca să aibă spaţiu să respire. Dar el insistă.

— Ai fost sau nu, căsătorită?

— Doar tehnic Nu a... îşi întoarse capul ca să continue, dar gura lui era acolo. Exact acolo, ca să o întâlnească pe a ei, să-i forţeze buzele să se deschidă, caldă şi delicată.

Era ca şi cum ai aluneca sub un val care se mişcă încet, fiind tras dedesubt, într-o apă mătăsoasă, licărindă. Totul în ea se fluidifică. O surpriză, îşi va da ea seama mai târziu, era că nesocotise să ia în calcul acest model special.

—... Nu a contat, reuşi ea să spună, când capul îi căzu pe spate, în timp ce buzele lui i se plimbau încet, de-a lungul gâtului.

— În regulă.

Dacă el o luase prin surprindere, ei bine, şi ea îi făcuse acelaşi lucru. În faţa subitei şi imperioasei ei capitulări, nevoia lui îşi făcu loc spre suprafaţă, bulucindu-se acolo... Trebuia să o atingă, să-şi umple mâinile cu ea, să frământe curbele acestea minunate prin bumbacul subţire, foşnitor, al bluzei.

Trebuia să o guste, mai adânc acum, în timp ce în gâtlejul ei se auzeau acele mici oftaturi de şoc şi plăcere. În timp ce făcea asta, în timp ce atingea şi în timp ce gusta, braţele ei se încolăceau în jurul lui, mâinile ei

alunecau prin părul lui, trupul ei se întorcea ca să potrivească cu al lui.

Îi simţi inima bubuindu-i în ritm cu a lui.

Dar panica străpunse prin plăcere când îl simţi trăgând de nasturii bluzei.

— Nu. Degetele ei tremurau când le acoperiră pe ale lui.

— Este prea repede. Strânse tare din ochi, luptându-se să-şi regăsească controlul, raţiunea, scopul.

— Îmi pare rău. Eu nu merg aşa de repede. Nu pot.

Nu era uşor să impui nevoii să ignore regulile, să o preseze simplu sub el, pe punte, până când ea va fi din nou dornică şi supusă. Îşi puse degetele tensionate sub bărbia ei şi îi ridică faţa spre el. Nu, nu era uşor, îşi spuse din nou, văzând în ochii ei atât dorinţa cât şi negarea. Dar era necesar.

— Bine. Fără grabă. Îşi frecă degetul mare de buza ei de jos.

— Vorbeşte-mi despre cel care nu a contat.

Gândurile îi fuseseră împinse spre marginile minţii ei. Nu putea începe să le strângă la loc, câtă vreme o privea cu ochii aceia formidabili.

— Poftim?

— Soţul.

— Ah. Se uită în altă parte, concentrată la respiraţia ei.

— Ce faci?

— Tehnică de relaxare.

Buna dispoziţie reveni, făcându-l să-i zâmbească.

— Şi funcţionează?

— Până la urmă.

— Grozav. Se întoarse ca să fie şold în şold cu ea şi îşi potrivi respiraţia după a ei.

— Deci, tipul acela cu care ai fost tehnic căsătorită...

— Eram la colegiu, la Harvard. El era la chimie. Cu ochii închişi, le porunci degetelor de la picioare să se relaxeze, apoi boitelor, apoi gleznelor.

— Abia împlinisem douăzeci de ani şi ne-am pierdut efectiv capul, pentru puţin timp.

— Aţi fugit împreună.

— Da. Nici măcar nu am locuit împreună, pentru că aveam camere în clădiri diferite din campus. Aşa că nu a fost cu adevărat o căsnicie. Au trecut săptămâni până când le-am spus familiilor noastre şi când, fireşte, au existat câteva scene dificile.

— De ce?

— Pentru că... închise din nou ochii, găsind soarele ameţitor. Ceva se auzi pleoscăind în apă în spatele ei, apoi

nu mai rămase decât clipocitul în carena bărcii.

— Nu ne potriveam, nu aveam planuri asemănătoare. Eram prea tineri. Divorţul a fost foarte liniştit şi rapid şi civilizat.

— L-ai iubit?

— Aveam douăzeci de ani. Nivelul ei de relaxare ajunsese la umeri. Normal că aşa am crezut. Dragostea are puţine complexităţi la vârsta aceea.

— Şi de la o vârstă mai mare, de să zicem, douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt de ani?

— Peste douăzeci şi nouă. Expiră prelung. Mulţumită şi liniştită, se întoarse din nou să-l privească.

— Nu mai m-am gândit la Rob de ani de zile. Era un băiat foarte cumsecade. Sper că este fericit.

— Asta este valabil şi pentru tine?

— Trebuie să fie.

Phillip încuviinţă din cap, dar găsi povestea ei ciudat de tristă.

— Atunci trebuie să spun, Dr. Griffin, că folosind propria ta grilă, nu iei în serios relaţiile.

Aceasta deschise gura să protesteze, dar înţeleaptă, o închise la loc. Luă cu degajare sticla de vin şi o goli în cele două pahare.

— Poate că ai dreptate. Trebuie să mă mai gândesc la asta.

ŞAPTE

Pe Seth nu-l deranjă că trebuia să-i ţină trena lui Aubrey. Aceasta îi era un fel de nepoată, acum că Ethan şi Grace erau căsătoriţi. Faptul că devenise unchi îl făcea să se simtă adult şi responsabil. Cu atât mai mult cu cât singurul lucru pe care şi-l dorea ea era să alerge prin grădină. De câte ori arunca o minge spre unul dintre câini, începea să râdă în hohote. Şi unui băiat îi era imposibil să-i reziste.

În plus, era şi foarte drăguţă, cu părul ei buclat, auriu şi cu ochii aceia mari, verzi, care parcă se mirau la tot ce făcea el. Nu era mare lucru să petreacă o oră sau două, duminica după-amiaza, ca să o distreze.

Nu a uitat unde se aflase el cu un an în urmă. Nu exista acolo o grădină mare, în spate, care se termina direct în apă, nici câini cu care să se hârjonească, nicio fetiţă care să se uite la el parcă ar fi fost Fox Mulder, toţi Power Ranger-ii şi Superman, la un loc.

În schimb erau acolo camere sordide, la trei etaje deasupra străzii. Iar străzile acelea erau un carnaval întunecat noaptea, un loc unde orice avea un preţ. Sexul, drogurile, armele, mizeria.

Învăţase că indiferent ce s-ar fi petrecut în camerele

acelea sordide, nu trebuia să iasă afară după ce se întuneca.

Nu exista nimeni căruia să-i pese de el, dacă era curat sau mâncase, dacă îi era rău sau teamă. Acolo nu se simţise niciodată ca un erou, nici măcar ca un copil. Se simţise ca un obiect şi învăţase repede că obiectele sunt adesea vânate.

Gloria parcursese toate fazele acestui carnaval, iară şi iară. Aducea drogaţi şi proxeneţi în acele camere, vânzându-se oricui îi oferea bani pentru următoarea doză.

În urmă cu un an, Seth nu ar fi crezut că viaţa lui va fi vreodată altfel. Apoi a apărut Ray şi l-a luat în casa de la malul apei. Ray i-a arătat o altfel de lume şi i-a promis că niciodată nu va fi nevoit să se întoarcă în cea părăsită.

Ray a murit dar şi-a ţinut promisiunea. Acum, Seth putea sta în grădina aceea mare, cu apa care clipocea la mal şi să le arunce mingi şi beţe câinilor ca aceştia să alerge după ele, în timp ce o fetiţă cu chip de ***înger râdea*** în hohote.

— Seth, lasă-mă pe mine! Lasă-mă pe mine! Aubrey dansa pe picioruşele ei îndesate, micuţe, ridicându-şi braţele în aşteptarea mingii masacrate.

— Bine, ţi-o arunc.

Zâmbi văzându-i feţişoara concentrată de efort. Mingea săltă la câţiva centimetri de bascheţii ei de un roşu aprins. Simon o înşfăcă, făcând-o să ţopăie de încântare, apoi, politicos, i-o oferi înapoi.

— Ah, căţel bun. Aubrey îl bătu pe răbdătorul Simon, pe ambele fălci. Tânjind după atenţie, Zgubi se strecură spre ea, trântind-o în funduleţ. Îl răsplăti cu o îmbrăţişare înfocată.

— Acum tu, îi porunci ea lui Seth, e rândul tău.

Făcându-i pe plac, Seth lansă mingea, râzând de câinii care alergau după ea lovindu-se unul de altul ca doi fotbalişti în plină desfăşurare, pe teren. Se năpustiră în pădure, trimiţând spre cer, cu sunete ascuţite, o pereche de păsări.

r

În acele clipe, cu Aubrey săltând şi chicotind, cu câinii lătrând, cu aerul proaspăt de septembrie în obraji, Seth era absolut fericit. O parte din mintea lui se concentră asupra acestor senzaţii, ţinându-le bine, să nu-i scape. Unghiul soarelui, strălucirea luminii pe apă, sunetele catifelate ale muzicii lui Otis Redding revărsându-se prin fereastra de la bucătărie, văicăreala obraznică a păsărilor şi parfumul bogat, sărat, al golfului.

Era acasă.

Apoi zgomotul unui motor îi distrase atenţia. Întorcându-se, văzu şalupa familiei cotind spre chei. Phillip îl salută cu mâna, de la cârmă. Întorcându-i salutul, Seth o văzu pe femeia care stătea în picioare, lângă Phillip. Şi simţi în ceafă ca o atingere, uşoară şi vicleană, ca de păianjen. Se frecă absent ridicând din umeri şi o apucă pe Aubrey de mână, ţinând-o ferm.

— Nu uita, trebuie să rămâi în mijlocul cheiului.

Aceasta se uită în sus la el, cu adoraţie.

— Bine. Aşa o să fac. Mama spune că niciodată, niciodată să nu mă apropii singură de apă.

— Are dreptate. Seth coborî cu ea pe chei, aşteptându-l pe Phillip să se apropie. Femeia a fost cea care i-a aruncat, stângace, otgonul. Sybill şi nu mai ştiu cum, îşi spuse el. O clipă, în timp ce aceasta se clătina şi privirile li se întâlniră, simţi din nou, pe ceafă, gâdilătura aceea vicleană.

Apoi câinii se năpustiră pe chei şi Aubrey râdea din nou.

— Hei, îngeraş. Phillip o ajută pe Sybill să coboare pe chei, apoi îi făcu lui Aubrey cu ochiul.

— Sus, comandă ea.

— Ba bine că nu. O ridică, rotind-o şi ţinând-o pe şoldul lui, plantându-i un sărut zgomotos pe obraz.

— Când te faci mare ca să te măriţi cu mine?

— Mâine!

— Asta spui de fiecare dată. Ea este Sybill. Sybill, fă cunoştinţă cu Aubrey, prietena mea cea mai bună.

— E frumoasă, decise Aubrey şi râse, arătându-şi gropiţele.

— Mulţumesac. Şi tu eşti la fel.

Câini se năpustiră la picioarele ei şi Sybill sări, făcând un pas înapoi. Phillip întinse repede mâna şi o apucă de braţ, înainte ca aceasta să cadă cu spatele în apă.

— Fiţi cuminţi. Seth, cheamă câinii. Sybill nu se simte în largul ei în prezenţa lor.

— Nu-ţi fac nimic, spuse Seth scuturând din cap, ceea ce o preveni pe Sybill că precis coborâse câteva puncte în estimarea lui. Dar îi apucă pe amândoi de zgardă, ţinându-i în spate, până când reuşi să-şi facă loc pe lângă ei.

— Toată lumea e înăuntru? îl întrebă Phillip pe Seth.

— Da, aşteaptă masa. Grace a adus un monstru de prăjitură cu ciocolată. Cam a vrăjit-o pe Anna să facă lasagna.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze. Lasagna cumnatei mele este o operă de artă, îi spuse el lui Sybill.

— Apropo de artă, am ţinut să-ţi mai spun o dată, Seth,

cât de mult mi-au plăcut schiţele tale pentru şantier. Chiar sunt foarte bune.

Acesta ridică din umeri, apoi se aplecă după două beţe pe care să le arunce ca să distragă atenţia câinilor.

— Desenez şi eu aşa, uneori.

— Şi eu.

Ştia că era o prostie, dar Sybill simţi cum i se încing obrajii când Seth o studie, o măsură şi o judecă.

— Este un lucru pe care îmi place să-l fac în timpul liber, continuă ea, este relaxant şi îmi dă satisfacţii.

— Da, aşa cred.

— Poate că odată o să-mi mai arăţi din lucrările tale.

— Dacă vrei. Seth împinse uşa de la bucătărie şi se îndreptă direct spre frigider. Un gest care vorbea de la sine. Se simţea la el acasă.

Sybill scană dintr-o privire încăperea, umplându-se de impresii. O oală fierbea pe ceea ce părea a fi o sobă străveche. Mirosul era imposibil de aromat. Pe pervazul ferestrei de deasupra spălătorului se aflau câteva oale de pământ, în care prosperau, verdeţuri proaspete. Dulapurile erau curate, chiar dacă puţin uzate. Un teanc de ziare era stivuit în capăt, sub un telefon de perete, de care era agăţat un set de chei. În mijlocul mesei se afla o fructieră

întinsă, plină cu mere lucioase, roşii şi verzi. În faţa unui scaun sub care cineva îşi aruncase pantofii se afla o cană cu cafea.

— Fir-ar! Arbitrul ar trebui împuşcat în cap. Serviciul ăsta a fost la o milă înălţime.

Sybill îşi arcui sprânceana la vocea furioasă de bărbat, din camera alăturată. Phillip zâmbi uşor şi o legănă pe Aubrey pe coapsa lui.

— E meci! Cam ia foarte personal campionatul de anul ăsta.

— Am uitat. Seth trânti uşa frigiderului şi ieşi în goană din bucătărie. Care e scorul, a câta manşă, cine câştigă? strigă el.

— Trei la doi, cei mai buni, a şasea, doi afară, un om la a doua. Şi acum stai jos şi taci.

— Foarte personal, comentă Phillip şi o dădu jos pe Aubrey care se foia.

— Baseball-ul devine adesea o provocare personală între spectatori şi echipa adversă. Mai ales, adăugă Sybill dând sobru din cap, în timpul campionatului din septembrie.

— Îţi place baseball-ul?

— Ce să nu-ţi placă la el? spuse aceasta râzând. Este un

fascinant studiu asupra bărbaţilor, al muncii în echipă, al luptei. Viteză, şiretenie, fineţe şi întotdeauna lansator contra jucător la bătaie. În final, totul se reduce la stil, la rezistenţă. Şi la matematică.

— O să trebuiască să mergem la un meci la Camden Yards, decise Phillip. Abia aştept să te aud comentând tehnica jocului. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Nu, nimic.

Alte strigăte, alte înjurături izbucniră în living.

— Dar cred că ar putea deveni periculos să părăsim camera asta cât timp echipa fratelui tău pierde.

— Pricepi repede. Phillip întinse mâna şi o mângâie pe obraz.

— Atunci, de ce n-am sta aici şi...

— Aşa te vreau, Cal! Afurisitul ăsta este uluitor, strigă Cam din living.

— Rahat. Vocea lui Seth era semeaţă şi infatuată. Niciun puturos de ageamiu californian n-o să le-o tragă celor de la Ripken.

Phillip oftă.

— Sau poate ar fi mai bine să ne plimbăm pe afară, câteva reprize.

— Seth, parcă am discutat despre folosirea unui

vocabular acceptabil în casa asta.

— Anna, şopti Phillip, coboară să reinstaureze ordinea.

— Cameron, se presupune că tu eşti adult.

— Este un joc de baseball, scumpo.

— Dacă voi doi nu vă controlaţi limbajul, televizorul se închide.

— Este foarte strictă, o informă Phillip pe Sybill, toţi suntem terifiaţi de ea.

— Serios? Sybill medita la asta în timp ce se uita spre uşa dinspre living.

Auzi o altă voce, mai joasă, mai domoală, apoi răspunsul ferm al lui Aubrey.

— Nu, mamă, te rog. Vreau cu Seth.

— Este în regulă, Grace. Poate sta cu mine.

Tonul degajat, absent al vocii lui Seth o puse pe

Sybill pe gânduri.

— Este neobişnuit, cred eu, pentru un băiat de vârsta lui Seth să fie atât de răbdător cu un ţânc.

Phillip ridică din umeri şi se duse spre sobă, să pună de o cafea proaspătă.

— S-au plăcut pe loc. Aubrey îl adoră. Probabil că asta îi gâdilă orgoliul şi chiar se poartă frumos cu ea.

Se întoarse zâmbind spre cele două femei care intrau în

cameră.

— Ah, iată-le pe cele două care mi-au scăpat. Sybill, acestea sunt femeile pe care mi le-au furat fraţii mei. Anna, Grace, Dr. Sybill Griffin.

— Nu vrea decât să-i gătim, spuse Anna râzând şi întinzând mâna. Îmi face plăcere să te cunosc. Ţi-am citit cărţile. Cred că sunt extraordinare.

Luată prin surprindere, atât de afirmaţie cât şi de luxurianta şi revoltătoarea frumuseţe a Annei Spinneli Quinn, Sybill aproape că se bâlbâi.

— Mulţumesc. Apreciez faptul că tolerezi o intruziune într-o seară de duminică.

— Nu este o intruziune. Suntem încântaţi.

Şi, îşi spuse Anna, incredibil de curioşi. În cele şapte luni de când îl ştia pe Phillip, aceasta era prima femeie pe care o aducea acasă, la cina de duminică.

— Phillip, du-te la meci. Îl expedie cu dosul mâinii spre uşă. Grace, Sybill şi cu mine ne putem cunoaşte.

— Face şi pe şefa, o preveni Phillip pe Sybill. Strigă dacă ai nevoie de ajutor şi vin să te salvez. O sărută apăsat pe gură înainte ca aceasta să se gândească să scape, apoi plecă.

Anna scoase un hmm lung, interesat, apoi zâmbi cu

toată faţa.

— Haide să bem puţin vin.

Grace trase un scaun.

— Phillip zicea că intenţionezi să stai o vreme în St. Chris şi să scrii o carte despre orăşel.

— Ceva în genul ăsta. Sybill inspiră adânc. În fond, erau doar nişte femei. O brunetă uluitoare, cu ochi negri şi o blondă distantă, frumoasă. Nu avea de ce să fie nervoasă.

— De fapt, intenţionez să scriu despre cultura şi tradiţiile şi peisajele sociale din micile oraşe şi comunităţi rurale.

— Le avem pe amândouă pe coastă.

— Da. Tu şi Ethan v-aţi căsătorit de curând.

Zâmbetul lui Grace se încălzi şi privirea i se întoarse spre verigheta din aur de pe deget.

— Abia de o lună.

— Şi aţi crescut aici, împreună.

— Eu m-am născut aici. Ethan s-a mutat aici pe la vreo doisprezece ani.

— Şi tu eşti din zonă? o întrebă ea pe Anna, simţindu-se mai confortabil în rolul celui care pune întrebări.

— Nu, eu sunt din Pittsburgh. M-am mutat în D.C. Şi am ajuns în final în Princess Anne. Lucrez la Asistenţa Socială,

la cazuri concrete. Acesta este unul din motivele pentru care m-au interesat atât de mult cărţile tale. Puse un pahar cu vin roşu-închis în faţa lui Sybill.

— Ah, da, eşti asistenta socială a lui Seth. Phillip mi-a spus câte ceva despre asta.

— Mmm, a fost singurul comentariu al Annei, întorcându-se să ia un şorţ cu pieptar, din cuier.

— Ţi-a plăcut plimbarea pe mare?

Deci, înţelese Sybill, discuţiile despre Seth cu străinii erau tabu. Pentru moment îşi porunci să accepte acest lucru.

— Da, foarte mult. Mai mult decât m-aş fi aşteptat. Nu-mi vine să cred că mi-a trebuit atâta timp ca să experimentez.

— Şi eu am ieşit prima oară în larg acum câteva luni. Anna puse pe sobă o oală uriaşă cu apă. Grace a navigat de când se ştie.

— Lucrezi aici, în St. Christopher?

— Da, fac curat în case.

— Inclusiv pe aceasta, slavă Domnului, interveni Anna. Îi spuneam lui Grace că ar trebui să deschidă o firmă. *Femeile de Serviciu suntem Noi,* sau ceva în genul ăsta. Când Grace râse, Anna scutură din cap. Vorbesc serios. Ar

fi un serviciu formidabil, mai ales pentru femeile care lucrează. Te-ai putea ocupa chiar şi de clădiri publice. Dacă pregăteşti doi sau trei oameni, doar vorba dusă de la om la om va face afacerea să meargă.

— Tu te gândeşti mai departe decât o fac eu. Eu habar n-am să conduc o afacere.

— Pariez că ştii. Familia ta ţine crăbăria de generaţii.

— Crăbăria? o întrerupse Sybill.

— Pescuit, ambalat, expediat. Grace ridică o mână. Şansele sunt, dacă ai mâncat vreodată crabi de când eşti aici, ca aceştia să fi ajuns la tine via compania tatălui meu. Dar eu nu am fost niciodată implicată în partea finală a afacerii.

— Asta nu înseamnă că nu ai putea conduce propria ta afacere. Anna scoase o bucată de mozzarella din frigider şi începu să o radă. Multă lume de aici abia aşteaptă să plătească pentru servicii domestice de calitate, sigure şi de încredere. Lumea nu vrea să-şi petreacă puţinul timp liber pe care îl are făcând curat în casă, gătind, separând rufele de spălat. Rolurile tradiţionale se schimbă – nu eşti de părere, Sybill? Femeile nu-şi pot petrece fiecare clipă liberă în bucătărie.

— Da, sunt de acord, dar... ei bine, tu asta faci.

Anna se opri, clipi, apoi îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă. Arăta, îşi spuse Sybill, ca o femeie care ar trebui să danseze în jurul unui foc de tabără, în sunetul viorilor, mai curând decât să radă brânză, relaxată, într-o bucătărie plină de arome.

— Ai dreptate, absolut. Chicotind încă, Anna scutură din cap. Asta fac, în timp ce soţul meu stă tolănit în faţa televizorului, surd şi orb la orice altceva în afară de meci. Şi de obicei, aşa se desfăşoară duminicile noastre aici. Dar nu-mi pasă. Îmi place să gătesc.

— Serios?

Simţind îndoiala din glasul lui Sybill, Anna izbucni din nou în râs.

— Serios. Găsesc că este o muncă plină de satisfacţii, dar nu când trebuie să mă grăbesc să mă întorc de la serviciu şi să încropesc repede ceva. De aceea şi facem cu schimbul, aici. Luni mâncăm resturile rămase de la ce am gătit duminică. Marţi suferim cu toţii după indiferent ce a gătit Cam, pentru că el este efectiv cumplit, la bucătărie. Miercuri mâncăm ce cumpărăm, joi gătesc eu, vineri, Phillip şi sâmbăta, mâncăm pe apucate.

— Anna intenţionează ca în decursul anului acesta să-l califice pe Seth bucătar şef, miercurile.

— La vârsta lui?

Anna îşi dădu capul pe spate.

— Peste câteva săptămâni împlineşte unsprezece ani. La vârsta lui ştiam să fac un sos roşu ucigător. Timpul şi efortul de a-l învăţa şi de a-l convinge că tot bărbat rămâne, chiar dacă ştie să gătească, se justifică, în final... Şi – adăugă ea dând drumul pastelor plate, largi, în apa clocotită – dacă recurg la stratagema că îl va putea depăşi pe care la capitolul ăsta, o să fie un elev de nota zece.

— Nu se înţeleg?

— Se înţeleg minunat.

Anna clătină din cap când livingul explodă de strigăte, aplauze, bătut din picioare.

— Iar Seth nu-şi doreşte nimic mai mult decât să-şi impresioneze fratele mai mare. Ceea ce înseamnă, fireşte, că mereu se ceartă şi se împung reciproc, înţeleg că nu ai fraţi, adăugă ea zâmbind din nou.

— Nu. Nu, nu am.

— Surori? o întrebă Grace, derutată de ochii lui Sybill care deveniră dintr-odată reci.

— Una

— Întotdeauna mi-am dorit o soră, spuse Grace zâmbindu-i Annei, iar acum o am.

— Grace şi cu mine am fost copii singuri la părinţi. Anna o strânse pe Grace de umăr, în drum spre brânzeturile care urmau să fie amestecate. Ceva în gestul acesta degajat, intim, stârni în Sybill un junghi de invidie.

— De când ne-am îndrăgostit de fraţii Quinn, am depăşit handicapul provenim din familii mici. Sora ta trăieşte la New York?

— Nu. Lui Sybill i se strânse automat stomacul. Nu suntem prea apropiate. Scuzaţi-mă, pot să merg la baie? întrebă ea ridicându-se de la masă.

— Desigur. Pe hol, prima uşă la stânga.

Anna aşteptă să iasă Sybill, apoi îşi strânse buzele, uitându-se la Grace.

— Nu mă pot decide ce să cred despre ea.

— Mie mi se pare puţin cam stingheră.

Anna ridică din umeri.

— Mă rog, presupun că trebuie să aşteptăm şi mai vedem, ce zici?

În micuţa baie de pe hol, Sybill se spălă cu apă pe faţă. Era încinsă, nervoasă şi îi era, vag, rău de la stomac. Îşi spuse că nu înţelegea această familie. Erau zgomotoşi, uneori necioplţi, adunaţi laolaltă din diferite origini. Şi totuşi păreau fericiţi, se simţeau bine împreună şi erau

foarte afectuoşi.

În timp ce se tampona ca să se usuce, îşi întâlni ochii în oglindă. Familia ei nu fusese niciodată gălăgioasă sau necioplită. Exceptând momentele acelea urâte, când Gloria depăşise limitele. În clipa asta nu putea spune precis dacă au fost vreodată fericiţi, dacă s-au simţit vreodată bine împreună. Iar afecţiunea nu a fost niciodată o prioritate sau ceva care să fi fost manifestat într-un fel vizibil.

Poate pur şi simplu pentru că niciunul dintre ei nu era foarte emotiv, îşi spuse ea. Ea fusese întotdeauna mai curând cerebrală, prin vocaţie, decise ea* dar şi ca să se protejeze de volatilitatea înşelătoare a Gloriei. Viaţa era mai liniştită dacă una dintre ele depindea de intelect. Ştia asta. Şi credea în asta în mod absolut.

Dar acum, emoţiile ei erau cele care spumegau. Se simţea ca o mincinoasă, ca un spion, ca un şarpe. Se încurajă amintindu-şi că făcea ceea ce făcea pentru binele unui copil. Spunându-şi că acest copil era propriul ei nepot şi că avea tot dreptul să fie aici, să-şi formeze o părere. Şi se simţi mai bine.

Obiectivitate, îşi spuse ea apăsându-şi tâmplele cu vârful degetelor, ca să-şi calmeze puţin durerea

enervantă. Aceasta o va ajuta să reziste, până când va strânge toate informaţiile, toate datele şi îşi va forma o opinie.

Ieşi încet din baie şi străbătu cei câţiva paşi, din hol spre zgomotul asurzitor al meciului. Îl văzu pe Seth întins pe jos, la picioarele lui Cam şi strigând indignat spre aparatul din partea cealaltă a camerei. Cam gesticula cu berea în mână şi comenta aprins cu Phillip ultima mişcare. Ethan urmărea pur şi simplu jocul, cu Aubrey încolăcită în poala lui, moţăind în ciuda zgomotului.

Camera era intimă, uşor ponosită şi părea confortabilă. În colţ se vedea un pian. Un vas cu cârciumărese şi duzini de fotografii înrămate se aglomerau pe suprafaţa lui lustruită. Lângă cotul lui Seth se afla un bol pe jumătate gol, cu chipsuri de cartofi. Covorul era plin cu firimituri, pantofi, ziarul de duminică şi o bucată de sfoară murdară, bine mestecată.

Era aproape întuneric dar nimeni nu se sinchisise să aprindă o lampă.

Dădu să se întoarcă, dar o văzu Phillip. Îi zâmbi. Întinse o mână spre ea. Sybill veni spre el, lăsându-l să o tragă în jos, pe braţul fotoliului.

— Manşa a nouă. Conducem cu un punct, îi şopti el.

— Uită-te cum îi arde una-n fund tipului. Seth vorbea încet, dar vocea lui suna plină de bucurie. Nici nu clipi când Cam îi arse una peste cap, cu propria lui şapcă de baseball.

— Ah, da! Termină-l! sări în picioare şi făcu un gest de victorie.

— Suntem numărul unu. Mamă, ce foame mi-e. Ieşi în goană spre bucătărie, de unde imediat putu fi auzit cerşind.

— Meciurile câştigătoare stârnesc pofta de mâncare, decise Phillip sărutând absent mâna lui Sybill. Cum stau lucrurile în bucătărie? întrebă el.

— Se pare că Anna stăpâneşte situaţia.

— Să mergem să vedem dacă a pregătit ceva apetitive.

O trase în bucătărie şi în câteva minute încăperea se umplu de lume. Aubrey stătea cu capul pe umărul lui Ethan şi clipea ca o bufniţă. Seth îşi îndopa gura cu bucăţele dintr-un platou elaborat şi făcea reportajul jocului.

Fiecare părea că este în mişcare, vorbea, mânca în acelaşi timp, se gândea Sybill. Phillip îi puse în mână un alt pahar cu vin, înainte de a a fi desemnat să se ocupe de pune. Pentru că se simţea parcă mai puţin derutată de el

decât de ceilalţi, Sybill stătea lipită de acesta, în haosul care domnea în încăpere.

Phillip tăie felii groase din pâinea italienească, apoi le tartă cu unt şi cu usturoi.

— Întotdeauna este aşa? îl întrebă ea încet.

— Nu. Phillip îşi luă paharul lui cu vin şi îl ciocni uşor de al ei. Uneori chiar este gălăgie şi haos.

În timp ce Phillip o conducea înapoi la hotel, lui Sybill îi răsuna capul. Erau atâtea de procesat. Imagini, sunete, personalităţi, impresii. Supravieţuise dineurilor oficiale, complexe, cu mai puţină confuzie decât unei cine de duminică la familia Quinn.

Avea nevoie de timp, decise ea, ca să analizeze, îndată ce va fi în stare să-şi consemneze gândurile, observaţiile, le va alinia, le va diseca şi va începe să tragă primele concluzii.

— Obosită?

Sybill oftă o dată.

— Puţin. A fost o zi tihnită. O zi fascinantă. Expiră puternic.

— Şi una care te îngraşă. Mâine dimineaţă o să recurg în mod categoric la sala de forţă a hotelului. Mi-a plăcut, adăugă ea în timp ce Phillip oprea în faţa intrării. Mi-a

plăcut foarte mult.

— Bine. Înseamnă că o să vrei să mai repeţi ziua. Phillip ieşi din maşină, o ocoli şi îi luă mâna, în timp ce aceasta se urca pe bordură.

— Nu trebuie să mă conduci sus. Cunosc drumul.

— Oricum, tot te conduc.

— N-am de gând să te invit să intri.

— Dar eu tot o să te conduc până la uşă, Sybill. Aceasta renunţă, traversând alături de el holul spre lifturi, intrând cu el, când se deschiseră uşile.

— Deci mâine dimineaţă te întorci la Baltimore? Sybill apăsă butonul pentru etajul ei.

— În seara asta. Când totul merge bine aici, plec duminica noaptea. Nu este circulaţie mare şi pot începe mai devreme, lunea.

— Nu poate să-ţi fie uşor cu trambalarea asta, cu solicitările asupra timpului tău şi cu toate responsabilităţile.

— Sunt multe lucruri care nu sunt uşoare. Dar pentru care merită să te străduieşti.

Phillip o mângâie pe păr.

— Nu-mi pasă dacă investesc timp şi efort în ceva care-mi face plăcere.

— Bine... Sybill îşi drese glasul şi ieşi din lift în clipa în care se deschise uşa.

— Apreciez timpul şi efortul pe care le-ai investit astăzi.

— Mă întorc joi seara. O să vreau să te văd.

Sybill îşi scoase din geantă cardul-cheie.

— Nu pot fi sigură, în clipa asta, ce voi face la sfârşitul săptămânii.

Acesta îi luă doar cobrajii în mâini, se aplecă şi îi acoperi gura cu a lui. Gustul ei, îşi spuse Phillip. Părea că nu se sătura de gustul ei.

— Vreau să te văd, şopti el aproape de buzele ei.

Fusese întotdeauna atât de pricepută în a-şi păstra controlul, a se distanţa de încercările de seducţie, în a rezista persuasiunilor de atracţie fizică. Dar cu el se simţea, de fiecare dată, alunecând câte puţin mai departe, mai adânc.

— Nu sunt gata pentru asta, se auzi ea spunând.

— Nici eu. O trase totuşi mai aproape, o strânse lipit de ea şi o sărută aproape de disperare.

— Te doresc. Poate că este un lucru bun faptul că avem câteva zile ca să ne gândim amândoi la ce va urma.

Se uită în sus la el, tremurând, tânjind şi doar puţin îngrozită de ce se petrecea în interiorul ei.

— Da, cred că este un lucru foarte bun. Se întoarse şi avu nevoie de ambele mâini ca să bage cartela în fantă.

— Să conduci cu atenţie. Intră, închise uşa repede, apoi se lăsă cu spatele pe ea până când se asigură că inima nu-i va ieşi, bubuind, din piept.

Era o nebunie, îşi spuse ea, o absolută nebunie să se implice atât de repede. Era destul de severă cu ea, destul de ştiinţifică să nu deformeze rezultatele cu date incorecte, ca să recunoască faptul că ce i se întâmpla ei cu Phillip Quinn nu avea absolut nicio legătură cu Seth.

Trebuia să-i pună stop. Închise ochii şi simţi încă pe gură apăsarea buzelor lui. Şi se temea că nu-i putea pune stop.

OPT

Era, probabil, un pas hazardat. Sybill se întreba dacă nu putea fi considerat chiar ilegal. Faptul că se plimba în apropierea Şcolii Medii din St. Christopher o făcea categoric să se simtă ca un fel de criminal, indiferent cu câtă convingere îşi spunea că nu făcea nimic rău.

Se plimba pur şi simplu pe o stradă publică, în mijlocul după-amiezii. Nu era ca şi cum l-ar fi pândit pe Seth, sau ar fi plănuit să-l răpească. Nu voia decât să stea de vorbă cu el, să-l vadă puţin singur.

Aşteptase până la mijlocul săptămânii, urmărind de la o distanţă sigură, luni şi marţi, ca să-i cunoască rutina şi programul. De obicei, ştia ea acum, autobuzele se îngrămădeau în faţa şcolii cu câteva minute înainte de a se deschide porţile şi de a începe să se reverse copiii prin ele.

Mai întâi cei din cursul primar, apoi din cel mediu, apoi liceenii.

Chiar şi numai acest lucru în sine era o lecţie despre procesul copilăriei, medita ea. Trupşoarele compacte şi feţişoarele proaspete, rotunde, ale copiilor din şcoala elementară, apoi formele oarecum mai stângace, parcă mai greoaie ale celor care pendulau în jurul pubertăţii. Şi

în sfârşit, uluitor de adulţii şi mai individualizaţii tineri care ieşeau de la liceu.

Decise că era un studiu în sine. De la şireturile desfăcute şi zâmbetele cu găuri în loc de dinţi, la vârtejurile din păr şi gecile de baseball, la jeanşii cu burlane şi cascadele strălucitoare de păr.

Copiii nu au făcut niciodată parte din viaţa ei sau din interesele ei. Crescuse într-o lume a adulţilor care aşteptau de la ea să se adapteze, să se conformeze. Nu existaseră autobuze mari, galbene, de şcoală, nu strigăte rebele, sălbatice când se năpustea de pe porţile şcolii afară, în libertate, nu zăbovit în lotul de parcare cu vreun băiat rău, cu geacă de piele.

Aşa încât observa toate lucrurile acestea ca un spectator la teatru şi găsea amuzant şi plin de informaţii amestecul de dramă şi comedie.

Când s-a repezit Seth afară, ciocnindu-se cu băiatul brunet care, decisese ea, era cel mai obişnuit companion al lui, simţi cum îi creşte pulsul. Acesta îşi scoase cascheta de baseball din buzunar şi şi-o puse pe cap în clipa în care trecea prin uşi. Un ritual, se gândea ea, simbolizând schimbarea regulilor. Celălalt băiat pescui în buzunar şi scoase un pumn de gumă pentru baloane. În câteva

secunde, dispăruse toată în gură.

Nivelul de zgomot crescu, făcându-i imposibilă urmărirea conversaţiei, dar aceasta părea să fie animată şi includea şi nenumărate coate ciocnite şi ghionturi în umăr.

Decise că era vorba de modalitatea tipică de manifestare a afecţiunii.

Cei doi întoarseră spatele autobuzelor şi o luară pe jos, pe trotuar. Câteva clipe mai târziu se apropie în goană de ei un băiat mai mic. Acesta ţopăia întruna şi părea că are şi el o groază de lucruri de spus.

— Rahat, băi, testul la geografie n-a fost nimic. Şi un tâmpit îl putea face. Seth dădu din umeri ca să repartizeze mai bine greutatea pachetului de cărţi din spinare.

Celălalt lansă o impresionantă băşică roz de gumă, o sparse, apoi o aspiră la loc.

— Nu pricep ce e prostiaasta cu toate statele şi capitalele pe care trebuie să le ştii. Ca şi cum aş avea de gând să trăiesc vreodată în Dakota de Nord.

— Seth, bună.

Sybill îl privi oprindu-se, ajustându-şi firul gândurilor şi apoi focalizându-şi privirea asupra ei.

— Ah, da, bună.

— Presupun că ai terminat cu şcoala pe ziua de astăzi.

Te duci acasă?

— La şantier. Seth simţi din nou, pe ceafă, dansul acela mic. Avem de lucru.

— Şi eu tot în direcţia aia mergeam. Încercă un surâs, spre celălalt băiat.

— Bună, sunt Sybill.

— Danny, îi răspunse celălalt, iar el e Will.

— Îmi face plăcere.

— La prânz am avut supă de legume, îi informă Will pe ceilalţi, cu măreţie. Iar Lisa Harbough a vărsat *peste tot.* Iar Dl. Jim a trebuit să cureţe şi a venit manga ei să o ia iar noi nu ne-am putut scrie cuvintele din vocabular. Acesta dansa în jurul lui Sybill în timp ce relata informaţia, apoi îi aruncă un uluitor de nevinovat şi de minunat de larg zâmbet, căruia i-a fost imposibil să reziste.

— Sper că Lisa se simte mai bine acum.

— O dată, când am vomat, a trebuit să stau acasă şi să mă uit toată ziua la televizor. Eu şi Danny locuim acolo, pe Heron Lane. Tu unde locuieşti?

— Eu sunt doar în vizită, aici.

— Unchiul John şi mătuşa Margie s-au mutat în Carolina de Sud şi trebuie să mergem să-i vizităm. Ai câini şi copii

— Nu... nu, nu am.

— Dar poţi să ai, îi spuse acesta. Te poţi duce direct la un adăpost şi-ţi iei un câine – aşa cum am făcut noi. Şi te poţi mărita şi să ai un bebeluş care să locuiască în burta ta. Nu-i mare scofală.

— Iisuse, Will. Seth îşi dădu ochii peste cap, în timp ce Sybill reuşi doar să clipească.

— Mă rog, eu unul, când o să mă fac mare, o să am şi câini şi copiii. Câţi o să vreau eu. Îşi flutură din nou zâmbetul de o sută de waţi, după care o luă la fugă.

— La revedere.

— E o pacoste, spuse Danny cu dispreţul cutremurător al fratelui mai mare.

— Te las, Seth, spuse prietenul lui. O luă la goană în urma lui Will, se întoarse scurt spre spate şi-i făcu lui Sybill cu mâna.

— La revedere.

— Will nu este chiar aşa o pacoste, îi spuse Seth lui Sybill. Este doar un puşti şi are gura neferecată, dar de fapt este ocnă.

— În mod clar este prietenos. Sybill îşi mută geanta de umăr şi zâmbi în jos, spre el.

— Te deranjează dacă o să facem împreună restul drumului?

— E-n regulă.

— Mi se pare că te-am auzit spunând ceva despre un test la geografie.

— Da, am dat unul, astăzi. Floare la ureche.

— Îţi place la şcoală?

— Asta este. Trebuie să te duci, spuse Seth ridicând din umeri.

— Mie mi-a plăcut întotdeauna. Să învăţ lucruri noi. Cred că eram o pacoste, adăugă ea râzând uşor.

Seth îşi înclină capul făcând ochii mici, în timp ce o studia. O apariţie, îşi aminti că spusese Phillip despre ea. Şi chiar aşa era. Avea ochi frumoşi, culoarea lor deschisă, în contrast puternic cu genele întunecate. Părul ei nu era la fel de negru ca al Annei şi nici la fel de deschis ca al lui Grace. Era cu adevărat strălucitor, remarcă el şi felul în care şi-l trăsese spre spate, mult şi mătăsos, îi lăsase faţa liberă, la vedere.

Poate că ar merita să o schiţeze, cândva.

— Nu arăţi a pacoste, o anunţă Seth, exact când Sybill începea să simtă cum i se încing din nou obrajii, sub privirea intensă, scrutătoare. Oricum, asta ar fi o stupiditate.

— Ah. Nu era sigură dacă se calificase tocmai pentru

statutul de stupidă şi decise să nu întrebe.

— Ce materie îţi place cel mai mult?

— Nu ştiu. Cele mai multe sunt doar o grămadă de... chestii, decise el cenzurându-şi repede opinia. Cred că-mi place mai mult când trebuie să citim despre oameni, decât despre lucruri.

— Şi mie mi-a plăcut întotdeauna să studiez oamenii. Se opri şi arătă spre o casă cu două nivele, cu o grădină îngrijită, în faţă.

— Teoria mea este că acolo locuieşte o familie tânără. Amândoi părinţii lucrează şi au un copil preşcolar, probabil băiat. Se prea poate ca cei doi să se fi cunoscut cu ceva timp înainte şi să se fi căsătorit de mai puţin de şapte ani.

— De unde ştii?

— Păi, este miezul zilei şi niciunul dintre ei nu este acasă. Nu e nicio maşină pe alee şi casa pare pustie. Dar uite acolo o tricicletă şi câteva camioane de jucărie. Casa nu este nouă, dar este bine întreţinută. Majoritatea cuplurilor tinere din ziua de astăzi lucrează amândoi, ca să-şi poată cumpăra o casă, întemeia o familie. Aceştia locuiesc într-o comunitate mică. Tinerii nu se stabilesc în oraşe mici decât dacă unul dintre ei, sau amândoi, au crescut acolo. Deci eu aş spune că acest cuplu a trăit aici,

unde cei doi s-au cunoscut şi în final s-au căsătorit. Probabil că au avut primul copil în primii trei ani de căsătorie şi jucăriile arată că acesta are între trei şi cinci ani.

— Este formidabil, decise Seth după o clipă.

Oricât de prosteşte ar fi sunat, Sybill se simţi mândră că reuşise poate să evite calificativul de stupidă.

— Dar eu aş vrea să aflu mai multe. Tu nu?

Îi atrăsese interesul.

— Cum ar fi?

— De ce au ales tocmai această casă? Care sunt idealurile lor? Cum merge relaţia lor? Cine se ocupă de bani, fapt care indică predispoziţia spre putere şi de ce? Dacă studiezi oamenii, vezi modelele.

— Şi ce contează?

— Nu înţeleg.

— Cui îi pasă?

Aceasta se gândi puţin.

— Ei bine, dacă înţelegi modelele, tabloul social la o scară mai largă, înţelegi de ce se comportă oamenii în anumite feluri.

— Şi dacă nu se potrivesc modelelor?

Deştept băiat, îşi spuse ea, simţind un alt fel de val de

mândrie, mai profund.

— Fiecare se potriveşte unui anumit model, lei în consideraţie trecutul, factorul genetic, educaţia, nivelul social, rădăcinile religioase şi culturale.

— Tu eşti plătită pentru asta?

— Da, cred că da.

— Ciudat.

Acum, concluziona ea, fusese în mod categoric mazilită în statutul de pacoste.

— Poate fi interesant. Îşi frământă creierii să găsească un exemplu care ar putea-o salva în ochii lui.

— Am făcut o dată experimentul acesta, în câteva oraşe. Am aranjat cu un bărbat să stea în mijlocul străzii şi să se uite în sus, la o clădire.

— Doar să se zgâiască la ea?

— Întocmai. Stătea acolo şi se uita în sus, ferindu-şi ochii de soare, când simţea nevoia. După o vreme s-a oprit cineva lângă el, începând să se uite în sus, la aceeaşi clădire. Apoi un altul şi un altul, până când s-a format o mulţime, toţi uitându-se în sus la clădirea respectivă. A durat mult până când au început efectiv să întrebe ce se petrecea acolo, la ce anume se uitau. Nimeni nu voia să fie primul care să întrebe, pentru că acest lucru ar fi însemnat

o recunoaştere a faptului că nu vedeai ceea ce presupunea! că vedeau toţi ceilalţi. Noi vrem să ne conformăm, vrem să ne potrivim, vrem să ştim şi să vedem şi să înţelegem ceea ce ştie şi vede şi înţelege persoana de lângă noi.

— Pariez că unii îşi închipuiau că cineva avea de gând să se arunce de la o fereastră.

— Foarte posibil. Media de timp pentru fiecare individ care rămânea acolo ca să se uite, întrerupându-şi programul, era de două minute.

Sperând că îi captivase din nou atenţia, se grăbi să continue.

— Ceea ce înseamnă efectiv destul de mult timp să te zgâieşti la o clădire cât se poate de obişnuită.

— Chiar că „este fromidabil. Dar totuşi, este ciudat.

Se apropiau de locul unde el ar fi trebuit să-şi schimbe direcţia, ca să ajungă la şantier. Sybill se gândi repede şi într-o extraordinară inspiraţie, continuă:

— Tu ce crezi că s-ar întâmpla dacă ai face acest experiment în St. Christopher?

— Nu ştiu. Ar fi la fel?

— M-aş îndoi. Îi aruncă un zâmbet conspirativ.

— Vrei să încerci?

— Poate.

— Ne-am putea duce acum pe faleză. S-ar îngrijora fraţii tăi dacă ai întârzia puţin? N-ar trebui să te duci să le spui că eşti cu mine?

— Nu. Cam nu mă ţine din scurt. Îmi mai lasă şi mie câteva ferestre.

Nu era sigură ce anume simţea despre disciplina lejeră din zonă, dar acum era fericită să profite de ea.

— Atunci haide să încercăm. Te plătesc în îngheţată.

— S-a făcut.

Se îndepărtară de şantier.

— Îţi poţi alege un anumit loc, începu ea. Este necesar să stai în picioare. Oamenii nu prea acordă atenţie cuiva care stă jos şi priveşte. De regulă îşi închipuie că tipii visează cu ochii deschişi sau se odihnesc.

— Am priceput.

— Este mai eficient dacă te uiţi în sus, la ceva. Pot să te filmez?

Acesta ridică din sprâncene când Sybill scoase din geantă un video recorder compact.

— De ce nu. Porţi mereu chestia asta cu tine?

— Când lucrez, da. Şi un carnet şi un reportofon minuscul, baterii de rezervă şi casete, creioane

suplimentare. Celularul.

Sybill râse în sinea ea.

— Îmi place să fiu pregătită. Iar în ziua în care vor crea un computer suficient de mic ca să intre în poşetă, eu o să fiu prima la coadă.

— Şi lui Phill îi plac toate chestiile astea electronice.

— Este bagajul unui citadinizat. Suntem înnebuniţi să nu pierdem o clipă. Şi atunci, fireşte, nu putem evita nimic, pentru că suntem în priză în fiecare clipă din zi.

— Înseamnă că nu-ţi trebuie decât să scoţi totul din priză şi-ai scăpat.

— Da, cred că da. În mod ciudat, găsi profundă simplitatea afirmaţiei lui.

Traficul pedestru era aerat pe faleză. Sybill văzu o barcă de pescari descărcându-şi recolta şi o familie care profita de după-amiaza blândă, cinstindu-se cu îngheţată cu fructe, la una din mesele exterioare. Nimeni nu părea grăbit să facă vreo mişcare. Un trio de femei stătea de vorbă în faţa unei prăvălioare, dar numai una dintre ele avea o sacoşă.

— Eu o să încep de acolo. Seth arătă spre locul ales. Şi o să mă uit în sus, la hotel.

— Bună alegere. Sybill rămase pe loc, în timp ce acesta

se îndepărta. Distanţa era necesară ca să păstreze experimentul nealterat. Ridică aparatul, îl fixă pe Seth, reglă, în timp ce acesta îşi continua drumul. Se întoarse o dată, aruncându-i un zâmbet rapid, mândru.

Iar când chipul acestuia umplu vizorul, emoţiile pentru care nu era pregătită, o năpădiră. Era atât de frumos, atât de strălucitor. Atât de fericit. Făcu un efort să se retragă de pe o muchie periculoasă care, se temea ea, era a disperării.

Se putea retrage, îşi spuse ea, putea împacheta şi pleca, fără să-l mai vadă vreodată. El nu ar fi ştiut niciodată cine era sau ce-şi erau ei unul, altuia. Lui nu i-ar fi lipsit niciodată, indiferent ce ar fi putut aduce ea în viaţa lui. Pentru el, ea nu însemna nimic.

Şi nu încercase niciodată cu adevărat, să însemne.

Acum era altfel, îşi repetă ea. Ea va face ca acum să fie altfel. În mod deliberat, le ordonă degetelor ei să se relaxeze, apoi gâtului, apoi braţelor. Nu făcea niciun rău dacă încerca să-l cunoască, petrecând o vreme, studiindu-i situaţia.

Îl filmă în timp ce acesta se instala la locul lui, ridicându-şi privirile. Profilul lui era mai fin, mai unghiulos decât al Gloriei, decise Sybill. Probabil că structura oaselor o avea

de la tatăl lui.

Nici constituţia lui nu era a Gloriei, aşa cum crezuse la început, semăna mai curând cu a ei şi a mamei lor. Când se va opri din crescut va fi înalt, mai mult picioare şi slab.

Iar limbajul trupului, constată ea tresăltând uşor, era tipic Quinn. Preluase deja câteva trăsături ale familiei adoptive. Mersul acela săltat, mâinile vârâte în buzunare, înclinarea capului.

Îşi înfrână o senzaţie enervantă de indignare şi se concentră asupra experimentului.

A durat doar puţin mai mult de un minut până la oprirea primei persoane în dreptul lui Seth. Sybill o recunoscu pe femeia mare, cu părul cărunt, care stătea la tejgheaua de la *Crawford's.* Toată lumea îi spunea Mama. Aşa cum era de aşteptat, femeia îşi întoarse privirea, îşi orientă faţa în sus ca să se uite în direcţia privirii lui Seth. Dar după o scanare rapidă, îl bătu pe Seth pe umăr.

— La ce te uiţi, băiete?

— La nimic.

Acesta vorbise încet şi Sybill se apropie mai mult, ca să-i surprindă vocea pe film.

— La naiba, stai acolo şi te uiţi la nimic, ca să creadă lumea că ai luat-o razna. De ce nu eşti la şantier?

— Acolo mă duceam.

— Ei, Mama. Ei, Seth. În cadru apăru o tânără drăguţă şi se uită spre hotel.

— Se întâmplă ceva acolo? Eu una nu văd nimic.

— Nici nu e nimic de văzut, o informă Mama, băiatul stă doar şi se uită la nimic. Julie, ce mai face mama ta?

— Ah, nu cine ştie ce are. O doare în gât şi tuşeşte puţin.

— Supă de pui, ceai fierbinte şi miere.

— Grace i-a adus puţină supă azi dimineaţă.

— Ai grijă să o mănânce. Ei, Jim.

— Bună. Un bărbat scund, îndesat, cu cizme de cauciuc, se apropie de ei lovindu-l prieteneşte pe Seth, peste cap.

— La ce te uiţi, băiete?

— Iisuse, nu poate cineva să stea doar, aici? Seth îşi întoarse capul spre aparat, îşi dădu ochii peste cap pentru Sybill, făcând-o pe aceasta să chicotească.

— Mai stai tu aici şi o să se uşureze pescăruşii în capul tău. Jim îi făcu cu ochiul. A sosit căpitanul, adăugă el referindu-se la Ethan, o să ajungă înaintea ta la şantier şi o să vrea să ştie de ce.

— Mă duc, mă duc. Dumnezeule. Cu umerii căzuţi, cu capul în jos, Seth o porni înapoi spre Sybill.

— Nimeni nu a intrat în cursă.

— Pentru că toată lumea te ştie. Sybill opri camera, lăsând-o jos.

— Acest lucru schimbă modelul, continuă ea.

— Asta crezi că este?

— Teoretizez, corectă ea, că într-o zonă restrânsă, unde subiectul este cunoscut, tiparul va fi acela că cineva se va opri. Probabil că acesta se va uita mai întâi, apoi va întreba. Nu există niciun risc, nicio ciuntire de orgoliu când întrebi o persoană cunoscută şi cu atât mai mult, un tânăr.

Seth se încruntă în direcţia unde cele trei femei îşi continuau flecăreala.

— Dar totuşi trebuie să fiu plătit.

— Absolut şi în plus, se pare că vei ocupa un capitol în cartea mea.

— Grozav. O să iau un cornet dublu. Trebuie să ajung la şantier, să nu sară Ethan şi Cam cu gura pe mine.

— Dacă se supără pe tine, le explic eu. Este vina mea că ai întârziat.

— Nu se supără ei aşa uşor. În plus, o să le spun că a fost... pentru ştiinţă, nu?

Când îi zâmbi cu zâmbetul acela%Sybill trebui să se stăpânească să nu îl ia în braţe.

— Cât se poate de corect. Riscă să-şi pună o mână pe umărul lui, în timp ce se îndreptau spre *Crawford's.* Dar simţi cum acesta devine rigid şi îşi coborî mâna cât se poate de firesc.

— Şi dacă vrei, îi putem suna de pe celularul meu.

— Da? Ar fi grozav. Pot s-o fac eu?

— Sigur, de ce nu?

Douăzeci de minute mai târziu, Sybill era instalată la masa ei de lucru, cu degetele alergându-i pe claviatură.

Deşi am petrecut mai puţin de o oră cu el, aş concluziona că subiectul este extrem de inteligent. Phillip mi-a spus că trece clasele cu brio, ceea ce este admirabil. A fost îmbucurător să descopăr că are o minte curioasă. Manierele lui sunt poate puţin cam necioplite, dar nu la modul neplăcut. Pare să fie considerabil mai sociabil decât am fost, mama lui şi cu mine, la vârsta lui. Vreau să spun că pare să fie cât se poate de natural cu persoane relativ străine, fără acea formalitate politicoasă, care mi-a fost impusă mie, prin educaţie. Probabil că aceasta se datorează în parte influenţei familiei Quinn. Aşa cum am notat mai devreme, aceştia sunt persoane fireşti, comunicative.

Aş mai ***trage concluzia, urmărind atât copiii cât şi***

adulţii cu care a interacţionat astăzi, că în general este plăcut de această comunitate şiacceptat ca făcând parte din ea. Normal, în acest stadiu incipient nu pot trage concluzia dacă rămânerea lui aici va fi sau nu în interesul lui.

Pur şi simplu nu pot ignora drepturile Gloriei şi nici nu am încercat, încă, să aflu care sunt dorinţele băiatului în ceea ce o priveşte pe mama lui.

Aş prefera ca el să se obişnuiască mai mult cu mine, să se simtă relaxat în prezenţa mea, înainte de a afla care este legătura noastră de familie.

Am nevoie de mai mult timp ca să...

Se întrerupse când sună telefonul şi ridică receptorul în timp ce-şi scana în fugă însemnările.

— Dr. Griffin.

— Alo, Dr. Griffin. De ce suspectez că te-am întrerupt de la muncă?

Recunoscu vocea lui Phillip, nuanţa de amuzament din ea şi cu un sentiment de vinovăţie închise capacul laptopului

— Pentru că eşti un om perceptiv. Dar îmi pot permite câteva minute. Cum sunt lucrurile în Baltimore?

— Aglomerate. Ce zici de asta? Imaginea prezintă un

cuplu tânăr, frumos, numai zâmbet, în timp ce-şi duce copilaşul spre un sedan mijlociu. Textul însoţitor: Anvelopele Myerstone. Familia ta contează pentru noi.

— Este manipulativ. Consumatorului i se induce ideea că în cazul în care el, sau ea, ar cumpăra o altă marcă, familia nu contează pentru cealaltă companie.

— Da. Funcţionează. Desigur, prezentăm o altă imagine în saloanele de maşini. O decapotabilă de un roşu înfocat, un drum lung, numai curbe, o blondă sexi la volan. – Anvelopele Myerstone. Poţi ajunge cu maşina acolo, sau poţi FI acolo”.

— Inteligent.

— Clientului îi place şi asta te uşurează mult. Cum e viaţa în St. Chris?

— Liniştită. Sybill îşi muşcă limba. Cu puţin timp în urmă am dat peste Seth. Şi efectiv l-am atras într-un ***mic*** experiment. A ***mers*** excelent.

— Ah, da? Cât a trebuit să-l plăteşti?

— Un cornet de îngheţată, dublu.

— Ai scăpat ***ieftin. Tipul este*** un profitor. Ce-ai zice de o cină mâine seară şi de o sticlă de şampanie ca să ne sărbătorim succesul reciproc?

— Apropo de profitori.

— M-am gândit la tine toată săptămâna.

— Trei zile, îl corectă ea, ridicând creionul şi începând să mâzgălească în carnet.

— Şi trei nopţi. Cu socoteala asta făcută, mâine pot pleca puţin mai devreme. Ce-ar fi să vin să te iau la şapte?

— Nu sunt sigură unde mergem noi, Phillip.

— Nici eu. Ai nevoie să fii?

A înţeles că niciunul dintre ei nu vorbea de restaurante.

— Este mai puţin confuz aşa.

— Atunci o să vorbim despre asta şi poate că o să depăşim starea de confuzie. La şapte seara.

Se uită în jos şi văzu că îi schiţase, inconştient, portretul. Un semn rău. Un semn foarte periculos.

— S-a făcut. Ne vedem mâine. Cel mai bine este să priveşti complicaţiile în faţă, îşi spuse ea.

— Îmi faci o favoare?

— Dacă pot.

— Gândeşte-te la mine, la noapte.

Se îndoia că avea vreo alegere în chestiunea asta.

— Cu bine.

În biroul lui, la paisprezece etaje deasupra străzilor din Baltimore, Phillip se împinse în spate de la masa lui de lucru, lucioasă, neagră, ignorând semnalul computerului,

care-i anunţa un e-mail primit dintr-un alt birou şi se întoarse spre fereastra largă.

Îi plăcea priveliştea oraşului, clădirile renovate, fragmentele de port, goana maşinilor şi oamenii de dedesubt. Dar în clipa asta, nu vedea nimic.

Efectiv nu şi-o putea scoate pe Sybill din cap. Era o nouă experienţă pentru el, acest permanent atac asupra gândurilor şi concentrării lui. Nu era ca şi cum aceasta se interfera cu rutina lui, îşi spuse. Putea lucra, mânca, putea avea idei, îşi putea face prezentările cu aceeaşi abilitate ca şi înainte de a fi cunoscut-o.

Dar ea era pur şi simplu acolo, decise Phillip. O gâdilitură în spatele minţii lui, toată ziua, care se strecura în faţă, când energiile lui nu erau altfel ocupate.

Nu era foarte sigur că îi făcea plăcere că atenţia lui era atât de mult solicitată de o femeie, mai ales o femeie care făcea atât de puţin ca să-l încurajeze.

Poate că acest uşor lustru de formalism, această distanţă precaută pe care încerca Sybill să o menţină, însemnau o provocare pentru el. Se gândea că putea trăi cu asta. Era doar unul din variatele jocuri pe care le jucau bărbaţii şi femeile.

Dar se temea că se petrecea ceva la un nivel pe care

nu-l explorase niciodată. Iar dacă judeca el bine, pe Sybill o neliniştea acest ***lucru la fel*** de mult ca pe el.

— Este exact ca tine, îi spuse Ray din spatele lui.

— Oh, Iisuse. Phillip nu se întoarse, nu se holbă.

— Frumos birou ai. A trecut ceva vreme de când nu am mai intrat aici. Ray se plimba agale prin încăpere, strângând din buze la pânzele înrămate în negru, stropite în nuanţe de roşu şi albastru.

— Nu e rău, decise el. Stimulează creierul. Presupun că de aceea le-ai şi pus, să-ţi facă mintea să meargă.

— Refuz să cred că tatăl meu mort stă în biroul meu, făcând pe criticul ***de*** artă.

— Ei, oricum, nu asta voiam eu să discut cu tine. Se opri însă în dreptul unei sculpturi în metal, dintr-un colţ.

— Dar îmi place şi piesa asta. Întotdeauna ai avut gusturi rafinate. În artă, la mâncare, la femei. Când Phillip se întoarse, îi zâmbi vesel.

— Femeia pe care o ai acum în minte, de exemplu. Foarte rasată.

— Am nevoie de puţin timp liber.

— Aici sunt de acord cu tine. De luni de zile eşti suprasolicitat şi tracasat. Este o femeie interesantă, Phillip. Are mai multe calităţi decât vezi tu, sau ştie ea.

— Despre ce vorbeşti? Ridică o mână, cu palma în sus. Dar de ce te întreb despre ce vorbeşti, când de fapt tu nu eşti aici?

— Sper că voi doi o să încetaţi să vă mai analizaţi paşii şi etapele şi o să acceptaţi ceea ce este.

Ray dădu din umeri, îşi vârî mâinile în buzunarele jachetei lui sport. Orioles.

— Dar o să trebuiască să parcurgi tot drumul. O să fie greu. Nu a mai rămas mult până când o să devină şi mai greu. O să fii între Seth şi ceea ce îl atinge pe el. Ştiu asta. Vreau să-ţi spun că poţi avea încredere în ea. Când o să ajungi în punctul cel mai dureros, să ai încredere în tine şi să ai încredere în ea.

Un nou fior îi trecu prin şira spinării.

— Ce treabă are Sybill cu Seth?

— Nu eu trebuie să-ţi spun asta. Ray zâmbi din nou, dar ochii nu se potriveau cu linia curbată a buzelor.

Nu ai discutat cu fraţii tăi despre mine. Trebuie să faci asta. Trebuie să încetezi să crezi că doar tu deţii controlul asupra tuturor butoanelor. Dumnezeu ştie cât eşti de bun la asta, dar mai cedează puţin.

Inspiră adânc, apoi se întoarse în cerc.

— Iisuse, ce i-ar fi plăcut mamei tale locul ăsta. Până

acum ai făcut o treabă a naibii de bună cu viaţa ta. Acum îi zâmbeau şi ochii. Sunt mândru de tine. Ştiu că o să stăpâneşti ce va urma.

— Tu ai făcut o treabă *a* naibii de bună cu viaţa mea, şopti Phillip. Tu şi mama.

— Al naibii de adevărat că am făcut. Ray îi făcu cu ochiul. Ţine-o tot aşa. Când sună telefonul, Ray oftă.

— Tot ce se întâmplă trebuie să se întâmple. Diferenţa o face ceea ce faci cu toate astea. Răspunde la telefon, Phillip şi nu uita că Seth are nevoie de tine.

Apoi nu mai rămase nimic decât zbârnâitul telefonului şi biroul pustiu. Cu privirea blocată spre locul unde fusese tatăl lui, Phillip ridică receptorul.

— Phillip Quinn.

În timp ce asculta, privirea îi devenea tot mai dură. Luă un stilou şi începu să consemneze raportul detectivului despre cele mai recente mişcări ale Gloriei Delauter.

NOUĂ

— Este în Hampton.

Phillip nu-şi dezlipea privirile de pe Seth, în timp ce-i relata informaţia. Îl privi pe care punându-şi o mână pe umărul rigid al băiatului, într-un tăcut semn de protecţie.

— A fost ridicată de poliţie – beată şi tulburată, cu droguri asupra ei.

— Este la puşcărie. Chipul lui Seth era alb ca osul. O pot ţine acolo.

— Acum este acolo. Cât timp va sta acolo, îşi spuse Phillip, era o altă chestiune.

— Are probabil destui bani ca să iasă pe cauţiune. – Vrei să spui că îi poate plăti ca ei să-i dea drumul? Sub mâna lui Cam, Seth începu să tremure.

— Indiferent cât?

— Nu ştiu. Dar pentru moment, ştim exact unde se află. Mă duc să stau de vorbă cu ea.

— Nu! Nu te duce acolo.

— Seth, noi am discutat despre asta. Cam îi masa lui Seth umărul care tremura, în timp ce-l întoarse pe acesta spre el.

— Singura modalitate prin care vom reuşi să reglăm

pentru totdeauna situaţia asta, este să ne ocupăm de ea.

— Eu nu mă întorc acolo. Niciodată! Cuvintele fuseseră rostite în şoaptă, dar una furioasă.

— Nu o să te întorci acolo. Ethan îşi scoase trusa de unelte şi o lăsă pe bancul de lucru. O să stai cu Grace, până când se întoarce Anna acasă. Ethan se uită spre Phillip şi Cam.

— Mergem la Hampton.

— Dar dacă poliţiştii spun că trebuie să mă întorc acolo? Dacă vin aici, în timp ce voi sunteţi plecaţi şi...

— Seth. Phillip întrerupse disperarea tot mai mare.

— Trebuie să ai încredere în noi.

Seth se uită la el cu ochii lui Ray Quinn, iar ochii aceia erau înceţoşaţi de lacrimi şi de groază. Pentru prima oară, Phillip privi în ei fără niciun resentiment ascuns, fără niciun dubiu.

— Tu aparţii acestei familii, spuse el încet. Nimic nu va schimba vreodată asta.

Inspirând prelung, tremurat, Seth dădu din cap. Nu avea altă alegere, nu putea decât să spere. Şi să se teamă.

— Mergem cu maşina mea, spuse Phillip.

— Grace şi Anna îl vor linişti. Cam se răsuci fără stare, pe bancheta din dreapta Jeep-ului lui Phillip.

— Este cumplit să fii atât de speriat. De pe bancheta din spate, Ethan se uită la vitezometru şi observă că Phillip ajunsese la optzeci de mile.

— Să nu poţi face nimic altceva decât să aştepţi şi să vezi ce se va întâmpla.

— Şi-a tăiat craca de sub picioare, spuse Phillip fără intonaţie. Faptul că a fost arestată nu o va ajuta să obţină custodia, dacă va încerca asta.

— Ea nu vrea copilul.

Phillip îi aruncă o privire scurtă lui Cam.

— Nu, ea vrea bani. Doar că nu o să mai stoarcă nimic de la noi. Dar noi o să obţinem câteva răspunsuri. O să încheiem povestea asta.

O să mintă, se gândea Phillip. Nu avea nicio îndoială că aceasta o să mintă şi o să se eschiveze şi

0 să manevreze. Dar greşea, al naibii ce mai greşea dacă îşi închipuia că va putea trece peste ei trei, ca să ajungă la Seth.

O să rezolvi tu ce va urma, îi spusese Ray.

Mâinile ***lui*** Phillip se încordară pe volan. Privirea nu

1 se dezlipea de şosea. Te vei descurca tu, în regulă, într-un fel sau altul.

Cu capul bubuindu-l, cu stomacul strângându-i-se, Sybill

intră în mica secţie de poliţie. O chemase Gloria, plângând şi disperată, implorând-o să fi trimită bani pentru cauţiune.

Pentru cauţiune, se gândea Sybill acum, scuturându-se de un fior.

Gloria spusese că era o greşeală, îşi aminti ea, o teribilă neînţelegere. Normal, ce altceva ar fi putut spune? Fusese cât pe ce să trimită banii. Încă nu îşi dădea seama exact ce anume o făcuse să se urce în maşină şi să vină aici.

Ca să o ajute, desigur, îşi spuse ea. Ea nu voia decât să ajute.

— Am venit pentru Gloria Delauter. Aş vrea să o văd, dacă se poate, îi spuse ea poliţistului în uniformă care stătea în spatele unui pupitru strâmt, plin de hârţoage claie peste grămadă.

— Cum vă numiţi?

— Griffin. Dr. Sybill Griffin. Sunt sora ei. Îi voi trimite prin poştă banii pentru cauţiune, dar aş... aş vrea să o văd.

— Pot vedea cartea dumneavoastră de identitate?

— Ah, da. Cotrobăi în poşetă după portofel. Mâinile ei erau transpirate şi tremurau, dar poliţistul o privea cu ochi indiferenţi, aşteptând documentul.

— De ce nu luaţi loc? îi sugeră acesta, apoi îşi împinse scaunul în spate şi dispăru într-o încăpere adiacentă.

Avea gâtul uscat şi o nevoie disperată de apă. Îşi plimbă privirea prin spaţiul mic, cu grupajul lui de scaune dure, din plastic, colorate în bej industrial, până când găsi o sursă de apă. Dar apa îi lovi stomacul torturat ca nişte mingi îngheţate de plumb.

O băgaseră într-o celulă? Oh, Doamne, chiar îi băgaseră sora într-o celulă? Acolo oare va trebui să o vadă pe Gloria?

Dar, dincolo de îngrijorare, mintea ei lucra rece, pragmatic. De unde ştiuse Gloria cum să dea de ea? Ce făcea ea atât de aproape de St. Christopher? De ce era acuzată de deţinere de droguri?

Acesta fusese motivul pentru care nu a trimis banii, recunoscu ea acum. Voia răspunsurile, mai întâi.

— Dr. Griffin.

Tresări şi se întoarse spre ofiţer cu ochii mari, ca o ciută prinsă în farurile maşinii.

— Da. O pot vedea acum?

— Trebuie să vă reţin geanta. O să vă dau un bon.

— Bine.

Îi dădu geanta, semnă în locul indicat de acesta, luă bonul pentru lucrurile ei.

— Pe aici.

Acesta arătă cu mâna spre o uşă laterală, apoi o deschise înspre un coridor îngust. În stânga se afla o mică încăpere mobilată doar cu o masă şi câteva scaune. Gloria stătea pe unul dintre acestea, cu încheietura mâinii drepte prinsă de un cârlig, în cătuşe.

Primul gând al lui Sybill a fost că aceştia se înşelaseră. Asta nu era sora ei. Aduseseră o altă femeie în încăpere. Cea de aici arăta mult prea bătrână, mult prea dură, cu trupul ei osos, cu umerii ca nişte oscioare de aripi, cu sânii contrastanţi care împingeau atât de puternic într-un puloveraş minuscul, strâmt, încât sfârcurile întărite se reliefau arogant.

Masa ei de păr ondulat de culoarea paiului avea un moţ întunecat chiar în centru, linii adânci erau săpate în jurul gurii iar privirea din ochii ei era la fel de ascuţită ca şi umerii.

Apoi ochii aceia se umplură, gura îi tremura.

— Syb. Slavă Domnului că ai venit. Vocea îi suna ca un cârâit, în timp ce îi întindea mâna.

— Gloria. Se apropie repede de aceasta, luând mâna aceea care tremura, într-a ei. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Nu înţeleg nimic. Mi-e atât de frică. Îşi lăsă capul pe masă şi începu să plângă cu suspine răguşite,

sonore.

— Te rog. Instinctiv, Sybill se aşeză şi o cuprinse cu un braţ, uitându-se la poliţist.

— Putem rămâne singure?

— Aştept afară. Poliţistul se uită înapoi la Gloria. Dacă se gândea la diferenţa de necrezut dintre femeia aceasta şi cea care uriaşe şi înjurase ***în*** timp ce era împinsă în secţie, în urmă cu câteva ore, chipul lui nu trădă nimic.

Ieşi afară şi închise uşa, lăsându-le singure.

— Să-ţi dau puţină apă.

Sybill se ridică, se duse repede la dozatorul de apă din colţ şi umplu un triunghi minuscul, de carton. Prinse în căuş mâinile surorii ei, ţinându-i-le fixe.

— Ai plătit cauţiunea? De ce nu putem pleca imediat? Nu vreau să stau aici.

— O să am eu grijă de asta. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Ţi-am spus că nu ştiu. Eram cu tipul acela. Mă simţeam atât de singură. Îşi trase nasul, acceptând şerveţelul întins de Sybill.

— Stăteam doar de vorbă. Urma să ieşim să mâncăm undeva, când au apărut poliţiştii. Tipul a şters-o şi m-au înşfăcat pe mine. Totul s-a întâmplat atât de repede.

Îşi îngropă faţa în mâini.

— Au găsit droguri în geanta mea. El trebuie să le fi pus acolo. Eu nu voiam decât să stau de vorbă cu cineva.

— Bine. Sunt sigură că o să lămurim totul. Sybill voia să creadă, să accepte şi se ura că nu putea. Nu chiar.

— Cum îl cheamă?

— John. John Barlow. Sybill, părea atât de drăguţ. Atât de înţelegător. Iar eu chiar eram atât de nefericită. Din cauza lui Seth. Îşi coborî mâinile, arătându-şi ochii tragici.

— Mi-e atât de dor de micuţul meu.

— Voiai să vii la St. Christopher să

Gloria îşi coborî privirea.

— Mă gândeam că poate voi avea ocazia să-l văd puţin.

— Asta a sugerat avocatul?

— Păi... Ezitarea a fost scurtă, dar suficientă ca să-i aprindă lui Sybill beculeţul de avertizare. Nu, dar avocaţii nu înţeleg. Ei nu fac decât să-ţi ceară bani.

— Cum îl cheamă pe avocatul tău? îl sun eu. Poate că ne ajută el să lămurim povestea asta.

— Nu este de pe aici. Ascultă, Sybill, eu nu vreau decât să ies de aici. Nu poţi crede cât este de cumplit. Poliţistul ăla de afară, adăugă făcând un semn cu capul spre uşă, şi-a pus labele pe mine.

Lui Sybill i se strânse stomacul.

— Ce vrei să spui?

— Înţelegi foarte bine. Gloria începea să dea primele semne de enervare. M-a pipăit şi mi-a spus că revine mai târziu pentru mai mult. O să mă violeze.

Sybill închise ochii, apăsându-i cu degetele. Pe când erau adolescente, Gloria acuzase mai mult de o duzină de băieţi şi bărbaţi de molestare, inclusiv pe consilierul şi decanul ei din colegiu. Inclusiv pe tatăl lor.

— Gloria, nu face asta. Ţi-am spus că o să te ajut.

— Ţi-am spus că ticălosul ăsta m-a pipăit. De cum am ajuns aici. Primul lucru când ies, fac plângere. Făcu ghemotoc paharul de hârtie şi-i dădu drumul. Puţin îmi pasă dacă mă crezi sau nu. Eu ştiu ce s-a întâmplat.

— Perfect, dar haide să nu mai vorbim despre asta, acum. De unde ai ştiut cum să mă găseşti?

— Ce? Un val de furie oarbă îi întunecă minţile şi trebui să se lupte ca să-şi amintească rolul. Ce vrei să spui cu asta?

— Eu nu ţi-am spus unde intenţionam să plec şi unde voi fi. Ţi-am spus doar că o să ţin legătura cu tine. De unde ai ştiut să mă suni la hotel, în St. Christopher?

Fusese o greşeală de care Gloria îşi dăduse seama imediat după ce a sunat-o. Dar era beată şi furioasă. Şi la

naiba, nu avea la ea banii pentru cauţiune. Ascunsese undeva bine, ce-i mai rămăsese. Până când fraţii Quinn vor mai adăuga la suma respectivă.

Nu se gândise când a sunat-o pe Sybill, dar avusese timp să se gândească de atunci încoace. Ştia că modalitatea de a o manevra pe Sybill era aceea de a trage de sforile vinovăţiei şi ale responsabilităţii.

— Te cunosc eu bine, se oferi ea cu un zâmbet dulceag. Ştiam că atunci când îţi voi spune ce s-a întâmplat cu Seth, o să mă ajuţi. Am încercat la apartamentul tău din New York. Ceea ce şi făcuse, cu mai bine de o săptămână în urmă. Şi când mi s-a spus că eşti plecată din oraş, le-am spus că sunt sora ta şi că era vorba de o urgenţă. Mi-au dat numărul tău de la hotel.

— Înţeleg. Era plauzibil, decise Sybill, chiar logic. O să mă ocup eu de cauţiune, Gloria, dar cu anumite condiţii.

— Da. Sună cunoscut, spuse Gloria râzând scurt.

— Am nevoie de numele avocatului tău, ca să iau legătura cu el. Vreau să fiu pusă la curent cu stadiul situaţiei lui Seth. Vreau să vorbeşti cu mine. O să cinăm împreună şi o să-mi poţi explica totul despre familia Quinn. Poţi să-mi explici de ce pretinde aceasta că Ray Quinn ţi-a dat bani pentru Seth.

— Ticăloşii ăia sunt nişte mincinoşi.

— Am stat de vorbă cu ei, spuse Sybill calm. Şi cu soţiile lor. L-am văzut pe Seth. Îmi este foarte greu să găsesc un numitor comun între ce mi-ai spus tu şi ce am văzut eu.

— Nu poţi prezenta totul atât de curat şi de frumos, în rapoarte, Iisuse, eşti exact ca bătrânul. Cei doi eminenţi Dr. Griffin. Dădu să se ridice, dar se opinti în strânsoarea cătuşelor de la mână...

— Chestia asta n-are nicio legătură cu tatăl meu, spuse Sybill, calmă. Dar presupun că absolut totul are legătură cu al tău.

— La naiba. Gloria îşi strânse buzele într-un rânjet răutăcios.

— Şi la naiba şi cu-tine. Fiica perfectă, studenta perfectă, robotul afurisit de perfect. Plăteşte doar cauţiunea aia nenorocită. Am bani puşi bine; O să ţi-i primeşti înapoi. O să-mi iau copilul înapoi fără ajutorul tău, surioară dragă. Copilul meu. Dacă preferi să acorzi credit cuvintelor unor străini împotriva propriului tău sânge, n-ai de cât. Oricum, întotdeauna m-ai urât.

— Nu te urăsc, Gloria. Niciodată nu te-am urât. Dar putea, îşi dădu ea seama, când durerea începu să-i cuprindă inima şi capul. Se temea că i-ar fi fost foarte uşor

să o urască.

— Şi nu dau credit cuvintelor nimănui, în faţa cuvintelor tale. Eu doar încerc să înţeleg.

În mod deliberat, Gloria îşi întoarse faţa, pentru ca Sybill să nu-i vadă zâmbetul de satisfacţie. Găsise de fapt butonul pe care să apese.

— Trebuie să ies de aici. Trebuie să lămuresc totul. Nu mai pot vorbi despre asta. Sunt atât de obosită, adăugă ea, după ce se asigură că vocea îi tremura.

— Mă ocup de hârtii. Sunt sigură că nu va dura mult.

În timp ce se ridica, Gloria o apucă din nou de mână, ducându-i-o la obraz.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că am spus vorbele ***alea. Dar sunt dezorientată şi confuză.*** Mă simt atât de singură.

— E în regulă. Sybill îşi eliberă mâna şi se îndreptă spre uşă, pe picioarele care i se păreau casante ca sticla.

Afară, luă două aspirine şi un antiacid ca antidot, aşteptând procedura cauţiunii. Fizic, Gloria se schimbase, îşi spuse ea. Fetiţa uluitor de frumoasă de odinioară devenise dură, tare ca pielea uscată. Dar din punct de vedere emoţional, Sybill se temea că rămăsese acelaşi copil nefericit, manipulant şi dereglat, care îşi găsise o

plăcere întunecată în a-şi distruge familia.

Decise că va insista ca Gloria să accepte terapia. Iar dacă o parte din problemele ei veneau de la abuzul de droguri, va avea grijă ca Gloria să urmeze o cură de dezintoxicare. Indubitabil, femeia cu care tocmai vorbise nu era capabilă să preia custodia unui adolescent. Va cerceta cele mai bune variante pentru Seth, până când Gloria îşi va reveni.

Va trebui să discute cu un avocat, fireşte. Mâine dimineaţă, primul lucru pe care-l va face va fi să găsească un avocat cu care să discute despre drepturile Gloriei şi binele lui Seth.

Va trebui să discute deschis cu familia Quinn.

Gândul acesta îi strânse din nou stomacul. O confruntare era inevitabilă, de neîmpiedicat. Nimic nu o făcea mai vulnerabilă şi mai nenorocită decât cuvintele furioase şi emoţiile gâlgâind de ură.

Dar va fi pregătită. Îşi va acorda suficient timp ca să se gândească la ce avea să fie spus, să le anticipeze întrebările şi pretenţiile, astfel încât să aibă pregătite răspunsurile potrivite. Şi înainte de toate, va rămâne calmă şi obiectivă.

Când îl văzu pe Phillip intrând în clădire, i se întunecă

mintea. Ultima picătură de culoare i se scurse din obraji. Rămase locului, încremenită când privirea acestuia i-o surprinse pe a ei, devenind brusc dură, prin ochii micşoraţi.

— Ce faci, aici, Sybill?

— Am... Nu panica o cuprinsese, ci jena. Ruşinea. Am avut treabă aici.

— Serios? Phillip se apropie de ea în timp ce fraţii lui rămaseră în spate, într-o tăcere plină de întrebări. Phillip citi pe chipul ei vinovăţie şi mai mult decât puţină teamă.

— Ce fel de treabă ai putea avea aici? Cum aceasta nu răspunse, Phillip îşi înclină capul.

— Ce este Glauria Delauter pentru tine, Dr. Griffin? îşi porunci să-şi păstreze privirea fermă, vocea normală.

— Este sora mea.

Furia acestuia era rece ca gheaţa şi ucigătoare. Îşi băgă mâinile făcute pumni în buzunare, ca să nu le folosească într-un mod care ar fi fost de neiertat.

— Este comod, nu? Ticăloaso, spuse el moale, dar ea tresări ca şi cum ar fi lovit-o. Te-ai folosit de mine ca să ajungi la Seth.

Sybill scutură din cap, dar nu-şi găsi vocea ca să nege. De fapt era adevărat, nu? Se folosise de el, se folosise de

toţi.

— Nu am vrut decât să-l văd. Este fiul surorii mele. Trebuia să ştiu că îi este bine.

— Atunci unde naiba ai fost în ultimii zece ani?

Sybill deschise gura, dar îşi înghiţi scuzele şi explicaţiile, în timp ce Gloria era condusă afară.

— Haide să ieşim naibii de aici. Şi să-mi faci cinste cu ceva de băut, Syb.

Gloria îşi petrecu pe umăr o sacoşă roşie ca cireaşa şi-i aruncă lui Phillip un zâmbet provocator.

— O să discutăm tot ce vrei tu. Ei, bună, frumosule, îşi mută greutatea pe celălalt picior, îşi puse un pumn în şold şi zâmbi cu toată faţa spre ceilalţi bărbaţi.

— Ce mai faceţi?

În alte circumstanţe, contrastul dintre cele două femei ar fi stârnit râsul. Sybill stătea în picioare, palidă şi tăcută, cu părul ei lucios, castaniu, periat lins pe spate, nerujată, cu ochii încercănaţi. Era de o eleganţă simplă, cu blazerul pe comandă şi pantalonii sport şi bluza din mătase albă, în timp ce Gloria îşi expunea oasele ascuţite şi curbele revărsate din jeanşii negri şi maioul strâmt, decoltat adânc între sâni.

Îşi acordase timp să-şi refacă machiajul şi buzele ei erau

la fel de roşii şi de lucioase ca şi poşeta, iar ochii erau rimei aţi cu negru. Arăta, decise Phillip, exact ca ceea ce era: o curvă îmbătrânită, în căutarea unui înger.

Aceasta pescui o ţigară dintr-un pachet mototolit din poşetă, apoi o agită între degete.

— Ei, uriaşule, ai un foc?

— Gloria, el este Phillip Quinn. Şi fraţii lui, Cameron şi Ethan. Prezentarea formală răsună a gol, în urechile ei.

Zâmbetul Gloriei deveni ascuţit şi urât.

— Ei, ei, ei. Trioul afurisit al lui Ray Quinn. Ce dracu' vreţi?

— Răspunsuri, spuse Phillip scurt. Haide să rezolvăm asta afară.

— N-am nimic să-ţi spun. Dacă faci o mişcare care nu-mi convine, încep să ţip, spuse agitând spre el ţigara neaprinsă. Aici mişună de poliţişti. Şi o să vedem cât de mult o să-ţi placă să petreci o vreme într-o cuşcă.

Sybill puse mâna pe braţul ei, încercând să o înfrâneze.

— Gloria. Singura cale de a lămuri problema asta este să discutăm raţional.

— Mie nu mi se pare că vor să discute raţional cu mine. Vor să-mi facă rău. Gloria îşi schimbă abil tactica, aruncându-şi braţele în jurul lui Sybill, agăţându-se de

aceasta.

— Mi-e frică de ei. Sybill, te rog, ajută-mă.

— Asta şi încerc. Gloria, nimeni nu o să-ţi facă rău. Găsim un loc unde o să ne putem aşeza şi lămurim totul. O să fiu alături de tine.

— Mi se face rău. Se smuci, îşi încolăci braţele în jurul stomacului şi se repezi la baie.

— Un adevărat spectacol, decise Phillip.

— Este distrusă. Nu este în formă ca să poată discuta problema asta acum. Sybill îşi împreună mâinile, răsucindu-şi degetele.

Phillip îşi întoarse privirea batjocoritoare înapoi spre Sybill.

— Vrei să cred că pot cumpăra chestia asta? Ori tu eşti incredibil de credulă, ori îţi închipui că eu sunt.

Sybill îi răspunse răstit.

— Şi-a petrecut cea mai mare parte a după-amiezii în celulă. Oricine ar fi distrus. Nu putem discuta mâine toate astea? A durat atât, încât precis că mai poate aştepta o zi.

Interveni Cam.

— Suntem aici, acum. O să ne ocupăm de asta acum. Intri tu după ea să o aduci, sau mă duc eu?

— Aşa plănuiţi să rezolvaţi asta? Intimidând-o?

Intimidându-mă?

— Nu cred că vrei să mă faci să spun cum plănuiesc eu să rezolv totul, începu Cam scuturându-se de mâna lui Ethan, care încerca să-l calmeze. După tot ce i-a făcut lui Seth, nu există nimic din ce i-am putea face noi şi ea să nu merite din plin.

Sybill se uită încurcată peste umăr, la ofiţerul în uniformă din spatele biroului.

— Cred că niciunul dintre noi nu vrea să provoace o scenă într-o secţie de poliţie. Phillip o apucă de mână.

— Perfect. Atunci haide afară, unde o putem provoca.

Sybill nu se dădu bătută, în parte din teamă, în parte din bun simţ.

— Ne întâlnim mâine, la orice oră vă convine. O duc cu mine la hotel.

— Să nu cumva să o aduci în St. Chris.

Sybill tresări când degetele lui Phillip se strânseră în jurul braţului ei.

— În regulă. Şi ce anume propui?

— Îţi spun eu ce anume, începu Cam, dar Phillip ridică mâna în sus.

— Princess Anne. Vii cu ea la biroul Annei, la Asistenţa Socială. La ora nouă. Aşa vom face totul cât se poate

oficial, nu? Totul va fi la vedere.

Sybill se simţi uşurată.

— Da. Pot fi de acord cu asta. O aduc acolo. Ai cuvântul meu.

Phillip spuse degajat:

— Eu n-aş da doi bani pe cuvântul tău, Sybill. Dar dacă nu o aduci tu, o s-o găsim noi. Între timp, dacă vreuna dintre voi vă încerca să se apropie la mai puţin de o milă de Seth, amândouă veţi petrece o vreme la mititica. Îi eliberă braţul din strânsoare şi se îndepărtă de ea.

— Vom fi acolo la nouă, spuse Sybill, abţinându-se să-şi frece braţul care o durea. Apoi se întoarse şi se duse la toaletă, după sora ei.

— De ce naiba ai acceptat asta? întrebă Cam, în timp ce ieşea în urma lui Phillip. O aveam aici, acum.

— Mâine o să scoatem mai mult de la ea.

— Pe naiba.

— Phillip are dreptate. Oricât de mult ura lucrul acesta, Ethan era de acord cu schimbarea de plan. Păstrăm totul în cadru oficial. Şi ne păstrăm luciditatea. Este mai bine pentru Seth.

— De ce? Pentru ca târfa de maică-sa şi mincinoasa lui mătuşică să aibă timp de urzeli? Iisuse, când mă gândesc

că Sybill a fost singură cu Seth o oră întreagă astăzi, îmi vine să...

— A trecut. Iar el este în regulă. Şi noi suntem în regulă, izbucni Phillip. Cu sângele clocotind de furie, se trânti în Jeep.

— Iar noi suntem cinci. Nu pun ele mâna pe Seth.

Ethan remarcă:

— Nu a recunoscut-o. Este ciudat, nu? Nu a ştiut cine este Sybill.

— Nici eu, spuse Phillip în şoaptă, băgând maşina în viteză. Dar acum ştiu.

Prioritatea lui Sybill era să-i asigure Gloriei o mâncare fierbinte, să o calmeze şi să o chestioneze cu grijă. Micuţul restaurant italienesc se afla la doar câteva străzi distanţă de secţia de poliţie şi după o privire rapidă, Sybill decise că era exact ce-i trebuia.

— Sunt cu nervii la pământ, spuse Gloria trăgând lacom din ţigară, în timp ce Sybill se strecura în parcare. Ce tupeu pe ticăloşii ăia, să vină aşa după mine. Îţi dai seama ce mi-ar fi făcut dacă aş fi fost singură, nu?

Sybill oftă doar şi ieşi din maşină.

— Trebuie să mănânci.

— Da, fireşte. Gloria savură decorul, din clipa în care

intrară. Localul era luminos şi vesel, cu vase din ceramică italienească, luminări groase, feţe de masă în dungi şi sticle decorative cu oţeturi cu ierburi aromate.

— Aş prefera o friptură, nu paste.

— Cu plăcere. Înfrânându-şi iritarea, o luă pe Gloria de braţ şi comandă o masă pentru două persoane.

— La fumători, adăugă Gloria scoţându-şi deja o altă ţigară, în timp ce erau conduse spre zona mai gălăgioasă a barului.

— Un gin tonic, dublu.

Sybill îşi frecă tâmplele.

— Doar apă minerală. Mulţumesc.

— Relaxează-te, îi sugeră Gloria când rămaseră singure, arătţi ca şi cum ai avea nevoie de o tărie.

— Conduc maşina. Şi oricum, nu vreau nimic. Se feri de fumul pe care i-l suflă Gloria direct în faţă.

— Trebuie să discutăm la modul serios.

— Lasă-mă mai întâi să mă lubrifiez, da? Gloria fuma şi scana bărbaţii de la bar, gândindu-se amuzată pe care dintre aceştia l-ar fi agăţat dacă n-ar fi avut-o alături pe plicticoasa de soră-sa.

Iisuse, Sybill chiar era plictisitoare. Întotdeauna a fost, îşi spuse ea bătând darabana în masă, aşteptând

nerăbdătoare băutura aia afurisită. Dar era folositoare, întotdeauna a fost. Dacă ştiai cum să o iei, dacă vărsai suficiente lacrimi, făceai din ea ce voiai.

Avea nevoie de un ciocan pentru familia Quinn şi Sybill era alegerea perfectă. Integra, a naibii de respectabila Dr. Griffin.

— Gloria, nici măcar nu m-ai întrebat de Seth.

— Ce e cu el?

— L-am văzut de câteva ori, am vorbit cu el. Am văzut unde trăieşte, unde merge la şcoală, l-am cunoscut câţiva prieteni.

Gloria se racorda tonului surorii ei, ajustându-şi atitudinea.

— Cum este? Reuşi un zâmbet tremurat. A întrebat de mine?

— Este bine. Într-adevăr, minunat. A crescut atât de mult de când l-a văzut ultima oară.

Mânca cât un cal, îşi aminti Gloria şi mereu creştea din haine şi pantofi. Ca şi cum ea ar fi fost făcută din bani, fir-ar...

— Nu m-a recunoscut.

— Ce vrei să spui? Gloria înşfăcă paharul în clipa în care i-a fost adus. Adică nu i-ai spus?

— Nu, nu i-am spus.

Sybill se uită în sus la chelneriţă.

— Mai avem nevoie de câteva minute înainte de a comanda.

— Adică te-ai învârtit pe acolo, incognito. Gloria râse prelung, nechezând ca un cal. Mă surprinzi, Syb.

— Mi-am spus că era mai bine să studiez situaţia, înainte de a schimba dinamica.

Gloria fornăi.

— Acum eşti tu. Doamne, nu te-ai schimbat deloc. „Studiez situaţia înainte de a schimba dinamica”, repetă ea, în stilul ei dispreţuitor, Iisuse. Situaţia este că ticăloşii ăia îmi ţin copilul. Mă ameninţă şi numai

Dumnezeu ştie ce îi fac. Am nevoie de bani ca să îl pot obţine înapoi.

— Ţi-am trimis bani pentru avocat, îi reaminti Sybill.

Gloria bău, ciocnind gheaţa de dinţi. Şi cei cinci mii de dolari care i-au picat pleaşcă, se gândi ea. De unde naiba să ştie cât de repede s-au putut duce banii pe care-i storsese de la Ray? A avut cheltuieli, nu? A vrut şi ea să se distreze puţin, drept alinare. Ar fi trebuit să-i ceară dublu.

Ei bine, o să-i scoată de la ticăloşii ăştia crescuţi de el.

— Ai banii pe care ţi i-am trimis pentru avocat, da,

Gloria?

Gloria luă din nou o sorbitură lungă.

— Da, dar ştii bine cum e, avocaţii ăştia te storc de bani, nu? Ei! strigă ea făcându-i semn chelneriţei şi arătându-i paharul gol. Încă unul, da?

— Dacă bei aşa fără să mănânci, o să ţi se facă din nou rău.

La naiba, rânji Gloria, deschizând lista. Nu avea de gând să-şi vâre din nou degetele pe gât. O dată a fost mai mult decât suficient.

— Ei, au Friptură Florentină. Asta-mi face cu ochiul. Mai ţii minte când ne-a dus tata în Italia, în vara aceea? Toţi tipii ăia super, pe motocicletele lor. Dumnezeule Mare, ce m-am mai distrat cu tipul ăla, nu mai ştiu cum îl chema. Carlo, sau Leo sau aşa ceva. M-am fofilat cu el în dormitor. Tu erai prea sfioasă ca să stai să te zgâieşti la noi, aşa că te-ai culcat pe hol, în timp ce noi ne-am tras-o jumătate de noapte.

Înşfăcă paharul plin şi îl ridică într-un toast.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze pe italieni.

— Eu aş vrea linguini cu pesto şi salată asortată.

— Friptura să mi-o faci în sânge. Gloria întinse meniul fără să se uite la chelneriţă.

— Eu sar peste mâncarea pentru iepuri. A trecut ceva vreme, nu, Syb? Cât, patru, cinci ani?

— Şase, o corectă Sybill. Au trecut ceva peste şase ani de când am venit acasă şi nu v-am mai găsit pe tine şi pe Seth, deopotrivă cu o parte din bunurile mele personale.

— Da, îmi pare rău pentru asta. Eram distrusă. Este greu să creşti singură un copil. Cu bani pe sponci, întotdeauna.

— Niciodată nu mi-ai vorbit de tatăl lui.

— Ce să-ţi vorbesc? Nimic nou. Ridică din umeri şi agită gheaţa din pahar.

— Bine, atunci să ne ocupăm de evenimentele curente. Trebuie să ştiu tot ce s-a întâmplat. Trebuie să înţeleg ca să te pot ajuta şi ca să ştiu ce să fac la întâlniriea noastră de mâine, cu familia Quinn.

Paharl cu gin tonic atinse masa cu un zgomot surd.

— Ce întâlnire?

— Mâine dimineaţă ne întâlnim la sediul Asistenţei Sociale, ca să discutăm situaţia şi să încercăm să găsim o soluţie.

— Pe dracu’. Singurul lucru pe care-l vor ei este să scape naibii de mine.

— Vorbeşte încet, îi porunci Sybill dur şi ascultămă. Dacă vrei să-ţi revii, dacă îţi vrei copilul înapoi, acest lucru

trebuie făcut calm şi legal. Gloria, tu ai nevoie de ajutor iar eu vreau să te ajut. Din cât pot vedea eu, acum nu eşti câtuşi de puţin în situaţia de a-l lua înapoi pe Seth.

— De care parte eşti?

— De a lui. Cuvântul îi ieşi înainte de a-şi da seama că, acesta era adevărul absolut. Sunt de partea lui şi sper că acest lucru mă va aşeza de partea ta. Şi trebuie să rezolvăm cele întâmplate astăzi.

— Ţi-am spus că a fost o înscenare.

— Perfect. Dar tot trebuie rezolvată. Tribunalele nu prea au înţelegere pentru femeile acuzate de posesie de droguri.

— Grozav, de ce nu te duci în boxa martorilor ca să le spui ce om de nimic sunt eu? Oricum, asta chiar este părerea ta despre mine. Asta aţi crezut întotdeauna voi toţi.

— Te rog, încetează. Coborându-şi vocea la o şoaptă murmurată, Sybill se aplecă peste masă.

— Fac tot ce ştiu cum să fac. Dacă vrei să-mi dovedeşti că vrei să faci lucrul ăsta, atunci trebuie să fii cooperantă. Trebuie să dai ceva în schimb, Gloria.

— Nimic nu este niciodată gratis, la tine.

— Nu vorbim despre mine, acum. O să-ţi plătesc

cheltuielile legale, o să vorbesc cu cei de la Asistenţa Socială. O să mă străduiesc să-i fac pe Quinni să înţeleagă drepturile şi nevoile tale. Vreau să accepţi să te recuperezi.

— De ce?

— Bei prea mult.

Gloria rânji, dând ginul pe gât în mod demonstrativ.

— Am avut o zi grea.

— Ai avut droguri asupra ta.

— La naiba, am spus că nu erau ale mele.

Sybill spuse, rece de data asta:

— Am mai auzit şi altă dată asta. O să obţii consiliere, o să obţii terapie, o să te recuperezi. Mă ocup eu de tot, plătesc eu cheltuielile. O să te ajut să găseşti de lucru, să ai un loc al tău.

— Atâta vreme cât fac după cum vrei tu. Gloria dădu pe gât restul de băutură. Terapie. Tu şi bătrânul, la asta recurgeaţi ca să rezolvaţi orice.

— Acestea sunt condiţiile.

— Deci tu conduci spectacolul, Iisuse, mai comandă-mi un rând. Trebuie să mă duc la baie. Îşi aruncă geanta peste umăr şi o porni dincolo de bar.

Sybill se lăsă pe spate şi închise ochii. Nu avea de gând

să-i mai comande Gloriei de băut, nu când aceasta începuse deja să se bâlbâie. Îşi imagină că refuzul ei va provoca o nouă mică bătălie.

Aspirina pe care o luase eşuase jalnic. Durerea îi făcea să-i zvâcnească tâmpleie într-un ritm bolnăvicios şi puternic. Îşi simţea fruntea ca strânsă într-o menghină. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să se întindă pe un pat moale, într-o cameră scufundată în întuneric şi să se piardă în uitare.

Se dispreţuia acum. O dureau regretul şi ruşinea când îşi amintea dispreţul din ochii lui Phillip. Poate că merita asta. În clipa aceea efectiv nu putuse gândi suficient de limpede ca să fie sigură. Dar regreta.

Dar mai mult, era furioasă pe ea pentru că îi permitea lui şi părerii lui despre ea să conteze atât de mult, într-un timp atât de scurt. Nu îl cunoştea decât de câteva zile şi ea nu permisese niciodată, niciodată, emoţiilor lui sau emoţiilor ei, să se înlănţuiască.

O accidentală atracţie fizică, câteva ore plăcute pentru amândoi, petrecute împreună. Asta era tot ce ar fi trebuit să fie. Cum devenise mai mult?

Dar a ştiut, când acesta o ţinuse în braţe, când îi făcuse sângele să-i clocotească cu acele lungi, intime sărutări, că

îşi dorea mai mult. Iar acum, ea, care nu se considerase niciodată foarte senzuală sau excesiv de emotivă, se simţea frustrată, o epavă demnă de milă, pentru că un bărbat umblase la un lacăt pe care nu mai era interesat să-l deschidă.

Îşi spuse că nu era nimic de făcut. Era clar, având în vedere circumstanţele, că ea şi Phillip Quinn nu fuseseră niciodată meniţi să dezvolte vreo relaţie personală, de orice fel. Dacă vor reuşi acum să aibă una, aceasta ar fi datorită copilului. Vor fi amândoi adulţi, distanţi şi politicoşi şi – în final, spera ea – rezonabili.

De dragul lui Seth.

Deschise ochii în momentul în care chelneriţa îi aducea salata şi urî mila pe care o citi pe chipul străinei.

— Vă mai pot aduce ceva? încă puţină apă?

— Nu. Sunt bine, mulţumesc. Îl puteţi lua pe ăsta, adăugă ea arătând spre paharul gol al Gloriei.

Stomacul i se revoltă la gândul mâncării, dar îşi porunci să ia furculiţa. Se jucă vreme de cinci minute cu furculiţa în salată, uitându-se constant spre spatele restaurantului.

Probabil că îi era din nou rău, se gândi Sybill îngrijorată. Acum trebuia să se ducă în spate, să-i ţină Gloriei capul, să-i asculte icnetele şi să cureţe mizeria. Încă un model.

Luptându-s-e cu resentimentul dar şi cu ruşinea care deriva din acesta, se ridică şi se duse spre toaleta doamnelor.

— Gloria, eşti bine? Nu era nimeni la lavabouri şi niciun răspuns dinspre separeuri. Resemnată, Sybill începu să deschidă uşile.

— Gloria?

Îşi văzu în ultimul separeu propriul ei portofel, lăsat deschis pe capacul closetului. Îl luă încremenită şi-l răsfoi. Diversele ei acte de identitate, ca şi cârdurile, erau la locul lor.

Dar toţi banii lichizi dispăruseră împreună cu sora ei.

ZECE

Cu mintea confuză de durere, cu mâinile tremurând şi cu sistemul implorând să fie lăsat liniştit peste noapte, Sybill deschise uşa camerei de hotel. Dacă ar putea doar să ajungă la medicamentele ei pentru migrene, într-o cameră întunecoasă, uitând de tot, ar găsi o cale să se ocupe de ziua de mâine.

Ar găsi o cale să dea ochii cu fraţii Quinn, singură, cu înţepătura ruşinoasă a eşecului.

Aceştia vor crede că ea a ajutat-o pe Gloria să fugă. Cum i-ar putea blama? în ochii lor era deja o mincinoasă şi un şarpe. În ochii lui Seth.

Şi, recunoscu ea, în propriii ei ochi.

Cu mişcări deliberat lente, răsuci încuietoarea, fixă siguranţa, apoi se lăsă cu spatele pe uşă, până când reuşi să poruncească picioarelor să se mişte din nou.

Când se aprinse lumina, îşi înghiţi un ţipăt şi-şi acoperi ochii, în apărare.

— Ai dreptate în ce priveşte vederea. Este spectaculoasă, spuse Phillip din uşa terasei.

Sybill îşi lăsă mâna jos, obligându-şi mintea să reacţioneze. Observă că acesta îşi scosese haina şi

cravata, dar în rest arăta la fel ca la secţia de poliţie, când se confruntaseră. Lustruit, urban şi al naibii de furios.

— Cum ai intrat?

Zâmbetul lui era rece, conferind ochilor un auriu îngheţat, dur. Culoarea soarelui într-o zi îngheţată de iarnă.

— Mă dezamăgeşti, Sybill. Aş fi zis că cercetările tale asupra subiectului trebuiau să includă şi faptul că una din favoritele mele îndemânări era pătrunderea prin efracţie.

Sybill rămase locului, sprijinindu-se de uşă.

— Ai fost hoţ?

— Printre altele. Dar destul despre mine. Înaintă câţiva paşi ca să se aşeze pe braţul canapelei, ca un prieten oarecare care se făcea comod pentru o scurtă vizită.

— Mă fascinezi. Însemnările tale sunt incredibil de revelatoare, chiar şi pentru un profan.

— Mi-ai citit însemnările? Privirea i se întoarse brusc spre birou şi spre laptopul ei. Nu-şi putu regăsi furia prin pătura de durere muşcătoare care-i învăluia capul, dar ştia că aceasta se afla acolo.

— Nu aveai niciun drept să intri aici, neinvitat. Să intri în computerul meu şi să-mi citeşti lucrările.

Atât de calmă, îşi spuse Phillip ridicându-se să-şi ia o

bere din minibar. Ce fel de femeie era?

— În ce mă priveşte pe mine, Sybill, m-ai avut. M-ai minţit, te-ai folosit de mine. Ai gândit totul, nu? Când ţi-ai făcut apariţia pe şantier, săptămâna trecută, agenda ta era deja stabilită.

Nu putea rămâne calm. Cu cât aceasta stătea în picioare uitându-se la el fără nicio expresie pe chip, cu atât mai mult se enerva.

— Pătrunde pe terenul duşmanului. Phillip trânti berea pe masă. Zgomotul sticlei pe lemn îi spintecă lui Sybill capul ca un topor.

— Observă şi raportează, transmite informaţiile surorii tale. Şi cum faptul de a fi cu mine îţi uşura pătrunderea în spatele liniilor, erai cât se poate de dornică să accepţi sacrificiul. Te-ai fi culcat cu mine?

— Nu. Îşi apăsă capul cu mâna, cedând aproape nevoii de a se lăsa jos pe duşumea, ghemuindu-se. Niciodată nu m-am gândit la toate astea.

— Eu cred că minţi. Philfip traversă camera spre ea, luând-o de braţe şi ridicând-o pe vârfuri.

— Eu cred că ai fi fost în stare să faci orice. Încă o lecţie pe o anumită temă, corect? Şi în plus, cu beneficiul de a-ţi ajuta ticăloasa aia de soră să ne mai stoarcă de bani. Seth

nu înseamnă nimic mai mult pentru tine decât înseamnă pentru ea. Este doar un scop pentru amândouă.

— Nu, asta nu... Nu pot să gândesc. Durerea era înfiorătoare. Dacă nu ar fi ţinut-o, ar fi căzut în genunchi şi l-ar fi implorat.

— O... O să discutăm mâine. Nu mă simt bine.

— Tu şi Gloria aveţi şi chestia asta în comun. Dar nu mă las păcălit, Sybill.

Respiraţia îi deveni sacadată, vederea, înceţoşată.

— Îmi pare rău. Nu mai pot suporta. Trebuie să mă aşez. Te rog, trebuie să stau jos.

O privi, învingându-şi furia. Obrajii ei erau palizi ca de mort, ochii sticloşi, respiraţia rapidă şi inegală. Dacă se prefăcea că îi era rău, atunci Hollywood ratase o mare stea.

Bombănind o înjurătură, o împinse spre canapea. Sybill se topi în perne.

Fiindu-i prea rău ca să se simtă stânjenită, închise ochii.

— Mapa mea. Pastilele mele sunt în mapă.

Phillip luă mapa moale, din piele, din spatele biroului, umblă în ea şi găsi sticluţa cu numele medicamentului.

— Imitrex? Se uită spre ea, peste sticlă. Sybill stătea cu capul pe spate, cu ochii închişi şi cu mâinile strânse pumn

în poală, ca şi cum ar fi putut direcţiona durerea întra-colo, ca să o strivească.

— Pastile pentru migrene puternice.

— Da. Am din când în când. Trebuia să se concentreze, trebuia să se relaxeze, îşi porunci ea. Dar nimic din ceea ce făcea nu-i uşura durerea vicioasă.

— Ar fi trebuit să le iau cu mine. Dacă le aveam la mine, nu aş fi ajuns aici.

— Ţine. Phillip îi întinse o pastilă, cu apă din minibar.

— Mulţumesc. În graba ei, aproape că răsturnă apa. Durează puţin, dar este mai bine decât o injecţie, închise din nou ochii şi se rugă ca acesta să o lase singură.

— Ai mâncat?

— Poftim? Nu. O să-mi treacă.

Arăta fragilă. Terifiant de fragilă. O parte din el îşi spuse că merita să sufere, fiind tentat să o lase acolo, în durerea ei. Dar ridică receptorul şi ceru room service-ul.

— Nu vreau nimic.

— Stai liniştită. Comandă supă şi ceai, apoi începu să umble prin cameră.

Cum a putut să se înşele atât de rău în privinţa ei? A citi oamenii repede şi întocmai, era unul din cele mai fine talente ale lui. El văzuse o femeie inteligentă, interesantă.

O femeie rafinată, cu umor şi gust. Dar dincolo de suprafaţa strălucitoare era o mincinoasă, o escroacă şi o oportunistă.

Aproape că îi veni să râdă. Tocmai descrisese puştiul pentru care muncise jumătate din viaţă ca să-l îngroape.

— În însemnările tale spui că nu l-ai mai văzut pe Seth de când avea patru ani. De ce ai apărut acum, aici?

— Am crezut că pot fi de ajutor.

— Cui?

Speranţa că durerea va începe să cedeze îi dădu puterea să deschidă ochii.

— Nu ştiu. M-am gândit că i-aş putea ajuta pe el şi pe Gloria.

— Îl ajuţi pe unul, îl răneşti pe celălalt. Ţi-am citit însemnările, Sybill. Ai de gând să încerci să mă convingi că îţi pasă de el? „Subiectul pare sănătos” Seth nu este un afurisit de subiect, este un copil.

— Este necesar să fii obiectiv.

— Este necesar să fii uman.

Era o săgeată suficient de ascuţită să-i străpungă inima, ca să o doară şi aceasta.

— Eu nu mă descurc prea bine cu emoţiile. Punctul meu forte sunt mai curând tipurile de reacţie şi

comportamentale, nu sentimentele. Am sperat să pot păstra o oarecare distanţă faţă de situaţie, ca să o analizez, să stabilesc ce este mai bine pentru toţi cei implicaţi. Dar nu m-am descurcat prea bine.

— De ce nu ai făcut nimic înainte? întrebă el. De ce nu ai făcut nimic ca să analizezi situaţia când Seth se afla la sora ta?

— Nu am ştiut unde erau. Sybill expiră apoi puternic şi scutură din cap. Nu era momentul pentru scuze şi oricum, bărbatul care o privea cu ochii aceia reci nu i le-ar fi acceptat.

— Niciodată nu am încercat cu adevărat să aflu. Îi trimiteam bani din când în când, dacă mă contacta şi îmi cerea. Relaţia mea cu Gloria era de obicei neproductivă şi neplăcută.

— Pentru Dumnezeu, Sybill, noi vorbim despre un băieţel, nu despre părerea ta legată de rivalitatea între surori.

— Mi-a fost teamă să nu mă ataşez, izbucni ea. Singura dată când am făcut asta, mi l-a luat. Era copilul ei, nu al meu. Nu puteam face nimic. Am rugat-o să mă lase să fi ajut, dar nu a vrut. L-a crescut singură. Părinţii mei au dezmoştenit-o. Mama nici măcar nu vrea să recunoască

faptul că are un nepot. Ştiu că Gloria are probleme, dar ştiu şi că este imposibil să-i fie uşor.

Phillip se uită la ea.

— Vorbeşti serios?

— Nu avea pe nimeni de care să se sprijine, începu Sybill, apoi închise din nou ochii, în timp ce se auzea un ciocănit la uşă.

— Îmi pare rău, dar nu cred că pot mânca.

— Ba da, poţi.

Phillip deschise uşa pentru chelnerul de la room service, îi arătă acestuia să pună tava pe măsuţa din faţa canapelei. Îl expedie repede, plătindul! cu bani lichizi şi cu un bacşiş generos.

— Încearcă supa, îi porunci el, ai nevoie de ceva în organism, ca să nu ţi se facă greaţă de la medicamente. Nu uita că mama mea a fost doctor.

— Bine.

Începu să mănânce încet supa, spunându-şi că nu era decât încă un medicament.

— Mulţumesc. Sunt convinsă că nu eşti în dispoziţia de a fi amabil.

— Îmi este mai greu să dau în tine când eşti la pământ. Mănâncă, Sybill şi după aceea o să facem câteva runde.

Aceasta oftă. Durerea cumplită începea să se estompeze. Îşi spuse că o putea manevra, acum. La fel şi pe el.

— Sper că vei încerca măcar să îmi înţelegi punctul de vedere în chestiunea asta. Gloria m-a sunat acum câteva săptămâni. Era disperată, terifiată. Mi-a spus că l-a pierdut pe Seth.

— L-a pierdut? Ah, asta mai e una. Phillip râse scurt, sarcastic.

— La început m-am gândit la răpire, dar am reuşit să-i smulg câteva detalii. Mi-a explicat că l-a luat familia ta, că l-a luat de lângă ea. Era aproape isterică, se temea că nu o să-l mai capete niciodată înapoi. Nu avea bani să-şi plătească un avocat. Se lupta de una singură cu o întreagă familie, cu un întreg sistem, l-am trimis bani pentru avocat şi i-am spus că o s-o ajut. Că trebuie să aştepte până când o voi contacta eu.

Cum începea să-şi revină, se întinse după o rondelă de pune din coşul de lângă supă şi o rupse.

— Am decis să vin şi să văd cu ochii mei care este situaţia. Ştiu că Gloria nu spune întotdeauna adevărul, că poate distorsiona lucrurile în favoarea ei. Dar rămâne faptul că Seth se află la familia ta şi nu la ea.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Sybill se zgâi la plinea din mâna ei, întrebându-se dacă o să reuşească să o bage în gură şi să o mestece.

— Ştiu că îi asiguraţi un cămin aşa cum trebuie, dar ea este mama lui, Philip. Are dreptul să-şi păstreze copilul.

Phillip îi studie cu atenţie chipul, măsurându-i tonul vocii. Nu ştia dacă să fie furios sau deconcertat.

— Tu chiar crezi asta, da?

Culoarea începea să-i revină în obraji. Ochii i se limpeziseră şi îi susţinură acum privirea.

— Ce vrei să spui?

— Crezi că familia mea i l-a luat pe Seth, că am profitat de o biată mamă, singură şi amărâtă şi că i-am smuls copilul şi că ea îl vrea înapoi. Că ea chiar are un avocat care lucrează pentru custodia acestuia.

— Dar este la voi, sublinie Sybill.

— Asta este adevărat. Şi este exact acolo unde îi este locul şi unde o să rămână. Dă-mi voie să-ţi spun câteva fapte. L-a şantajat pe tata şi i l-a vândut pe Seth.

— Ştiu că tu aşa crezi, dar...

— Am spus *fapte,* Sybill. În urmă cu mai puţin de un an, Seth trăia într-un apartament împuţit din cartierul rău famat din Baltimore, iar sora ta mergea la produs.

— La produs?!

— Dumnezeule, de unde vii? Făcea trotuarul. Nu este vorba de o târfă cu o inimă de aur, nu este o mamă singură, disperată, la capătul puterilor, în stare să facă orice ca să supravieţuiască şi să-şi hrănească copilul. Ea îşi hrănea doar obiceiul.

Sybill scutură doar din cap, încet, din stânga în dreapta, în timp ce ce o parte din mintea ei accepta tot ce i se spunea.

— Nu poţi şti toate astea.

— Ba da, pot să ştiu. Pentru că am trăit cu Seth. Am stat de vorbă cu el, l-am ascultat.

Mâinile îi deveniră de gheaţă. Luă ceainicul ca să şi le încălzească şi turnă puţin în ceaşcă.

— Este doar un copil. Putea înţelege greşit.

— Precis. Pariez pe asta. Înţelegea doar greşit când ea îşi aducea clienţii acasă, când înţepenea atât de rău că se prăbuşea pe podea şi el se întreba dacă nu cumva murise. Înţelegea doar greşit când îl snopea în bătaie, când se droga.

— Îl bătea... Ceaşca zornăi pe farfurioară. Îl bătea?

— Îl snopea în bătaie. Nu era vorba de o corecţie controversată dar totuşi civilizată, Dr. Griffin. Pumni,

curele, dosul palmei. Ai primit vreodată un pumn în faţă? Phillip ridică unul, spre ea. Imaginează-ţi. Proporţional, acesta ar fi cam la fel, comparând pumnul unei femei adulte cu faţa unui băieţel de să zicem, cinci, şase ani. Pune alcool şi droguri în pumn şi acesta devine mai rapid şi mai puternic. Eu am trecut prin asta.

Îşi întoarse pumnul, studiindu-l.

— Mama mea prefera heroina. Dacă îi scăpa o doză, învăţai să nu-i stai în cale. Eu ştiu exact ce înseamnă să încasezi pumni de la o femeie vicioasă, drogată.

Privirea lui Phillip fulgeră spre privirea acesteia.

— Sora ta nu va mai avea niciodată ocazia să-i folosească asupra lui Seth.

— Eu... Are nevoie de terapie. Eu niciodată nu am... Era bine când l-am văzut. Dacă aş fi ştiut că îl maltratează...

— Nu am terminat. Este un copil al naibii de frumos, nu? Unii dintre clienţii Gloriei credeau şi ei aşa.

Culoarea care începuse să-i revină în obraji dispăru din nou.

— Nu. Scuturând din cap, se îndepărtă de el şi se ridică în picioare, clătinându-se. Nu, nu cred asta. Este hidos. Este imposibil.

— Ea nu a făcut nimic ca să împiedice asta. Phillip

ignoră acum obrajii palizi şi fragilitatea şi insistă. Cu duritate.

— Nu a făcut absolut nimic ca să-l protejeze. Seth era de unul singur. Se lupta cu ei sau se ascundea.

Mai curând sau mai târziu tot apărea unul de care nu putea scăpa sau să se ascundă.

— Nu este posibil. Nu putea face asta.

— Putea – mai ales dacă asta îi aducea câţiva dolari în plus. L-au trebuit lui Seth luni de zile alături de noi până când să suporte să fie atins chiar şi întâmplător. Mai are şi acum coşmaruri. Iar dacă pronunţi numele mamei lui, ţi se face rău să-i vezi groaza din ochi. Asta este situaţia, Dr. Griffin.

— Dumnezeule. Cum crezi că pot accepta toate astea? Să cred că este în stare de aşa ceva? îşi apăsă inima cu mâna. Am crescut cu ea. Pe tine te cunosc de nicio săptămână şi te aştepţi să accept povestea aceasta de groază, ticăloşia asta, de fapt?

— Eu presupun că o crezi, spuse el după o clipă. Eu cred, dincolo de toate, că eşti destul de inteligentă şi să zicem, ai suficient spirit de observaţie ca să ştii adevărul.

Era îngrozită.

— Dacă acesta este adevărul, de ce nu au făcut nimic

autorităţile? De ce nu *a* fost ajutat?

— Sybill, chiar ai trăit aşa de mult pe platoul tău moale, ca într-adevăr să nu ai habar de ce înseamnă viaţa în stradă? Oare câţi alţii ca Seth se află acolo? Sistemul funcţionează însă doar pentru cei câţiva norocoşi. Pentru mine nu a funcţionat. Ray şi Stella

Quinn au funcţionat pentru mine. Şi exact cu mai puţin de un an în urmă, tatăl meu a plătit prima rată pentru un băiat de zece ani. L-a adus pe Seth acasă, i-a oferit o viaţă, una decentă.

— A spus – a spus că i l-au luat pe Seth.

— Da, i l-a luat. Zece mii prima dată, plus două alte plăţi cam tot pe acolo. Apoi, în martie trecut i-a scris o scrisoare cerându-i o sumă globală. O sută cincizeci de mii, bani lichizi şi se retrăgea definitiv.

— O sută cinci... Se întrerpuse uluită, străduindu-se să se concentreze asupra datelor verificabile.

— A scris o scrisoare?

— Am citit-o. Era în maşină când a avut tata accidentul. Se întorcea de la Baltimore. Îşi lichidase aproape toate conturile din bancă. Presupun că la ora asta a curăţat deja cea mai mare parte din şi. Acum câteva luni ne-a scris cerându-ne alţi bani.

Sybill se întoarse, se duse repede spre uşile dinspre terasă şi le deschise larg. Nevoia de aer era urgentă şi îl înghiţi ca pe apă.

— Se presupune că eu trebuie să accept că Gloria a făcut toate astea şi că motivaţia ei primordială au fost banii?

— I-ai trimis bani pentru avocat. Cum îl cheamă? De ce avocatul nostru nu a fost contactat de acesta?

Sybill închise ochii, strângându-i tare. Nu îi folosea la nimic dacă se simţea trădată, îşi reaminti ea.

— A eludat întrebarea, când i-am pus-o. Evident, nu are niciun avocat şi mă îndoiesc să fi intenţionat vreodată să consulte unul.

— Mă rog, eşti înceată – sarcasmul răsuna clar, dar chiar te-ai prins.

— Am vrut să o cred. Noi nu am fost niciodată apropiate, încă de mici şi asta trebuie să fi fost la fel de mult greşeala mea, cât şi a ei. Am sperat că îi pot ajuta, pe ea şi pe Seth. Am crezut că aceasta era calea.

— Deci te-a manevrat.

— M-am simţit responsabilă. Mama este atât de distanţată de totul. Este furioasă că am venit aici. A refuzat să mai ştie ceva de Gloria, de la optsprezece ani.

Gloria prelinsese că a fost molestată de consilierul liceului. Întotdeauna pretindea că a fost molestată. S-au certat cumplit, iar a doua zi Gloria a plecat. A luat o parte din bijuteriile mamei, colecţia de monede a tatălui meu, ceva bani. Aproape cinci ani nu am mai auzit nimic de ea. Aceşti cinci ani au fost o uşurare.

M-a urât, spuse Sybill încet şi continuă să privească afară, la luminile de pe apă. Întotdeauna, de când îmi amintesc eu. Nu conta ce făceam eu, dacă îi ţineam piept sau dacă mă dădeam înapoi ca să o las să-şi urmeze drumul. Mă detesta. Era mai uşor pentru mine să păstrez distanţa. Eu nu am urât-o, eu pur şi simplu nu simţeam nimic. Iar acum, când dau la o parte orice altceva, este exact la fel. Nu pot simţi nimic pentru ea. Trebuie să fie o lipsă, şopti Sybill. Poate că este ceva genetic.

Se întoarse din nou, zâmbind vag.

— Poate că într-o zi ar putea reprezenta un studiu interesant.

— Niciodată nu ai avut nicio idee cu ce se ocupa ea, nu?

— Nu. Bravo, pentru renumitul meu spirit de observaţie. Îmi pare rău, Phillip. Îmi pare atât de rău pentru ce am făcut şi pentru ce nu am făcut. Îţi jur că nu am venit aici ca să-i fac vreun rău lui Seth. Şi îţi dau cuvântul că voi face

orice ca să-l ajut. Dacă aş putea merge mâine dimineaţă la Asistenţa Socială, să vorbesc cu Anna, cu familia ta. Dacă îmi permiteţi, aş vrea să stau de vorbă cu Seth, să încerc să-i explic.

— Nu îl luăm cu noi la biroul Annei. Nu îi vom permite Gloriei să fie în preajma lui.

— Ea nu o să fie acolo.

Lui Phillip îi scăpărară ochii.

— Ce-ai spus?

— Nu ştiu unde este.

Îşi desfăcu mâinile, învinsă.

— Ţi-am promis că o s-o aduc acolo. Am vrut asta.

— Ai lăsat-o pur şi simplu să plece? La naiba.

— Nu... nu intenţionat. Se prăbuşi din nou pe sofa.

— Am mers cu ea la restaurant, voiam să-i ofer o masă, să stau de vorbă cu ea. Era agitată şi a băut prea mult. Mă agasa, i-am spus că vom lămuri totul, că mâine dimineaţă vom avea o întâlnire. L-am dat un ultimatum. Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Ei nu i-a plăcut ideea, dar nu mi-am dat seama ce ce avea de gând să facă.

— Ce fel de ultimatum?

— Că va fi consiliată, că va intra într-un program de recuperare. Că va trebui să accepte ajutor, că va trebui să

se îndrepte înainte de a încerca să obţină custodia lui Seth. S-a dus la toaletă dar cum nu se mai întorcea, m-am dus după ea.

Îşi ridică mâinile şi le lăsă din nou să cadă.

— Mi-am găsit acolo portofelul. Mi-l furase din geantă, cu siguranţă. Mi-a lăsat cărţile de credit, adăugă ea cu un zâmbet ironic. Ştia că la voi anula imediat. Nu a luat decât banii. Nu este prima oară că mă fură, dar întotdeauna mă ia prin surprindere. Sybill oftă şi se scutură.

— Am bântuit cu maşina aproape două ore, sperând să o găsesc. Dar nu am găsit-o şi nu ştiu unde poate fi. Nu ştiu ce intenţionează să facă.

— Te-a îmbrobodit destul de bine, nu?

— Eu sunt adultă. Pot avea grijă de mine şi sunt responsabilă pentru mine. Dar Seth... dacă măcar o parte din ce mi-ai spus este adevărat... o să mă urască. Înţeleg asta şi o să trebuiască să accept. Dar aş vrea totuşi să am ocazia să stau de vorbă cu el.

— Asta va depinde de el.

— Destul de corect. Trebuie să văd dosarele, hârtiile, continuă ea frângându-şi degetele. Îmi dau seama că îmi poţi cere un ordin judecătoresc pentru asta, dar aş prefera să evit aşa ceva. Aş procesa totul mai bine dacă aş vedea

scris negru pe alb.

— Nu este atât de simplu ca negru pe alb, când ai de a face cu vieţile şi sentimentele oamenilor.

— Poate că nu. Dar am nevoie de fapte, de documente, de rapoarte. Odată ce la voi avea, dacă mă voi convinge că este în interesul lui Seth să rămână în familia ta, prin tutelă sau adopţie, voi face totul ca să vă ajut în acest sens.

Îşi spuse că era momentul să insiste. Să insiste, ca să-l determine să-i mai acorde o şansă. Doar încă o şansă.

— Sunt psiholog şi sunt sora de sânge. Cred că opinia mea va cântări la proces.

O studie cu obiectivitate. Detalii, îşi spuse el. În fond, el era un om care se ocupa de detalii. Cele despre care vorbea ea vor regla de fapt lucrurile, aşa cum îşi dorea el să fie reglate.

— Cred că da şi voi discuta cu familia. Dar nu cred că ai înţeles, Sybill. Ea nu se va lupta pentru Seth. Niciodată nu a avut de gând să facă asta. Ea nu încearcă decât să se folosească de el ca să obţină mai mulţi bani. Dar nici asta nu va obţine, nicio centimă.

— Înseamnă că sunt inutilă.

— Poate. Încă nu am stabilit. Se ridică, zăngănind

monezile din buzunar în timp ce păşea. Cum te simţi?

— Mai bine. Bine. Mulţumesc. Îmi pare rău că am căzut aşa, dar migrena a fost una totală.

— Le ai des?

— De câteva ori pe an. De obicei reuşesc să-mi iau medicamntele imediat, aşa că nu sunt atât de cumplite. Dar când am plecat în seara asta, eram prea distrată.

— Da, să-ţi scoţi pe cauţiune sora din puşcărie, este o distracţie. Se uită din nou la ea, cu oarecare curiozitate.

— Cât te-a costat scoaterea ei?

— Cauţiunea a fost stabilită la cinci mii.

— Ei bine, aş zice că îţi poţi lua adio de la ei.

— Mai mult ca sigur. Dar nu banii sunt importanţi.

— Dar ce anume? Se opri, întorcându-se spre ea. Arăta epuizată şi în continuare deconcertant de fragilă. Un avantaj neloial era totuşi un avantaj, decise el şi insistă.

— Ce este important pentru tine, Sybill?

— Să termin ce am început. Poate că nu aveţi nevoie de ajutorul meu, dar nu intenţionez să mă retrag până când nu o să fac tot ce pot.

— Dacă Seth nu o să vrea să te vadă sau să vobească cu tine, nu o s-o facă. Asta este. A trecut prin destule.

Sybill îşi îndreptă umerii, înainte ca aceştia să se

prăbuşească.

— Indiferent dacă o să vrea sau nu să mă vadă sau să stea de vorbă cu mine, intenţionez să rămân aici până când se va rezolva problema, în mod legal. Nu mă poţi obliga să plec, Phillip. Îmi poţi face dificilă şederea aici, neplăcută, dar nu mă poţi obliga să plec până când nu voi fi mulţumită.

— Da, îţi pot face zile grele. Ţi-aş putea face şederea aici al naibii de imposibilă. Şi chiar mă gândesc la asta. Se aplecă spre ea, ignorându-i tresărirea instinctivă şi-i apucă ferm bărbia.

— Te-ai fi culcat cu mine?

— Având în vedere circumstanţele, consider că este un lucru deja stabilit.

e

— Nu, pentru mine nu este. Răspunde la întrebare.

Sybill îi susţinu privirea. Asta era o chestiune de mândrie, deşi simţea că nu îi mai rămăsese cine ştie ce nici din mândrie şi nici din demnitate.

— Da. Când ochii lui scânteiară, îşi eliberă bărbia.

— Dar nu din cauza lui Seth sau a Gloriei. M-aş fi culcat cu tine pentru că te doream. Pentru că eram atrasă de tine şi când eram în preajma ta, indiferent cât de puţin,

priorităţile mi se estompau.

— Ţi se estompau priorităţile. Se întoarse înapoi pe călcâie, vârându-şi mâinile în buzunare.

— Iisuse, tu eşti un caz. De ce găsesc intrigantă această atitudine trufaşă?

— Atitudinea mea nu este trufaşă. Mi-ai pus o întrebare şi ţi-am răspuns cinstit. Şi notează, am vorbit la timpul trecut.

— Acum am altceva la care trebuie să mă gândesc. Dacă vreau să schimb asta la timpul prezent. Nu spune că este deja un lucru stabilit, Sybill, o avertiză el când aceasta deschise gura. Trebuie să o iau ca pe o provocare. Dacă am sfârşi în noaptea asta în pat, niciunul dintre noi nu s-ar mai plăcea mâine dimineaţă.

— În clipa asta nu îmi placi foarte mult.

— Aici simţim la fel, scumpo. Phillip îşi zornăi din nou mărunţişul şi ridică din umeri.

— O să avem întâlnirea mâine dimineaţă la biroul Annei. Din partea mea, poţi citi toate hârtiile, inclusiv scrisorile de şantaj ale surorii tale. În ce-l priveşte pe Seth, nu-ţi promit nimic. Iar dacă o să încerci să te apropii de mine şi de familia mea ca să ajungi la el, o să-ţi pară rău.

— Nu mă ameninţa.

— Nu te ameninţ. Îţi expun situaţia. Familiei tale îi plac ameninţările. Zâmbi tăios, periculos şi fără urmă de umor. Familia Quinn face promisiuni pe care le respectă.

— Eu nu sunt Gloria.

— Nu, dar tot mai trebuie încă să vedem cine eşti. La ora nouă, adăugă el. Ah, şi, Dr. Griffin, poate că o să vrei să te mai uiţi peste însemnările tale. Iar când o să faci asta, poate că ar fi interesant, psihologic vorbind, să te întrebi de ce consideri mult mai răsplătitor să observi decât să participi. Culcă-te acum, îi sugeră în timp ce se îndrepta spre uşă, mu ne o să vrei să fii vigilentă.

— Phillip. Lăsându-se pradă impulsului, se ridică şi îl aşteptă să se întoarcă spre ea, cu uşa deschisă, în spate.

— Nu a fost un noroc pentru noi că circumstanţele s-au schimbat înainte de a fi făcut greşeala de a face sex?

Phillip îşi înclină capul, impresionat şi amuzat totodată că aceasta a avut curajul unei lovituri de despărţire atât de periculoasă.

— Draga mea, îmi număr binecuvântările.

Şi închise uşa cu o lovitură surdă.

UNSPREZECE

Trebuia să i se spună lui Seth. Nu exista decât o cale de a o face, iar aceasta era cea directă, ca într-o familie. Ethan şi Grace îl vor aduce acasă de îndată ce va veni bona la Aubrey.

— Nu trebuia să o pierdem din vedere. Cam se plimba prin bucătărie, cu mâinile vârâte în buzunare, cu ochii lui cenuşii, duri ca silexul.

— Dumnezeu ştie unde s-o fi dus şi în loc de răspunsuri, în loc s-o punem cu botul pe labe, ia-o de unde nu-i.

— Asta nu este chiar adevărat. Anna făcea cafeaua pe care, chiar dacă nu ajuta la calmarea nervilor, toată lumea o dorea. O să am la dosar raportul poliţiei. Iar voi nu puteaţi să o smulgeţi din secţia de poliţie, Cameron şi să o forţaţi să discute cu voi.

— Ar fi fost al naibii de mult mai satisfăcător decât să ne uităm la ea cum se cară.

— Pe moment, poate. Dar rămâne în interesul lui Seth şi al nostru să ne ocupăm de totul într-o manieră oficială, ca la carte.

— Ce crezi tu că o să simtă Seth? Cam se întoarse în loc în faţa soţiei şi a fratelui său.

— Credeţi că o să creadă că este în interesul lui că am avut-o pe Gloria dar nu am făcut nimic?

— Aţi făcut ceva. Pentru că îi înţelegea frustrarea, Anna îşi păstră calmul vocii. Aţi convenit să vă întâlniţi cu ea la mine la birou. Dacă nu îşi ţine promisiunea, acest lucru va fi un argument în plus împotriva ei.

— Nu o să fie mâine la nicio Asistenţă Socială, interveni Phillip, dar o să fie Sybill.

— Iar noi va trebui să avem încredere în ea? Tot ce a făcut până acum e numai minciună, izbucni Cam.

— Tu nu te-ai văzut cu ea în seara asta. Eu, da, spuse Phillip calm.

— Da şi ştim cu ce parte a anatomiei tale o priveşti.

— Încetaţi. Anna se repezi între ei, în timp ce două perechi de pumni se strângeau, două perechi de ochi revărsau scântei.

— Doar n-o să vă bateţi ca proştii, în casa asta. Puse o mână pe pieptul lui Cam, apoi una pe al lui Phillip, găsindu-i pe amândoi de neclintit. Nu o să-i ajute nimănui dacă vă sfâşiaţi între voi. Noi avem nevoie de un front unit. Seth are nevoie de el, adăugă ea împingându-i şi mai tare, în timp ce auzea deschizându-se uşa de la intrare.

— Şi acum staţi jos, amândoi. Staţi jos! spuse cuvintele

şuierat, imaginea acelor pumni gata pregătiţi, rotindu-se deasupra capului ei, adăugând urgenţă şi autoritate vocii ei.

Cu privirile încă încinse şi înlănţuite, cei doi bărbaţi scoaseră scaunele şi se aşezară. Anna avu timp pentru o răsuflare de uşurare înainte ca Seth să intre urmat de cei doi câini, cu cozile agitându-se vesel.

— Ei, ce se întâmplă? Zâmbetul vesel îi dispăru pe loc. O viaţă petrecută cu stările atât de sălbatic schimbătoare ale Gloriei, îl învăţase să cântărească atmosfera. Aerul din bucătărie clocotea de tensiune şi temperament

Se dădu un pas înapoi, apoi îngheţă când Ethan se apropie de el pe la spate şi îi puse o mână pe umăr.

— Cafeaua miroase bine, spuse acesta blând iar mâna de pe umărul lui Seth rămase pe loc, în parte constrângere, în parte, sprijin.

— Aduc eu ceştile. Grace trecu repede pe lângă ei, spre bufet. Ştia că se descurca mai bine dacă avea mâinile ocupate.

— Seth, vrei o cola?

— Ce s-a întâmlat? îşi simţea buzele rigide şi mâinile reci.

— O să dureze ceva ca să-ţi explicăm. An nu se apropie

de el, luându-i obrajii în mâini. Dar, îşi spuse ea, primul lucru care trebuia făcut era acela de a-i îndepărta spaima din priviri.

— Dar nu ai de ce să fii îngrijorat.

— A mai cerut bani? A venit aici? l-au dat drumul din puşcărie?

— Nu. Vino şi stai jos. O să-ţi explicăm totul. Anna scutură capul spre care înainte ca acesta să apuce să spună ceva şi îşi încrucişă privirile cu Phillip, în timp ce-l conducea pe Seth spre masă. Decise că acesta avea mai multe informaţii de ultimă oră. Era cel mai bine ca el să-i spună.

De unde naiba să înceapă? Phillip îşi trecu o mână prin păr.

— Seth, tu ştii ceva despre familia mamei tale?

— Nu. Obişnuia să-mi spună multe lucruri. Odată îmi spunea cât de bogaţi erau părinţii ei, că se scăldau de-a dreptul în bani, dar că aceştia au murit şi că un avocat şmecher a furat toţi banii. Altă dată îmi spunea că era orfană şi că fugise de la părinţii adoptivi pentru că tatăl încercase să o violeze. Sau cum mama ei fusese un star de cinema care o dăduse spre adopţie ca să nu-şi rateze cariera. Întotdeauna spunea altceva.

În timp ce vorbea, privirea îi rătăcea de jur-împrejur, încercând să citească feţele.

— Pe cine interesează? întrebă el, ignorând sucul pe care i-l puse Grace în faţă. Oricum, cui naiba îi pasă? Nu mai există nimeni altcineva, pentru că altfel l-ar fi tapat de bani.

— Există cineva pe care, se pare, l-a tapat într-adevăr de bani, din când în când. Phillip vorbea încet şi calm, aşa cum face cineva care încearcă să liniştească un căţeluş speriat.

— Am aflat astăzi că are părinţi şi o soră.

— Nu trebuie să plec la ei. Alarma îi sună în cap, în timp ce se ridica de pe scaun. Nu îi cunosc. Nu trebuie să mă duc la ei.

— Nu, nu trebuie. Dar trebuie să ştii de existenţa lor, spuse Phillip apucându-l de braţ.

— Nu vreau. Privirea îi alergă spre care, pledând. Nu vreau să-i cunosc. Aţi spus că pot să rămân aici. Aţi spus că nimic nu o să schimbe asta.

Lui Cam îi era rău să vadă atâta disperare, dar îi făcu semn spre scaun.

— Rămâi aici. Nimic nu o să schimbe asta. Stai jos. Niciodată nu rezolvi ceva, fugind.

— Uită-te în jurul tău, Seth. Ai aici cinci oameni care sunt alături de tine. Vocea lui Ethan era blândă, vocea raţiunii.

Voia să creadă asta. Nu ştia cum să le explice că îi era mult mai uşor să creadă în minciuni şi în ameninţări decât în promisiuni.

— Ce aveţi de gând să faceţi? Cum m-au găsit?

— Gloria şi-a sunat sora în urmă cu câteva săptămâni, începu Phillip, când Seth se aşeză la loc. O mai ţii minte pe sora ei?

— Nu-mi amintesc de nimeni, bombăni Seth şi îşi încovoie umerii.

— Ei bine, se pare că i-a vândut o poveste acestei surori, spunându-i că te-am furat de la ea.

— Rahat.

— Seth. Anna îl sfredeli cu o privire care-l făcu să se chircească.

— I-a stors surorii bani pentru avocat, continuă Phillip. I-a spus că era falită şi disperată, că noi o ameninţam. Avea nevoie de bani ca să te ia înapoi.

Seth îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Şi a crezut asta? înseamnă că este idioată.

— Posibil. Sau poate că este credulă. Indiferent cum

este, sora nu a cumpărat tot pachetul. A vrut să verifice singură. Aşa că a venit la St. Chris.

Seth ridică brusc capul.

— Este aici? Este aici? Nu vreau să vorbesc cu ea.

— Ai vorbit deja. Sybill este sora Gloriei.

Ochii de un albastru închis ai lui Seth se măriră şi roşeaţa mâniei i se duse din obraji.

— Nu poate fi ea. Ea este doctor. Scrie cărţi.

— Şi totuşi, este. Când Cam, Ethan şi cu mine ne-am dus la Hampton, am văzut-o.

— Aţi văzut-o – Aţi văzut-o pe Gloria?

— Da, am văzut-o. Opreşte-te. Phillip îşi puse o mână pe mâna ţeapănă a lui Seth. Era şi Sybill acolo, îi plătea cauţiunea. Aşa că totul a ieşit la iveală.

— Este o mincinoasă. Seth începu să se piţigăie. Ca şi Gloria. Este o mincinoasă afurisită.

— Lasă-mă să termin. Am convenit să ne întâlnim cu amândouă mâine dimineaţă, la biroul Annei. Trebuie să acceptăm faptele, Seth, adăugă el când băiatul îşi smulse mâna, eliberând-o. Este singura cale de a rezolva pentru totdeauna problema asta.

— Eu nu mă duc.

— Asta decizi tu singur. Noi nu credem că Gloria o să

vină. M-am văzut cu Sybill cu puţin timp în urmă. Gloria a şters-o sub nasul ei.

— A plecat. Uşurarea şi speranţa se luptau să-i înfrângă spaima. A plecat din nou?

— Aşa se pare. I-a furat lui Sybill banii din portmoneu şi a şters-o. Phillip se uită la Ethan, apreciind reacţia fratelui său faţă de ultimele noutăţi drept resemnare plină de mânie.

— O să vină Sybill mâine dimineaţa, la Anna la birou. Eu cred că ar fi mai bine dacă ai veni şi tu cu noi, să vorbeşti cu ea, acolo.

— Nu am nimic să-i spun. Nu o cunosc. Nu-mi pasă de ea. Poate foarte bine să se care şi să mă lase în pace.

— Nu-ţi poate face niciun rău, Seth.

— O urăsc. Probabil că este ca şi Gloria şi pretinde doar că este altfel.

Phillip se gândi la oboseala, la vinovăţia, la nefericirea pe care le văzuse în ochii lui Sybill, dar spuse:

— Asta tot tu trebuie să decizi. Dar ca să faci asta, trebuie să o vezi şi să asculţi ce are să-ţi spună. Zicea că nu te-a văzut decât o singură dată. Gloria s-a dus la New York şi aţi stat o vreme acasă la Sybill. Aveai cam patru ani.

— Nu-mi amintesc. Chipul i se împietri de încăpăţânare. Am locuit în multe locuri.

— Seth, ştiu că nu pare cinstit. Grace se întinse ca să strângă încurajator mâinile strânse pumn, pe masă.

Dar s-ar putea ca mătuşa ta să-ţi fie de ajutor. Vom fi cu toţii acolo, cu tine.

Cam văzu refuzul din ochii lui Seth şi se aplecă în faţă.

— Familia Quinn nu se dă în lături de la o luptă. Se opri, aşteptând ca privirea lui Seth să se întoarcă spre el. Până când nu o câştigă.

Mândria şi teama de a nu se ridica la înălţimea numelui dat lui de aceştia, îi încordară umerii.

— O să merg, dar nimic din ce-o să spună ea nu o să însemne mare scofală pentru mine. Cu ochii înfierbântaţi şi gânditori, se întoarse spre Phillip.

— Ai făcut sex cu ea?

— Seth! Vocea Annei era aprigă ca o palmă, dar Phillip ridică doar mâna.

Poate că prima lui pornire ar fi fost să-i spună băiatului că nu era treaba lui. Doar că el avea abilitatea să gândească dincolo de prima pornire şi să studieze ansamblul.

— Nu, nu am făcut sex.

Seth ridică ridică rigid din umeri.

— Da, asta e ceva.

— Tu eşti pe primul loc. Phillip văzu scânteirea de surpriză din ochii lui Seth, la această afirmaţie. Am promis că vei fi şi vei fi. Nimic şi nimeni nu va schimba asta.

Dincolo de emoţia caldă, Seth simţea o urmă unsuroasă de ruşine.

— Îmi pare rău, spuse el încet, uitându-se în jos la mâinile lui.

— În regulă. Phillip sorbi din cafeaua care se răcise în ceaşcă. Mâine dimineaţă vom asculta ce are să ne spună, apoi va asculta ea ce avem noi de spus. Ce ai tu de spus. De acolo vom începe.

Sybill nu ştia ce avea să spună. Îi era rău. Urmele mahmurelii după migrenă îi întunecau creierul iar nervii îi erau întinşi, gata să-i plesnească, la perspectiva întâlnirii cu familia Quinn. Şi cu Seth.

Precis că o urau. Se îndoia serios că aceştia puteau avea pentru ea mai multă înţelegere decât simţea ea însăşi. Dacă era adevărat ce-i spusese Phillip – drogurile, bătăile, bărbaţii – atunci se făcea vinovată de faptul că îşi lăsase propriul nepot în iad.

Nimic din ce i-ar fi putut spune aceştia nu putea fi mai

rău decât ce-şi spusese singură, de-a lungul nopţii fără somn şi fără de sfârşit. Dar în timp ce intra în micuţa parcare aferentă Asistenţei Sociale, îi era rău, anticipând ce avea să urmeze.

O să fie cumplit, îşi spuse ea întorcând oglinda retrovizoare ca să se rujeze cu grijă. Cuvinte grele, priviri reci – iar ea era atât de jalnic de vulnerabilă la amândouă.

Dar îşi spuse că le va putea face faţă. Îşi va putea păstra calmul aparent, indiferent ce se va petrece în sinea ei. Învăţase de-a lungul anilor acest mod de autoapărare. Să rămână distantă şi detaşată, să supravieţuiască.

Va supravieţui situaţiei. Iar dacă va putea într-un fel să-i uşureze lui Seth gândurile, indiferent de rănile pe care le va suferi ea, o va merita.

Ieşi din maşină, o femeie rece şi stăpână pe ea, într-un costum din mătase simplu şi elegant, de culoarea dimineţii. Îşi ridicase părul într-un nod lejer, iar machiajul era subtil şi ireproşabil.

Stomacul i se zvârcolea şi îi ardea.

Intră în hol. Sala de aşteptare era deja plină de oameni. Un bebeluş plângea întruna, în braţele unei femei ai cărei ochi erau sticloşi de oboseală. Un bărbat într-o cămaşă flanelată şi jeanşi stătea cu faţa posomorâtă şi mâinile

făcute pumni, între genunchi, într-un colţ se mai aflau alte două femei. Mamă şi fiică, decise Sybill. Cea mai tânără stătea cu capul ghemuit pe umărul celeilalte şi plângea încetişor, cu ochii înnegriţi de lovituri de pumn.

Sybill se întoarse.

— Dr. Griffin, îi spuse ea recepţionerei. Am o întâlnire cu Anna Spinneli.

— Da, vă aşteaptă. A doua uşă la stânga, pe culoar.

— Mulţumesc. Sybill îşi strânse mâna în jurul curelei genţii şi o porni repede spre biroul Annei.

Când ajunse la uşă, inima îi căzu în stomac. Erau acolo cu toţii, aşteptând-o. Anna stătea în spatele biroului, arătând profesional într-un taior albastru marin, cu părul ridicat, prins în agrafe. Se uita într-un dosar deschis.

Grace stătea cu mâna înghiţită de mâna lui Ethan. Cam stătea în picioare, în dreptul ferestrei înguste, încruntându-se, în timp ce Phillip stătea jos, răsfoind o revistă.

Seth stătea între ei, privind în podea, cu ochii acoperiţi de gene, cu gura strânsă, cu umerii gârboviţi.

Sybill îşi adună curajul şi începu să vorbească. Dar ochii lui Phillip se ridicară brusc, găsindu-i pe ai ei. O singură lungă privire o preveni că acesta nu se îmblânzise peste noapte. Îşi ignoră pulsul tremurat şi îşi înclină capul, în

semn de salut.

— Eşti punctuală, dr. Griffin, spuse acesta şi brusc toţi ochii se îndreptară spre ea.

Se simţi dintr-odată ca sfredelită şi ţintuită, dar făcu şi ultimul pas peste prag, în ceea ce înţelegea perfect că se afla pe terenul familiei Quinn.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit.

— Ah, suntem nerăbdători. Vocea lui Cam era periculos de blândă, în timp ce mâna acestuia, observă ea, se aşează pe umărul lui Seth, posesiv şi protector în acelaşi timp.

— Ethan, vrei să închizi uşa? Anna îşi împreună mâinile pe dosarul deschis.

— Te rog, ia loc, Dr. Griffin.

Aici nu erau Sybill şi Anna. Dispăruse orice legătură prietenească între femei, legată în bucătării plăcute şi printre oale aburinde.

Acceptând situaţia, Sybill se aşeză pe locul liber din faţa biroului Annei. Îşi puse geanta în poală, strângând-o cu degete fără oase şi îşi puse picior peste picior, încet, cu degajare.

— Înainte de a începe, aş vrea să spun ceva. Inspiră încet, în timp ce Anna dădu din cap, a acceptare. Sybill se întoarse şi privi direct spre Seth. Acesta rămase cu ochii în

podea.

— Nu am venit aici ca să-ţi fac rău, Seth, sau să te fac nefericit. Regret că, se pare, le-am făcut pe amândouă. Dacă ceea ce vrei, ceea ce ai nevoie tu este să trăieşti în familia Quinn, atunci o să vreau să te ajut ca să rămâi cu ei.

Seth îşi ridică acum capul, uitându-se la ea cu o privire uluitor de matură şi de dură.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Dar s-ar putea să ai, spuse ea în şoaptă, apoi se întoarse înapoi spre Anna. Sybill văzu că aceasta se gândea şi spera în mintea ei deschisă.

— Nu ştiu unde este Gloria. Îmi pare rău. Mi-am dat cuvântul că o voi aduce aici, în dimineaţa aceasta. A trecut foarte multă vreme de când nu am mai văzut-o şi nu am... nu mi-am dat seama cât de mult s-a... cât de instabilă este.

— Instabilă. Sări Cam la acest cuvânt. Frumos spus.

— Te-a contactat, începu Anna, aruncându-i soţului ei o privire de avertizare.

— Da, în urmă cu câteva săptămâni. Era foarte nefericită, spunea că Seth i-a fost furat şi că avea nevoie de bani pentru avocatul care se va lupta pentru custodie.

Plângea, era aproape isterică. M-a implorat să o ajut. L-am smuls câte informaţii am reuşit.

Cine anume îl deţinea pe Seth şi unde anume trăia acesta, l-am trimis cinci mii de dolari.

Sybill îşi ridică mâinile.

— Abia ieri, când am stat de vorbă cu ea, mi-am dat seama că nu exista niciun avocat. Gloria a fost întotdeauna o actriţă deşteaptă. Uitasem acest lucru, sau am preferat să-l uit.

— Erai conştientă că avea probleme cu drogurile?

— Nu – din nou, nu până ieri. Când am văzut-o şi când am vorbit cu ea, mi-a devenit clar că în momentul acesta nu este capabilă să aibă responsabilitatea unui copil.

— Ea nu-şi doreşte responsabilitatea unui copil, comentă Phillip.

— Aşa mi-ai spus, îi răspunse Sybill rece. Mi-ai spus că vrea bani. Sunt conştientă că banii sunt importanţi pentru Gloria. Sunt de asemenea conştientă că nu este stabilă psihic. Dar îmi este greu să cred, fără dovezi, că a făcut tot ce aţi afirmat voi.

— Vrei dovezi? Cam păşi în faţă, iar valurile furiei erau aproape vizibile în jurul lui. Le ai, scumpo. Arată-i scrisoarea, Anna.

— Cam, stai jos. Porunca Annei era fermă. Aceasta se întoarse din nou spre Sybill.

— Crezi că poţi recunoaşte scrisul surorii tale?

— Nu ştiu. Presupun că da.

— Am o copie a scrisorii găsite în maşina lui Raymond Quinn când a murit acesta şi o copie a unei scrisori trimise nouă, recent.

Le scoase din dosar şi i le întinse lui Sybill, peste masă.

Cuvinte şi propoziţii ţopăiau spre ea, arzându-i în minte.

Quinn, am obosit să ne tot jucăm cu mărunţiş. Dacă vrei atât de mult copilul, atunci este momentul să plăteşti pentru el... O sută cincizeci de mii este un târg destul de bun pentru un băiat frumos ca Seth.

Ah, Doamne, atât putea gândi Sybill. Doamne, Dumnezeule.

Scrisoarea către fraţii Quinn, după moartea lui Ray, nu suna nici ea mai bine.

Ray şi cu mine am avut o înţelegere.

Dacă sunteţi decişi să-l păstraţi... o să am nevoie de ceva bani...

Sybill porunci mâinilor să nu tremure.

— A primit banii aceştia?

— Profesorul Quinn a trimis cecuri pe numele Gloria

Delauter, de două ori pentru zece mii de dolari, o dată, pentru cinci. Anna vorbea clar, fără emoţie. L-a adus aici pe Seth Delauter pe la sfârşitul anului trecut. Scrisoarea din mâna ta poartă ştampila poştei din zece martie. A doua zi, Profesorul Quinn şi-a transformat în lichidităţi toate titlurile, o parte din acţiuni şi a scos mari sume de bani din contul lui. Pe doisprezece martie i-a spus lui Ethan că are treabă în Baltimore. Pe drumul de întoarcere a făcut un accident de maşină şi a murit. Nu mai avea în portmoneu decât puţin peste patruzeci de dolari. Alţi bani nu s-au mai găsit.

— Mi-a promis că nu va trebui să mă întorc, interveni Seth, trist. A fost un om de cuvânt. A făcut o promisiune şi ea ştia că o va plăti.

— A cerut mai mult. De la tine. De la voi toţi.

— Dar şi-a făcut un plan greşit. Phillip se aplecă în faţă, studiind-o pe Sybill. Exceptând paloarea, nimic altceva nu trăda aceasta.

— Nu ne va extorca, Dr. Griffin. Ne poate ameninţa cât vrea, dar nu ne va extorca şi nu îl va obţine pe Seth.

— Ai de asemenea o copie a scrisorii pe care i-am scris-o eu Gloriei De Lauter, spuse Anna. O informam că Seth se afla sub protecţia Asistenţei Sociale şi că biroul acesta a

iniţiat o anchetă pentru stabilirea acuzaţiei de abuz asupra unui copil. Dacă va veni în acest district, va primi ordin de reţinere şi un mandat.

— Era furioasă, interveni Grace. A sunat acasă imediat după ce a primit scrisoarea Annei. Ne-a ameninţat şi a emisz pretenţii. A spus că ori primea bani, ori îl lua pe Seth. I-am spus că se înşela. Grace îi căută privirea lui Seth. I-am spus că acum era al nostru.

Şi-a vândut copilul, la altceva nu se putea gândea Sybill. Era exact cum îi spusese Phillip. Totul era exact aşa cum îi spusese acesta.

— Aveţi tutelă temporară.

— În curând va fi permanentă, o informă Phillip. Intenţionăm să ne ocupăm de asta.

Sybill lăsă hârtiile înapoi pe biroul Annei. Înăuntrul ei era rece, brutal de rece, dar îşi strânse uşor degetele pe capătul genţii şi i se adresă neutru lui Seth.

— Te-a bătut?

— Ce dracu’ îţi pasă ţie?

— Răspunde la întrebare, Seth, îi porunci Phillip. Spune-i mătuşii tale cum era viaţa cu sora ei.

— Bine, în regulă.

Seth scuipase cuvintele, dar surâsul batjocoritor îi

tremura la colţuri.

— Da, mă cotonogea când îi venea ei cheful. Dacă aveam noroc, era prea băută sau drogată ca să poată da prea tare. Oricum, de obicei reuşeam să scap. Ridică din umeri, ca şi cum nici n-ar fi contat. Uneori mă lua prin surprindere. Poate că reuşise să facă rost de suficiente droguri. Aşa că mă trezea din somn şi mă altoia puţin. Sau urla la mine.

Sybill ar fi vrut să se întoarcă de la această imagine, aşa cum se întorsese de la străinii disperaţi din anticameră. Dar rămase cu privirea fixă pe chipul lui Seth.

— De ce nu ai spus nimănui, de ce nu ai căutat pe cineva care să te ajute?

— Cum ar fi? Chiar era proastă, se gândea Seth. Poliţiştilor să le fi spus? Chiar ea mi-a spus ce ar fi făcut poliţiştii. Aş fi sfârşit într-un orfelinat şi s-ar fi găsit acolo vreun tip care să mă folosească aşa cum voiau trăgacii ei. Odată ce aş fi ajuns acolo, mi-ar fi putut face orice. Câtă vreme eram afară, puteam scăpa.

În timp ce Sybill încerca să găsească cuvintele, orice cuvinte, Anna spuse:

— Te-a minţit. Poliţia te-ar fi ajutat.

— Ea ştia? Reuşi Sybill. Despre bărbaţii care încercau

să... să te atingă?

— Fireşte, găsea asta amuzant. La naiba, când este drogată, crede că totul este amuzant. Când se îmbată, devine rea.

Putea oare monstrul despre care băiatul vorbea atât de firesc, să fie sora ei?

— Cum... Ai idee de ce s-a decis să ia legătura cu Profesorul Quin?

— Nu, nu ştiu nimic despre asta. Într-o bună zi a luat-o razna, începând să vorbească despre cum a dat peste o mină de aur. A plecat câteva zile de acasă.

— Te-a lăsat singur? De ce o îngrozise oare asta, după tot ce auzise până atunci, Sybill nu putea spune.

— Ei, pot să am singur grijă de mine. Când s-a întors, era drogată. Mi-a spus că în sfârşit aveam să fiu şi eu bun la ceva. Avea ceva bani la ea – bani ca lumea, pentru că a ieşit şi şi-a cumpărat multe droguri, fără să agaţe pe nimeni. Câteva zile a fost tot timpul drogată şi fericită. Apoi a apărut Ray. Mi-a spus că aş putea merge cu el. La început am crezut că era şi el ca tipii pe care-i aducea acasă. Dar nu era. Puteam pune pariu. Arătă trist şi obosit.

Timbrul vocii i se schimbase, observă ea, era mai cald. Deci, îşi spuse Sybill, şi el îl pLânge. Apoi văzu dezgustul

matur care-i invadă ochii.

— S-a dat la el, spuse Seth scurt iar el s-a întristat cumplit. Nu a ţipat, nu a făcut nimic, dar avea o privire cumplit de dură. A făcut-o să plece. Avea bani la el şi i-a spus că dacă-i vrea, să plece. Aşa că ea i-a luat şi s-a dus. El mi-a spus că avea o casă pe malul apei şi un câine şi că aş putea trăi acolo, dacă vreau. Şi nimeni nu-mi va face probleme.

— Ai plecat cu el.

— Era bătrân, spuse Seth ridicând din umeri. Mi-am spus că puteam scăpa, dacă încerca ceva. Dar puteai avea încredere în Ray. Era de treabă. Mi-a spus că nu va trebui niciodată să mă întorc de unde am plecat. Şi nu o voi face. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu mă voi mai întoarce înapoi. Şi nu am încredere în tine. Ochii îi deveniseră din nou maturi, iar vocea, controlată, ironică.

— Pentru că ai minţit, te-ai făcut că eşti de treabă. Dar nu ai făcut decât să ne spionezi.

— Ai dreptate. Îşi spuse că era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată, să privească în ochii aceia dispreţuitori de pe chipul unui copil şi să-şi recunoască propriile păcate.

— Nu ai niciun motiv să ai încredere în mine. Nu te-am

ajutat. Aş fi putut, în toţi acei ani, de când a venit cu tine la New York. Dar eu nu am vrut să văd. Era mai uşor aşa. Şi când m-am întors acasă într-o bună zi şi am găsit casa pustie, nu am făcut nici atunci nimic. Mi-am spus că nu era treaba mea, că nu eraţi responsabilitatea mea. Ceea ce nu a fost doar greşit, a fost o laşitate.

Nu voia să o creadă, nu voia să audă regretul şi scuzele din vocea ei. Îşi făcu mâinile pumn, pe genunchi.

— Nici acum nu are nicio legătură cu tine.

— Este sora mea, nu pot schimba asta. Pentru că o durea să vadă satisfacţia din ochii lui, se întoarse spre Anna.

— Ce pot face ca să vă ajut? Pot da o declaraţie? Să vorbesc cu avocatul vostru? Sunt psiholog licenţiat şi sora Gloriei. Presupun că părerea mea ar putea cântări ceva în favoarea obţinerii tutelei.

— Sunt sigură de asta, spuse Anna încet. Dar nu va fi uşor pentru tine.

— Nu am sentimente pentru ea. Nu sunt mândră să spun asta, dar este purul adevăr. Nu simt nimic pentru ea, iar sentimentul de responsabilitate pe care am crezut că ar trebui să-l am faţă de ea s-a dus. Oricât de mult şi-ar putea Seth dori altceva, sunt mătuşa lui. Şi vreau să ajut.

Se ridică şi scrută chipurile din încăpere, în timp ce stomacul o înţepa şi se zvârcolea.

— Îmi pare nespus de rău pentru toate astea. Îmi dau seama că scuzele sunt inutile. Nu am nicio scuză pentru ce am făcut. Motive, – dar nu scuze. Este cât se poate de clar că Seth se află acolo unde îi este locul, unde este fericit. Dacă îmi acordaţi o clipă să-mi adun gândurile, voi da o declaraţie.

Ieşi din birou fără grabă şi îşi continuă drumul spre afară, acolo unde putea găsi aer.

— Ei bine, a pornit-o greşit dar acum pare să-şi fi revenit. Cam se ridică, făcând paşi prin biroul aglomerat, consumându-şi puţin energia. Este clar că nu se clatină uşor, adăugă el.

— Nu ştiu, spuse Anna încet. Şi ea era un observator antrenat şi instinctul îi spunea că se petreceau mult mai multe sub suprafaţa aceea placidă, decât ar fi putut bănui oricare dintre ei.

— Fără îndoială că ne ajută să o avem de partea noastră. Poate că cel mai bine ar fi să ne lăsaţi singure pe noi două, ca să pot sta de vorbă cu ea. Phillip, poate că îl suni tu pe avocat, să-i explici situaţia şi să vezi dacă vrea ca aceasta să depună mărturie.

— Da, mă ocup eu. Se încruntă gânditor, spre degetele care băteau darabana pe genunchi.

— Are o fotografie a lui Seth, în Filofaxul ei.

— Ce? Anna clipi în direcţia lui.

— M-am uitat prin lucrurile ei, până să se întoarcă acasă. Noaptea trecută. Phillip zâmbi vag, apoi ridică din umeri când cumnata lui închise ochii. Mi s-a părut cel mai bun lucru pe care-l puteam face atunci. Are un instantaneu cu Seth pe când era mic.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Seth.

— Este singura fotografie pe care am găsit-o undeva. Este interesantă. Ridică mâinile şi le coborî la loc.

— Pe de altă parte, s-ar putea ca Sybill să ştie ceva despre legătura Gloriei cu tata. Cum nu o putem întreba pe Gloria, ar trebui să o întrebăm pe ea.

Ethan spuse încet:

— Eu zic că indiferent ce ştie, ştie de la Gloria. Şi atunci ar fi greu de crezut ceva. Sunt sigur că ne-ar spune tot ce ştie, continuă el, dar ce ştie s-ar putea să nu fie adevărat.

— Iar noi n-o să ştim ce este adevăr şi ce este ficţiune până când nu o întrebăm, punctă Phillip.

— Ce să mă întrebaţi? Mai calmă, decisă acum să termine totul, Sybill reveni în încăpere şi închise încet uşa

în urma ei.

— Motivul pentru care Gloria a pus ochii pe tatăl nostru. Phillip se sculă în picioare şi ochii li se întâlniră la acelaşi nivel. Motivul pentru care ea a ştiut că tata va plăti ca să-l protejeze pe Seth.

— Seth a spus că era un om bun. Privirea lui Sybill studie chipurile bărbaţilor. Eu cred că voi sunteţi dovada pentru acest lucru.

— Oamenii de treabă nu au legături adultere cu femei pe jumătate vârsta lor, ca apoi să se dea la fund când apare un copil din această relaţie. Amărăciunea îi învălui vocea, în timp ce Phillip mai făcu un pas spre Sybill. Şi nu o să ne poţi convinge că Ray s-a culcat cu sora ta în spatele mamei noastre, apoi şi-a părăsit fiul.

— Ce spui? Clătinându-se, şocată, Sybill întinse brusc o mână ca să-şi menţină echilibrul. Fireşte că nu a făcut asta. Doar tu mi-ai spus că nu ai crezut că Gloria şi tatăl tău...

— Dar alţii au crezut.

— Dar asta este – de unde ţi-a venit ideea că Seth este fiul lui, cu Gloria?

— Nu este deloc greu să auzi asta în oraş, dacă ciuleşti urechile. Phillip o privi cu ochii mici.

— Este o idee plantată de sora ta. Ea a pretins că acesta a molestat-o, după care l-a şantajat, i-a vândut copilul. Se uită înapoi spre Seth, în ochii lui Ray Quinn.

— Eu zic că totul este o minciună.

— Fireşte că este o minciună. Este o minciună oribilă.

Înnebunită să facă măcar lucrul acesta aşa cum trebuie, se duse la Seth şi se aplecă spre el. Voia cu disperare să-i ia mâna, dar rezistă impulsului când acesta se lăsă pe spate, evitând-o.

— Ray Quinn nu a fost tatăl tău, Seth. A fost bunicul tău. Gloria este fiica lui.

Buzele acestuia tremurară şi ochii aceia de un albastru închis, scânteiară.

— Bunicul meu?

— Da. Îmi pare rău că nu ţi-a spus, îmi pare atât de rău că nu ai ştiut înainte ca el să...

Sybill îşi scutură capul şi se ridică.

— Nu mi-am dat seama că exista o confuzie despre asta. Ar fi trebuit. Nici eu nu am aflat decât acum câteva săptămâni.

Sybii se aşează pe scaunul ei, pregătită.

— O să vă spun tot ce ştiu.

DOISPREZECE

Era mai uşor acum. Aproape ca o prelegere. Sybill era obişnuită să ţină prelegeri pe teme sociale. Tot ce trebuia să facă era să se rupă de subiect şi să ofere informaţiile într-o manieră clară şi coerentă.

— Profesorul Quinn a avut o legătură cu Barbara Harrow, începu ea. Se aşezase cu spatele la fereastră, ca să fi poată privi pe toţi, în timp ce vorbea.

— S-au întâlnit la Universitatea Americană din Washington. Nu cunosc prea multe detalii, dar ceea ce ştiu este că el preda acolo iar ea era masterand. Barbara Harrow este mama mea. Mama Gloriei.

— Tatăl meu, spuse Phillip. Mama ta.

— Da. Cu aproape treizeci şi cinci de ani în urmă. Presupun că au fost atraşi unul de celălalt cel puţin fizic. Mama mea... îşi drese glasul. Mama mea spunea că a crezut că acesta avea un mare potenţial, că va urca repede scara academică. Statutul social este o cerinţă esenţială pentru ca mama mea să fie mulţumită. Totuşi, a constatat că acesta a dezamăgit-o... prin... ceea ce considera ea lipsă de ambiţie. Dar el era mulţumit să predea. Se pare că nu îl interesau în mod deosebit

obligaţiile sociale care sunt necesare pentru avansare. Iar politica lui era prea liberală pentru gustul ei.

— Ea voia un bărbat bogat, important. Prinzând repede ideea, Phillip ridică din sprâncene. Şi a descoperit că acesta nu avea să devină asta.

— În esenţă este adevărat, consimţi Sybill pe un ton rece, constant. Acum treizeci şi cinci de ani, ţara trăia într-o stare de nelinişte, propriul ei război între tineri şi structura socială existentă. Colegiile clocoteau de minţi care puneau întrebări nu numai despre un război nepopular, dar şi despre status quo. Se pare că Profesorul Quinn avea o groază de întrebări.

— El credea în folosirea creierului, mormăi Cam. Şi în a lua atitudine.

— Potrivit mamei mele, a luat atitudine. Sybill reuşi un zâmbet imperceptibil.

Adesea nepopulară pentru administraţia universităţii. El şi mama mea dezagreau puternic principiile şi crezurile fundamentale. La terminarea cursurilor, ea s-a întors la Boston, dezamăgită, furioasă şi, aşa cum avea să descopere, însărcinată.

— Rahat. Scuze. Spuse Cam scurt, când Anna sâsâi spre el. Dar este un rahat. Este imposibil ca el să fi ignorat

responsabilităţile sale faţă de un copil. Imposibil.

— Ea nu i-a spus niciodată. Sybill îşi împreună mâinile, când toate privirile se întoarseră brusc spre ea. Mama era furioasă. Poate că era şi îngrozită, dar era furioasă să descopere că a rămas însărcinată cu un bărbat despre care decisese că nu i se potrivea. S-a gândit să întrerupă sarcina. L-a cunoscut pe tatăl meu şi s-a produs declicul.

— El era potrivit, conchise Cam.

— Cred că se potriveau.

Îi îngheţă glasul. La naiba, erau părinţii ei. Nu se putea să nu-i fi rămas ceva pentru ei.

— Mama se afla într-o situaţie dificilă şi îngrozitoare. Nu mai era un copil. Avea aproape douăzeci şi cinci de ani, dar o sarcină nedorită şi neplanificată este un episod tulburător în viaţa oricărei femei, într-un moment de disperare sau de slăbiciune, i-a mărturisit totul tatălui meu. Iar acesta a cerut-o în căsătorie. A iubit-o, spuse Sybill, calm. Trebuie să o fi iubit tare mult. S-au căsătorit repede şi în linişte. Ea nu s-a mai întors niciodată la Washington. Nu a privit niciodată înapoi.

— Tata nu a aflat niciodată că avea o fată? Ethan îi acoperi mâna lui Grace cu mâna lui.

— Nu, nu avea cum. Gloria avea trei spre patru ani când

m-am născut eu. Nu pot spune care era relaţia dintre ea şi părinţii mei la vremea aceea. Ştiu doar că mai târziu s-a simţit exclusă. Era dificilă şi temperamentală, pretenţioasă. În mod clar, avea o fire sălbatică. Trebuia să respecte anumite standarde comportamentale, dar ea a refuzat.

Ce distant suna totul, îşi spuse Sybill. Cât de inflexibil.

— Oricum, a plecat de acasă adolescentă fiind. Mai târziu am descoperit că atât părinţii mei cât şi eu îi trimiteam bani, independent unii de alţii. Ea ne contacta pe câte unul dintre noi şi pleda, cerea, ameninţa, făcea orice ca să reuşească. Nu am ştiut nimic din toate astea până luna trecută, când m-a sunat Gloria, în legătură cu Seth.

Sybill se opri o clipă, ca să-şi poată aduna gândurile.

— Înainte de a veni aici, am zburat la Paris ca să-mi văd părinţii. Simţeam că aceştia aveau nevoie să ştie. Seth era nepotul lor şi după câte ştiam eu, fusese luat de la Gloria şi trăia printre străini. Când i-am spus mamei ce se întâmplase iar ea a refuzat să se implice, să se ofere să ajute, am fost blocată şi furioasă. Ne-am certat. Sybill râse scurt. Presupun că a fost destul de surprinsă de reacţia mea, de vreme ce mi-a povestit tot ce v-am spus acum.

— Gloria a ştiut precis, interveni Phillip. A ştiut cu siguranţă că Ray Quinn era tatăl ei, altfel nu ar fi apărut niciodată aici.

— Da, a ştiut. Acum doi ani s-a dus la părinţii mei care locuiau în D.C. De câteva luni. Presupun că a avut loc o scenă urâtă. Din ce mi-a spus mama, Gloria le-a cerut o sumă mare de bani, sau dacă nu, avea să se adreseze presei, poliţiei, oricui ar fi ascultat-o, acuzându-l pe tata de abuz sexual şi pe mama de complicitate. Nimic din toate astea nu este adevărat, spuse Sybill, obosită.

Gloria a pus întotdeauna sexul în ecuaţie cu puterea şi cu acceptarea. A acuzat în mod repetat bărbaţi, mai ales bărbaţi cu poziţie şi autoritate, de molestare.

În această situaţie, mama i-a dat câteva mii de dolari, împreună cu povestea pe care tocmai v-am relatat-o. L-a promis Gloriei că aceştia erau ultimii bani pe care-i mai vedea de la ea, ultimele cuvinte pe care i le mai adresa vreodată. Mama mea revine rar, foarte rar, asupra unei promisiuni de orice fel. Iar Gloria ştia şi ea asta.

— Aşa că s-a orientat spre Ray Quinn, concluzionă Phillip.

— Nu ştiu când s-a decis să-l caute. Poate că a clocit o vreme ideea asta. Poate că motivaţia ei a fost că nu a fost

niciodată iubită, niciodată dorită, niciodată acceptată, aşa cum simţea că merita să fie. Presupun că l-a acuzat pe tatăl vostru pentru asta. Întotdeauna este altcineva de vină când Gloria are probleme.

— Şi l-a găsit. Phillip se ridică şi începu să umble prin încăpere. Şi nu s-a dezminţit, i-a cerut bani, a proferat acuzaţii, ameninţări. Doar că de data asta l-a folosit drept ciocan pe propriul ei copil.

— Cam aşa ceva. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ştiaţi nimic despre asta. Mi-am imaginat probabil că tatăl vostru v-a spus mai multe.

— Nu a avut timp. Vocea lui Cam era rece şi amară.

— Mi-a spus că aştepta nişte informaţii. Că va explica totul de îndată ce le va primi, îşi aminti Ethan.

— Probabil că a încercat să intre în legătură cu mama ta. Phillip o încolţi pe Sybill cu privirea. Probabil că voia să discute cu ea ca să afle ce voia.

— Nu-ţi pot răspunde. Pur şi simplu nu ştiu.

— Eu ştiu, spuse Phillip, scurt. Voia să facă ceea ce simţea el că era corect. Mai întâi pentru Seth, pentru că era un copil. Dar probabil că ar fi vrut să o ajute şi pe Gloria. Dar ca să facă asta trebuia să stea de vorbă cu mama ei, să afle ce anume se întâmplase. Probabil că

avea importanţă pentru el.

— Eu nu pot să spun decât ceea ce ştiu sau ceea ce mi s-a spus. Sybill îşi ridică mâinile, lăsându-le să cadă la loc. Familia mea s-a purtat urât. Cât de neconvingătoare era, îşi spuse în gând. Cu toţii ne-am purtat urât, i se adresă ea lui Seth. Îmi cer scuze pentru mine şi pentru ei. Nu mă aştept ca tu să... Să ce? se întrebă ea şi renunţă. O să fac orice ca să te ajut.

— Eu vreau ca lumea să ştie. Ochii lui Seth înotau în lacrimi când îşi ridică privirea spre ea. Vreau ca lumea să ştie că a fost bunicul meu. Ei vorbesc despre el şi nu este corect. Vreau ca lumea să ştie că sunt un Quinn.

Sybill nu reuşi decât să dea din cap. Dacă asta era tot ce îi cerea el, se va asigura că o va face. Trăgându-şi sufletul, se uită la Anna.

— Ce pot să fac?

— Ai reuşit deja un început bun. Anna se uită la ceas. Mai avea şi alte cazuri şi o întâlnire, programată peste zece minute.

— Vrei să faci publică şi oficială informaţia pe care tocmai ne-ai oferit-o?

— Da

— Am eu o idee cum să fac mingea asta să înceapă să

se rostogolească.

Sybill îşi spuse că factorul penibil nu putea fi cântărit. Dar ştia că va putea şi că va trăi cu şuşotelie şi cu privirile speculative cu care se va întâlni în drum, de îndată ce va urma sugestia Annei.

Şi-a scris singură declaraţia, petrecând două ore în camera ei, alegând cuvintele şi frazele corecte. Informaţia trebuia să fie clară, detaliile privind acţiunile mamei ei, ale Gloriei, chiar şi ale ei.

După ce a făcut corectura şi a printat textul, nu a avut nicio ezitare. A coborât la recepţie şi a rugat să i se faxeze paginile la adresa biroului Annei.

Sybill îi spuse funcţionarei:

— Vreau originalele înapoi. Şi aştept răspunsul.

— O să am grijă de asta. Tânăra funcţionară cu faţa proaspătă zâmbi profesional înainte de a dispărea în biroul din spatele recepţiei.

Sybill închise scurt ochii. Nu mai exista cale de întoarcere, îşi spuse ea. Îşi împreună mâinile, se replie şi aşteptă.

Nu a durat mult. Şi nu exista nicio îndoială, în ochii mari ai funcţionarei, că cel puţin o parte din textul transmis fusese citită.

— Vreţi să aşteptaţi răspunsul, Dr. Griffin?

— Da, mulţumesc. Sybill întinse mâna după hârtii, aproape zâmbind când funcţionara chicoti şi i le dădu apoi repede.

— Vă... ah, vă bucuraţi de şederea aici?

Abia aşteaptă să transmită mai departe ce a citit, nu? se gândi Sybill. Un comportament uman tipic şi absolut previzibil.

— Până acum a fost o experienţă interesantă.

— Da, scuzaţi-mă o clipă. Funcţionara dispăru din nou în biroul din spate.

Sybill dădu drumul unui oftat de uşurare, când simţi cum i se tensionează umerii. Ştiu că Phillip se afla în spatele ei înainte de a se întoarce spre acesta.

— l-am trimis faxul Annei, spuse ea înţepat. Aştept răspunsul ei. Dacă îl găseşte mulţumitor, o să am timp să mă duc la bancă înainte de închidere şi să-l autentific la notariat. Mi-am dat cuvântul.

— Nu sunt aici în calitate de câine de pază, Sybill. M-am gândit că poate ai nevoie de puţin suport moral.

Sybill aproape că pufni.

— Mă simt cât se poate de bine.

— Nu, nu te simţi bine. Ca să dovedească asta pentru

amândoi, Phillip îşi puse mâna pe coardele rigide de pe ceafa ei.

— Dar ai făcut un spectacol pe cinste.

— Prefer să fac asta singură.

— Ei bine, nu poţi obţine întotdeauna ceea ce vrei. Vorba cântecului. Se uită în sus cu un zâmbet lejer, cu mâna încă pe ceafa lui Sybill, în timp ce funcţionara ieşea în grabă cu un plic.

— Bună, Karen. Ce mai faci?

Funcţionara se înroşi până la rădăcina părului, uitându-se cu ochii numai scântei spre Sybill.

— Bine. Ăă... uitaţi faxul, Dr. Griffin.

— Mulţumesc. Sybill luă plicul fără să clipească şi îl vârî în geantă. O să-mi treci în cont cheltuielile.

— Da, fireşte.

— Pe curând, Karen. Phillip îşi alunecă mâna încet de pe ceafa lui Sybill pe mijlocul spatelui, ghidând-o de-a lungul holului.

— La prima pauză o să le şi spună celor şase cele mai bune prietene ale ei, şopti Sybill.

— Cel puţin. Minunile oraşelor mici. Diseară, familia Quinn va fi subiectul preferat al multor mese. Iar mâine, la micul dejun, moara de bârfe se va învârti cu viteză

maximă.

— Te amuză, spuse Sybill încordată.

— Îmi dă un sentiment de siguranţă, Dr. Griffin. Tradiţiile au scopul de a-ţi conferi un sentiment de siguranţă. Am vorbit cu avocatul nostru, continuă el în timp ce traversau faleza. Pescăruşii se lansau, urmând un vas de pescari care îşi croia drumul spre doc.

— Declaraţia autentificată va ajuta, dar ar vrea să dai o declaraţie în faţa lui, la începutul săptămânii viitoare, dacă ai putea.

— O să stabilesc o întâlnire cu el. Se opri în faţa băncii şi se întoarse spre el. Phillip se schimbase în haine lejere, iar vântul dinspre mare îi agita părul. Ochii îi erau ascunşi în spatele lentilelor umbrite, dar Sybill nu era sigură că ar fi vrut să le vadă expresia.

— Ar părea mai puţin că mă aflu sub arest la domiciliu, dacă intru singură.

Acesta îşi ridică mâinile cu palmele în sus şi se dădu înapoi. Sybill era o nucă tare, decise el în timp ce aceasta intra în bancă. Dar avea sentimentul că odată crăpată, găseai înăuntru ceva dulce, chiar delectabil.

Era surprins că cineva atât de inteligent, cu o atât de înaltă educaţie în materie de condiţie umană cum era ea,

nu-şi putea vedea singură propria nefericire, nu putea sau nu voia să admită că lipsise ceva în propria ei educaţie, care o forţa să-şi construiască ziduri.

Se gândi că fusese cât pe ce să fie prostit, să creadă că Sybill era rece şi distantă şi imună la emoţiile cele mai devastante. Nu ştia ce anume îl făcea să creadă contrariul. Poate că nu era nimic mai mult decât dorinţa, dar era decis să descopere singur. Şi asta cât de curând.

Phillip ştia că facerea publică, într-un mod atât de oficios, a secretelor familiei ei o va umili şi probabil că îi va produce suferinţe. Dar ea acceptase fără condiţii şi făcea asta fără ezitare.

Standardele, îşi spuse el. Integritatea. Ea le avea pe amândouă. Iar el credea că Sybill avea totodată şi o inimă.

Revenind, Sybill îi surâse vag.

— Ei bine, a fost pentru prima oară că am văzut ochii unui notar ieşind aproape din orbite. Cred că asta ar trebui...

Restul afirmaţiei ei bolborosite se pierdu când gura lui se grăbi să i-o acopere pe a ei. Ridică o mână pe umărul lui, dar degetele nu făcură decât să se prindă de materialul moale al puloverului acestuia.

— Arătai ca şi cum ai fi avut nevoie de asta, şopti el

plimbându-şi mâna pe obrazul ei.

— Nu contează...

— La naiba, Sybill, i-am făcut deja să vorbească. De ce să nu mai adăugăm un plus de mister?

Emoţiile o năuceau, fiindu-i imposibil să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— Nu am de gând să stau aici şi să mă dau în spectacol. Aşa că te-aş ruga...

— Perfect. Să mergem în altă parte. Am barca.

— Barca? Nu pot ieşi cu barca. Nu sunt îmbrăcată pentru aşa ceva. Am de lucru.

Trebuie să gândesc, îşi spuse ea, dar acesta o trăgea deja spre chei.

— O plimbare cu barca o să-ţi facă bine. Te pregăteşti pentru o nouă migrenă. Aerul proaspăt o să-ţi facă bine.

— Nu am nicio migrenă. Doar ameninţarea urâcioasă, înăbuşită, a uneia, continuă ea în gând. Şi nu vreau să... Aproape că ţipă de uluire când acesta o ridică efectiv în braţe şi o plantă cu picioarele pe punte.

— Consideră-te recrutată cu forţa, doctore. Phillip desfăcu funiile repede, competent şi sări la bord.

— Am senzaţia că nu ai avut suficient parte de un astfel de tratament în scurta, adăpostita ta viaţă.

— Nu ştii nimic despre viaţa mea sau despre ce am avut eu parte. Dacă porneşti motorul, o să... Se întrerupse, cu dinţii clănţănind din cauza trepidaţiilor motorului readus la viaţă.

— Phillip, vreau să mă întorc la hotel. Acum.

— Rar ţi-a spus vreodată cineva nu, am dreptate? spusese asta vesel, în timp ce o înghionti ferm spre bancă. Stai jos şi savurează plimbarea.

Cum nu avea intenţia să sară peste bord şi să înoate înapoi spre ţărm în costumul din mătase şi pantofii italieneşti, îşi împreună braţele. Era felul lui de a-i-o plăti, presupuse ea, răpindu-i libertatea alegerii, dovedindu-şi propria lui voinţă şi dominare fizică.

Tipic.

Întoarse capul ca să privească peste cula uşoară. Nu se temea de el, nu fizic. Exista în el o parte mai dură decât crezuse la început, dar nu îi va face rău. Iar pentru că Phillip ţinea la Seth, profund, ajunsese să creadă că avea nevoie de cooperarea ei.

Refuză să se lase impresionată când acesta ridică velele. Sunetul pânzei care se deschidea spre vânt, imaginea soarelui care bătea în materialul alb, foşnitor, brusca şi blânda înclinare a bărcii nu însemnau nimic

pentru ea, insistă Sybill.

Va tolera pur şi simplu acest mic joc al lui, fără să-i ofere nicio reacţie. Fără îndoială că el va obosi de tăcerea şi lipsa ei de participare şi o va duce înapoi la ţărm.

— Ţine. Phillip aruncă ceva, făcând-o să tresară. Se uită în jos şi văzu ochelarii de soare care aterizaseră frumos în poala ei.

— Soarele este puternic astăzi, chiar dacă vremea se răceşte. Vara indiană pândeşte după colţ.

Phillip zâmbi în sinea lui văzând că ea nu spunea nimic, punându-şi doar ochelarii pe nas şi continuând să privească în direcţia opusă.

— Avem nevoie mai întâi de un îngheţ serios, continuă el conversaţia. Când frunzele încep să-şi schimbe culoarea, ţărmul din apropierea casei devine o pictură. Nuanţe aurii şi roşu aprins. În spatele lor ai cerul acela de un albastru închis şi strălucirea apei, gustul toamnei în aer şi începi să crezi că nu există un alt loc pe planeta asta unde ai vrea să fii.

Sybill rămase cu gura închisă, strângându-şi braţele încrucişate, pe piept.

Phillip spuse glumeţ:

— Chiar şi doi orăşeni înrăiţi ca noi pot aprecia o zi

frumoasă de toamnă, la ţară. Se apropie ziua de naştere a lui Seth.

Văzu cu coada ochiului cum lui Sybill îi tresări capul şi gura i se deschise, tremurând. O închise la loc, dar de data aceasta, când se întoarse, umerii ei erau căzuţi în defensivă.

Ah, se simte foarte bine, îşi spuse Phillip. Dincolo de ambalajul acesta rece al ei, se ascundeau multe emoţii puternice.

— Ne-am gândit să-i organizăm o petrecere, să-i invităm nişte prieteni. Ştii deja ce minunat tort de ciocolată ştie să facă Grace. Ne-am şi ocupat de cadoul lui. Dar chiar alaltăieri am văzut într-un magazin din Baltimore nişte ustensile pentru pictură. Nu e chiar ceva pentru un copil. Crete, creioane, cărbune, pensule, acuarele, hârtie, palete. Este un magazin special, la câteva străzi distanţă de biroul meu. Cineva care se pricepe puţin la artă poate merge acolo şi cumpăra exact ce trebuie.

Intenţionase să se ocupe chiar el de asta, dar constata acum că instinctul care-i spusese să vorbească mai întâi cu ea, fusese corect. Sybill se uita acum la el şi cu toate că soarele îi strălucea în ochelari, putea vedea din înclinarea capului ei că îi acorda toată atenţia.

— Nu o să vrea nimic de la mine.

— Nu îi acorzi credit suficient. Poate că nici ţie.

Phillip reorientă pânzele, captă vântul şi surprinse clipa în care Sybill recunoscu curba copacilor de-a lungul ţărmului, ridicându-se nesigură, în picioare.

— Phillip, indiferent ce ai putea tu simţi faţă de mine în clipa asta, nu ajută cu nimic să mă împingi spre Seth atât de curând.

— Nu te duc acasă. Cercetă grădina cu ochii, în timp ce treceau prin dreptul ei.

— Oricum, Seth este la şantier, cu Ethan. Şi Cam. Iar tu ai nevoie de deconectare, nu de o confruntare, Sybill. Iar pentru procesul verbal, află că nu ştiu ce simt pentru tine în clipa asta.

— Ţi-am spus tot ce ştiu.

— Da, cred că mi-ai oferit faptele. Dar nu mi-ai spus cum te simţi tu, cum te afectează pe tine, emoţional, acele fapte.

— Nu asta este soluţia.

— Eu o consider o soluţie. Că ne place sau nu, Sybill, aici ne interferăm. Seth este nepotul tău dar şi nepotul meu. Tatăl meu şi mama ta au avut o legătură. Iar tu ai intrat în sistemul meu şi eu ştiu când intru în sistemul unei femei.

— Şi amândoi suntem suficient de in vârstă ca să ne controlăm pornirile primare.

O mai privi puţin şi începu să râdă.

— Ştim pe naiba. Şi nu sexul te îngrijorează pe tine. Intimitatea.

Trăgea în toate ţintele. Dar aceasta nu o enerva la fel de mult pe cât o înspăimânta.

— Nu mă cunoşti.

— Încep, spuse el încet. Şi voi fi altcineva când voi termina ce am început. Aproape am ajuns. Vocea i se înmuiase acum.

— Atenţie la izbitură

Se dădu din drumul lui, se aşeză. Recunoscu golfuleţul unde se delectaseră cu vin şi pat? Doar acum o săptămână, îşi spuse ea tristă. Şi câte s-au schimbat de atunci. Totul s-a schimbat.

Nu putea sta aici cu el, nu putea risca. Ideea de a-l manipula acum era absurdă. Totuşi, altceva nu avea de făcut decât să încerce.

Îl privi cu răceală. Îşi trecu mâna încet prin cocul sofisticat, răvăşit de vânt. Zâmbi caustic.

— Şi, fără vin de data asta? Fără muzică, fără un frumos prânz rafinat?

Phillip coborî pânzele şi fixă barca.

— Ţi-e teamă.

— Eşti arogant. Şi să ştii că nu mă sperii.

— Acum minţi. Cu barca legănându-se încet sub picioarele lui, acesta se apropie şi-i scoase ochelarii.

— Te sperii puţin. Te gândeşti că m-ai ţintuit, dar totuşi eu nu urmez scenariul. Îmi închipui că majoritatea bărbaţilor pe care i-ai lăsat să penduleze în jurul vieţii tale au fost cât se poate de previzibili. Mai uşor pentru tine.

— Asta este definiţia despre deconectare? Se potriveşte cu definiţia mea despre confruntare, contraatacă ea.

— Ai dreptate. O să analizăm chestia asta mai târziu. Îşi scoase şi el ochelarii de soare, aruncându-i de-o parte.

Se mişca repede. Ştia că era în stare să se mişte cu viteza fulgerului, dar nu se aşteptase de la el să se transforme din cinic în îndrăgostit, cât ai clipi din ochi. Gura lui era fierbinte, flămândă şi dură, pe a ei. Mâinile lui o apucară de braţe, presând-o de el, astfel încât atunci când fierbinţeala şi nevoia începură să se reverse, nu putea spune dacă ieşeau din el sau din ea.

El nu spusese decât adevărul când afirmase că îi intrase în suflet. Că era otravă sau salvare pentru el, asta părea să nu conteze. Ea era acolo, în el şi nu putea împiedica

fluxul...

O împinse pe spate, astfel „încât buzele li se desprinseră, dar feţele le rămaseră aproape. Ochii lui erau la fel de aurii şi de plini de forţă ca razele soarelui.

— Spune-mi că nu mă vrei, că nu vrei asta. Spune-mi, dar să fii convinsă de asta şi ne oprim aici.

— Eu...

— Nu. Nerăbdător, suferind, o scutură până când privirea i se ridică din nou spre el. Nu, uită-te la mine şi spune asta.

Ea minţise deja şi minciunile atârnau de ea ca plumbul. Nu mai putea suporta o altă minciună.

— Asta va complica doar lucrurile, făcându-le şi mai dificile.

În ochii aceia formidabili se citi triumful de netăgăduit.

— La naiba, aşa va fi, şopti el. Dar acum nu dau un ban pe asta. Sărută-mă, îi ceru el. Sărută-mă cu convingere.

Sybill nu se putea opri. Felul acesta de dorinţă primară, perfidă, era ceva nou pentru ea şi o lăsa fără apărare. Gura ei o întâlni pe a lui, la fel de înfometată acum, la fel de disperată. Şi geamătul slab, primar care îi scăpă era ecoul pulsului dorinţei dintre picioarele ei.

Încetă să se mai gândească. Se pomeni inundată şi

ameţită de senzaţii, emoţii, dorinţă. Sărutul deveni mai dur, înclinând spre durere, în timp ce dinţii lui răzuiau şi muşcau. Se apucă de părul lui, gâfâind după aer, tremurând de şoc, în timp ce gura aceea priceputa cobora în jos pe gâtul ei, trimiţându-i fiori sălbatici peste toată pielea.

Pentru prima oară în viaţa ei, capitulă imperios spre fizic. Şi era înnebunită de dorinţa de a fi posedată.

Phillip trase de jacheta ei, smulgându-i mătasea moale de pe umeri şi aruncând-o neglijent deoparte. Dorea carne, senzaţia acesteia sub mâinile lui, gustul ei în gură. Îi trase peste cap topul ivoriu şi îşi umplu mâinile cu sânii care tremurau sub dantelă.

Pielea ei era mai caldă decât mătasea, şi parcă mai moale. Cu o mişcare nerăbdătoare îi deschise sutienul, apoi i-l trase deoparte. Şi îşi satisfăcu nevoia de a gusta.

Soarele o orbea. Chiar şi cu ochii închişi, puterea acestuia îi apăsa pleoapele Nu putea vedea, putea doar simţi. Gura ocupată, aproape brutală, o devora, în timp ce mâinile acelea aspre, imperioase, făceau ce pofteau ele. Geamătul din gâtlej îi răsună în cap ca un strigăt.

Acum, acum, acum!

Trase bâjbâind de puloverul lui, găsind muşchii şi

cicatricea şi carnea de dedesubt, în timp ce el îi trăgea fusta în jos. Ciorapii ei se terminau pe coapse cu benzi subţiri din dantelă elastică. Altă dată poate că ar fi apreciat amestecul de practic şi de feminitate. Dar acum era preocupat doar de posedare şi se înfioră la auzul oftatului ei năucit, când îi îndepărtă triunghiul delicat care o bloca de el. Până să apuce Sybill să tragă aer în piept, acesta îşi afundă degetele în ea, lansând-o cu violenţă peste marginile suportabilităţii.

Sybill strigă în şoc, pierzându-şi firea la viciosul val de căldură care trecu prin ea fără să o fi prevenit, trimiţând-o într-un zbor tremurat.

— Ah, Dumnezeule. Phillip. Când capul îi căzu moale pe umărul lui, cu trupul inert. Acesta o ridică şi o aşeză pe una dintre banchetele înguste.

Phillip îşi simţea sângele bubuindu-i în cap. Vintrele lui urlau după uşurare. Inima i se zbătea de coaste ca un topor. Degetele i se înfipseră în coapsele ei, în timp ce i le ridica şi i le deschidea. Şi intră. Puternic şi adânc, aşa încât lungul, lungul lui geamăt se topi într-al ei.

Sybill se închise în jurul lui, ca o mănuşă strâmtă, fierbinte. Se mişca sub el, o femeie tremurândă, dornică. Îi gâfâi numele într-un oftat fără aer, dureros.

Phillip se mişcă în ea iară şi iară, cu mişcări constante, puternice, pe care se ridica să le întâmpine. Părul i se desprinsese din agrafe, vălurindu-se ca o blană bogată de nurcă. Phillip îşi îngropă fata în el, pierdut în parfumul ei, în căldura ei, în gloria simplă, sclipitoare, a unei femei excitate dincolo de limite.

Unghiile săpau în spinarea lui şi când termină, strigătul ei răsună înăbuşit în umărul lui. Muşchii i se încleştară în jurul lui, posedându-l, distrugându-l.

Phillip era la fel de moale, de sfârşit, luptând să-şi umple cu aer plămânii în flăcări. Sub el, trupul ei continua să se cutremure, în unda de şoc a sexului puternic, satisfăcător.

Când vederea i se limpezi, Phillip văzu cele trei piese ale costumului ei elegant, de femeie de afaceri, răspândite pe punte. Şi un pantof negru, cu toc înalt. Zâmbi în timp ce se răsuci doar atât cât să o ciugulească uşor de umăr.

— De obicei mă străduiesc pentru mai multă fineţe, spuse el. Îşi strecură pe furiş o mână ca să se joace cu dantela fină a părţii de sus a ciorapului ei, apreciind textura.

— Ah, eşti plină de surprize, Dr. Griffin.

Dar ea plutea undeva deasupra realităţii. Nu părea să vrea să-şi deschidă ochii, să-şi mişte mâna.

Auzindu-i vocea visătoare, venind de departe, Phillip îşi înălţă capul să fi studieze faţa. Avea obrajii îmbujoraţi, gura umflată, părul, o masă care se revărsa.

— Făcând doar o remarcă obiectivă, aş spune că nu ai mai fost niciodată violată.

În tonul lui era amuzament dar şi suficientă aroganţă masculină ca să o facă să revină brusc pe pământ. Deschise ochii şi văzu într-ai lui zâmbetul somnoros al victoriei.

— Eşti greu, spuse ea scurt.

— În regulă. Se răsuci, se aşeză pe banchetă, dar o trase şi pe ea în sus, întorcând-o şi aşezând-o călare în poala lui.

— Mai ai încă ciorapii şi un pantof. Zâmbi şi începu să-i frământe muşchii funduleţului ei mic, tare.

— Iisuse ce sexi este.

— Încetează. Dă-mi drumul. Căldura revenea, o combinaţie de jenă şi de dorinţă renăscută.

— Încă nu am terminat cu tine. Se aplecă, făcând cercuri leneşe, cu limba, în jurul sfârcurilor ei.

— Eşti încă fierbinte şi moale. Ce gustos, adăugă el eflorându-i cu limba sfârcul care redevenea tare, sugându-l uşor, până când respiraţia ei se îngraşă din nou.

— Te mai vreau. Şi tu mă mai vrei.

Trupul i se arcul spre spate superb de fluid, în timp ce Phillip îşi plimba gura în sus, spre pulsul care îi bătea în gât. Ah, da, da şi ea mai voia.

— Dar de data asta, îi promise el, o să dureze ceva mai mult.

Cu un geamăt moale, îşi aplecă gura spre el.

— Cred că avem timp destul.

Soarele coborâse jos de tot când el o posedă din nou. Îşi simţea trupul auriu şi ca bătut, energizat şi epuizat. Nici nu s-a gândit vreodată că putea da dovadă de atâta apetit sexual iar acum că se întâmplase asta, nu ştia ce va face cu el.

— Trebuie să discutăm... Se încruntă spre el, drapându-şi trupul cu o mână. Era pe jumătate goală şi umedă de el. Şi mai confuză decât fusese vreodată.

— Noi... chestia asta... nu mai poate continua.

— Nu chiar în clipa asta, conveni el, până şi eu am limitele mele.

— Nu asta am vrut să spun... Chestia asta a fost doar o diversiune, aşa cum ai zis. Ceva de care aveam amândoi nevoie, pe plan fizic. Iar acum...

— Încetează, Sybill. Vorbise blând, dar ea surprinse

enervarea. A fost al naibii mai mult decât o diversiune, continuă el şi vom discuta despre asta bucată cu bucată.

Phillip îşi dădu părul din ochi, studiind-o. Văzu că ea începea să se simtă prost, stânjenită de goliciunea ei şi de situaţie. Aşa că zâmbi.

— Chiar acum, arătăm ca dracu'. Aşa că nu există decât un singur lucru de făcut, înainte de a ne îmbrăca şi de a ne întoarce.

— Ce anume?

Continuând să zâmbească, îi scoase pantoful, apoi o ridică în braţe.

— Asta, spuse el, şi o aruncă peste barcă.

Sybill reuşi să scoată un strigăt înainte de a atinge apa. Ce ieşi la suprafaţă era o femeie furioasă, cu şuviţe de păr ud în ochi.

— Ticălosule! Prostule!

— Am ştiut eu! Păşi pe copastie râzând ca un nebun. Am ştiut că arăţi superb când eşti furioasă.

Se scufundă şi el şi i se alătură.

TREISPREZECE

Nimeni nu o mai tratase vreodată aşa cum o tratase Phillip Quinn. Sybill nu se putea hotărî ce anume să creadă despre asta şi cu atât mai puţin, cum să reacţioneze.

Phillip fusese brutal, lipsit de delicateţe, insistent. Aşa cum spusese chiar el, o violase – chiar de mai multe ori. Deşi nu putea pretinde că avusese loc nici cea mai vagă formă de luptă, ce se întâmplase fusese foarte departe de o seducţie civilizată.

Niciodată în viaţa ei nu se culcase cu un bărbat pe care să-l fi cunoscut atât de puţin. A face aşa era imprudent, potenţial periculos şi în mod cert, iresponsabil. Chiar luând în consideraţie chimia copleşitoare şi fără precedent dintre ei, fusese un comportament prostesc.

Mai rău decât prostesc, recunoscu ea, pentru că de fapt îşi dorea atât de mult să fie din nou imprudentă cu el.

Va trebui să se gândească serios la asta de îndată ce îşi va putea distanţa mintea de trup, deopotrivă cu incredibila plăcere pe care o experimentase acesta, sub mâinile lui rapide, dominatoare.

Acum o ducea înapoi la mal, la St. Christopher, cât se poate de degajat, faţă de sine şi faţă de ea.

Putea să creadă că petrecuse mai mult de o oră făcând sex sălbatic, dezlănţuit?

Nu, dacă nu ar fi fost parte din acesta.

Nu avea nicio îndoială că ceea ce făcuseră ei va complica şi mai mult o situaţie deja oribil de complicată. Amândoi trebuiau să dea dovadă acum de raţiune rece şi cât se poate de practică. Se strădui cât putu să-şi netezească părul ud, încâlcit, în timp ce vântul biciuia în el.

Conversaţie, decise ea, ca să treacă podul dinspre sex spre raţiune.

— De unde ai cicatricele?

— Care dintre ele? aruncă întrebarea peste umăr, deşi îşi spuse că ştia care anume. Majoritatea femeilor voiau să ştie.

— Cele de pe piept. Par a fi de la o operaţie.

— Ei... e o poveste lungă. De data aceasta îi aruncă o privire însoţită de un zâmbet. O să te plictisesc cu asta diseară.

— Diseară?

Ah, ce mult îi plăcea să o vadă încruntată, cu sprâncenele adunate, formând linia aceea mică, de concentrare, între ele.

— Avem o întâlnire, ai uitat?

— Dar eu... hmmm.

— Al naibii ce mai reuşesc să te derutez, nu?

Enervată, se repezi în părul care insista să fi intre în ochi.

— Şi îţi place asta, da?

— Scumpo, nici nu-ţi pot spune cât de mult. Tu insişti să mă vâri într-unul din tiparele tale, Sybill, iar eu continui să mă strecor din nou afară. Tu ţi-ai imaginat un profesionist citadin, unidimensional, suficient de sigur, căruia îi plac vinurile vechi şi femeile cultivate. Dar asta nu este decât o parte din tablou.

Intrând în port, coborî pânzele şi porni motorul.

— La prima vedere, eu trebuie să-mi imaginez o femeie citadină bine crescută, bine educată, cu o carieră, căreia îi place vinul ei alb şi bărbaţii ei aflaţi la o distanţă convenabilă. Dar şi asta nu este decât o parte din tablou.

Phillip opri motorul, lăsând barca să se lovească încet de chei. O trase pe Sybill prieteneşte de păr înainte de a sări din barcă, să lege funiile.

— Eu cred că amândoi ne vom distra de minune când vom dezvălui şi restul picturii.

— O continuare a unei relaţii fizice este...

— Inevitabilă, termină el şi îi întinse mâna. Haide să nu ne pierdem timpul şi energia pretinzând altceva. Pentru moment putem să-i spunem chimie pură. O trase spre el în clipa în care piciorul acesteia atinse cheiul şi îşi demonstră punctul de vedere cu un sărut lung, înflăcărat.

— În cazul meu, lucrează.

— Familia ta nu va fi de acord cu asta.

— Acordul familiei este important pentru tine.

— Normal.

— Nici eu nu îl ignor. În mod firesc, asta nu ar trebui să fie una dintre problemele lor. Dar în cazul în speţă, este. Pe Phillip îl preocupa chiar foarte mult acest lucru.

— Dar este familia mea şi problema mea, nu a ta.

— Ar putea părea o ipocrizie, dar nu vreau să mai fac nimic care să-l rănească sau să-l tulbure pe Seth.

— Nici eu. Dar nu am de gând să las un copil de zece ani să îmi conducă viaţa personală. Relaxează-te, Sybill. Nu este vorba aici de Montague şi Capulet, spuse el mângâindu-i bărbia cu degetele.

— Chiar nu mă pot gândi la tine ca la un Romeo, spuse ea atât de sec, încât îl făcu să râdă şi o sărută din nou.

— Ai putea, scumpo, dacă mi-aş da silinţa. Dar pentru moment, haide să rămânem ceea ce suntem. Eşti obosită.

O frecă uşor cu degetul mare sub ochi. Ai piele delicată, Sybill, ai ochii încercănaţi. Du-te şi dormi puţin. Ne putem ocupa mai târziu de room service.

— De...

— Aduc eu vinul, spuse el vesel şi sări înapoi în barcă. Am o sticlă de Château Olivier pe care voiam să o degust, strigă el peste zgomotul motorului. Şi nu trebuie să te îmbraci, adăugă zâmbind şmecheros în timp ce manevra barca, îndepărtând-o de chei şi de distanţa la care Sybill se mai putea face auzită.

Nu era sigură ce i-ar fi strigat înapoi dacă şi-ar fi pierdut şi restul de stăpânire de sine. Rămase în schimb pe chei, în costumul ei şifonat dar elegant, cu părul încâlcit şi umed şi cu demnitatea tremurând laolaltă cu inima ei.

Cam recunoscu semnele. O plimbare rapidă cu barca într-o după amiază cu briză putea relaxa un bărbat, îi putea destinde muşchii, limpezi capul. Dar el nu ştia decât un singur lucru care putea aduce licărirea aceea leneşă, satisfăcută, în ochii unui bărbat.

Şi Cam recunoscu licărirea aceea în ochii fratelui său în clipa în care Phillip se apropia de chei ca să-i arunce funiile. Ticălosule, a fost primul lui gând.

Prinse parâma aspră, ţinând-o strâns.

— Ticălosule.

Phillip ridică doar din sprâncene. Se aşteptase la reacţia asta, deşi nu chiar aşa de repede. Îşi poruncise deja să îşi păstreze calmul, să-şi explice poziţia.

— Întotdeauna, o primire prietenoasă la familia Quinn.

— Am crezut că ai depăşit etapa când gândeai cu ştromeleagul.

Nu chiar atât de calm pe cât îşi propusese să fie, Phillip coborî din barcă şi îşi înfruntă fratele. Şi el recunoştea semnele. Cam tânjea după o luptă.

— De fapt, tendinţa mea este să-mi las ştromeleagul să gândească pentru el. În felul acesta suntem adesea de acord.

— Ori eşti nebun, ori eşti prost, ori pur şi simplu nu-ţi pasă. Este vorba de viaţa unui copil, de încrederea lui, de liniştea lui sufletească.

— Seth nu o să păţească nimic. Şi fac tot posibilul să mă asigur că aşa va fi.

— Ah, înţeleg. Ai regulat-o de dragul lui.

Mâinile lui Phillip se întinseră şi până să apuce să-şi controleze furia oarbă, acestea se şi încleşaseră de haina lui Cam. Feţele lor erau acum aproape şi pe ambele se citea duritatea luptătorului.

— Primăvara trecută sfâşiai cearşafurile cu Anna. Cât de mult te gândeai la Seth când o aveai sub tine?

Pumnul lui Cam se năpusti ca un berbec, luându-l pe Phillip prin surprindere. Lovitura îi răsuci capul spre spate, dar acesta nu-şi slăbi strânsoarea. Instinctul îi orbi raţiunea în timp ce-l îmbrâncea pe care, pregătindu-se să-l tragă înapoi.

Înjura cumplit când Ethan îi cuprinse, din spate, gâtul cu un braţ.

— Potoliţi-vă, le porunci Ethan, mai curând oftând decât mârâind. Amândoi – sau vă burduşesc unul de altul până când o s-o faceţi. Îşi întări strânsoarea pe traheea lui Phillip, suficient ca să-i arate că era decis şi se uită urât la Cam.

— Revino-ţi, ce naiba. Seth a avut o zi cumplită. Vrei să mai adaugi la asta?

— Nu, nu vreau, spuse Cam usturător. Ăsta nu dă o para chioară pe el, dar eu dau.

— Relaţia mea cu Sybill şi preocuparea mea faţă de Seth sunt două chestiuni separate.

— Pe naiba.

— Ethan, dă-mi drumul. Pentru că tonul lui Phillip era rece şi deliberat, Ethan îi dădu drumul.

— Cam, nu-mi amintesc să te ***fi*** interesat atât de mult viaţa mea sexuală, de pe vremea când am pus amândoi ochii pe Jenny Malone.

— Băiete, nu mai suntem la liceu.

— Nu, nu mai suntem. Iar tu nu eşti gardianul meu. Şi nici tu, adăugă el întorcându-se astfel ca să se poată uita la amândoi. Le va explica, pentru că era important. Pentru că ei erau importanţi.

— Am sentimente faţă de ea şi o să-mi acord timp ca să îmi dau seama cât anume înseamnă asta. În ultimele luni am făcut multe schimbări în viaţa mea şi am fost alături de voi şi de ce voiaţi voi. Dar, la naiba, am dreptul la o viaţă personală.

— Eu nu am nimic împotrivă, Phil. Ethan aruncă o privire spre casă, sperând că Seth era ocupat cu temele lui pentru acasă şi că nu spiona de la fereastră.

— Dar nu ştiu ce o să simtă Seth faţă de aspectul acesta al vieţii tale personale.

— Există un lucru pe care niciunul dintre voi nu îl ia în consideraţie. Sybill este mătuşa lui Seth.

Cam îi răspunse repezit:

— Tocmai asta iau eu în consideraţie. Este sora Gloriei şi a apărut aici minţind.

— A apărut aici crezând o minciună. Phillip îşi spuse că era o deosebire importantă. O deosebire vitală. Ai citit declaraţia pe care i-a faxat-o Annei?

Cam sâsâi printre dinţi, agăţându-se cu degetele mari de buzunare.

— Da, am văzut-o.

— Cât crezi că a costat-o pe ea să aştearnă totul negru şi alb, să ştie că tot oraşul va comenta despre asta, despre ea, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore? Phillip aşteptă o secundă, observând cum, treptat, maxiliarul lui Cam se relaxează.

— Cât mai vrei să plătească?

— Eu nu mă gândesc ia ea. Mă gândesc la Seth.

— Iar ea este cea mai bună apărare a noastră împotriva Gloriei Delauter.

— Crezi. Că va rămâne pe poziţie? Când vor începe presiunile? întrebă Ethan, îndoit.

— Da, cred. Iar el are nevoie de familia lui, de toată familia. Asta ar fi vrut tata. Mi-a spus... Phillip se opri, încruntându-se spre apa întunecată.

Cam îşi strânse buzele, schimbând priviri cu Ethan şi aproape zâmbind.

— Te-ai simţit puţin cam ciudat în ultima vreme, nu-i

aşa, Phillip?

— Sunt în regulă.

— Poate că eşti puţin stresat. Cum nu-i dăduse acestuia decât un singur pumn, Cam se simţea îndreptăţit să savureze situaţia.

— Mi s-a părut că te-am văzut vorbind de unul singur, de vreo două ori.

— Eu nu vorbesc de unul singur.

— Poate crezi că vorbeşti cu cineva care nu este acolo. Stresul ucide. Îţi macină minţile. Cam zâmbea acum, larg şi răutăcios.

Ethan abia reuşi să-şi înghită un chicot şi Phillip se zgâilael.

— Ai ceva de spus în legătură cu starea mea mintală?

— Păi... mi-ai părut puţin cam tensionat în ultima vreme, spuse Ethan scărpinându-se în barbă.

— Pentru Dumnezeu, am tot dreptul să par puţin mai tensionat. Îşi desfăcu larg braţele, ca şi cum ar fi îmbrăţişat lumea toată, care prea des se lăsa pe umerii lui. Lucrez zece, douăsprezece ore pe zi la Baltimore, apoi vin aici şi transpir ca un nenorocit de sclav la galere, pe şantier. Asta când nu îmi încing creierii cu registrele şi facturile sau făcând pe buna gospodină la băcănie sau

asigurându-mă că Seth nu trage chiulul de la temele pentru acasă.

— Întotdeauna a fost cumplit, mormăi Cam.

— Vrei ceva cumplit? Phillip făcu un pas amenințător în față, dar de data asta Cam zâmbi și își desfăcu brațele.

— Poate vrei să-ți dea Ethan un brânci în apă. Cât despre mine, nu cred că aș avea chef de o baie.

— Eu unul am crezut că visam, la început. Confuz, nesigur că voia să-i ardă un pumn lui

Cam sau doar să stea jos puțin, Phillip se uită la Ethan.

— Despre ce dracu' vorbiți?

— Credeam că discutam despre sănătatea ta mintală. Tonul lui Ethan era acum blând, conversativ. Mie mi-a făcut bine să-l văd. Parcă mă durea să-l las să plece din nou, dar a meritat.

Un fior dansa pe șira spinării lui Phillip și acesta își băgă repede mâinile nesigure în buzunare.

— Poate c-ar trebui să discutăm despre sănătatea ta mintală.

— Când ți-a venit ție rândul, am crezut că o să te duci direct pe canapeaua unui psiholog. Sau că o să treci pe Aruba.

— Nu știu despre ce tot vorbiți.

— Ba da, ştii. Ethan vorbi calm, apoi se instală jos, pe chei, bălăngănindu-şi picioarele, ca să-şi scoată o ţigară.

— Este rândul tău. Pare că ne-a luat în ordinea în care ne-a adus la el.

— Simetrie, decise Cam lăsându-se jos lângă Ethan. Se pare că îi plăcea simetria. Prima dată am vorbit cu el în ziua în care am cunoscut-o pe Anna. Cam se gândi în urmă, la cum o văzuse traversând peluza din spate, cu chipul acela care te făcea knockout şi în costumul acela cumplit.

— Cred că şi asta este un fel de simetrie.

Fiorul continua să danseze, mai repede acum, în sus şi în jos, pe spinarea lui Phillip.

— Ce vrei să spui că „ai vorbit cu el”?

— Am avut o discuţie. Cam smulse ţigara din gura lui Ethan şi pufăi din ea. Normal, am crezut că făcusem o cădere nervoasă. Privi în sus, apoi zâmbi.

— Şi tu ai crezut că ai clacat, Phillip?

— Nu. Eu lucram doar prea mult.

— Rahat, să faci schiţe de tablouri, să inventezi reclame. Mare scofală.

— Pupă-mă undeva. Dar, oftând, se aşează şi el pe chei.

— Nu cumva voi doi încercaţi să-mi spuneţi că aţi stat

de vorbă cu tata? Cu cel care a murit în martie? Cu cel pe care l-am înmormântat la câteva mile de aici?

Cu un gest spontan, Cam îi trecu ţigara lui Phillip.

— Iar tu încerci să ne spui că nu ai stat de vorbă cu el?

— Nu contează prea mult ce anume crezi când se întâmplă, sublime Ethan şi-şi luă ţigara înapoi. Ultima oară când l-am văzut a fost în noaptea zilei în care am cerut-o pe Grace de soţie. Avea o pungă cu alune.

— Iisuse Christoase, şopti Phillip.

— Le simţeam mirosul, aşa cum simt mirosul ţigării ăsteia, al apei, al hainei de piele a lui Cam.

— Când cineva moare, moare. Nu se mai întoarce înapoi. Phillip se opri o clipă, aşteptând întoarcerea ţigării pe traseu, spre el.

— L-ai... l-ai atins?

Cam îşi înclină capul.

— Tu l-ai atins?

— Era solid. Nu putea fi el.

— Ori este aşa, decise Ethan, ori am înnebunit cu toţii.

— Abia am avut timp să ne luăm la revedere de la el, darmite timp să înţelegem. Cam expiră adânc. Tristeţea lui era acum mai blândă, mai înţelegătoare.

— Ne-a mai oferit fiecăruia dintre noi încă puţin timp.

Asta cred eu.

— El şi mama ne-au oferit tot timpul din lume, când au făcut din noi nişte Quinni. Phillip îşi spuse că nu se putea gândi la asta. În niciun caz, nu acum. Cred că a fost distrus când a aflat că are o fiică de care nu a ştiut nimic, niciodată.

— Probabil că ar fi vrut să o ajute, să o salveze, şopti Ethan.

— A văzut probabil că era prea târziu pentru ea. Dar nu şi pentru Seth. Aşa că ar fi făcut orice ca să-l salveze pe Seth, conchise Cam.

— Nepotul lui. Phillip urmări o egretă înălţându-se, apoi dispărând în tăcere, în întuneric. Şi nu-i mai era frig.

— Se văzuse pe el în ochii lui, dar ar fi vrut răspunsuri. M-am gândit la asta. Pasul logic pentru el ar fi fost să încerce să o localizeze pe mama Gloriei, ca aceasta să-i confirme.

— Dar asta ¡-ar fi luat timp, consideră Cam. Este căsătorită, trăieşte în Europa şi din câte ne-a spus Sybill, nu părea interesată să ia legătura cu el

— Şi nu a mai avut acest timp, concluzionă Phillip. Dar acum, noi ştim. Iar acum, o să batem totul în cuie.

Sybill nu intenţiona să doarmă. S-a răsfăţat cu un duş

prelungit, fierbinte, apoi s-a înfăşurat în halat, cu gândul de a mai adăuga ceva la însemnările ei. Îşi porunci să-şi adune curajul să-şi sune mama, să o convingă să fie rezonabilă şi să fi ceară o coborâre în scris a propriei ei declaraţii notariale.

Nu făcu nimic din toate astea. Căzu în schimb cu faţa în jos pe pat, închise ochii şi evadă.

Ciocănitul din uşă o trezi brusc, aruncând-o din somn, în ameţeală. Se poticni jos din pat, bâjbâi după întrerupător. Cu mintea confuză încă, se duse în hol şi abia în ultima clipă avu prezenţa de spirit să se uite pe vizor.

Scoase un oftat de enervare pe ea însăşi şi deschise încuietorile.

Phillip aruncă o privire la părul încâlcit, la ochii somnoroşi şi la halatul pluşat, albastru şi zâmbi.

— Perfect, dar ţi-am spus că nu trebuie să te îmbraci.

— Îmi pare rău, am adormit. Îşi netezi distrată părul. Ura ideea că era răvăşită, mai ales că Phillip arăta atât de proaspăt şi de alert. Şi formidabil.

— Dacă eşti obosită, amânăm.

— Nu... dacă mai dorm acum, mă trezesc la trei noaptea. Urăsc camerele de hotel la trei noaptea. Mă duc doar să mă îmbrac, spuse ea dându-se de-o parte ca să-l

lase să intre.

— Rămâi aşa, îi sugeră el şi-şi folosi mâna liberă ca să o cuprindă pe după ceafă şi să o aducă în faţă, pentru un sărut uşor. Te-am mai văzut goală. Şi a fost o privelişte foarte plăcută.

Se părea, decise Sybill, că demnitatea ei continua să rămână dincolo de distanţa la care ar fi putut-o atinge.

— Nu am de gând să pretind că a fost o greşeală.

— Perfect. Phillip aşeză pe măsuţa de cafea sticla de vin pe care o adusese.

— Dar, spuse ea pe un ton pe care-l considera plin de o admirabilă răbdare, nici nu a fost un lucru înţelept. Suntem amândoi oameni cu judecată.

— Vorbeşte pentru tine, doctore. Eu unul încetez să mai fiu un om cu judecată de câte ori surprind o boare de-a ta. Dar ia să vedem *cu ce anume* eşti parfumată?

Sybill se dădu înapoi când acesta se aplecă să o adulmece.

— Phillip.

— Sybill. Şi râse.

— Ce-ai zice dacă aş încerca să fiu civilizat şi să nu te trântesc pe pat înainte de a te fi trezit puţin?

— Ţi-aş aprecia reţinerea, spuse ea încordată.

— Chiar aşa ar şi trebui. Ţi-e foame?

— Ce înseamnă această nevoie aproape patologică a ta să mă hrăneşti?

— Tu eşti analistul, spuse el ridicând din umeri. Eu am adus vinul. Tu ai nişte pahare?

Îi veni să ofteze, dar nu ar fi fost constructiv. Chiar voia să discute cu el, să repună relaţia lor pe picior de egalitate. Să-i ceară sfatul. Şi, spera ea, să-i ceară ajutorul în a-l determina pe Seth să-i accepte prietenia.

Luă cele două pahare cu picior scurt oferite de hotel, ridicând dintr-o sprânceană când Phillip surâse dispreţuitor la vederea lor. Avea un zâmbet dispreţuitor al naibii de sexi.

— Astea sunt o insultă pentru acest vin atât de minunat, spuse el deschizând sticla cu tirbuşonul din oţel inoxidabil pe care-l adusese. Dar dacă atâta poţi oferi, o să ne descurcăm cu ele.

— Am uitat să-mi iau cu mine paharele Waterford.

— Data viitoare. Turnă vinul frumos, de culoarea paiului şi îi oferi un pahar.

— Pentru începuturi, mijlocuri şi sfârşituri. Se pare că le acoperim pe toate trei.

— Adică?

— Şarada s-a terminat, echipa de lucru este stabilită şi tocmai am devenit iubiţi.

— Echipa de lucru? Se legă de partea care nu o făcea nici nervoasă şi nici să se jeneze.

— Seth este un Quinn. Cu ajutorul tău vom legaliza şi permanentiza acest lucru şi asta cât de curând.

Sybill se uită în jos, în pahar.

— Este important pentru tine să poarte numele vostru.

— Numele bunicului său, o corectă Phillip. Ceea ce este mult mai important pentru Seth decât pentru mine.

— Da, ai dreptate, l-am văzut faţa când i-am spus. Era aproape de veneraţie. Cred că Profesorul Quinn a fost un om extraordinar.

— Părinţii mei au fost deosebiţi. Au avut o căsătorie cum rar poţi vedea. Un adevărat parteneriat, bazat pe încredere, respect, iubire, pasiune. Nu mi-a fost uşor să mă întreb dacă nu cumva tatăl meu a încălcat această încredere.

— Ţi-a fost teamă că a înşelat-ope mama ta cu Gloria şi că a avut un copil cu ea. A fost hidos din partea ei să sădească această sămânţă. Vorbind, Sybill se aşează.

— A fost un infern şi să trăiesc în mine cu seminţele pe care nu reuşeam să le stârpesc. Aveam resentimente faţă

de Seth. Era oare el fiul tatălui meu? Fiul lui adevărat, în timp ce eu eram doar unul din substitute? Dar în inima mea ştiam mai bine, spuse aşezându-se lângă ea. În inima mea. Dar acesta este unul din jocurile minţii, care te aţâţă la trei noaptea.

Dacă altceva nu reuşise, măcar îi uşurase gândurile, din punctul acesta de vedere. Dar nu era de ajuns.

— Intenţionez să o rog pe mama să coroboreze în scris declaraţia mea. Nu ştiu dacă o să vrea să facă asta. Mă îndoiesc, admise Sybill. Dar o s-o rog, o să încerc.

— Vezi, muncă de echipă. Îi luă mâna într-a lui, adulmecându-i-o, ceea ce o făcu să-şi întoarcă preocupările spre studierea, cu îngrijorare, a acestuia.

— Ai o vânătaie pe obraz.

— Da. Cam are în continuare o stângă a naibii de parşivă, spuse el strâmbându-se şi mişcându-şi maxiliarul dintr-o parte într-alta.

— A dat în tine?

Şocul total din glasul ei îl făcu să râdă. Era clar că doctorul cel bun nu venea dintr-o lume unde zbura cu pumni.

— Mă pregăteam tocmai să-i dau eu una, dar mi-a luat-o înainte. Ceea ce înseamnă că i-am rămas dator, l-aş fi

plătit-o pe loc, dar m-a prins Ethan de gât.

— Ah, Dumnezeule. Pradă nefericirii, se ridică în picioare.

— Din cauza noastră. Din cauza celor întâmplate astăzi, în barcă. Nu ar fi trebuit niciodată să se întâmple. Am ştiut că asta îţi va crea probleme cu familia.

— Da, spuse el neutru, a fost din cauza noastră. Şi am rezolvat totul. Sybill, fraţii mei şi cu mine ne-am dat pumni unul altuia de când suntem fraţi. Este o tradiţie a familiei Quinn. Ca şi reţeta de clătite a tatălui meu.

Nefericirea continua să scurme în ea. Dar împreună cu o stare de confuzie. Pumni şi clătie? se întreba ea trecându-şi mâna prin părul răvăşit.

— Te lupţi cu ei, fizic?

— Sigur.

Încercând să înţeleagă, îşi apăsă tâmplele cu degetele.

— De ce?

Phillip se gândi, zâmbind.

— Pentru că sunt acolo? sugeră el.

— Iar părinţii voştri au permis acest tip de comportament violent.

F

— Mama mea a fost medic pediatru. Ea ne cosea

întotdeauna. Phillip se aplecă să-şi mai toarne vin.

— Cred că cel mai bine ar fi să-ţi explic tot contextul. Ştii că Ethan, Cam şi cu mine am fost înfiaţi.

— Da, am făcut ceva cercetări, înainte de a veni aici... Se opri, privind spre laptop. Da, ştii deja asta.

— Da. Iar tu cunoşti câteva lucruri, dar nu semnificaţia lor. M-ai întrebat despre cicatricele mele. Nu acolo a început totul, spuse el gânditor. Nu chiar. Cam a fost primul. Ray l-a prins într-o dimineaţă când încerca să fure maşina mamei mele.

— Maşina ei? Să-i fure maşina?

— Chiar acolo, pe alee. Avea doisprezece ani. Fugise de acasă şi plănuia să pornească spre Mexic.

— La doisprezece ani fura maşini ca să fugă în Mexic.

— Exact. Primul dintre băieţii răi ai familiei Quinn.

Phillip ridică paharul ca să toasteze pentru fratele lui absent.

— Fusese din nou bătut de tatăl lui beat şi şi-a spus că era timpul să fugă sau să moară.

— Ah. Sybill se prinse cu o mână de braţul canapelei, aşezându-se la loc.

— A leşinat şi tata l-a băgat în casă. L-a tratat mama.

— Nu au sunat la poliţie?

— Nu. Cam era îngrozit şi mama a recunoscut semnele abuzului psihic constant. Au făcut investigaţii, aranjamente, au intrat în legătură cu sistemul, l-au ocolit. Şi i-au oferit un cămin.

— L-au făcut, pur şi simplu, fiul lor?

— Mama ne-a spus odată că noi toţi eram deja ai ei. Doar că nu ne găsisem până atunci. Apoi a urmat Ethan. Mama lui era o prostituată din Baltimore, o drogată. Îşi trata plicitseala bătându-l când apuca. Apoi i-a venit ideea strălucită că şi-ar putea suplimenta venitul vânzându-şi unor perverşi băiatul de opt ani.

Sybill apucă paharul cu amândouă mâinile, legănându-se. Nu spuse nimic, nu putea spune nimic.

— A trăit aşa câţiva ani. Într-o noapte, unul dintre clienţii ei a terminat cu Ethan şi cu ea şi a devenit violent. Cum ţinta lui era ea, nu copilul, aceasta a obiectat. L-a înjunghiat. A fugit şi când a venit poliţia, l-au dus pe Ethan la spital. Mama făcea contravizita.

— Şi l-au luat şi pe el, şopti Sybill.

— Da, pe scurt, asta a fost.

Sybill ridică paharul, sorbi încet, privindu-l peste buza acestuia. Nu cunoştea lumea pe care o descria el. Logic, ştia că există, dar această lume nu o, atinsese niciodată

pe ea. Până acum.

— Iar tu?

— Mama lucra în cartierul rău famat din Baltimore. Bombe cu striptease, plus prostituţie. Câte un denunţ din când în când, droguri. Phillip ridică din umeri. Tata plecase de mult. A stat o vreme la zdup pentru jaf armat şi când a ieşit, nu a mai trecut pe la noi.

— Ea... te bătea?

— Uneori, până când am crescut suficient ca să-i fricăsă nu dau şi eu. Zâmbetul lui Phillip era vag şi dur.

— Avea dreptate să se teamă. Nu ţineam prea mult unul la celălalt. Dar dacă voiam un acoperiş deasupra capului şi îl voiam, aveam nevoie de ea şi a trebuit să-mi arăt calităţile. Furam din buzunare, spărgeam încuietori. Mă pricepeam destul de bine la asta. La naiba, spuse el cu o vagă urmă de mândrie, eram al naibii de bun. Totuşi rămăsesem la chestii mărunte. Genul de obiecte pe care le schimbi repede pe droguri şi bani. Când situaţia se înrăutăţea, mă vindeam.

Îi văzu ochii mărindu-se de şoc, evitându-i pe ai lui.

— Supravieţuirea nu este întotdeauna frumoasă, spuse el scurt. În cea mai mare parte a timpului îmi aveam libertatea mea. Eram dur şi eram rău şi eram şmecher.

Poate că picam uneori în mâna poliţiei şi intram în sistem, dar întotdeauna scăpăm. Încă vreo câţiva ani cu o astfel de viaţă şi ajungeam la pârnaie – sau la morgă. Încă vreo câţiva ani cu o astfel de viaţă, continuă el privindu-i chipul, şi Seth ar fi urmat acelaşi drum.

Luptându-se să asimileze ideea, Sybill privi în vin.

— Tu vezi cazul tău similar, dar...

— Ieri am recunoscut-o pe Gloria, o întrerupse el. O femeie drăguţă, distrusă. Cu privirea dură, rea, cu gura spurcată. Ea şi mama mea s-ar fi recunoscut reciproc şi ele.

Ce ar fi putut spune, cum ar fi putut argumenta, când şi ea văzuse acelaşi lucru, simţise la fel?

— Eu nu am recunoscut-o, spuse ea repede. O clipă am crezut că era o greşeală.

— Ea te-a recunoscut. A recurs la toate mijloacele, a apăsat pe butoane. Ştia cum. Phillip se opri o clipă. Ştia exact cum. Ca şi mine.

Sybill se uită la el şi observă că acesta o studia distant.

— Asta faci? Recurgi la toate mijloacele, apeşi pe butoane?

Phillip îşi spuse că poate chiar aşa era. Va trebui ca amândoi să se gândească la toate astea, cât mai curând.

— Îţi răspund chiar acum la întrebare. Vrei şi restul poveştii?

— Da. Sybill nu ezită, pentru că descoperise cât de mult voia să ştie tot.

— Când am împlinit treisprezece ani, am crezut că mă descurc perfect. Mi-am închipuit că eram cât se poate de bun. Până când m-am trezit cu faţa în canal, sângerând de moarte. Împuşcat din întâmplare. Locul greşit, momentul greşit.

— Împuşcat? Privirea i se întoarse înapoi spre a lui. Ai fost împuşcat!

— În piept. Probabil că aş fi murit. Unul dintre doctorii care s-a asigurat că nu voi muri o cunoştea pe Stella Quinn. Aceasta a venit la mine la spital, împreună cu Ray. L-am considerat nişte ciudaţi, nişte altruişti de profesie, genul ăsta de fraieri. Dar am intrat în jocul lor. Mama mea terminase cu mine aşa că urma să sfârşesc bine prins în sistem. Mi-am spus că m-aş putea folosi de ei până când voi fi din nou pe picioarele mele. După care voi lua cu mine tot ce-mi trebuie şi mă voi căra.

Cine era băiatul pe care i-l descria el? Şi cum putea ea să-l reconcilieze cu bărbatul din faţa ei?

— Aveai de gând să-i jefuieşti?

— Chiar asta am făcut. Dar ei...

Cum să-i explice asta, se întrebă el. Miracolul pe care-l reprezentau ei.

— Ei pur şi simplu au dat totul deoparte. Până când m-am îndrăgostit de ei. Până când am început să fac totul, să fiu orice, ca să-i fac să fie mândri de mine. Nu paramedicii sau echipa de chirurgi mi-au salvat viaţa. Ray şi Stella Quinn au fost aceia.

— Câţi ani aveai când te-au luat la ei? – Treisprezece. Dar eu nu eram un puşti ca Seth.

Eu nu eram o victimă, ca Ethan şi Cam. Eu alesesem.

— Greşeşti. Pentru prima oară se întinse şi, luându-i fata în mâini, îl sărută cu blândeţe.

Phillip îi luă încheieturile mâinilor într-ale lui, controlându-se să nu-i strivească pielea, aşa cum sărutarea aceea blândă îi strivise lui inima.

— Nu la reacţia asta mă aşteptam.

Nici ea nu se aşteptase. Dar se pomeni făcându-i-se milă de băieţelul descris şi admirându-l pe bărbatul în care se transformase acesta.

— Care este reacţia normală?

— Nu am spus niciodată nimănui din afara familiei. Asta strică imaginea, adăugă el reuşind un zâmbet.

Impresionată, îşi lipi fruntea de a lui.

— Ai dreptate. Putea fi Seth, spuse ea în şoaptă. Ceea ce ţi s-a întâmplat ţie i se putea întâmpla lui Seth. Tatăl tău l-a salvat. Tu şi familia ta l-aţi salvat, în timp ce a mea nu a făcut nimic. Dimpotrivă, mai rău decât nimic.

— Tu faci ceva, acum.

— Sper să fie destul.

Când gura lui se apropie de a ei, Sybill îşi permise să alunece în starea de bine.

PAISPREZECE

Phillip a deschis şantierul la şapte a.m. Faptul că fraţii săi nu i-au reproşat că nu lucrase cu o zi înainte, sau că-şi luase o duminică liberă săptămâna trecută, îl făcea să se simtă la limita extremă a vinovăţiei.

Spera că va avea o oră bună înaintea lui, poate chiar ceva mai mult, până la venirea lui Cam. Acesta trebuia să continue munca la carena vasului de pescuit sportiv. Ethan îşi consacra dimineaţa pescuitului de crabi, profitând de sezonul de toamnă şi îşi făcea apariţia la muncă abia după-amiază.

Aşa că tot locul va fi al lui, deopotrivă cu liniştea şi solitutinea, ca să se ocupe de hârtiile pe care le neglijase săptămâna trecută.

Liniştea nii însemna tăcere. Primul lui gest intrând în biroul micuţ a fost să aprindă luminile. Al doilea, să pornească radioul. Zece minute mai târziu era scufundat adânc în conturi şi cât se poate de acasă la el.

Ei bine, erau datori aproape peste tot, concluziona el. Chiria, utilităţile, primele de asigurare, buştenii şi veşnic popularul Master Card.

Guvernul îşi ceruse partea pe la mijlocul lui septembrie

şi muşcătura fusese destul de urâtă. Următoarea taxă nu era suficient de departe ca să-i permită să se relaxeze.

Jonglă cu cifrele, se jucă cu ele, le aduse din condei şi decise că roşul nu era o culoare chiar atât de rea. Avuseseră un oarecare profit din prima lor lucrare, care fusese reinvestit în afacere. De îndată ce vor preda carena, vor obţine un nou proiect pentru clientul lor. Iar asta le va menţine capetele deasupra apei.

Dar totuşi, pentru o vreme nu vor vedea prea mult din culoarea negru.

Conştiincios, tăie cecuri, actualiză programele, reconcilie cifre şi încercă să nu dramatizeze faptul că doi şi cu doi insistau cu încăpăţânare să facă patru.

Auzi deschizându-se uşa grea de jos, apoi buşitura.

— Iar te ascunzi acolo? îi strigă Cam.

— Dar m-am distrat pe cinste.

— În timp ce unii dintre noi chiar muncesc pe cinste.

Phillip se uită la cifrele care dansau pe ecranul computerului şi râse scurt. Pentru Cam munca adevărată însemna să ai în mână o sculă, nu aşa ceva.

— Este cel mai bun lucru pe care-l pot face, bombăni el şi stinse computerul. Stivui pe colţul biroului facturile de rezolvat, vârî cecurile în buzunarul din spate şi coborî.

Cam îşi prindea cureaua trusei de scule. Avea pe cap o şapcă rotundă, pusă invers ca să fi ţină părul să nu-i cadă în ochi şi care se revărsa prin crăpătura acesteia. Phillip îl urmări cum îşi scotea verigheta de pe deget, băgând-o grijuliu în buzunar.

Exact cum şi-o va scoate de acolo la sfârşitul zilei şi şi-o va pune înapoi, pe deget, se gândea Phillip. Inelele se pot agăţa de scule şi-l pot costa pe om degetul. Dar niciunul dintre fraţii lui nu-şi lăsa verigheta acasă. Se întrebă dacă acest lucru avea o semnificaţie simbolică, sau faptul că erau însuraţi le dădea un plus de siguranţă. Nu conta, ritualul era mereu acelaşi.

Apoi se întrebă de ce se întreba asta şi dădu deoparte şi întrebarea şi gândul.

Cum primul care ajunsese în zona de lucru era Cam, radioul nu era pus pe leneşele melodii blues pe care le-ar fi ales Phillip, ci pe rockurile dementiale, date la maxim. Era rândul lui Cam să-l privească impasiv pe Phillip cum îşi prindea şi el cureaua trusei de scule.

— Nu m-am aşteptat să te găsesc aici în dimineaţa asta atât de strălucitoare şi de timpurie. Aş fi crezut că ai avut o noapte lungă.

— Nu începe din nou.

— Am comentat şi eu. Anna îl beştelise deja când i se plânsese de legătura lui Phillip cu Sybill. Ar trebui să-i fie ruşine, nu ar trebui să se bage, ar trebui să aibă puţină compasiune pentru sentimentele fratelui său.

Mai curând ar încasa câte un pumn în faţă, zilnic, de la fratele ăsta al lui, decât o palmă verbală, fierbinte, de la soţie.

— Dacă vrei, n-ai decât să-i ţii trena, e treaba ta. Este o plăcere să o priveşti. Eu însă aş zice totuşi că e foarte rece.

— Tu nu o cunoşti.

— Dar tu? Cam ridică o mână când văzu fulgerele din ochii lui Phillip. Eu încerc doar să o înţeleg. Chestia asta o să conteze pentru Seth.

— Eu ştiu că doreşte să facă tot posibilul pentru ca Seth să rămână acolo unde trebuie. Citind printre linii, aş spune că a crescut într-o atmosferă represivă, restrictivă.

— Una bogată.

— Da. Phillip se îndreptă spre o stivă de scânduri. Da, şcoli particulare, şoferi, cluburi de ţară, servitori.

— Este puţin cam greu să-ţi fie milă pentru ea.

— Eu nu cred că aleargă după milă, spuse Phillip ridicând o scândură. Ziceai că încerci să o înţelegi. Eu îţi

spun că a avut avantaje. Dar nu ştiu dacă a avut afecţiune.

Cam ridică din umeri şi stabilind că vor lucra mai cu spor împreună, apucă celălalt capăt al scândurii, ca să o introducă la locul ei, în carenă.

— Nu mi-a lăsat impresia unei persoane pline de privaţiuni. Mi-a lăsat impresia unei persoane reci.

— Reţinută. Prudentă. Îşi aminti felul în care aceasta îl atinsese, noaptea trecută. Fusese totuşi prima dată că făcuse asta, singura dată. Căzu pradă frustrării de a nu fi convins că fratele lui nu avea dreptate.

— Tu şi Ethan sunteţi singurii bărbaţi care aveţi dreptul la o legătură cu o femeie care să vă satisfacă şi hormonii şi creierul?

— Nu. Cam fixă îmbinările. În mod deliberat, îşi relaxă umerii. Era ceva în glasul lui Phillip care trăda frustrarea dar mai era încă ceva.

— Nu, nu suntem. O să vorbesc cu Seth despre ea.

— O să vorbesc eu.

— Perfect.

— Şi eu ţin la el.

— Iar eu ştiu că şi el ţine la tine.

— Nu ţinea. Phillip îşi scoase ciocanul din trusă ca să fixeze îmbinările. Nu atât de mult cât ţine la tine. Nu

suficient. Dar acum este altfel.

— Ştiu şi asta. Câteva minute lucrară în tandem, fără să mai scoată o vorbă. Când scândura se afla fixată la locul ei, Cam spuse:

— Oricum, ai fost de partea lui. Chiar şi când el nu conta suficient.

— Am făcut-o pentru tata.

— Cu toţii am făcut-o pentru tata. Dar acum o facem pentru Seth.

Pe la amiază, scheletul carenei îţi primise carnea lui din lemn. Construcţia netedă, din îmbinări, presupunea muncă intensă, obositoare şi exactă. Dar era marca fabricii lor, o alegere care oferea o extremă rezistenţă structurală şi necesita multă îndemânare din partea constructorului.

Nimeni nu ar fi contrazis faptul că cel mai priceput în lemn, dintre ei trei, era Cam. Dar Phillip era convins că nici el nu era mai prejos.

Da, se gândea el, dându-se în spate ca să studieze placajul exterior, sau pielea carenei. Nici el nu era mai prejos.

— Ai adus ceva de mâncare? îl întrebă Cam înainte de a-şi turna apă în gură, direct dintr-o carafă.

— Nu.

— Fir-ar. Pariez că Grace i-a dat lui Ethan unul din pachetele acelea monstruoase ale ei. Cartofi prăjiţi, sau felii groase de şuncă coaptă în miere.

— Ai şi tu nevastă, îi aminti Phillip.

Cam fornăi, dându-şi ochii peste cap.

— Ah, da. Mă şi văd convingând-o pe Anna să-mi împacheteze prânzul, în fiecare zi. Mi-ar da una cu mapa ei, în timp ce iese pe uşă, spre serviciu. Suntem doi, reflectă el, îl putem trimite pe Ethan după ceva, mai ales dacă-l luăm prin surprindere, când apare.

— Haide să alegem calea mai simplă. Phillip se scormoni în buzunar şi scoase o monedă de 25 de cenţi. Cap sau pajură?

— Cap. Cine pierde, pleacă la târguieli.

Phillip lansă moneda, o prinse şi o lipi de dosul mâinii. Pajura părea să se repeadă spre el.

— La naiba. Ce vrei?

— Un sandviş cu chifteluţe, cartofi prăjiţi şi şase galoane de cafea.

— Splendid, o să-ţi înfunde arterele.

— Ultima oară când am verificat, n-am găsit tofu la *Crawford's.* Nu ştiu cum reuşeşti tu să mănânci porcăria aia. Oricum, tot o să mori. Aşa că de ce să n-o faci cu

chifteluţe.

— Tu mori în felul tău, eu, într-al meu. Vârî din nou mâna în buzunar, după cecul lui Cam. Uite-l. Şi nu-l cheltui pe tot într-un singur loc.

— Acum mă pot retrage în bordeiul acela mic, din iarbă, din Maui. Îl ai şi pe al lui Ethan?

— Ce a mai rămas din el.

— Şi-al tău?

— Eu n-am nevoie.

Cam făcu ochii mici în timp ce Phillip îşi trăgea haina pe el.

— Nu aşa se face treaba.

— Eu sunt responsabil cu contabilitatea, eu spun cum se face treaba.

— Îţi pierzi timpul aici, îţi iei partea.

— Nu am nevoie de ea, spuse Phillip, încins de data asta. Când o să am, o să mi-o iau, adăugă el ieşind înţepat şi lăsându-l pe care furibund.

— Ticălos încăpăţânat, bombăni acesta, cum să mă mai leg de el când se poartă aşa?

Bombăne întruna, medita Cam. Se ceartă cu fraţii lui până-i scoate din minţi, pentru orice nimic. Apoi rezolvă detaliile, se gândea Cam luând carafa cu apă. Te pune cu

spatele la zid, apoi merge până în pânzele albe pentru tine.

Era suficient ca să te înnebunească.

Iar acum era îndrăgostit până peste cap de o femeie în care niciunul dintre ei nu ştia dacă poate avea încredere, la nevoie. Oricum, el unul nu o s-o slăbească din ochi pe Sybill Griffin.

Şi nu doar de dragul lui Seth. O fi el Phillip deştept, dar când era vorba de o femeie frumoasă, era la fel de prost ca oricare altul.

„Iar tânăra Karen Lawson, care lucrează la hotel de un an, de când este împreună cu tânărul McKinney, a văzut scris totul, negru pe alb. A sunat-o pe mama ei şi cum Bitty Lawson este o bună prietenă de-a mea şi partenera mea de bridge de multă vreme – deşi este în stare să-ţi sufle asul dacă nu eşti atent la ea – m-a sunat chiar acum şi mi-a spus.

Nancy Claremont se simţea în elementul ei, iar acest element era bârfa. Cum soţul ei deţinea o bucată consistentă în St. Chris, adică şi ea, iar o parte din această bucată era vechiul depozit pe care fraţii Quinn – o adunătură de sălbatici, dacă ar fi fost după ea – o închiriaseră pentru şantierul lor naval – deşi numai

Dumnezeu ştia ce se mai petrecea acolo – era convinsă că nu era numai dreptul ei, dar şi de datoria ei să transmită mai departe suculentul pont pe care-l primise ieri după-amiază.

Desigur, la început a folosit metoda cea mai convenabilă. Telefonul. Dar la telefon eşti privat de plăcerea reacţiei, ca într-o discuţie faţă în faţă. Aşa că se îmbrăcă în nou-nouţul ei costum pantalon de culoarea dovleacului, cumpărat dintr-un catalog J.C. Penney şi ieşi.

Nu are niciun rost să fii cea mai importantă femeie din St. Christopher, dacă nu te şi fuduleşti puţin. Şi cel mai potrivit loc ca să te fuduleşti şi să împrăştii bârfe, este la *Crawford's.*

Al doilea cel mai bun loc era *Stylerile Beauty Salon* de pe Market, iar aici, cum îşi făcuse o programare pentru tuns, vopsit şi permanent, a fost următoarea ei oprire.

Mama Crawford, un punct de reper în St. Chris la cei şaizeci şi doi de ani ai ei, stătea în spatele tejghelei, în şorţul ei pătat, de măcelar, cu limba înfiptă ferm în obraz.

Aceasta auzise deja noutăţile – nu multe o ocoleau pe Mama şi nimic nu rămânea prea mult la ea – dar îşi propuse să o asculte pe Nancy.

— Auzi, copilul ăsta să fie nepotul lui Ray Quinn! Iar

scriitoarea aia cu aerul ei snob, să fie sora răutăcioasei ăleia care a spus toate lucrurile alea teribile. Băiatul ăsta este nepotul ei. Sângele ei, dar a spus ea ceva despre asta? Nu, domnule, nicio vorbuliţă! S-a învârtit doar pe aici, s-a dus pe mare cu Phillip Quinn şi cine ştie ce alte lucruri au mai făcut pe acolo, dac-ar fi să mă întrebi pe mine. După cum se poartă tinerii din ziua de astăzi, sfidând orice morală, cât ai pocni din degete...

Pocni chiar ea din degete, la câţiva centimetri de faţa Mamei, cu ochii sclipindu-i de încântare răutăcioasă.

Cum Mama simţi că Nancy era pe cale să schimbe subiectul, ridică din umerii ei masivi. Începu, ştiind că lumea din magazin era cu urechile ciulite:

— Eu una aş aice că există destui oameni în oraşul ăsta care ar trebui să-şi plece capul după tot ce s-a vorbit despre Ray. Pentru că l-au vorbit în spate, cât a trăit şi peste mormântul lui, după ce a murit, despre cum a înşelat-o el pe Stella, Dumnezeu să o odihnească în pace şi că au crezut-o pe femeia aia Delauter. Ei bine, nu a fost nimic adevărat, nu?

Ochii ei tăioşi scanară magazinul şi fireşte, câteva capete chiar se plecară. Mulţumită, îşi fixă privirea în ochii strălucitori ai lui Nancy.

— Eu cred că şi ţie ţi-a cam plăcut să crezi rău despre un om bun ca Ray Quinn.

Sincer insultată, Naricy pufăi din toţi rărunchii.

— De ce, eu n-am crezut niciodată niciun cuvânt din toate astea, Mama. Discutând doar despre asemenea lucruri, îşi spuse în sinea ei, nu e ca şi cum ai şi crede în ele.

— Adevărul este că până şi un orb putea vedea că băiatul ăsta are ochii lui Ray. Trebuia să existe o legătură de sânge. Culmea, chiar alaltăieri i-am spus lui Silas, „Silas, mă întreb dacă nu cumva băiatul ăsta este vreun văr sau ceva cu Ray?”

Desigur, nu spusese aşa ceva. Dar poate că ar fi spus, dacă i-ar fi trecut prin cap.

— Totuşi, nu m-am gândit niciodată că băiatul ăsta ar putea fi nepotul lui Ray. Auzi, să te gândeşti că Ray a avut o fiică, în toţi aceşti ani.

Ceea ce, desigur, era o dovadă că acesta făcuse totuşi ceva greşit, nu? întotdeauna suspectase ea că Ray Quinn fusese un sălbatic, în tinereţea lui. Poate chiar un hippie. Şi toată lumea ştia *ce anume* însemna asta.

Să fumezi marijuana, să faci orgii şi să umbli în pielea goală.

Dar asta nu era ceva de comentat cu Mama. Chestioara asta mai putea aştepta până când era şamponată şi instalată în fotoliul de coafor al salonului.

— Şi că aceasta s-a dovedit mai sălbatică decât băieţii ăia pe care el şi Stei la i-au adus acasă, ronţăi ea în continuare. Fata aia de la hotel trebuie să fie exact ca...

Se întrerupse când se deschise uşa. Sperând că era vorba de o ureche proaspătă, înnebuni de plăcere când îl văzu intrând pe Phillip Quinn. Mai bine şi mai mult decât un supliment la auditoriul ei, acesta era chiar unul dintre actorii acestei atât de interesante puneri în scenă.

Lui Phillip i-a fost suficient să deschidă uşa ca să îşi dea seama care era subiectul discuţiei. Sau fusese, până la intrarea lui. Tăcerea căzu cu zgomot şi toţi ochii se îndreptară spre el, după care îl ocoliră, vinovaţi.

Exceptându-i pe aceia ai lui Nancy Claremont şi ai Mamei.

— Nu se poate, Phillip Quinn! Nu cred că te-am mai văzut de la picnicul din 4 Iulie, i se adresă Nancy vibrând toată. Sălbatic sau nu, era un bărbat frumos. Nancy se întrebă care era cea mai sigură cale de a descleşta limba unui bărbat.

— Azi a fost o zi frumoasă.

— Da, a fost. Phillip se duse la tejghea, ştiind că toate privirile se vor îndrepta spre spinarea lui.

— Vreau două sandvişuri, Mamă Crawford. Unul cu chifteluţe şi altul cu curcan.

— Imediat, Phil. Junior! strigă ea peste umăr către fiul ei care tresări la tonul ei, în ciuda faptului că avea treizeci şi şase de ani şi era tatăl a trei copii.

— Da, doamnă...

— Ai de gând să-i suni odată pe oamenii ăia sau vrei să te scarpini în fund toată după-amiaza?

Acesta se înroşi, bombăni în barbă şi-şi întoarse atenţia înapoi spre registrul cu încasări.

— Munceşti azi la şantier, Phillip?

— Întocmai, Dnă. Claremont.

Îşi făcu de lucru alegând o pungă cu chipsuri pentru Cam, apoi se duse la raionul cu lactate să-şi aleagă lui un iaurt.

— De obicei vine puştiul după mâncare, nu?

Phillip întinse mâna şi-şi luă un carton cu iaurturi, de pe raft.

— Azi e la şcoală. Este vineri.

— Desigur. Nancy râse, bătând jucăuş în laterala pălăriei ei. Nu ştiu unde mi-a fost mintea. Un tânăr atât de bine.

Ray trebuie să fi fost foarte mândru.

— Fără îndoială.

— Am auzit că ar exista o legătură de sânge între ei.

— Niciodată nu aţi avut probleme cu auzul, Dnă. Claremont, după cum îmi amintesc. Vreau şi două ceşti mari de cafea şi plec, Mama.

— Le facem şi pe ele imediat. Nancy, pentru azi ai destule veşti noi. Iar dacă te chinui să mai storci ceva de la băiatul ăsta, o să pierzi programarea la coafor.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Nancy pufăi, îi aruncă Mamei o privire furioasă şi îşi duse mâna la păr.

— Dar chiar trebuie să plec. Soţul meu şi cu mine mergem diseară la dineul cu dans de la familia Kiwwani şi trebuie să arăt bine.

Ieşi agitându-se toată, luând-o întins spre coafor.

Înăuntru, Mama făcu ochii mici.

— Voi ceilalţi mai aveţi şi alte treburi, o să vă sune Junior. Dar aici nu este sală de aşteptare. Dacă vreţi să staţi aici să vă zgâiţi, ieşiţi afară.

Phillip îşi disimulă un chicot în tuse, când câţiva deciseră că aveau treabă în altă parte.

— Nancy Claremont n-are minte nici cât o găină, proclamă Mama. Nu-i ajunge că se îmbracă aşa ca un

dovleac, din cap până în picioare, dar nici măcar nu ştie cum să fie subtilă.

Mama se întoarse spre Phillip, zâmbindu-i.

— Mă rog, nu vreau să spun că ştiu să mă port mai bine decât alţii, dar, pe Dumnezeul meu, dacă nu ştii cum să storci o informaţie de la cineva fără să fii atât de ostentativ, nu eşti doar necioplit, eşti de-a dreptul prost. Nu pot suporta proastele maniere sau prostia.

Phillip se aplecă peste tejgheaa.

— Ştii, Mama, m-am gândit că poate o să-mi schimb numele în Jean-Claude, după care o să mă mut în Franţa, ţara vinului, pe Valea Loirei şi o să-mi cumpăr o vie.

Mama îşi împinse din nou limba în obraz şi făcu ochii mari. Mai auzise ea povestea asta, sau una dintre variantele ei, de-a lungul anilor.

— Nu spune!

— O să-mi privesc strugurii cum se coc în soare. O să mănânc pâine fierbinte şi proaspătă şi brânză care nu este aşa de proaspătă. O să fie o viaţă bună, plină de satisfacţii. Doar că am o problemă.

— Ce problemă?

— Nu o să iasă nimic bun dacă nu vii cu mine. O apucă de mână, sărutându-i-o şăgalnic, în timp ce aceasta se

zguduia de râs.

— Băiete, tu eşti o ameninţare. Întotdeauna ai fost. Inspiră după aer şi-şi şterse ochii. Apoi oftă.

— Nancy este ea proastă, dar nu e rea, în străfundurile ei. Ray şi Stella au fost pentru ea nişte oameni adevăraţi. Iar pentru mine au fost chiar cu mult mai mult.

— Ştiu asta, Mama.

— Când oamenii au ceva nou de discutat, atunci macină până la moarte.

— Ştiu şi asta. Şi asta a ştiut şi Sybill, adăugă dând din cap.

Sprâncenele Mamei se ridicară şi căzură la loc, pe măsură ce înţelegea semnificaţia.

— Fata asta a avut curaj. Bravo ei. Seth poate fi mândru că are o rudă de sânge atât de curajoasă. Şi poate fi mândru că i-a fost bunic un om ca Ray. Făcu o pauză ca să adauge ultimele ingrediente pe sandvişuri.

— Cred că lui Ray şi Stellei le-ar fi plăcut fata asta.

— Aşa crezi? şopti Phillip.

— Da. Mie îmi place. Mama zâmbi din nou, înfăşurând iute sandvişurile în hârtie.

— Nu este cu nasul pe sus, aşa cum îi place lui Nancy să creadă. Fata este doar timidă.

Phillip se întinsese după sandvişuri, dar rămase cu gura căscată.

— Timidă? Sybill?

— Întocmai. Încearcă din greu să nu fie, dar o costă. Şi acum du chiftelele astea lui frate-tu, până nu se răcesc.

— De ce trebuie să mă preocupe atât de mult o mână de poponari care au trăit acum două sute de ani?

Seth avea cartea de istorie deschisă în faţa lui, gura plină cu gură de mestecat şi o expresie încăpăţânată în priviri. După zece ore de muncă fizică, Phillip nu avea chef de una din periodicele toane ale lui Seth.

— Părinţii fondatori ai ţării noastre nu au fost nişte poponari.

Seth fornăi şi întinse un deget spre desenul cât toată pagina, al Congresului Continental.

— Poartă peruci caraghioase şi haine de femeie. Asta îmi zice mie că sunt homo.

— Aşa era moda pe atunci. Ştia că puştiul îl şicana dar nu se putu abţine să nu-i dea replica. Iar folosirea termenului de poponar ca să descrii astfel pe cineva doar după felul de a se îmbrăca sau stilul lui de viaţă, dovedeşte ignoranţă şi intoleranţă.

Seth nu se putu stăpâni să nu zâmbească. Chiar îi

plăcea uneori, aşa ca acum, să-l facă pe Phillip să scrâşnească din dinţi.

— Dacă un tip poartă o perucă creaţă şi tocuri înalte, merită ce are.

Phillip oftă. Asta era o altă reacţie care-i plăcea lui Seth. De fapt nu-l interesa câtuşi de puţin prostia asta istorică. Doar luase nota maximă la ultimul test, nu? Dar chiar era enervant să trebuiască să alegi un poponar dintr-ăştia şi să-i compui o biografie idioată.

— Ştii cine au fost oamenii aceştia? îl întrebă Phillip, apoi făcu ochii mici, a ameninţare, când Seth deschise gura.

— Nu spune asta. O să-ţi spun eu cine au fost. Rebeli, provocatori de necazuri şi tipi duri.

— Ţipi duri? Asta mai aduce a ceva.

— Întâlnindu-se aşa cum au făcut ei, făcând schiţe şi ţinând discursuri. Ei au făcut cu degetul Angliei şi mai ales regelui George. Phillip surprinse o scânteie de interes în ochii lui Seth.

— Nu era vorba de taxa pe ceai, nu chiar. Asta era doar platforma, pretextul. Dar ei nu mai aveau de gând să ia nimic de la englezi. La asta s-a ajuns.

— Aţine discursuri şi a scrie documente nu este la fel cu

a lupta.

— Ei se asigurau că va exista ceva pentru care să lupte. Trebuie să le oferi oamenilor o alternativă. Dacă vrei să renunţe la Marca X, trebuie să le oferi Marca Y, care să fie mai bună, mai puternică, mai gustoasă. Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că guma asta a ta este o prostie? întrebă Phillip inspirat, înşfăcând de pe masă gigantul pachet cu gumă, al lui Seth.

— Mie-mi place. Ca să dovedească asta, Seth scoase un balon uriaş, purpuriu.

— Da, dar eu îţi spun că e o porcărie şi că cei care o fac sunt nişte ticăloşi. Doar că tu nu o s-o arunci la gunoi numai pentru că am spus eu asta, corect?

— Al naibii de corect.

— Dar dacă îţi ofer o nouă alegere?

— M-ai dat gata.

Cu jumătate de zâmbet, Phillip aruncă pachetul de gumă înapoi pe birou.

— Acum ai imaginea. Tipii ăştia au fost creierul şi sângele şi a fost treaba lor să-i aţâţe pe oameni.

Creierul şi sângele, îşi spuse Seth. Chestia asta i-a plăcut şi-şi spuse că ar putea-o introduce în lucrarea lui.

— În regulă, poate c-o să-l aleg pe Patrick Henry. Nu

arată chiar aşa de idiot ca ceilalţi.

— Bine. Poţi accesa informaţii de pe computer. Când găseşti bibliografia despre el, printeaz-o. Librăria din Baltimore are o selecţie mai mare decât cea a şcolii.

— În regulă.

— Iar compunerea ta la limba engleză, pentru mâine, e gata?

— Omule, tu nu renunţi niciodată. – ia să vedem ce-ai făcut.

— Iisuse. Bombănind întruna, Seth scotoci în legătura lui şi scoase o singură foaie.

Se intitula *„O viaţă de Câine”* şi descria o zi tipică prin ochii lui Zgubi. Phillip îşi simţi buzele fremătând când naratorul canin povestea despre plăcerea lui de a alerga după iepuri, despre nervii pe care i-i făceau albinele, despre încântatrea de a-şi petrece timpul alături de bunul şi înţeleptul lui prieten, Simon.

Iisuse, puştiul ăsta chiar era deştept, îşi spuse el.

Când Zgubi. Îşi încheie lunga, solicitanta zi ghemuit în patul lui, pe care-l împărţea generos cu băiatul, Phillip îi dădu hârtia înapoi.

— Este grozavă. Presupun că acum ştim de unde ai moştenit talentul de narator.

Genele lui Seth se coborâră, în timp ce-şi punea la loc compunerea.

— Ray a fost deştept cât cuprinde, de vreme ce a fost profesor la colegiu.

— A fost. Dacă ar fi ştiut de tine, ar fi făcut ceva cu mult mai devreme.

— Da... Seth ridică din umăr, în stilul Quinn.

— Mâine o să vorbesc cu avocatul. Cu ajutorul lui Sybill, poate că o să putem precipita puţin lucrurile.

Seth îşi luă creionul şi începu să deseneze. Doar forme, cercuri, triunghiuri, pătrate.

— Poate că o să se răzgândească.

— Nu, nu se va răzgândi.

— Lumea se răzgândeşte, tot timpul. Aşteptase săptămâni întregi, gata să fugă în cazul în care familia Quinn s-ar fi răzgândit. Dar cum aceasta nu se răzgândise, a început să creadă. Dar era întotdeauna pregătit să fugă.

— Unii oameni îşi ţin promisiunile indiferent de ce se întâmplă. Ray şi le-a ţinut.

— Ea nu este Ray. Ea a venit aici ca să mă spioneze.

— A venit ca să vadă dacă îţi este bine.

— Ei bine, îmi este. Acum poate să plece.

— Este mai greu să rămâi, spuse Phillip, încet. Îţi trebuie

mai mult curaj ca să rămâi. Oamenii vorbesc deja despre că Tu ştii cum este când oamenii se uită la tine cu coada ochiului şi şuşotesc.

— Da. Sunt doar nişte cretini.

— Poate, dar tot te doare.

Seth ştia că aşa este, dar îşi strânse creionul şi mai tare, adăugând presiune mâzgălelilor lui.

— Ţie ţi s-au aprins călcâiele după ea, asta e.

— S-ar putea. Dacă arată cum arată. Dar chiar dacă mi s-au aprins călcâiele după ea, asta nu schimbă cu nimic datele de bază. Puştiule, în viaţa ta nu ţi s-a mai întâmplat ca atâtor oameni să le pese atât de mult de tine.

Phillip aşteptă până când ochii lui Seth se ridicară spre ai lui, susţinându-i privirea.

— Chiar şi mie mi-a luat ceva timp, poate prea mult, ca să-mi pese. Am făcut ce m-a rugat Ray să fac, pentru că l-am iubit.

— Dar nu ai vrut s-o faci.

— Nu, nu am vrut s-o fac. Era o pacoste pe capul meu. Tu erai o pacoste. Dar asta a început să se schimbe, încetul cu încetul. Continuam să nu vreau s-o fac, continua să fie o pacoste, dar undeva, de-a lungul timpului, am început s-o fac la fel de mult pentru tine, cât pentru Ray.

— Ai crezut că poate eram copilul lui şi asta te întorcea pe dos.

Ce prostie pe adulţi să creadă că reuşesc să-şi ţină ascunse secretele şi păcatele faţă de copii.

— Da. Acesta a fost unul din micile aspecte de care nu m-am putut elibera până ieri. Îmi era imposibil să accept ideea că Ray ar fi putut-o înşela pe mama, sau că tu ai fi putut fi copilul lui.

— Dar mi-ai pus totuşi numele pe firmă.

Phillip îl privi o clipă, apoi râse scurt. Uneori, îşi spuse el, faci ceea ce este corect să faci, fără să te gândeşti cu adevărat şi tocmai asta creează diferenţa.

— Locul lui este acolo, aşa cum locul tău este aici. Iar lui Sybill i-a păsat deja al naibii de tine, iar acum ştim de ce. Când cuiva îi pasă, este cea mai mare prostie să îl respingi.

— Tu crezi c-ar trebui să o văd şi să stau de vorbă cu ea. Seth se gândi o clipă la asta. Nu ştiu ce să spun.

— Ai văzut-o şi ai stat de vorbă cu ea înainte de a şti. Ai mai putea încerca.

— Poate.

— Ştii că Anna şi Grace sunt ocupate până peste cap de petrecerea ta de aniversare, de săptămâna viitoare?

— Da. Îşi aplecă şi mai mult capul, ca să nu i se vadă zâmbetul larg. Aproape că nu-i venea să creadă. O cină de aniversare la care el trebuia să aleagă mâncarea, apoi un fel de petrecere cu prietenii, a doua zi. El nu i-ar spune chiar petrecere, pentru că era destul de nepotrivit să dai o petrecere când împlineai unsprezece ani.

— Ce-ai zice să o întrebi dacă i-ar face plăcere să vină? La masa în familie?

Zâmbetul dispăru.

— Nu ştiu. Poate. Dar oricum, poate că nu o să vrea să vină.

— Ce-ar fi să o întreb eu? Iar din chestia asta ţi-ar mai putea ieşi un cadou.

— Da? Zâmbetul reveni, viclean şi încet. Dar o să trebuiască să-mi facă unul pe cinste.

— Aşa te vreau.

CINCISPREZECE

Cele nouăzeci de minute ale întâlnirii cu avocatul din Baltimore au lăsat-o pe Sybill încordată şi epuizată. Crezuse că era pregătită pentru asta; în fond avusese două zile şi jumătate ca să se pregătească, de când îl sunase ea luni dimineaţa la prima oră şi fusese înghesuită în agenda acestuia pentru miercuri după-amiază.

Cel puţin acum s-a terminat, îşi spuse ea. Sau cel puţin această primă etapă. Îi fusese mult mai dificil decât îşi imaginase ea, să-i spună unui străin absolut, profesional sau nu, Secretele şi slăbiciunile familiei. Şi ale ei.

Acum trebuia să facă faţă unei ploi reci, pişcătoare, traficului din Baltimore şi talentului ei mai puţin strălucit, de şofer. Pentru că dorise să amâne traficul şi condusul cât mai mult cu putinţă, îşi lăsase maşina în parcare şi acum înfrunta ploaia, ca pieton.

Toamna împinsese deja bine vara afară din oraş, observă ea tremurând în timp ce traversa alergând, pe trecerea de pietoni. Pomii începeau să-şi schimbe culoarea, frunzele erau deja tivite cu mici pete roşii şi aurii. Temperatura era şi mai mică din cauza umezelii şi vântul sufla, trăgându-i umbrela, în timp ce se apropia de

port.

Poate că ar fi preferat o zi frumoasă, ca să se poată plimba, să poată explora, să aprecieze frumoasele clădiri vechi, renovate, faleza curată, ambarcaţiunile istorice ancorate acolo. Dar şi aşa oraşul avea atracţia lui, chiar într-o zi friguroasă, aspră.

Apa era cenuşie ca piatra şi agitată de valuri ale căror terminaţii se contopeau cu cerul, astfel încât îţi era imposibil să spui unde se termina fiecare. Majoritatea turiştilor şi vizitatorilor se adăpostiseră prin interioare. Puţinii oameni care treceau, treceau în fugă.

Se simţea singură şi neînsemnată stând acolo în ploaie, privind apa, întrebându-se ce naiba să facă acum.

Oftând, se întoarse şi studie prăvălioarele. Vineri avea să meargă la o petrecere de aniversare, îşi aminti. Era timpul să-i cumpere nepotului ei cadoul.

l-a luat mal mult de o oră să compare, să selecteze, să respingă diverse ustensile pentru pictură. Era atât de preocupată încât nu remarcă bucuria care strălucea în ochii vânzătoarei, când începu să-şi stivuiască selecţia. Trecuseră cu siguranţă mai bine de şase ani de când nu-i mai cumpărase lui Seth un cadou, se gândi ea. Iar acum avea de gând să fie la înălţime.

Trebuiau să fie creioanele cele mai bune, colecţia perfectă de crete. Studie pensulele pentru acuarele ca şi cum alegerea greşită ar fi însemnat sfârşitul lumii. Testă greutatea şi grosimea hârtiei pentru desen vreme de douăzeci de minute, apoi agoniză deasupra unei cutii care să le cuprindă pe toate.

Într-un târziu decise că simplitatea era răspunsul. Un băiat se va simţi cu siguranţă mai confortabil cu o cutie simplă, din lemn de nuc. Dacă era atent cu ea, o putea avea ani de zile.

Şi cine ştie, după trecerea a suficient de mulţi astfel de ani, privind-o, ar fi avut un gând bun pentru ea.

— Nepotul dumneavoastră o să fie înnebunit, îi spuse vânzătoarea, năucită când aceasta îşi inventarie achiziţiile. Sunt lucruri de calitate.

— Este foarte talentat. Distrată, Sybill începu să-şi roadă unghia de la degetul mare, un obicei de care scăpase cu ani în urmă.

— Îmi împachetaţi totul cu atenţie şi le puneţi în cutie, da?

— Bineînţeles. Janicel Vrei să vii să mă ajuţi puţin? Sunteţi de pe aici? o întrebă ea pe Sybill.

— Nu, nu, nu sunt. Un prieten mi-a recomandat

magazinul dumneavoastră.

— Apreciem foarte mult acest lucru. Janice, trebuie să împachetăm şi să băgăm în cutie toate astea.

— Aveţi hârtie de cadou?

— Ah, îmi pare rău, nu avem. Dar există o papetărie în centru. Au o colecţie frumoasă de hârtie de cadouri şi panglici şi felicitări.

Ah, Dumnezeule, atât îi veni lui Sybill în minte. Ce fel de hârtie să alegi pentru un băiat de unsprezece ani? Panglică? Oare băieţii vor funde şi panglici?

— Totul face cinci sute optzeci şi trei de dolari şi şaizeci şi nouă de cenţi. Vânzătoarea era numai zâmbet. Cum vreţi să plătiţi?

— Cinci... Sybill se controlă. Era clar că îşi pierduse minţile. Aproape şase sute de dolari pentru ziua de naştere a unui copil? Ah, da, o luase complet razna.

— Primiţi Visa? întrebă ea fără putere.

— Absolut. În continuare numai zâmbet, vânzătoarea întinse mâna după cârdul auriu.

— Mă întreb dacă-mi puteţi spune... Sybill expiră în timp ce-şi scoase Filofaxul şi-l răsfoi la litera O, din cartea de adrese... Cum pot ajunge la această adresă.

— Cum să nu, practic este chiar după colţ.

Aşa a fost să fie. Dacă Phillip ar fi locuit la câteva străzi de aici, poate că ar fi rezistat.

—, Este o greşeală, se avertiză ea în timp ce-şi croia

din nou, cu greu, drum prin ploaie, luptându-se cu două enorme pungi de târguieli şi cu o umbrelă necooperantă. Nu era cazul să dea aşa, buzna peste el. J Poate că nici nu era acasă. Era ora şapte. Probabil f că ieşise undeva, pentru cină. Cel mai bine ar fi să plece, să-şi ia maşina şi să se întoarcă înapoi, la Shore. Cum ploaia nu încetase, traficul era mai degajat acum. Ar fi trebuit măcar să sune înainte. Dar la naiba.

r;

celularul ei era în poşetă şi nu avea decât două mâini. Era întuneric şi ploua şi oricum, probabil că tot n-o să găsească clădirea aia. Dacă nu o va localiza m (f următoarele cinci minute, se va întoarce înapoi la parcarea acoperită.

Găsi în trei minute clădirea înaltă, simplă, elegantă şi în ciuda enervării, păşi recunoscătoare în holul călduros, uscat.

Era liniştit şi rafinat, cu arbori ornamentali în vase de aramă, cu lemn lustruit, câteva fotolii moi, adânci, în tonuri neutrale. Eleganţa familiară ar fi făcut-o să se simtă

uşurată dacă nu s-ar fi simţit că un şobolan invadând un elegant vas de croazieră.

Trebuia să fie nebună să vină aşa, aici. Nu-şi spusese ea oare, când plecase spre Baltimore, că nu va face asta? Iar lui nu-i spusese despre întâlnire tocmai pentru că nu voia ca acesta să ştie că avea să vină în Baltimore. Ca să nu încerce să o convingă să petreacă un timp cu ea.

Pentru numele lui Dumnezeu, abia îl văzuse – duminică. Nu exista niciun motiv rezonabil pentru această disperată nevoie de a-l vedea acum. Se va întoarce chiar acum în St. Christopher, pentru că făcuse o greşeală teribilă.

Se certa singură în timp ce se îndrepta spre lift, păşea înăuntru şi apăsa butonul pentru etajul şaisprezece.

Ce nu era bine cu ea? De ce făcea asta?

Ah, Doamne, dar dacă era acasă, dar nu era singur? Senzaţia de mortificare pe care o simţi la această posibilitate o izbi ca un pumn în stomac. Doar nu pomeniseră niciodată nimic despre exclusivitate. El avea toate drepturile să se vadă cu o altă femeie. Din câte ştia ea, avusese un pluton de femei. Ceea ce nu făcea decât să demonstreze că îşi pierduse orice urmă de bun simţ, în primul rând implicându-se într-o legătură cu el.

Efectiv nu putea apărea aşa la el, neanunţată,

neinvitată, neaşteptată. Tot ce învăţase ea despre maniere, protocol, comportament social acceptabil, îi poruncea să apese pe butonul de jos şi să plece. Fiecare dram de mândrie din ea o implora să facă stânga-mprejur înainte de a fi umilită.

Nu ştia ce anume o făcuse să treacă peste toate acestea şi să iasă din lift şi să se îndrepte spre apartamentul 1605.

Nu face asta, nu face asta, nu face asta. Comanda urla în capul ei chiar în clipa în care îşi privea degetul apăsând soneria din dreptul uşii.

Ah Doamne, ah, Doamne, ah, Doamne, ce am făcut? Ce o să spun? Cum pot să explic?

Te rog, nu fi acasă, a fost ultimul ei gând disperat, cu câteva clipe înainte de a se deschide uşa.

— Sybill? Ochii lui se măriră de surpriză, buzele se curbară.

Dumnezeu să o ajute. Sybill începu să se bâlbâie.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să sun. Nu vreau să – nu ar fi trebuit să... Am avut treabă în oraş şi eram doar la...

— Lasă-mă să te scap de astea. Ai cumpărat tot magazinul? Phillip trăgea pungile ude din mâinile reci ca geaţa. Ai îngheţat. Haide, intră.

— Ar fi trebuit să sun. Am fost...

— Nu fi prostuţă. Phillip lăsă pungile jos şi începu să-i dea jos pardesiul ud leoarcă.

— Ar fi trebuit să-mi spui că vii astăzi la Baltimore. Când ai venit?

— Pe... Pe la două şi jumătate. Am avut o întâlnire. Am fost doar... Plouă, izbucni ea, urându-se. Nu sunt obişnuită să conduc în trafic. De fapt, nu sunt obişnuită să conduc şi eram puţin nervoasă din cauza asta.

O ţinu aşa, în timp ce el o studia, cu sprâncenele ridicate. Avea obrajii îmbujoraţi, dar nu prea credea el că din cauza frigului. Vocea ei era sperioasă şi asta era ceva nou. Şi interesant. Şi părea că nu ştia ce să facă cu mâinile.

Deşi pardesiul îi protejase costumul elegant, de culoarea ardeziei, pantofii erau uzi şi părul leoarcă de la ploaie.

— Eşti tensionată, da? şopti el. Îi puse mâinile pe umeri, frecându-i-i, în sus şi în jos, ca să-i încălzească. Relaxează-te.

— Ar fi trebuit să sun, spuse ea pentru a treia oară. A fost un lucru nepoliticos, prezumpţios...

— Nu, nu a fost. Poate riscant, puţin. Dacă ai fi venit cu douăzeci de minute mai devreme, nu aş fi fost acasă, încă. Sybill, relaxează-te, spuse el trăgând-o puţin mai aproape.

— Bine. Sybill închise ochii. În ochii lui sclipi amuzamentul, urmărind-o inspirând scurt, profund.

— Chestia asta cu respiratul chiar ajută la ceva? întrebă el, chicotind.

Iritaţia din glasul ei era abia perceptibilă, dar era acolo.

— Studiile au dovedit că afluxul de oxigen şi concentrarea mentală eliberează stresul.

— Pun pariu. Dar şi eu am studiat. Haide să încercăm metoda mea.

Îşi apropie gura de a ei, frecând-o uşor, insistent, până când gura ei se înmuie, se oferi, se încălzi. Limba lui dansa uşor peste a ei, scoţându-i un oftat.

— Da, asta are efect asupra mea, şopti el frecându-şi obrazul de părul ei ud. Asupra mea are un efect grozav. Dar asupra ta?

— Stimularea orală este şi ea un remediu dovedit, asupra stresului.

Phillip chicoti.

— Sunt în pericol să devin nebun după tine. Ce zici de puţin vin?

Sybill nu se obosi să analizeze definiţia lui despre nebunie.

— Nu mi-ar strica un pahar. Deşi nu ar trebui. Sunt cu

maşina.

Nu, în seara asta nu eşti, îşi spuse el în gând, dar zâmbi doar.

— Stai jos. Mă întorc imediat.

Sybill reveni la respiraţia ei concentrată în timp ce Phillip dispărea în camera alăturată. După ce îşi calmă puţin nervii, începu să studieze apartamentul.

Zona livingului era dominată de un spaţiu de relaxare în verde închis, de pădure. În centrul acestuia se afla o măsuţă pătrată, pentru cafea. Deasupra ei călătorea o amplă velă, în ceea ce recunoscu a fi sticlă de Murano. În două sfeşnice din fier verde, se aflau luminări groase, albe.

În cealaltă parte a încăperii se afla un mic bar cu două scaune din piele neagră. În spatele acestuia se afla un poster pentru vinul Nuits. St. George Burgundy, prezentând un ofiţer de cavalerie francez din secolul optsprezece stând pe o caschetă, cu un pahar, o pipă şi un zâmbet foarte satisfăcut.

Pereţii erau albi şi stropiţi din loc în loc cu tablouri. Un poster stilat, înrămat, pentru şampania Tattinger, reprezentând o femeie elegantă care era cu siguranţă Grace Kelly, într-o ţinută de seară distinsă, neagră, în spatele unei cupe înalte de şampanie, atârna deasupra

unei mese rotunde din sticlă, cu picioare curbate, din oţel. Exista o pictură de Juan Mir? o reproducere elegantă a *Toamnei* lui Alphonse Mucha.

Lămpile erau şi de un modern sobru dar şi Deco elegant. Covorul era gros şi gri pal, ferestrele fără perdele erau mari şi ude de ploaie.

Îşi spuse că încăperea etala gust masculin, eclectic şi spiritualizat. Admira tocmai un scaun pentru picioare, din piele maronie, având forma unui porc de ţară când Phillip reveni cu două pahare.

— Îmi place porcul tău.

— Mi-a atras privirile. Ce-ar fi să-mi povesteşti despre ceea ce trebuie să fi fost o zi foarte interesantă?

— Nici măcar nu te-am întrebat dacă ai avut vreun program pentru seara asta. Observă că acesta era îmbrăcat într-o bluză neagră de trening şi jeanşi şi nu avea pantofi. Dar asta nu însemna că...

— Am, acum. Luându-i mâna, o conduse spre canapeaua adâncă, în formă de U.

— Te-ai văzut cu avocatul, azi după-amiază.

— Ai ştiut.

— Este un prieten. Mă ţine la curent. Şi, recunoscu Phillip pentru el, fusese teribil de dezamăgit că aceasta nu

îl sunase să-i spună că venea în oraş.

— Cum a fost?

— Bine, sper. Pare încrezător că procesul pentru tutelă se va rezolva favorabil. Totuşi, nu am putut-o convinge pe mama să dea o declaraţie.

— Este furioasă pe tine.

Sybill înghiţi repede puţin vin.

— Da, este furioasă şi fără îndoială că regretă profund scăparea de moment care a făcut-o să-mi spună ce s-a petrecut între ea şi tatăl tău.

Phillip îi luă mâna.

— Este greu pentru tine. Îmi pare rău.

Sybill privi în jos, la mâinile lor înlănţuite. Cu câtă degajare o atingea el, îşi spuse absentă. Ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai natural din lume.

— Sunt majoră. Şi cum mă îndoiesc că acest mic incident, deşi demn de presă, care are loc în St. Christopher, va traversa Atlanticul până la Paris, cred că o să-i facă faţă.

— Dar tu?

— Viaţa merge înainte. De îndată ce vor fi îndeplinite toate formele legale, Gloria nu va mai avea niciun motiv să vă facă necazuri. Sau lui Seth. Cred că va continua să-şi

facă ei necazuri, dar aici nu pot face nimic. Nimic ce vreau să fac.

Un filon de răceală, se întreba Phillip, sau autoapărare?

— Chiar şi după ce vor fi îndeplinite formele legale, Seth va continua să fie nepotul tău. Niciunul dintre noi nu te va opri să-l vezi, sau să fii parte din viaţa lui.

— Eu nu sunt parte din viaţa lui, spuse ea fără intonaţie. Iar în timp ce el îşi făureşte propria lui viaţă, ar fi doar derutant şi neconstructiv să aibă amintiri despre vechea lui viaţă. Este un miracol că ceea ce i-a făcut Gloria nu l-a marcat şi mai puternic. Puţinul sentiment de siguranţă pe care-l are se datorează numai tatălui tău, ţie şi familiei tale. El nu are încredere în mine şi nu are niciun motiv să aibă.

— Încrederea trebuie meritată. Tu trebuie să vrei să o meriţi.

Sybill se ridică, se duse la fereastra întunecată şi privi afară, la luminile oraşului, care tremurau în spatele ploii.

— Când ai venit să locuieşti cu Ray şi Stella Quinn, când ei te-au ajutat să-ţi schimbi viaţa, să te reconstruieşti, ai păstrat legătura cu mama ta, cu prietenii tăi din Baltimore?

— Mama mea era o prostituată cu program redus, care

ura fiecare respiraţie a mea, iar prietenii mei era traficanţi de droguri, drogaţi şi hoţi. Nu am mai vrut să am nicio legătură cu ei, aşa cum nici ei, cu mine.

— Oricum, îmi înţelegi punctul de vedere, spuse Sybill întorcându-se din nou cu faţa spre el.

— Îl înţeleg, dar nu sunt de acord cu el.

— Îmi imaginez că Seth este.

Phillip îşi puse jos paharul şi se ridică.

— Vrea să fii acolo, vineri, de ziua lui.

— Tu vrei să fiu acolo, îl corectă ea. Şi apreciez foarte mult faptul că l-ai convins pe Seth să permită acest lucru.

— Sybill...

— Şi pentru că veni vorba, spuse ea repede, am găsit magazinul acela cu materiale pentru pictură. Făcu un gest spre pungile pe care acesta le lăsase lângă uşă.

— Astea sunt? Phillip se uită la pungi. *Toate* astea?

Sybill începu imediat să-şi ciugulească unghia de la degetul mare.

— Este prea mult, nu? Ştiam eu. M-am lăsat purtată de val. Pot duce înapoi o parte din ele sau pur şi simplu le pot păstra pentru mine. Deşi nu prea mai am timp de aşa ceva.

Phillip se duse să studieze pachetele, cutiile dinăuntru.

— *Toate* astea? Râzând, se îndreptă şi scutură din cap. O să-i placă. O să fie înnebunit.

— Nu vreau să creadă că încerc să-l mituiesc, ca să-i câştig afecţiunea. Nu ştiu ce m-a apucat. Din clipa în care am început, nu m-am mai putut opri.

— În locul tău aş înceta să-mi chestionez motivele pentru care am făcut ceva frumos, ceva impulsiv şi doar puţintel exagerat.

Phillip îi trase uşor mâna.

— Şi încetează să-ţi mai rozi unghiile.

— Nu-mi rod unghiile. Niciodată... Insultată, se uită în jos la mâna ei şi văzu unghia roasă de la degetul mare.

— Ah, Dumnezeule, îmi rod unghiile. Nu am mai făcut asta de la cincisprezece ani. Unde mi-o fi pila de unghii?

Phillip se apropie mai mult de ea, în timp ce Sybill îşi luă geanta şi scoase din ea un mic set de manichiură.

— Ai fost un copil nervos?

— Hmm?

— Un copil care-şi roade unghiile.

— A fost un obicei rău, atâta tot. Încet, eficient, începu să repare distrugerile.

— Un obicei nervos aş spune eu, Dr. Griffin?

— Poate. Dar am scăpat de el.

— Nu complet. Îţi rozi unghiile, şopti Phillip apropiindu-se de ea. Ai migrene...

— Doar ocazional.

— Mese neregulate, continuă el. Nu te obosi să-mi spui că ai mâncat în seara asta. Ştiu eu mai bine. Eu cred că exerciţiile tale de respiraţie şi de concentrare nu-şi fac treaba cum trebuie, asupra stresului. Haide să încercăm din nou metoda mea.

— Chiar trebuie să plec. Era deja trasă în braţele lui.

— Înainte de a se face prea târziu.

— Este deja prea târziu. Phillip îi efloră buzele cu ale lui, o dată, de două ori.

— Chiar trebuie să rămâi. Este întuneric, este frig, plouă, şopti el jucându-se cu buzele ei, ciugulindu-le. Şi eşti şi un şofer teribil.

— Doar că... nu am exerciţiu. Pila îi căzu din mâini.

— Vreau să te duc în pat. Vreau să te duc în patul meu. Sărutul următor a fost mal apăsat, mai lung, mai umed.

— Vreau să-ţi scot costumul ăsta adorabil, piesă cu piesă şi să văd ce se petrece dedesubt.

— Nu ştiu cum o să faci asta. Respiraţia începuse deja să i se accelereze prea mult, trupul ei se înmuiase deja prea mult. Nu-mi pot păstra gândurile adunate, când mă

atingi.

— Îmi place când sunt răvăşite. Îşi strecură mâinile sub jacheta strâmtă, până când degetele mari îi atinseră marginile sânilor.

— Îmi place să te răvăşesc. Şi să te fac să tremuri. Când tremuri, îmi vine să-ţi fac fel de fel de lucruri.

Prin ea treceau deja pale iuţi de fierbinţeală, săgeţi ascuţite.

— Ce fel de... lucruri?

Phillip scoase un sunet jos, de încântare, pe laterala gâtului ei.

— O să-ţi arăt, se oferi el şi o ridică în braţe.

— Eu nu fac asta. Sybill îşi dădu părul pe spate, uitându-se la el în timp ce o ducea în braţe, spre dormitor.

— Ce anume nu faci?

— Să intru în apartamentul unui bărbat, să mă las cărată de el în pat. Eu nu fac asta.

— O s-o considerăm atunci doar o schimbare în modelele comportamentale. O sărută temeinic, înainte de a o depune pe pat. Schimbare cauzată de... Se opri ca să aprindă un trio de luminări dintr-un sfeşnic de fier, aflat într-un colţ...De stimularea directă.

— Asta ar putea avea efect. Lumina lumânărilor făcea

minuni pentru o faţă deja imposibil de atrăgătoare.

— Şi asta doar pentru că eşti atât de atrăgător.

Phillip chicoti şi se întinse pe patul mare, ca să-i ciugulească bărbia.

— Iar tu eşti atât de slabă.

— Nu, de obicei. De fapt, apetitul meu sexual este uşor sub medie.

— Oare? O ridică doar atât cât să-i scoată jacheta.

— Da. Am descoperit că... ah... chiar dacă un interludiu sexual poate fi plăcut... Respiraţia i se opri când degetele lui începură să desfacă încet, nasturii de la bluză.

— Plăcut? interveni el.

— Foarte rar poate avea un impact mai mult decât de moment, asupra mea. Fireşte, asta este din cauza compoziţiei mele hormonale.

— Fireşte. Phillip îşi coborî gura spre umflătura moale a sânilor ei, care se înălţau tentanţi peste cupele sutienului. Şi linse.

— Dar... dar... îşi încleştă degetele de o parte şi de alta a trupului, când limba lui alunecă sub material, trimiţând valuri de şoc.

— Tu încerci să gândeşti.

— Încerc să văd dacă pot.

— Şi cum merge?

— Nu cine ştie ce.

— Mi-ai vorbit despre compoziţia ta hormonală, îi aminti el urmărindu-i faţa, în timp ce îi trăgea fusta în jos, peste coapse.

— Serios? Ah, mă rog... Aveam o idee. În fine, îşi spuse ea vag, cutremurându-se când Phillip trecu încet cu degetul peste abdomenul ei.

Phillip văzu încântat că purta din nou ciorapii aceia sexi, prinşi pe pulpe, de data asta negru-fumuriu. Şi-o imagină gândindu-se că sutienul şi chiloţii negri mergeau perfect cu aceştia.

Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru mintea ei practică.

— Sybill, îmi place ce se petrece sub hainele taie.

Îşi mişcă gura spre sânii ei, gustând fierbinţeala şi femeia, simţindu-i muşchii înfiorându-se. Sybill scoase din gâtlej un mic sunet neajutorat, în timp ce trupul i se mişca sub al lui.

O putea duce oriunde. Puterea derivând din faptul că ştia acest lucru îl îmbăta ca un vin. În timp ce o poseda, încet acum, dorind pentru amândoi să prelungească fiecare etapă, se lăsă să se scufunde.

Coji ciorapii aceia în jos, peste pulpele lungi, urmând

cărarea cu gura, până în vârful degetelor. Pielea ei era cremoasă, catifelată, parfumată. Perfectă. Şi încă mai înnebunitoare, când tremura uşor sub a lui.

Îşi strecură vârfurile degetelor şi limba sub ascunzătoarea aceea mătăsoasă, fantezistă, de peste coapsele ei, cu lovituri tachinante şi ea se arcui, tremurând şi gemând. Fierbinţeala era acolo. Centrată acolo. Fierbinţeală umedă, excitantă.

Şi când tachinarea îi înnebuni pe amândoi, Phillip îndepărtă această barieră şi plonjă în gustul fierbinte al acesteia. Sybill strigă, înălţându-şi trupul, cu mâinile încleştate în părul lui, în timp ce acesta o purta în vârtej, spre culmi. Când ea căzu, moale şi gemând, el continuă.

Şi-i arătă mai mult.

Putea avea orice. Totul. Ea nu mai avea puterea să i se împotrivească, să ţină piept valului de senzaţii care o inundau. Lumea devenise a lui, numai a lui. Parfumul pielii lui în gura ei, textura părului lui pe carnea ei sau în mâinile ei, mişcarea muşchilor lui sub degetele ei.

Murmure, murmurele lui îi răsunau ca un ecou în capul cuprins de vârtej. Auzul propriului ei nume, o şoaptă de plăcere. Respiraţia i se transformă în suspin când îi găsi gura cu a ei, revărsând tot ce avea în acest fierbinte fluid

emoţional.

fără şi iară şi iară. Nevoia urgentă i se învârtea în cap, în timp ce se agăţa şi dădea, dădea, dădea.

Acum mâinile lui erau cele care se strângeau în pumni, de o parte şi de alta a capului ei, în timp ce şocul senzaţiilor izbea în el răspândind scântei de dorinţă, topindu-se într-o nevoie atât de disperată încât îl durea.

Ea se deschise spre el, o invitaţie ucigătoare. Şi simţind-o, scufundându-se în ea, îşi înălţă capul, privindu-i chipul în lumina aurie a lumânărilor.

Ochii ei erau într-ai lui, buzele ei desfăcute, în timp ce respiraţia tremura printre ele. Un declic, un lacăt care se deschidea, făcând o conexiune. Mâinile lui Phillip le căutau pe ale ei, degetele lor se împletiră.

Încet, delicat, cu fiecare mişcare, un şoc proaspăt de plăcere. Catifelat, mătăsos, o promisiune în întuneric. Îi văzu privirea sticloasă, simţi tensiunea, freamătul şi îşi închise gura peste a ei, ca să capteze geamătul climaxului.

— Rămâi cu mine. Şopti cuvintele în timp ce buzele îi cutreierau faţa, în timp ce trupul lui se mişca într-al ei. Rămâi cu mine.

Ce şansă mai avea ea? Era lipsită de apărare faţă de ce îi dăduse el, prea neajutorată ca să refuze ceea ce îi cerea

el în schimb.

Presiunea crescu din nou, o nevoie internă care refuza să fie negată. Când se rostogoli eliberată, o strânse lângă el şi se prăbuşi cu ea.

— Aveam de gând să gătesc, spuse el puţin mai târziu, când Sybill stătea întinsă deasupra lui, moale şi fără glas. Dar cred că o să comandăm ceva. Şi o să mâncăm în pat.

— Perfect. Rămase cu ochii închişi, poruncindu-şi să-i asculte bătăile inimii şi să acorde atenţie glasului propriei ei inimi.

— Poţi dormi aici mâine. Se juca leneş cu părul ei. O dorea aici a doua zi dimineaţă, o dorea cumplit aici, în fiecare zi... Dar se va gândi mai târziu la asta.

— Poate vizitezi oraşul mâine dimineaţă, faci puţin shopping. Dacă rămâi aici, poţi veni în spatele meu, în drum spre casă.

— Perfect. Efectiv nu avea tăria să se impună. În plus, îşi spuse ea, avea logică. Şoseaua de centură din Baltimore era confuză, un teren necunoscut, l-ar face plăcere să petreacă câteva ore explorând oraşul. Era o adevărată nebunie să plece înapoi în noaptea asta, pe ploaie, pe întuneric.

— Eşti îngrozitor de simpatică.

— M-ai prins într-un moment de slăbiciune. Mi-e foame şi nu vreau să conduc noaptea. Şi îmi lipseşte oraşul, orice oraş.

— Ah, deci nu este din cauza farmecului meu irezistibil şi a bravurii mele sexuale.

Sybill nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Nu, dar nici ele nu fac niciun rău.

— Mâine dimineaţă o să-ţi fac o omletă din albuşuri şi o să fii sclava mea.

Sybill reuşi să râdă.

— Asta mai vedem noi.

Se temea că efectiv se afla acum prea aproape de condiţia de sclav. Inima, pe care încerca disperată să se o ignore, continua să insiste că se îndrăgostise de el.

Asta, se avertiză ea, ar fi o greşeală cu mult mai mare, permanentă, decât cea de a-i fi bătut la uşă într-o seară ploioasă.

ŞAISPREZECE

Când o femeie de douăzeci şi nouă de ani se schimbă de trei ori înainte de a se duce la petrecerea de aniversare a unui puşti de unsprezece ani, înseamnă că are o problemă.

Sybill se dăscălea singură în timp ce-şi scotea o bluză albă din mătase – mătase albă, pentru Dumnezeu, ce-i putea trece prin cap – şi o schimba cu o Bluză cu guler răsfrânt, de culoarea oului de raţă.

Se ducea la o simplă petrecere în familie, nepretenţioasă, îşi spunea, nu la un dineu diplomatic. Care, recunoscu ea cu un oftat, nu i-ar fi ridicat atâtea dileme sociale şi vestimentare. Ştia exact cum să se îmbrace, cum să se comporte şi ce anume se aştepta de la ea la o recepţie formală, un dineu prezidenţial, o gală, un bal de caritate.

Îşi trecu peste cap un lanţ lung cu mărgele din argint, îl scoase, bombăni şi şi-l puse înapoi.

Îmbrăcată nu chiar cum ar fi trebuit, îmbrăcată exagerat, ce importanţă avea? Oricum, tot nu-şi va găsi locul acolo. Dar ea se va preface că da, Cuinii se vor preface că da şi toată lumea va fi disperant de uşurată când îşi va lua la revedere şi va pleca.

Două ore, îşi spuse ea. Toţi vor fi politicoşi, vor evita scene stânjenitoare sau urâte, de dragul lui Seth.

Îşi luă peria şi începu să-şi îmblânzească părul spre spate, apoi îl fixă într-un clip, la ceafă, înainte de a se studia critic în oglindă. Arăta sigură pe ea, decise. Plăcută, neamenințătoare.

Exceptând... da, poate culoarea puloverului era prea vie, prea îndrăzneaţă. Poate c-ar merge mai bine un cenuşiu, un maro.

Doamne, Dumnezeule.

? îrâitul telefonului a fost o diversiune binevenită, aproape că se repezi spre el.

— Da, alo, Dr. Griffin.

— Syb, eşti încă acolo. M-am temut c-ai plecat.

— Gloria. Stomacul îi căzu în picioarele nesigure. Unde eşti?

— Ah, prin zonă. Ei, îmi pare rău că te-am lăsat baltă atunci. Dar eram distrusă.

Distrusă, îşi spuse Sybill. Era un termen bun în anumite condiţii. După viteza cu care vorbea, presupuse că sora ei era şi acum distrusă.

— Mi-ai furat banii din portofel.

— Ţi-am spus că eram distrusă, nu? Eram panicată, ştii,

aveam nevoie de bani. O să ţi-i dau înapoi. Ai vorbit cu ticăloşii ăia de Quini?

— Am avut o întâlnire cu familia Quinn, aşa cum am promis. Sybill îşi desfăcu mâna strânsă pumn şi continuă, neutru.

— Le-am dat cuvântul meu, Gloria, că ne vom întâlni amândouă cu ei, ca să discutăm despre Seth.

— Ei bine, eu nu mi l-am dat pe al meu, nu? Ce-au spus? Ce au de gând să facă?

— Au spus că eşti o prostituată, că ai abuzat fizic de Seth, că le-ai permis clienţilor tăi să-i facă avansuri sexuale.

— Mincinoşi. Nişte mincinoşi împuţiţi. Nu vor decât să scape de mine, asta este. Ei...

— Au spus, continuă Sybill rece acum, că l-ai acuzat pe Profesorul Quinn că te-ar fi molestat acum vreo doisprezece ani şi ai pretins că Seth este copilul lui. Că l-ai şantajat, că i l-ai vândut pe Seth. Că acesta ţi-a dat mai mult de o sută cincizeci de mii de dolari.

— Totul este un rahat.

— Nu totul, doar o parte. Partea ta poate fi descrisă clar ca rahat. Profesorul Quinn nu te-a atins, Gloria, nici acum doisprezece ani, nici acum douăsprezece luni.

— De unde ştii? De unde naiba ştii tu că...

— Mama mi-a spus că Raymond Quinn este tatăl tău.

Urmă o tăcere scurtă, după care se auzi respiraţia rapidă a Gloriei.

— Atunci îmi era dator, da? *îmi era* dator. Marele profesor universitar, cu micuţa şi plictisitoarea lui viaţă. A fost greşeala lui. A fost numai şi numai greşeala lui. În toţi aceşti ani, habar n-a avut de mine. A adunat nişte gunoaie de pe stradă, dar de mine habar n-a avut.

— Nu a ştiut de existenţa ta.

— Eu i-am spus, nu? I-am spus ce-a făcut şi cine era şi ce avea de făcut. Iar el ce-a făcut? S-a holbat doar la mine. Voia să vorbească cu mama. Şi nu-mi dădea niciun prăpădit de dolar până când nu vorbea cu mama...

— Aşa că te-ai dus la decan şi ai pretins că te-a molestat.

— Am băgat spaima în el. Nemernicul.

Avusese dreptate, îşi spuse Sybill. Instinctul ei când intrase în încăperea aceea de la poliţie avusese dreptate. Era o greşeală. Această femeie era o străină.

— Şi când nici asta nu a mers, te-ai folosit de Seth.

— Puştiul are ochii lui. Oricine poate vedea asta. Urmă un zgomot de aspiraţie, un sâsâit, în timp ce Gloria trăgea

din ţigară.

— Şi-a schimbat registrul în clipa în care a văzut copilul.

— Ţi-a dat bani pentru Seth.

— Nu destui. Îmi era dator. Ascultă, Sybill... Tonul i se schimbă, devenind plângăcios şi tremurat.

— Tu nu ştii cum este. Am crescut singură copilul, de mic, iar ticălosul ăla de Jerry Delauter s-a cărat. Nimeni nu m-a ajutat. Scumpa noastră mamă nici măcar un telefon nu accepta de la mine şi nici mironositul ăla cu care s-a măritat şi l-a dat drept tatăl meu. Ştii bine că aş fi putut renunţa la copil. Puteam oricând renunţa la el. Banii pe care ţi-i dă Asistenţa Socială pentru un copil sunt o nimica toată.

Sybill privi afară prin uşile de la terasă.

— Întotdeauna te întorci la bani?

— Este uşor să n-o faci când ai destui, izbucni Gloria. Tu nu a trebuit niciodată să te zbaţi, tu nu a trebuit să-ţi faci niciodată griji. Fiica perfectă a avut întotdeauna din toate din belşug. Acum este rândul meu.

— Eu te-aş fi ajutat, Gloria. Am încercat, cu ani în urmă, când ai venit cu Seth la New York.

— Da, da, aceeaşi veche melodie, ia-ţi o slujbă, îndreaptă-te, lasă-te de droguri, de totul. Rahat, eu nu

vreau să dansez pe ea, ai priceput? Asta este viaţa mea, dragă surioară, nu a ta. Nu mă poţi plăti ca să o trăiesc pe a ta. Şi copilul ăsta este al meu, nu al tău.

— Ce este astăzi, Gloria?

— Ce? Ce dracu’ spui acolo?

— Astăzi este douăzeci şi opt septembrie. Îţi spune ceva asta?

— Ce naiba vrei să-mi spună? Este doar o afurisită de vineri.

Şi cea de a unsprezecea aniversare a fiului tău, îşi spuse Sybill şi îşi îndreptă umerii, rămânând fermă.

— Nu o să-l capeţi pe Seth înapoi, Gloria, deşi suntem amândouă conştiente că nu acesta este scopul tău.

— Nu poţi...

— Gura. Haide să încetăm să mai jucăm jocuri. Te cunosc bine. Nu am vrut asta, am preferat să pretind altceva, dar te cunosc. Dacă accepţi ajutorul meu, încă mai vreau să intri într-o clinică, să-ţi plătesc nota pentru reabilitarea ta.

— Nu am nevoie de ajutorul tău afurisit.

— Bine, atunci este alegerea ta. Nu o să mai primeşti niciun bănuţ în plus de la Quinni, nu o să-l primeşti înapoi pe Seth. Am dat o declaraţie în faţa avocatului lor şi o

declaraţie autentificată la notariat, funcţionarei de la Asistenă, care se ocupă de cazul lui Seth. Le-am spus totul şi dacă este nevoie, voi depune mărturie la tribunal că dorinţa lui Seth şi interesul lui este să rămână, permanent, la familia Quinn. Voi face tot ce-mi stă în puteri ca tu să nu te mai poţi folosi vreodată de el.

— Ticăloaso. Şuieratul era plin de furie, dar sub aceasta se simţea şocul.

— Crezi că îţi poţi bate aşa joc de mine? Crezi că mă poţi înlătura şi că poţi trece de partea ticăloşilor ălora, împotriva mea? O să te distrug.

— Sigur că poţi încerca, dar nu o să reuşeşti. Ai ales, acum s-a terminat.

— Eşti exact ca ea, da? Gloria scuipa cuvintele ca pe gloanţe. Eşti exact ca frigida aia de mamă a noastră. Prinţesa perfectă în societate, dar dedesubt nu eşti nimic altceva decât o căţea.

Poate că sunt, îşi spuse Sybill obosită, poate că asta o să devin.

— L-ai şantajat pe Raymond Quinn, care nu ţi-a făcut niciun rău. Cel puţin ţie ţi-a mers destul de bine, pentru că ai fost plătită. Dar cu fiii lui nu o să-ţi meargă, Gloria. Şi nu o să-ţi meargă nici cu mine. Nu, de acum înainte.

— Nu? Bine, haide să încercăm. Vreau o sută de mii. O sută de mii, sau stau de vorbă cu presa. Cu *National Enquirer, Hard Copy.* Şi atunci o să vedem cum ţi se vor mai vinde prăpăditele alea de cărţi ale tale.

— Presupun că vânzările vor creşte cu douăzeci de procente, continuă Sybill, calmă. Nu mă voi lăsa şantajată, Gloria. Tu poţi face ce vrei. Dar gândeşte-te puţin. În Maryland eşti urmărită penal şi există un ordin de restricţie împotriva ta, prin care nu ai dreptul să te apropii de Seth. Familia Quinn deţine dovezi. Le-am văzut, continuă ea gândindu-se la scrisorile trimise de Gloria. Pot fi aduse şi alte acuzaţii penale, pentru extorcare şi abuz faţă de un copil. În locul tău m-aş mai gândi puţin.

Închise în împroşcarea de obscenităţi, închizând ochii şi coborându-şi capul între genunchi. Greaţa era ca o mare grasă în stomacul ei, şarpele migrenei se apropia tot mai mult. Nu-şi putea stăpâni tremurul. Se abţinuse în timpul convorbirii, dar acum nu se mai putea opri.

Rămase aşa până când îşi recăpătă controlul respiraţiei, până când cea mai rea ameninţare a răului dădu înapoi. După care se sculă, îşi luă una din pastilele ei ca să ţină la distanţă migrena şi adăugă puţin roşu pe obrajii palizi. Îşi luă geanta, cadourile pentru Seth, o jachetă împotriva

frigului şi ieşi.

Ziua fusese nesfârşită. Cum putea cineva să stea ore în şir la şcoală, de ziua lui? Când îl aşteptau două petreceri şi tot restul? Avea să primească pizza şi cartofi prăjiţi şi tort de ciocolată şi îngheţată şi poate şi cadouri.

De fapt, niciodată până atunci nu primise un cadou de ziua lui, reflecta Seth. Cel puţin, nu de când îşi putea aduce aminte. Poate că totul se va rezuma la haine şi la rahaturi dintr-astea, dar oricum, tot cadouri erau.

Dacă va veni cineva.

— Ce durează atâta? întrebă Seth, din nou.

Hotărâtă să fie răbdătoare, Anna tăia cartofi pentru cartofii prăjiţi în casă, pe care îi comandase Seth ca parte a meniului său aniversar.

— Sunt pe drum.

— Este aproape şase. De ce a trebuit să vin acasă după şcoală, în loc să mă duc direct la şantier?

— Pentru că M spuse Anna, oprindu-se. Şi încetează să-ţi mai vâri nasul în toate, da? adăugă ea când Seth deschise din nou frigiderul. Ca să-l închidă la loc. În curând o să-ţi umpli destul gura.

— Mor de foame.

— Nu vezi că mă ocup de cartofi?

— Credeam c-o să-i facă Grace.

Cu ochi de oţel, Anna îl privi peste umăr.

— Sugerezi că eu nu ştiu să fac cartofi prăjiţi? Era destul de plictisit şi fără stare, ca să mai fie încântat că îi atinsese egoul.

— Mă rog, ea chiar îi face buni de tot.

— Ah. Iar eu, nu. Anna se întoarse complet, acum.

— Şi tu îi faci bine. Oricum, o să avem pizza. Aproape că-i scăpase din gură, dar fornăi un chicot.

— Ticălos mic, Anna râse, repezindu-se la el. Acesta se strecură, urlând.

— Am ajuns la uşă, am ajuns la uşă. Am scăpat! Seth ieşi fugind, lăsând-o pe Anna zâmbind în urma lui.

Dar râsul şmecheros se stinse din ochii lui când deschizând uşa, dădu de Sybill.

— Ah. Bună.

Lui Sybill îi căzu inima, dar îşi montă un zâmbet politicos.

— La mulţi ani.

— Da, mulţumesc. Deschise uşa de tot, privind-o prudent.

— Îţi mulţumesc că m-ai invitat. Neştiind ce să facă, îi întinse cele două pungi.

— Ai voie să-ţi primeşti cadourile?

— Sigur, cred. Toate astea? Ochii i se făcură mari.

Sybill aproape că oftă. Parcă ar fi fost Phillip.

— Sunt de toate, acolo.

— Grozav. Ei, uite-o pe Grace. Încurcat de bagajele pe care acum le ţinea el, se ciocni de Sybill, luând-o spre verandă.

Bucuria din glasul lui, zâmbetul rapid, încântat de pe chipul lui făceau un contrast atât de mare cu felul în care se uitase la ea, încât lui Sybill i se sfâşie inima.

— Ei, Grace! Ei, Aubrey! îi spun Annei că aţi venit.

Se repezi din nou înăuntru, lăsând-o pe Sybill stând în picioare în uşa deschisă, fără să ştie ce să facă. Grace ieşi din maşină şi zâmbi.

— Pare înnebunit.

— Da, ei... O urmări pe Grace punând o pungă pe capota maşinii, urmată de un tort uriaş, într-un suport din plastic transparent. Apoi se aplecă în maşină să dezlege o Aubrey care turuia întruna, pe scaunul ei de maşină.

— Vrei să-ţi dau o mână de ajutor?

— De fapt aş avea nevoie de amândouă. O clipă, scumpo. Dacă continui să te răsuceşti atât... Aruncă un alt zâmbet peste umăr, în timp ce Sybill se apropia de ea.

— A fost toată ziua ca un arc. Seth este favoritul lui Aubrey.

— Seth! E ziua lui. Noi am făcut un tort.

— Da, noi. Grace o scoase pe Aubrey din maşină, apoi i-o pasă unei Sybill uluite.

— Te superi? A ţinut morţiş să-şi pună rochiţa asta, dar goana pe jos de aici până în casă ar fi un dezastru.

— Ah, da... Sybill se pomeni privind în jos spre un chip numai zâmbet, angelic şi ţinând un trupşor micuţ, agitat, îmbrăcat în roz de party, numai dantele şi creţuri.

— O să avem o petrecere, îi spuse Aubrey şi îi puse amândouă mânuţele pe obraji, ca să se asigure de totala ei atenţie.

— Data viitoare când o să am trei ani, o să am şi eu o petrecere. Poţi să vii şi tu.

— Mulţumesc.

— Miroşi frumos. Şi eu.

— Tu în mod sigur. Rigiditatea iniţială a lui Sybill trebui să se topească sub zâmbetul acela vesel, fermecător. Jeepul lui Phillip trase în spatele celui al lui Grace şi rigiditatea reveni când din dreapta coborî Cam şi îi aruncă o privire rece, în mod clar de avertizare.

Aubrey începu să strige strident, în chip de salut.

— Bună! Bună!

— Bună, frumoaso. Cam se apropie, o sărută uşor pe Aubrey pe buzele ei strânse comic, apoi îşi îndreptă ochii aceia de silex spre Sybill.

— Bună ziua, Dr. Griffin.

— Sybill. Cât se poate de capabil să interpreteze schimbul rece, Phillip se apropie, punându-şi o mină de încurajare pe umărul ei şi aplecându-se pentru sărutul pe care i-l oferea Aubrey.

— Bună, dulceaţă.

— Am o rochiţă nouă.

— Şi arăţi uluitor în ea. În stil feminin, Aubrey o părăsi pe Sybill fără o singură privire şi îşi întinse braţele spre Phillip. Acesta reuşi cu uşurinţă transferul, punând-o pe coapsă.

— Ai venit de mult? o întrebă el pe Sybill.

— Nu, adineauri. Îl urmări pe care care ducea în casă trei cutii mari cu pizza.

— Phillip, nu vreau să provoc nicio...

— Hai să intrăm. Îi luă mâna, trăgând-o după el. Trebuie să începem odată petrecerea asta, nu-i aşa, Aub?

— Seth are cadouri. Sunt secrete. Vorbise în şoaptă şi se apropie mai mult de el.

— Ce fel de cadouri?

— Ah, ah, nu-ţi spun. O puse jos când intrară în casă, îi dădu o palmă prietenească pe funduleţul numai volănaşe şi o expedie. Aceasta începu să-l strige pe Seth şi se agită spre bucătărie.

— O să spună tot.

Decisă să facă totul ca să meargă, Sybill îşi repuse zâmbetul la loc.

— Eu, nu.

— Nu. Tu mai poţi aştepta. Acum mă duc să fac un duş rapid, până nu-mi ia Cam locul şi termină toată apa caldă. O sărută repede, absent.

— O să-ţi aducă Anna ceva de băut, adăugă el îndreptându-se spre scări.

— Grozav. Trăgând aer în piept, Sybill se oţeli ca să facă faţă singură, Quinnilor.

Bucătăria era un infern. Aubrey ţipa strident, Seth vorbea ca o moară ***neferecată.*** Cartofii se prăjeau, cu Grace la sobă, în timp ce Cam o încolţise pe Anna lângă frigider, cu o sclipire lascivă în ochi.

— Ştii ce-mi vine când te văd în şorţ.

— Ştiu ce-ţi vine când mă vezi respirând. Şi Anna spera că asta nu se va schimba niciodată. Totuşi, făcu ochii mici

spre el.

— la mâinile, Quinn. Sunt ocupată.

— Ai muncit ca un sclav peste soba încinsă. Chiar ar trebui să faci un duş. Cu mine.

— Nu o să... Se întrerupse, întrezărind mişcarea cu colţul ochiului.

— Aici erai. Cu o mişcare care i se păru lui Sybill des practicată şi foarte eficientă, Anna se răsuci, înfigându-şi cotul în stomacul soţului ei.

— Ce vrei să bei?

— Ah... cafeaua miroase minunat, mulţumesc.

— Eu o să iau o bere. Cam îşi luă una din frigider. Şi urc să mă spăl. Îi aruncă din nou privirea aceea lui Sybill şi se îndepărtă.

— Seth, stai departe de pachetele alea, îi porunci Anna în timp ce punea o cană pe masă. Încă nu se desfac cadourile. Decisese să-l împiedice să deschidă cadourile lui Sybill până la masă. Se gândise că mătuşa lui se va scuza şi va fugi cât de repede va reuşi, după efectuarea micului ritual.

— Omule! Dar este ziua mea, nu?

— Da, dacă reuşeşti să-i supravieţuieşti. De ce nu o iei pe Aubrey în cealaltă cameră? Ocupă-te puţin de ea. Cum

apare Ethan, ne aşezăm la masă.

— Bine, dar de fapt unde întârzie atât? Bombănind, Seth ieşi înţepat din cameră, cu Aubrey la călcâi şi nu surprinse zâmbetul rapid schimbat între Grace şi Anna.

— Asta este valabil şi pentru voi. Anna îi dădu lui Zgubi un ghiont cu piciorul şi îi făcu un semn cu degetul. Cu oftaturi canine, cei doi câini o şterseră şi ei afară.

— Linişte. Linişte efemeră. Anna închise ochii ca să o savureze.

— Pot să te ajut cu ceva?

Cu o scuturare a mâinii, Anna îi dădu cana cu cafea.

— Cred că avem totul sub control. Ethan trebuie să vină dintr-un minut într-altul. Cu o mare surpriză. Se duse la fereastră ca să se uite afară, prin întunericul care începea să se adune.

— Sper că ai venit cu un apetit adolescentin. Meniul din seara asta constă în pizza cu ardei şi sos, cartofi prăjiţi în ulei de arahide, îngheţată de casă cu cremă fierbinte şi ucigătorul tort al lui Grace.

— O să ajungem cu toţii la spital, comentă Sybill, fără să se gândească. Dar chiar când se strângea în ea, Anna începu să râdă.

— Noi, cei pe cale să murim, te salutăm. Ah, ah, a venit

Ethan. Îşi coborî tonul vocii la o şoaptă. Deasupra sobei, Grace scăpă cu zgomot lingura găurită.

— Te-ai ars?

— Nu, nu. Chicotind repede, Grace se dădu înapoi.

— Nu, eu, ah... vreau doar să fug repede să... să îl ajut pe Ethan.

— Bine, dar – hmmm, termină Anna, când Grace trecu în goană pe lângă ea şi ieşi afară.

— Săltăreaţă, mormăi ea, aprinzând luminile de afară. Încă nu e chiar întuneric, dar o să fie, când terminăm aici. Salvă apoi ultimii cartofi prăjiţi şi stinse soba.

— Cam şi Phillip ar trebui să bage viteză. Ah, Doamne, ce frumoasă e! Poţi să vezi?

Prea curioasă ca să reziste, Sybill veni lângă ea, la fereastra din bucătărie. O văzu pe Grace stând pe chei, prinsă în ultima lumină a zilei şi pe Ethan care cobora tocmai lângă ea.

— E o barcă, murmură ea, o mică ambarcaţiune cu pânze.

— Are zece picioare. I se spune barcă cu fundul lat. Zâmbetul Annei aproape că îi aprinse faţa. Au construit-o ei trei, în vechea casă a lui Ethan – cea pe care a închiriat-o. Chiriaşii i-au permis să folosească magazia, ca Seth să

nu ştie nimic.

— Au construit-o pentru el?

— Ori de câte ori au putut fura o oră. Ah, ce-o să-i placă. Ei, dar ce e asta?

— Ce anume?

— Acolo, spuse Anna privind concentrată prin geam. O vedea pe Grace vorbind, cu mâinile împreunate. Ethan se zgâia la ea. Apoi îşi coborî capul spre al ei.

— Sper că nu e nicio... Renunţă, când Ethan o trase pe Grace mai aproape de el, îşi îngropă faţa în părul ei şi se legănă. Iar braţele ei se ridicară spre el.

— Ah, ah. Ochii Annei se umplură de lacrimi.

— Trebuie să fie – este însărcinată! Tocmai i-a spus. Ştiu. Ah, priveşte! O apucă pe Sybill de umăr când Ethan ridică în braţe o Grace numai râsete.

— Nu-i aşa că e frumos?

Cei doi erau înfăşuraţi unul în celălalt, formând o singură siluetă în ultimele licăriri ale luminii zilei.

— Da, da, asta este.

— Uită-te la mine. Râzând de ea însăşi, Anna smulse un prosop de hârtie şi-şi suflă nasul. M-a făcut praf. Chestia asta mi-a pus capac, ştiu. O să vreau şi eu unul. Îşi suflă din nou nasul şi oftă.

— Eram convinsă că o să pot aştepta un an sau doi. Dar acum nu o să mai pot aştepta atât. Nu asta. Parcă-l şi văd pe care când o să-i... Anna se opri. Scuză-mă spuse ea, cu un râs apos.

— Este în regulă. Este frumos că eşti atât de fericită pentru ei. Că eşti fericită pentru tine. Asta este într-adevăr o ocazie de familie, mai ales acum. Anna, eu chiar trebuie să plec.

— Nu fi laşă, spuse Anna făcându-i cu degetul. Eşti aici şi o să trebuiască să faci faţă coşmarului indigestiei şi zgomotului, ca noi toţi ceilalţi.

— Eu cred doar... Dar nu putu decât să-şi închidă gura când uşa se deschise brusc. Ethan încă o mai ţinea pe Grace în braţe şi amândoi erau numai zâmbet.

— Anna, o să avem un copil. Ethan făcu anunţul cu vocea uşor răguşită.

— Ce, crezi că sunt oarbă? îl împinse pe Ethan de-o parte ca să o sărute mai întâi pe Grace. Eram cu nasul lipit de fereastră. Ah, felicitări! apoi îşi aruncă braţele, cuprinzându-i pe amândoi.

— Sunt atât de fericită!

— O să trebuiască să fii naşă. Ethan îşi întoarse faţa ca să o sărute.

— Nu am fi ajuns aici, fără tine.

— Ah, prostii. Anna izbucni în lacrimi exact în clipa în care intra Phillip.

— Ce se petrece aici? De ce plânge Anna? Iisuse, Ethan, ce-a păţit Grace?

— Sunt bine. Sunt minunat de bine. Sunt însărcinată.

— Nu glumeşti? O scoase din braţele lui Ethan ca să o sărute cu generozitate.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă Cam.

Ţinând-o în continuare pe Grace, Phillip îi zâmbi.

— O să avem un copil.

— Ah, da? Cam îşi arcul o sprânceană.

— Şi ce zice Ethan despre voi doi?

— Ha, ha, râse Phillip în loc de răspuns şi o depuse pe Grace cu grijă, în picioare.

— Te simţi bine? o întrebă Cam.

— Mă simt minunat.

— Arăţi minunat. Cam o trase în braţele lui, frecându-şi bărbia de capul ei. Şi tandreţea cu care a făcut ambele gesturi o făcu pe Sybill să clipească, surprinsă.

— Frumos, frate, îi şopti Cam lui Ethan.

— Mulţumesc. Iar acum îmi pot avea soţia înapoi?

— Aproape am terminat. Cam o ţinu pe Grace la

distanţa braţului.

— Dacă nu are grijă cum trebuie de tine şi de micuţul Quinn de aici dinăuntru, o să bat la el ca la fasole.

— Noi nu mai mâncăm odată? întrebă Seth, apoi se opri în uşa bucătăriei, cu ochii căscaţi.

— De ce plâng Anna şi Grace? Privi acuzator de jur-împrejurul încăperii, incluzând-o şi pe Sybill în supărarea lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Suntem fericiţi. Grace îşi trase nasul şi acceptă şerveţelul pe care-l pescui Sybill din geantă. O să am un copil.

— Adevărat? Grozav. Super. E cel mai super. Aub ştie?

— Nu, o să-i spunem, Ethan şi cu mine, cât de curând. Dar acum mă duc după ea, pentru că e ceva ce trebuie să vezi tu. Afară.

— Afară. O porni spre uşă, dar Phillip i se puse în faţă.

— Nu încă.

— Ce este? Hai, la o parte, Iisuse. Lasă-mă să văd ce este afară.

— Ar trebui să-l legăm la ochi, consideră Phillip.

— Ar trebui să-i punem căluş, sugeră Cam. Ethan se ocupă de situaţie, ridicându-l pe Seth pe umărul lui... Când

Grace o aduse pe Aubrey, Ethan îi făcu cu ochiul, îl întoarse pe Seth care se zvârcolea şi ieşi afară pe uşă.

— N-o să mă aruncaţi din nou în apă! Vocea lui Seth răsuna de încântare îngrozită şi de chicote. Haide, oameni buni, apa chiar este rece.

— Eşti un papă-lapte, surâse Cam batjocoritor, când Seth îşi ridică faţa peste spinarea lui Ethan.

— Dacă încercaţi, îi preveni Seth cu ochii dansându-i de fericire şi de provocare, o să-l iau cu mine cel puţin pe unul dintre voi.

— Mare scofală. Phillip îi împinse faţa lui Seth înapoi în jos. Gata? întrebă el când se adunară cu toţii la marginea apei.

— Bine. Fă-o, Ethan.

— Omule, apa e *rece*! începu Seth, gata să strige când Ethan îi dădu drumul. Dar stătea pe picioarele lui şi era întors cu faţa spre mica ambarcaţiune din lemn, cu pânze de culoarea azurului, care foşneau uşor în vântul serii.

— Ce... de unde a răsărit asta aici?

— Din sudoarea frunţilor noastre, spuse Phillip sec, în timp ce Seth se zgâia la barcă.

— Este – Cine o cumpără?

— Nu este de vânzare, spuse Cam, simplu.

— Este... este... Nu putea fi, îşi spuse el, în timp ce inima îi bubuia de nervi şi de speranţă şi de şoc. Dar speranţa era dominantă. În ultimul an învăţase să spere.

— Este a mea?

— Tu eşti singurul pe aici, cu ziua de naştere astăzi, îi reaminti Cam. Vrei să te uiţi mai îndeaproape?

— Este a mea? O spuse şoptit mai întâi, cu atâta ameţitoare încântare şi şoc, încât Sybill simţi că o ustură ochii.

— *A mea*? explodă el acum, răsucindu-se în loc. De data aceasta, fericirea pură de pe chipul lui îi puse un nod în gât.

— Ca s-o păstrez?

— Eşti un marinar bun, îi spuse Ethan calm. Este o barcă mică, solidă. Este sigură, dar se mişcă.

— Aţi construit-o pentru mine. Privirea lui sări de la chipul lui Ethan la al lui Phillip, la al lui Cam.

— Pentru mine?

— Nee, am construit-o pentru altcineva. Cam îi dădu una uşor, peste cap. Ce părere ai? Du-te să arunci o privire.

— Da. ***Glasul îi*** tremura când se întoarse. Da, pot să urc în ea? Pot să mă aşez în ea?

— Pentru numele lui Dumnezeu, este a ta, nu? Cu vocea

răguşită de emoţie, Cam îl înşfăcă pe Seth de mână şi îl trase după el pe chei.

— Cred că asta este o treabă de bărbaţi, spuse Anna încet. Să le acordăm zece minute să se regrupeze.

— Cât de mult îl iubesc. Sybil se mai uită o clipă la cei patru bărbaţi care făceau atâta gălăgie în jurul unei bărcuţe din lemn.

— Nu cred că mi-am dat seama de asta, cu adevărat, până acum.

— Şi el îi iubeşte. Grace îşi apăsă obrazul de al lui Aubrey.

Dar mai era ceva, îşi spunea Sybil mai târziu, în timp ce ciugulea din mâncare, în bucătăria zgomotoasă. Şocul acela de pe faţa lui Seth. Totala neîncredere că cineva îl iubea, că îl putea iubi suficient ca să înţeleagă dorinţa din inima lui. Şi înţelegând-o, să facă efortul de a i-o îndeplini.

Tiparul vieţii lui, îşi spuse ea sfârşită, fusese spart, schimbat, apoi reformat. Şi totul înainte ca ea să facă cu adevărat parte din el. Acum fusese stabilit aşa cum trebuia să fie stabilit.

Ea nu aparţinea acestui loc. Nu putea rămâne aici. Nu putea suporta asta.

— Acum chiar trebuie să plec, spuse ea cu un zâmbet

foarte manierat. Vreau să vă mulţumesc pentru...

— Dar Seth încă nu a deschis cadoul tău, o întrerupse Anna. Ce-ar fi să-l lăsăm să sfâşie hârtia şi apoi să mâncăm tortul?

— Tortul! Aubrey bătu din palme, în scaunul ei înalt. Sufli luminările şi-ţi spui o dorinţă.

— Sigur. Seth aşteptă ca Sybill să se ridice, apoi, ridicând din umăr, începu.

— L-am cumpărat din Baltimore, se scuza Sybill, mizerabil de stângace şi dacă nu-ţi place, dacă nu ţi se potriveşte, Phillip ţi-l poate schimba.

— În regulă. Seth scoase o cutie din prima pungă, se instală în stil indian pe jos şi în câteva secunde rupea în fâşii hârtia pentru care agonizase ea atât, ca s-o aleagă.

— Puteai folosi ziare, îi spuse Phillip şi chicotind, o înghionti într-un fotoliu.

— Este o cutie, spuse Seth încurcat şi lui Sybill îi căzu inima, auzindu-i tonul dezinteresat.

— Da, mă rog... Am păstrat bonul. Aşa că o poţi duce înapoi, să-ţi iei ce vrei tu.

— Da, bine. Dar Seth surprinse privirea dură din ochii lui Phillip şi făcu un efort.

— Este o cutie frumoasă. Dar ar fi vrut să-şi dea ochii

peste cap. Apoi lovi într-o doară încuietoarea de alamă, făcând să sară capacul.

— La naiba!

— Iisuse, Seth! bombăni Cam uitându-se peste umăr la Anna care venea din bucătărie.

— Omule, nu, ce de chestii! Pare să fie totul. Cărbuni şi pasteluri şi creioane. Se uită acum la Sybill cu şocul acela ameţitor.

— Adică toate sunt ale mele?

— Merg împreună. Nervoasă, Sybill învârtea în mână mărgelele de argint. Desenezi atât de bine şi m-am gândit... că poate vrei să experimentezi şi alte mijloace. În cealaltă cutie sunt mai multe.

— Mai multe?

— Acuarele şi pensule, hârtie. Ah... Se lăsă în jos pe podea, în timp ce Seth se ocupa vesel de a doua cutie.

— Poate decizi că îţi plac culorile acrilice, sau peniţa şi cerneala, dar eu una prefer acuarelele, aşa că m-am gândit că ţi-ai putea încerca mâna pe ele.

— Nu ştiu cum se face.

— Ah, mă rog, e un proces simplu, crede-mă. Se aplecă să ia o pensulă şi începu să-i explice tehnica de bază. În timp ce vorbea, uită de nervi şi îi zâmbi.

Lumina lămpii cobora pieziş pe chipul lui Sybill, captând ceva, ceva în ochii ei, care îi scutură lui Seth colţurile memoriei.

— Ai un tablou pe perete? Cu flori, flori albe într-o vază albastră?

Degetele lui Sybill se strânseră pe pensulă.

— Da, în dormitorul meu din New York. Este una din acuarelele mele. Nu e una prea bună.

— Şi ai sticle colorate pe o masă. Multe, de diferite mărimi şi feluri.

— Sticluţe de parfum. Obişnuiam să le colecţionez. Gâtul i se închise din nou, aşa că se forţă să şi-l dreagă.

— Mă lăsai să dorm în pat cu tine. Ochii lui se micşorară în timp ce se concentra asupra vagilor semnale ale memoriei. Mirosuri plăcute, voce plăcută, culori şi forme. Mi-ai spus o poveste, despre o broască.

— Prinţul Broască. În mintea ei sclipi imaginea băieţelului ghemuit lângă ea, lampa de pe noptieră ţinând deoparte întunericul, de amândoi, ochii lui albaştri strălucitori privind-o intens, în timp ce ea îi calma temerile cu o poveste magică şi cu sfârşit fericit.

— Aveai... când ai venit în vizită la mine, aveai coşmaruri. Erai doar un băieţel.

— Aveam un căţeluş. Mi-ai cumpărat un căţeluş.

— Nu unul adevărat, ci doar o jucărie umplută.

Privirea i se înceţoşase, avea gâtlejul sugrumat, inima gata să i se rupă.

— Tu... tu nu ai avut nicio jucărie cu tine. Când am adus-o acasă, m-ai întrebat a cui era şi ţi-am spus că *a ta.* Şi aşa l-ai botezat. AŢA. Ea nu a luat-o când... Trebuie să plec.

Sybill sări în picioare.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec. Şi se repezi afară pe uşă.

ŞAPTESPREZECE

Ajunse la maşină şi trase de portieră înainte de a-şi aminti că o încuiase. Ceea ce era, îşi spuse ea înnebunită, un obicei urban stupid, reflex, care nu-şi avea rostul în acesastă frumoasă comunitate rurală.

Următorul lucru de care-şi dădu seama era că fugise din casă fără geantă, fără jachetă, fără chei. Şi că mai bine o lua pe jos până la hotel decât să se întoarcă în casă şi să se confrunte din nou cu Quinnii, după comportamentul ei nepoliticos, emoţional.

Se răsuci când auzi paşi în spatele ei şi nu-şi dădea seama dacă a simţit uşurare sau jenă când l-a văzut pe Phillip venind spre ea. Nu ştia ce era cu ea, ce anume gâlgâia în ea, arzându-i şi umflându-i inima şi gâtul. Ştia doar că trebuia să scape de aici.

— Îmi pare rău. Ştiu că am fost necioplită. Dar chiar trebuie să plec. În graba de a ieşi, cuvintele se ciocneau şi se rostogoleau unele peste altele. Te superi dacă îmi aduci geanta? Am nevoie de geantă. Cheile mele. Îmi pare rău. Sper că nu am stricat...

Acel ceva ce-i gâlgâia în gât se urca mai sus, sufocând-o.

— Trebuie să plec.

— Tremuri. Phillip îi vorbi blând şi întinse mâna spre ea, dar ea sări înapoi.

— Este frig. Mi-am uitat jacheta.

— Nu este frigul, Sybill. Vino aici.

— Nu, plec. Am o migrenă. Eu – nu, nu mă atinge.

Ignorându-i cuvintele, o trase ferm aproape de el, o învălui strâns în braţele lui şi o ţinu aşa.

— Este în regulă, scumpo.

— Nu, nu este. Voia să urle. Era orb? Era prost? Nu trebuia să vin. Fraţii tăi mă urăsc. Seth se teme de mine. Tu... ei... eu...

Ah, cât o durea. Presiunea din pieptul ei era ca o agonie care se răspândea.

— Lasă-mă să plec. Eu nu aparţin aici.

— Ba da, aparţii.

El văzuse, văzuse legătura, când ea şi Seth s-au uitat unul la celălalt. Ochii ei de un albastru atât de luminos, ai lui, atât de strălucitori. Efectiv auzise declicul.

— Nimeni nu te urăşte. Nimănui nu-i este teamă de tine. Haide să mergem, da? îşi apăsă gura de tâmpla ei şi ar fi jurat că simţise suferinţa care sâsâia acolo.

— De ce nu vrei să vii?

— Nu vreau să provoc o scenă. Dacă-mi aduci geanta, plec.

Se ţinea ea rigidă ca marmura, dar marmura începea să se fisureze, îşi spuse el şi să tremure din cauza presiunii. Dacă nu-şi dădea drumul, Sybill ar fi explodat. Aşa că trebuia să preseze.

— Şi-a amintit de tine. Şi-a amintit că ţi-a păsat de el.

Prin tensiunea hidoasă pătrunse o săgeată care îi străpunse inima.

— Nu pot suporta. Nu pot. Mâinile ei îl apucară de umeri, cu degetele încleştându-se şi descleştându-se.

— L-a luat cu ea. L-a luat cu ea. Mi-a rupt inima.

Plângea acum, cu braţele strânse în jurul gâtului lui.

— Ştiu. Ştiu că te-a durut. Dar asta a fost, spuse el încet şi o ridică pur şi simplu în braţe şi o aşeză pe iarbă, strângând-o lângă el. Haide, haide...

O legănă în timp ce lacrimile, fierbinţi şi disperate, şiroiau şi îi udau bluza. Rece? se gândi el în timp ce furtuna de foc îi biciuia acesteia trupul. Nimic nu era rece în ea, în afară de teama de durerea emoţiilor.

Nu ¡-a spus să se oprească nici când hohotele o zguduiau atât de tare încât oasele ei păreau să se rupă. Nu i-a oferit promisiuni de alinare sau soluţii. El cunoştea

valoarea purificării. Aşa că o mângâia doar şi o legăna, ţinând-o în braţe în timp ce ea îşi plângea durerea.

Când Anna ieşi pe verandă, Phillip îi făcu acesteia un semn cu capul, continuând să o legene pe Sybill în timp ce uşa se închidea la loc, lăsându-i singuri.

Când nu mai avu lacrimi să plângă, Sybill îşi simţi capul umflat şi încins şi stomacul zvârcolindu-i-se. Slabă şi dezorientată, rămase zăcând epuizată în braţele lui.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Aveai nevoie de asta. Nu cred că am mai întâlnit vreodată pe cineva care să fi avut atât de mult nevoie de o găleată de lacrimi.

— Asta nu rezolvă nimic.

— Tu ştii mai bine. Se ridică şi trăgând-o, o purtă spre Jeep-ul lui.

— Urcă.

— Nu, am nevoie de...

— Urcă, repetă el, doar cu o urmă de nerăbdare. Mă duc după geantă şi jachetă. O ridică şi o depuse pe bancheta din dreapta.

— Dar n-o să conduci. Şi nici n-o să stai singură în noaptea asta, spuse, uitându-se în ochii ei umflaţi.

Sybill nu avea energia să comenteze. Se simţea golită şi

imaterială. Dacă ar duce-o înapoi la hotel, ar putea dormi. Şi-ar lua pastila dacă va fi nevoie şi ar evada. Nu voia să se gândească. Dacă ar fi început să se gândească, ar fi luat-o de la început. Dacă ar fi luat-o de la început, dacă s-ar fi întors în ea o părticică doar din acel potop de sentimente, s-ar fi înecat în el.

Pentru că faţa lui părea cruntă şi cât se poate de hotărâtă când ieşi din casă cu lucrurile ei, Sybill îşi acceptă laşitatea şi închise ochii.

Phillip nu spuse nimic, se urcă pur şi simplu alături de ea, se aplecă să-i pună centura de siguranţă, apoi porni motorul. Lăsă să plutească deasupra lor binecuvântata tăcere. Sybill nu protestă când intră în hol cu ea şi nici când acesta îi deschise poşeta şi-i scoase cârdul de la uşă.

O luă din nou de mână şi o duse direct în dormitor.

— Dezbracă-te, îi porunci el. Cum aceasta se zgâi la el cu ochii aceia umflaţi, înroşiţi, Phillip adăugă:

— Doar n-am de gând să mă reped la tine, pentru Dumnezeu. Drept cine mă crezi?

Phillip nu înţelegea de unde până unde izbucnirea asta a lui. Poate pentru că privind-o, a văzut-o atât de cumplit de distrusă şi fără apărare. Întorcându-se pe călcâie, o porni spre baie.

Câteva secunde mai târziu, Sybill auzi zgomotul apei în cadă. Phillip ieşi de acolo cu un pahar şi e aspirină.

— Înghite-o. Dacă nu ai tu grijă de tine, cineva trebuie s-o facă.

Apa îi dădu o senzaţie dumnezeiască pe gâtul ei obosit, dar până să apuce să-i mulţumească, îi luă paharul din mână şi îl puse deoparte. Sybill şovăi puţin şi clipi repede când îi scoase puloverul peste cap.

— O să faci o baie fierbinte şi o să te relaxezi.

Era prea stupefiată ca să spună ceva, în timp ce

Phillip continua să o dezbrace ca pe o păpuşă. Când acesta îi puse hainele deoparte, Sybill tremură uşor, dar nu spuse nimic. Se uita doar la el când o ridică, o duse în baie şi o depuse în cadă.

Apa era sus şi mult mai fierbinte decât considera ea că era sănătos. Până să-şi găsească ea cuvintele ca să comenteze, Phillip opri apa.

— Stai pe spate şi închide ochii. Haide! spuse el cu o forţă atât de neaşteptată, încât îl ascultă, docilă.

Rămase aşa chiar şi după ce uşa se închise în urma lui.

Rămase acolo vreme de douăzeci de minute, gata să aţipească de vreo patruzeci de ori. Doar vaga spaimă de a nu se îneca a ţinut-o să nu se scufunde în somn. Şi gândul

acela ciudat că el se va întoarce, o va scoate din apă şi o va usca, a fost cel care a decis-o să iasă tremurând din cadă.

Apoi se gândi că poate el plecase. Poate că s-a dezgustat în sfârşit de căderea ei şi a lăsat-o singură. Cine-l putea condamna pentru asta?

Dar când ieşi, Phillip stătea în dreptul uşilor de la terasa dormitorului, admirând priveliştea ei spre golf.

— Mulţumesc. Ştia că era stânjenitor pentru amândoi şi se luptă să facă un efort când acesta se întoarse şi se uită la ea.

— Îmi pare rău...

— Iar îţi ceri scuze, Sybill, o să ajungi să mă oboseşti cu asta. Se apropie de ea în timp ce vorbea şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Când tresări, ridică din sprâncene.

— E mai bine, decise Phillip plimbându-şi degetele peste umerii ei şi peste ceafă, dar nu perfect. Întindete.

Phillip oftă, împingând-o spre pat.

— Nu urmăresc să fac sex. Am şi eu mica mea putere de înfrânare şi pot apela la ea când văd o femeie epuizată emoţional şi fizic. Pe burtă. Haide.

Se întinse pe pat şi nu îşi putu înăbuşi un geamăt când degetele lui începură să o frământe de-a lungul

omoplaţilor.

— Tu eşti psihologul, îi reaminti el. Ce se întâmplă cu cineva care-şi reprimă sentimentele în mod sistematic?

— Fizic sau emoţional?

Phillip râse scurt, o încălecă şi se puse serios pe treabă.

— Îţi spun eu ce se întâmplă, doctore. Capătă migrene, arsuri la inimă, dureri în stomac. Dacă şi când se rupe digul, totul se revarsă cu atâta forţă şi viteză, încât i se face rău. Îi trase halatul în jos de pe umeri şi îşi folosi muchiile palmelor ca să-i bată muşchii.

— Eşti supărat pe mine.

— Nu, nu sunt, Sybill. Nu pe tine. Povesteşte-mi despre vremea când a stat Seth la tine.

— A fost de mult de tot.

— Avea patru ani, îi reaminti Phillip şi se concentră asupra muşchilor care se tensionau din nou. Tu stăteai la New York. Stai şi acum tot acolo?

— Da. Central Park West. Este un cartier liniştit. Sigur.

Exclusivist, îşi spuse Phillip. Nu popularul Est Village, pentru Dr. Griffin.

— Două dormitoare?

— Da. Pe al doilea îl folosesc ca birou.

Aproape că-l vedea. Curat, organizat, atrăgător.

— Presupun că acolo dormea Seth.

— Nu, Gloria dormea acolo. Pe Seth l-am instalat în living, pe canapea. Era doar un băieţel.

— Şi într-o bună zi au apărut aşa, în pragul uşii.

— Mai mult sau mai puţin. Nu o mai văzusem de ani de zile. Ştiam despre Seth. M-a sunat când bărbatul cu care se măritase, a părăsit-o. Îi trimiteam bani, din când în când. Nu am vrut să vină la mine. Este aşa de... învrăjbitoare, de dificilă.

— Dar a venit.

— Da. M-am întors într-o după-amiază de la o prelegere şi am găsit-o aşteptând în faţa clădirii. Era furioasă că portarul nu a lăsat-o să intre, să urce în apartamentul meu. Seth plângea şi ea urla. Era efectiv...

Sybill oftă.

— Tipic, presupun.

— Dar ai pimit-o.

— Nu o puteam expedia şi gata. Tot ce avea era băieţelul şi un rucsac. M-a implorat să fi las să stea puţin la mine. Zicea că făcuse autostopul. Că nu mai avea un ban. A început să plângă, iar Seth pur şi simplu s-a ghemuit pe canapea şi a adormit. Probabil că era extenuat.

— Cât au stat?

— Câteva săptămâni. Mintea începu să-i umble, alunecând înainte şi înapoi în timp.

— răveam de gând să o ajut să-şi găsească o slujbă, dar mi-a spus că simţea nevoia să se odihnească, mai întâi. Mi-a spus că fusese bolnavă. Apoi mi-a spus că o violase un camionagiu din Oklahoma. Ştiam că minte, dar...

— Era sora ta.

— Nu, nu, spuse ea, obosită. Dacă e să fiu corectă, ar trebui să recunosc că asta încetase să mă preocupe cu ani de zile în urmă. Dar Seth era... Abia dacă vorbea. Nu mă pricepeam deloc la copii, dar mi-am cumpărat o carte în care am citit că ar fi trebuit să fie mult mai vorbăreţ.

Phillip zâmbi uşor. Nu era greu să şi-o imagineze alegând cartea potrivită, studiind-o şi încercând să pună totul în ordine.

— Era ca fantoma aceea mică, spuse ea în şoaptă. Fantoma aceea mică din apartament. Când Gloria pleca pentru mai multă vreme şi mă lăsa pe mine cu el, mai bântuia puţin prin casă. Iar în prima noapte când ea nu a venit acasă până dimineaţa, a avut un coşmar.

— Şi tu l-ai adormit la loc spunându-i o poveste.

— *Prinţul Broască.* Doica mea mi-o spunea. Îi plăceau poveştile. Seth se temea de întuneric. Şi mie mi-era teamă

de întuneric, când eram mică.

Vocea ei devenise groasă şi înceată, de somn.

— Îmi plăcea să dorm în patul părinţilor când mi-era frică, dar nu mi se dădea voie. Dar... nu credeam că o să-i facă rău, atât de puţin.

— Nu. Nu, nu avea cum să-i facă rău. O vedea acum, o fetiţă cu păr negru şi ochi luminoşi, tremurând în întuneric.

— Îi plăcea să se uite la sticluţele mele de parfum, îi plăceau culorile şi formele, l-am cumpărat creioane, îi plăcea să deseneze.

— l-ai cumpărat un căţel de cârpă.

— Îi plăcea să se uite la câinii care erau plimbaţi în parc. A fost atât de dulce când i l-am dat. Îl lua cu el peste tot. Dormea cu el.

— Te-ai îndrăgostit de el.

— L-am iubit atât de mult. Nu ştiu cum s-a întâmplat. A durat totul doar câteva săptămâni.

— Timpul nu contează întotdeauna, aici. Îi dădu părul pe spate ca să-i poată vedea profilul. Curba obrazului, unghiul sprâncenei. Timpul nu joacă întotdeauna un rol.

— Ar trebui, dar nu a fost aşa. Nu mi-a păsat că mi-a luat lucrurile. Dar mi l-a luat pe el. Nici măcar nu mi-a permis să-mi iau la revedere de la el. L-a luat şi mi-a lăsat

căţeluşul acela, pentru că ştia că o să-mi facă rău. Ştia că o să mă gândesc la Seth plângând după el noaptea şi că o să sufăr. Aşa că a trebuit să pun punct. A trebuit să pun punct la a mai mă gândi la asta. A trebuit să încetez să mă mai gândesc la el.

— Este în regulă. Partea asta a trecut, acum. Phillip o mângâia încet, aducând-o în pragul somnului. Acum nu o să-i mai facă niciun rău lui Seth. Sau ţie.

— M-am purtat ca o proastă.

— Nu, nu-i adevărat. O mângâie pe ceafă, pe umeri, îi simţi trupul ridicându-se şi prăbuşindu-se la loc, într-un lung, lung oftat.

— Dormi acum.

— Nu pleca.

— Nu, nu plec. Se încruntă când simţi cât de fragilă era ceafa ei sub degetele lui.

— Nu plec nicăieri.

Tocmai asta era problema, îşi dădu Phillip seama, mângâind-o în jos pe braţe, pe spinare. Voia să stea cu ea, să fie cu ea. Voia să o privească dormind, aşa cum dormea acum, adânc şi liniştit. Voia să fie cel care o ţinea când plângea, pentru că se îndoia că plângea des sau că avea pe cineva care să o ţină, când plângea.

Voia să-i privească ochii aceia de culoarea apei liniştite strălucind când râdeau, gura aceea adorabilă, moale, curbându-se în râs. Putea petrece ore întregi ascultând cum vocea ei îşi schimba tonalităţile, de la amuzamentul cald, la afectare şi seriozitate.

Îi plăcea cum arăta dimineaţa, vag surprinsă să-l vadă lângă ea. Iar noaptea, cu plăcerea şi pasiunea aprinzându-i chipul

Ea habar n-avea cât de expresiv era chipul ei, îşi spuse Phillip în timp ce trăgea de cuverturi, mişcând-o până când reuşi să o învelească. Ah, era subtilă ca şi parfumul ei. Un bărbat trebuia să se apropie foarte mult, ca să înţeleagă. Dar el se apropiase foarte mult, fără ca vreunul dintre ei să-şi fi dat seama. Şi el văzuse felul cum îi privise familia, cu melancolie, cu ardoare.

Stând întotdeauna cu un pas mai în spate, întotdeauna observatorul.

Şi a văzut felul în care îl privise pe Seth. Cu dragoste şi cu dor şi din nou de la distanţă.

Ca să nu se bage cu sila? Ca să se protejeze? îşi imagină că era o combinaţie din amândouă. Nu era chiar foarte sigur ce se petrecea în inima ei, în mintea ei. Dar era decis să descopere.

— Cred că e posibil să mă fi îndrăgostit de tine, Sybill, spuse el încet, în timp ce se întindea lângă ea. La naiba dacă asta nu complică lucrurile pentru amândoi.

Sybill se trezi în întuneric şi o clipă, o clipă doar, era din nou copil şi-i era din nou teamă de toate lucrurile alea care pândeau din umbră. Trebuia să-şi strângă buzele, foarte tare, până când o dureau. Pentru că dacă plângea, putea să o audă vreunul dintre servitori şi să-i spună mamei ei. Mama s-ar supăra. Mamei ei nu i-ar plăcut să plângă iar din cauza întunericului.

Apoi îşi aminti. Nu mai era copil. Nimic nu pândea din umbră, decât alte umbre. Era o femeie adultă care ştia că era o prostie să-ţi fie frică de întuneric, când erau atât de multe alte lucruri de care să-ţi fie teamă.

Ah, se făcuse de râs, îşi spuse ea pe măsură ce amintirile începeau să-i revină. Teribil ce se făcuse de râs. Să se lase să fie astfel doborâtă. Mai rău, să lase să se vadă asta, până la a-şi pierde total controlul. În loc să-şi păstreze demnitatea, fugise din casă ca o proastă.

De nescuzat.

Apoi a plâns la pieptul lui Phillip. A plâns ca un copil, chiar acolo, în grădina din faţă, ca şi cum ar fi...

Phillip.

Mortificarea o făcu să geamă cu voce tare, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Îşi înghiţi un gâfâit când un braţ veni să o cuprindă.

— Şi.

Îi recunoscu atingerea, mirosul, chiar înainte ca acesta să o tragă lângă el. Înainte ca gura lui să fi mângâie fruntea, înainte ca trupul lui să se potrivească confortabil cu al ei.

— Este în regulă, şopti el.

— Eu – eu am crezut că ai plecat.

— Am spus că rămân. Phillip întredeschise ochii şi scană incandescenţa roşie a ceasului cu alarmă de pe noptieră.

— Ora trei dimineaţa, după ceasul hotelului. Ar fi trebuit să-mi închipui.

— Nu am vrut să te trezesc. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, putea întrevedea linia pometţilor lui, creasta nasului, forma gurii. Degetele tânjeau să îl atingă.

— Când mă trezesc în toiul nopţii cu o femeie frumoasă în pat, mi-e greu să mă supăr pentru asta.

Sybill zâmbi, uşurată că nu avea de gând să o preseze cu comportamentul ei de mai devreme. Ar putea fi doar ei doi, acum. Nu tu ziua de ieri, pe care să o deplângă, nu tu

ziua de mâine, pentru care să-şi facă griji.

— Îmi închipui că ai destulă practică.

— Sunt lucruri pe care vrei să le faci cum trebuie.

Vocea lui era atât de caldă, braţul lui atât de puternic, trupul lui atât de ferm.

— Când te trezeşti în toiul nopţii cu o femeie frumoasă în pat şi aceasta vrea să te seducă, te superi?

— Mi-ar fi foarte greu.

— Ei bine, dacă nu te superi... Se întoarse, îşi alunecă trupul peste al lui, îi găsi buzele cu buzele ei, limba, cu limba ei.

— O să-ţi spun de îndată ce o să încep să mă supăr.

Râsul ei era jos şi cald. Fu cuprinsă de gratitudine pentru ce devenise Phillip pentru ea. Îşi dorea atât de mult să-i arate asta.

Era întuneric. Iar în întuneric putea fi orice şi-ar fi dorit să fie.

— Poate că nu o să mă opresc, chiar dacă te superi.

— Mă ameninţi? Era surprins şi excitat până peste poate de torsul ademenitor al vocii ei şi de urma cercurilor pe care le trasa ea pe trupul lui, cu vârful degetelor.

— Nu mă sperii.

— Dar pot. Începu să urmeze dâra, cu gura.

— Şi o să reuşesc.

— Fă tot posibilul, Iisuse. Phillip făcu ochii mari.

— Ai reuşit.

Sybill râse din nou şi începu să-l lingă ca o pisicuţă. Când trupul lui se înfioră şi respiraţia îi deveni groasă şi răguşită, îl zgârie încet cu unghiile pe coapse, în sus şi în jos.

Ce minune era trupul unui bărbat, se gândea ea explorându-l visătoare. Puternic, neted, planurile şi unghiurile atât de bine modelate ca să se împerecheze cu trupul femeii. Cu ea.

Mătăsos aici, apoi aspru. Ferm, apoi elastic. Îl putea face să o dorească şi să îl doară asta, exact cum o făcuse el să îl dorească şi să o doară. Putea oferi, putea lua exact cum făcuse şi el şi toate acele lucruri minunate şi păcătoase pe care le fac oamenii în întuneric, le putea face şi ea.

O să înnebunească dacă o să mai continue. O să moară, dacă o să se oprească, îşi spunea Phillip. Gura ei era fierbinte şi neobosită şi peste tot. Degetele acelea elegante îi făceau sângele să-i alerge prin vene. În timp ce carnea lor se umezea, trupul ei aluneca şi se strecura peste al lui, o siluetă palidă în întuneric.

Era o femeie ca oricare alta. Singura femie. O dorea aşa

cum doreşti viaţa.

Ca în vis, se ridică deasupra lui, îşi smulse halatul, îşi arcui spinarea, scuturându-şi părul pe spate. Ce se înălţa în ea acum era libertatea. Puterea. Plăcerea. Ochii ei străluceau ca ochii de pisică în întuneric, vrăjindu-l.

Se lăsă în jos, primindu-l în ea încet, conştientă de efortul făcut de el ca să o lase să imprime ea ritmul. Respiraţia i se întrerupse, dând drumul unui geamăt de plăcere. Se întrerupse din nou şi gemu din nou când mâinile lui îi cuprinseră sânii, frământându-i, posedându-i.

Sybill se balansa cu mişcări mici, torturant de încet, excitându-se de putere. Şi rămase cu ochii într-ai lui. El se cutremură sub ea, cu muşchii încordaţi, cu trupul ferm între picioarele ei. Puternic, îşi spuse ea, era atât de puternic. Suficient de puternic ca să o lase să facă cu el ce voia ea.

Îi atinse uşor pieptul cu mâinile, apoi se lăsă în jos. Părul ei le drapa feţele în timp ce gura ei se închidea puternic peste a lui. O încurcătură de limbi şi dinţi şi respiraţie.

Orgasmul se rostogoli prin ea ca un val, crescând, construindu-se, măturând-o în drumul lui ascendent. Se aplecă spre spate cu el, arcuindu-se şi terminându-şi cursa.

O reluă apoi, pentru Phillip.

Phillip o apucă de coapse, cu degetele săpând în ele, în timp ce ea îl galopa. Toată numai viteză nepăsătoare şi fulgere de coliziune acum, toată numai căldură şi lăcomie. Lui Phillip i se goli mintea, plămânii lui strigau şi trupul lui se căţăra disperat spre eliberare.

Când şi-o găsi, aceasta a fost ***brutală*** şi superbă.

Ea părea că s-a topit peste el, cu trupul la fel de moale şi de fierbinte şi de fluid ca un bazin cu ceară lichidă. Inima ei bătea puternic deasupra bătăilor frenetice ale inimii lui. Phillip nu putea vorbi, nu-şi putea găsi aerul care să-i împingă cuvintele afară. Dar cele care i-au tremurat pe limbă erau cele trei pe care fusese atent să nu le spună niciodată unei femei.

Triumful încă strălucea în ea. Se întinse, leneşă şi mulţumită ca o pisicuţă, apoi se ghemui lângă el.

— Asta, spuse ea somnoroasă, a fost exact ce trebuia.

— Ce anume?

Sybill chicoti încet şi termină cu un căscat.

— Poate că nu am reuşit să te sperii, dar ţi-am fript creierii.

— Asta categoric, nu. Un creier făcut sex-jumări, îşi imaginã Phillip. Bărbaţii care încep să se gândească la

iubire şi, mai grav, când sunt încinşi şi goi şi înfăşuraţi în jurul unei femei, au efectiv probleme.

— Prima dată când mi-a plăcut să mă scol la trei dimineaţa. Deja pe jumătate adormită, Sybill îşi aşează capul pe umărul lui, foindu-se.

— Frig, mormăi ea.

Phillip se întinse şi trase în sus cearşafurile şi păturile. Ea prinse un capăt cu degetele şi le trase până la bărbie.

Pentru a doua oară în noaptea aceea, Phillip rămase treaz, cu ochii în tavan, în timp ce ea dormea adânc şi liniştit, lângă el.

OPTSPREZECE

Abia se crăpase de ziuă când Phillip se dădu jos din pat. Căscă fără să se sinchisiească. La ce bun? Doar pentru că dormise atât de puţin, pentru că mintea îi era înceţoşată de oboseală şi de griji şi îl aştepta o zi întreagă de muncă fizică şi de rupt spinarea, acesta nu era un motiv să se plângă.

Dar faptul că nu exista cafea, ei da, acesta era un motiv al naibii de bun ca să se plângă.

Sybill tresări când el începu să se îmbrace.

— Trebuie să te duci la şantier?

— Da. Îşi trecu limba peste dinţi, în timp ce-şi trăgea pantalonii, Iisuse, nici măcar periuţă de dinţi nu avea la el.

— Vrei să comand micul dejun? Cafea?

Cafea. Cuvântul singur era ca un cântec de sirenă în sângele lui.

Dar îşi trecu degetele prin păr. Dacă Sybill comanda cafea, însemna că va trebui să converseze. Ori el nu credea că era o mişcare înţeleaptă să converseze, în starea asta proastă în care se afla. Dar de ce era în starea asta proastă? se întrebă el. Pentru că nu dormise iar ea reuşise să i se strecoare pe sub legendarele lui arme de

apărare, când lăsase garda jos şi se îndrăgostise de ea.

Îi răspunse, cu o voce iritată:

— O să beau acasă. Oricum, trebuie să mă duc să mă schimb. Acesta şi fusese motivul pentru care se sculase atât de al naibii de devreme.

Aşternuturile foşniră când Sybill se ridică. O urmări cu coada ochiului, în timp ce se întindea după şosete. Era ciufulită şi împiedicată şi tentant de dulce.

Da, în regulă, se furişase. Dându-i una în cap cu vulnerabilitatea ei, plângând în braţele lui aşa cum plânsese şi arătând atât de al naibii de rănită şi fără apărare. Apoi, trezindu-se în miezul nopţii şi transformându-se într-un fel de zeiţă a fanteziilor erotice.

Acum îi oferea o cafea. Al naibii, ce tupeu avea.

— Îţi mulţumesc că ai rămas peste noapte. Mi-a ajutat.

— Sunt aici la dispoziţia ta, spuse el scurt.

— Eu... îşi muşcă buza de jos, alertată şi încurcată de tonul lui.

— A fost o zi grea pentru amândoi. Presupun că aş fi fost mai înţeleaptă dacă aş fi stat deoparte. Oricum, eram deja derutată după telefonul Gloriei şi atunci...

Phillip îşi înălţă capul.

— Ce? Te-a sunat Gloria?

— Da. Sybill ştia acum de ce păstrase pentru ea această informaţie. Phillip era indispus. Toată lumea avea să se indispună.

— Te-a sunat? Ieri? Clocotind de furie, îşi luă pantoful, îl studie. Şi nu te-ai gândit că acest lucru merita să fie menţionat mai devreme?

— Nu am văzut niciun motiv. Pentru că nu ştia ce să facă cu mâinile, îşi dădu părul deoparte, trase de cearşafuri. De fapt nici nu aveam de gând să vorbesc despre asta.

— Nu? Poate că ai uitat, pe moment, că Seth este în responsabilitatea familiei mele. Că avem dreptul să ştim dacă sora ta are de gând să ne mai facă probleme. Trebuie să ştim totul, spuse el, gata să explodeze de furie. Ca să îl putem proteja.

— Nu o să-i facă nimic lui...

— De unde naiba ştii? Acum chiar explodă, ocolind patul şi venind spre ea, făcând-o să strângă cearşafurile cu oasele degetelor albite. De unde ştii? *Observând,* de la zece paşi mai în spate. La naiba, Sybill, ăsta nu este un exerciţiu idiot. Asta este o viaţă. Ce naiba a mai vrut?

Îi venea să se ghemuiască, aşa cum făcea întotdeauna în faţa furiei. Îşi acoperi inima şi glasul cu un strat de

gheaţă, aşa cum făcea întotdeauna, ca să-i ţină piept.

— Normal, a vrut bani. Voia ca eu să-i cer de la voi şi să-i mai dau şi eu în plus. A ţipat la mine şi m-a şi înjurat, la fel cum faci şi tu acum. Se pare că faptul că am rămas cu zece paşi mai în spate m-a adus chiar în mijloc.

— Vreau să ştiu dacă şi când te mai contactează. Ce i-ai spus?

Sybill se întinse după halat şi mâna nu îi tremură.

— i-am spus că familia ta nu o să-i dea nimic. Şi nici eu. Că am vorbit cu avocatul vostru. Că am adăugat şi voi continua să adaug greutatea mea şi influenţa mea pentru ca Seth să facă parte în mod permanent din familia ta.

— Asta e ceva, atunci, mormăi el încruntându-se spre ea, în timp ce îşi punea halatul.

— Este cel mai mic lucru pe care-l pot face, nu? Tonul ei era rece, distant şi final. Şi acum, scuză-mă. O porni spre baie şi închise uşa.

Din locul unde se afla, Phillip auzi deliberatul declic al încuietorii.

— Da, bine, asta este chiar bine, mormăi el în direcţia uşii îşi luă haina şi plecă naibii de aici, înainte de a face lucrurile şi mai rele decât erau deja.

Dar acestea nu s-au îmbunătăţit câtuşi de puţin când a

ajuns acasă şi a găsit cafetiera aproape goală. Iar când a constatat pe la mijlocul duşului că fratele lui, Cam, folosise în mod clar cea mai mare parte a apei fierbinţi, decise că asta făcea doar ca totul să fie perfect.

Apoi intră în camera lui, cu un prosop înfăşurat peste coapse şi îl găsi pe Seth stând pe marginea patului.

Absolut perfect.

— Ei. Ochii lui Seth îl priveau fix. – Te-ai sculat devreme.

— M-am gândit să merg cu tine să lucrez câteva ore. Phillip se întoarse să-şi scoată chiloţii şi jeanşii din dulap.

— Astăzi nu lucrezi. Îţi aştepţi prietenii să vină mai târziu, la petrecere.

— Abia după-amiază. E destul timp. Seth ridică dintr-un umăr.

— Cum vrei.

Se aşteptase ca Phillip să fie încins. Ţinea la Sybill, nu? îşi spuse Seth. Nu i-a fost uşor să vină aici, să aştepte, să ştie că avea de stat ceva.

Aşa că spuse singurul lucru care-l frământa.

— Nu am vrut să o fac să plângă.

Rahat, altceva nu-i veni lui Phillip în minte. Îşi trase chiloţii. Nu o să scape uşor de asta.

— Nu ai făcut-o tu. Trebuia să plângă, atâta tot.

— Presupun că este al naibii de furioasă.

— Nu, nu este. Resemnat acum, Phillip îşi trase jeanşii.

— Ascultă, una peste alta, femeile sunt greu de înţeles, indiferent de situaţie. Iar aceste situaţii sunt de regulă împuţite.

— Îmi închipui. Poate că Phillip nu era chiar aşa de încins.

— Eu doar mi-am amintit nişte chestii. Seth se uită la cicatricele de pe pieptul lui Phillip, pentru că era mai uşor decât să se uite în ochii lui. Şi pentru că, ei bine, cicatricele erau atât de formidabile.

— Iar ea a luat-o dintr-odată razna şi tot restul.

— Unii oameni nu ştiu ce să facă cu sentimentele lor. Phillip oftă, se aşeză pe pat lângă Seth şi i se făcu dintr-odată teribil de ruşine de el. O izbise pe Sybill direct între ochi, pentru că *el* nu ştiuse ce să facă cu sentimentele lui.

— Şi atunci plâng, sau ţipă, sau se duc şi se îmbată la crâşma din colţ. Ea ţine la tine, dar nu ştie ce anume să facă cu asta. Sau ce vrei tu să faci cu asta.

— Nu ştiu. Ea... ea nu este ca Gloria. Este cumsecade. Şi Ray era cumsecade, iar eu... ei sunt ca nişte rude, nu? Deci eu...

Phillip înţelese repede şi inima i se frânse.

— Tu ai ochii lui Ray, continuă el pe un ton degajat, ştiind că Seth îl va înţelege dacă o va spune cum trebuie.

— Culoarea şi forma, dar şi acel ceva ce se afla în spatele lor. Acel ceva care era decenţa. Tu ai mintea ascuţită, exact ca Sybill. O minte care gândeşte, analizează şi se întreabă. Iar sub toate astea, încearcă să facă ceea ce trebuie. Asta înseamnă să fii decent. Tu îi ai în tine pe amândoi. Phillip îl împinse pe Seth în umăr, cu umărul lui.

— E grozav, nu?

— Da. E grozav. Şi zâmbetul se deschise.

— Bine, grăbeşte-te acum sau nu mai plecăm niciodată de aici.

A ajuns la şantier cu aproape patruzeci şi cinci de minute după Cam ***şi se*** aştepta ***la o*** scenă. Cam era deja la fasonator, fălţuind un nou rând de scânduri. Bruce Springsteen urla din aparatul de radio despre glorioasele lui zile. În apărare, Phillip dădu radioul mai încet. Instantaneu, Cam îşi înălţă capul.

— Nu-l aud peste maşină, dacă nu este pus tare.

— Niciunul din noi nu o să-l mai audă dacă ne omori urechile ore în şir.

— Ce? Ai spus ceva?

— Ha-ha.

— Suntem veseli, da? Cum e Sybill? Cam se întinse şi opri maşina.

— Nu începe din nou.

Cam îşi înclină capul, în timp ce Seth se uita de la unul la altul, anticipând valoarea distractivă a unei lupte între fraţii Quinn.

— Am doar o întrebare.

— O să supravieţuiască. Phillip luă o trusă de scule.

— Îmi dau seama că ai prefera să o vezi fugind din oraş, dar trebuie să te mulţumeşti cu faptul că azi dimineaţă i-am aplicat o ciomăgeală verbală, nu fizică.

— De ce naiba ai făcut asta?

— Pentru că m-a enervat! urlă Phillip. Pentru că totul mă enervează. Mai ales tu.

— Perfect, dacă simţi nevoia unei ciomăgeli fizice, sunt disponibil. Dar nu am pus decât o afurisită de întrebare. Cam scoase scândura şi o împinse spre stivă, unde aceasta ateriză cu zgomot.

— A primit deja ieri un pumn în stomac. De ce naiba ai mai plusat şi tu, azi?

— O aperi? Phillip păşi în faţă, până se pomeniră nas în nas. O aperi, după tot rahatul pe care mi l-ai turnat despre

ea?

— Am şi eu ochi, nu? l-am văzut chipul, aseară. Drept cine naiba mă crezi? îl împunse pe Phillip cu un deget în piept. Oricine dă într-o femeie când este distrusă, merită să i se frângă gâtul.

— Ticălosul... Pumnul lui Phillip era încleştat deja şi gata să zboare, dar se opri. L-ar fi făcut plăcere câteva runde sângeroase, mai ales că Ethan nu era acolo ca să-i întrerupă. Dar nu când el era cel care merita să fie însângerat.

Îşi desfăcu pumnul, îşi întinse degetele şi se întoarse, încercând să-şi regăsească controlul. Îl văzu pe Seth privindu-l cu ochi întunecaţi, interesaţi şi mârâi:

— Să nu începi.

— Un cuvinţel n-am scos.

— Ascultă, o să mă ocup eu de ea, da? îşi trecu o mână prin păr şi îşi îndreptă explicaţiile spre amândoi.

— Am lăsat-o să plângă, am mângâiat-o pe mână. Am aruncat-o într-o cadă cu apă fierbinte, am băgat-o în pat. Am rămas cu ea. Poate că am reuşit să dorm o oră, aşa că sunt uşor iritabil acum.

— De ce ai strigat la ea? Voia Seth să ştie.

— Bine. Phillip inspiră adânc să se liniştească, îşi apăsă

degetele pe ochii obosiţi.

— Azi dimineaţă mi-a spus că a sunat-o Gloria. Ieri. Poate că am reacţionat în mod exagerat, da, la naiba, ar fi trebuit să ne spună.

— Ce voia? Buzele lui Seth deveniră albe. Instinctiv, Cam se apropie de el şi-i puse o mână pe umăr.

— Nu te lăsa speriat de ea, puştiule. Acum eşti dincolo de toate astea. Şi? îl întrebă pe Phillip.

— Nu am obţinut prea multe, detalii. Eram prea ocupat să ţip la ea pentru că nu mi-a spus mai devreme. Ideea erau banii. Phillip îşi întoarse privirile spre Seth, adresânsu-i-se direct lui.

— i-a spus Gloriei să se ducă naibii. Nu bani, nu nimic, i-a spus că a fost la avocat ca să se asigure că tu o să rămâi exact unde eşti acum.

— Mătuşa ta nu este uşor de dus de nas, spuse Cam vesel, strângându-l repede pe Seth, de umăr. Are coloană vertebrală.

— Da. Este în regulă, spuse Seth îndreptându-şi-o pe a lui.

— Fratele ăsta al tău de acolo, continuă Cam arătând cu capul spre Phillip, este un prost, dar noi ceilalţi avem atâta minte încât să ne dăm seama că Sybill nu a spus nimic

despre telefon ieri, pentru că era petrecerea ta. Nu a vrut să ne necăjească. Doar nu faci unsprezece ani în fiecare zi.

— Deci am dat-o în bară. Mormăind în sinea lui, Phillip luă o scândură şi se pregăti să scape de toate frustrările, cu ajutorul lemnului şi al cuielor.

— O fixez eu.

Şi Sybill simţea nevoia să pună nişte lucruri la punct. Îi luase aproape toată ziua ca să-şi adune curajul şi să-şi facă planul. Intră pe aleea Quinn exact după ora patru şi răsuflă uşurată, nevăzând acolo Jeep-ul lui Phillip.

Calculase că acesta avea să mai stea la şantier cel puţin o oră. Seth era probabil cu el. Cum venea seara de sâmbătă, precis că se mai opreau în drum să ia ceva de mâncare.

Acesta era modelul lor şi îşi cunoştea propriile modele, chiar dacă nu părea să fie în stare să se asocieze cu oameni care îşi aveau şi ei tabieturile lor.

Dacă dădea înapoi acum, avea să fie din nou rănită.

Enervată, îşi porunci să coboare din maşină. Va face ceea ce îşi propusese să facă. Nu o să-i ia mai mult de cincisprezece minute ca să-şi ceară scuze Annei şi ca acestea să fie acceptate, cel puţin verbal. Va explica telefonul Gloriei în detaliu, pentru ca el să poată fi folosit

ca dovadă în favoarea lor. Apoi va pleca.

Se va întoarce la hotel, se va îngropa în munca ei cu mult înainte de sosirea lui Phillip la locul acţiunii.

Ciocăni scurt la uşă.

— Este deschis, veni răspunsul, mai bine m-aş omorî, decât să mă scol acum.

Îngrijorată, Sybill puse mâna pe butonul clanţei, ezită, apoi deschise uşa. Şi rămase cu ochii holbaţi.

Salonul familiei Quinn era de obicei aglomerat, întotdeauna dând senzaţia că se locuia în el, dar acum dădea senzaţia că era locuit de un pluton furtunos de elfi.

Farfurii de carton, pahare de plastic, câteva din ele căzute şi vărsate, acopereau podeaua şi mesele. Micuţi oameni de plastic erau risipiţi peste tot, ca şi cum ar fi fost în plin război, iar pierderile ar fi fost cumplite. Evident că avuseseră loc accidente fatale cu maşini şi camioane miniaturale. Peste tot era împrăştiată hârtie de ambalat, asemenea confetelor într-o noapte de revelion deosebit de animată.

Întinsă într-un fotoliu, privind spectacolul, stătea Anna. Părul îi căzuse pe faţă şi era foarte palidă.

— Ah, grozav, mormăi ea făcând ochii mici spre Sybill. Uite-o că apare.

— Po... poftim?

— Uşor de spus pentru tine. Tocmai am petrecut două ore şi jumătate luptându-mă cu zece băieţi de unsprezece ani. Nu, nu băieţi, se corectă ea printre dinţi, animale, bestii. Progeniturile Satanei. Adineauri am trimis-o pe Grace acasă, cu ordinul să se întindă. Mă tem ca experienţa asta să nu-i afecteze copilul. S-ar putea naşte un mutant.

Petrecerea cu copii, îşi aminti Sybill, scrutând încăperea cu ochi orbiţi. Uitase.

— S-a terminat?

— Asta nu se termină niciodată. O să mă trezesc de-acum în toiul nopţii, urlând, până când mă vor trimite la nebuni. Am îngheţată în păr. Pe masa din bucătărie este... o nenorocire, mi-e frică să mă duc acolo. Cred că nimic nu mai e la locul lui. Trei băieţi au căzut în apă şi au trebuit scoşi de acolo şi uscaţi. Probabil că vor face pneumonie şi vom fi daţi în judecată. Una dintre creaturile astea, deghizată în băiat, a mâncat vreo şaizeci şi cinci de porţii de tort, apoi s-a urcat în maşina mea – nu ştiu când a trecut pe lângă mine, sunt ca nişte fulgere – şi a vomat.

— Ah, draga mea. Sybill ştia că nu era ceva de râs. Se simţi şocată realizând că muşchii stomacului ei începură

să se strângă. Îmi pare rău. Pot să te ajut, să curăţ.

— Nu mă ating de nimic. Bărbaţii ăia – cel care pretinde că este soţul meu şi fraţii ăia idioţi ai lui – ei or să facă asta. Vor freca şi vor curăţa şi vor râni. Ei vor face totul. Ei au ştiut, spuse Anna într-o şoaptă răutăcioasă. Ei au ştiut ce înseamnă aniversarea unui puşti. De unde era eu să ştiu? Dar ei au ştiut şi s-au ascuns pe şantier, pretextând scuza aia jalnică despre termenii contractuali. Ne-au lăsat singure pe Grace şi pe mine cu această... această obligaţie imposibilă. Anna închise ochii.

— Ah, ce oroare.

Anna rămase o clipă tăcută, cu ochii închişi.

— Hai, dă-i drumul. Poţi să râzi. Sunt prea slabă să mă ridic şi să îţi ard una.

— Ai muncit atâta pentru Seth.

— A fost cea mai frumoasă zi din viaţa lui. Buzele Annei se curbară într-un zâmbet şi deschise ochii.

— Şi cum am de gând să-i pun pe care şi pe fraţii lui să cureţe totul, una peste alta mă simt chiar foarte bine. Tu cum te simţi?

— Bine. Am venit să-mi cer scuze pentru aseară.

— Scuze pentru ce?

Întrebarea o scoase din ritm. Era deja în criză de timp,

îşi spuse ea, distrasă de haos şi de monologul mormăit al Annei. Sybill îşi drese gâtul şi reîncepu.

— Pentru aseară. A fost nepoliticos din partea mea să plec fără să mulţumesc pentru...

— Sybill, sunt prea obosită să ascult prostii. Nu ai fost nepoliticoasă, nu ai pentru ce să-ţi ceri scuze şi o să mă plictiseşti dacă o s-o ţii tot aşa. Ai fost afectată şi ai avut toate motivele să fii.

Şi praful s-a ales din discursul atât de cu grijă pregătit de Sybill.

— Eu chiar nu înţeleg de ce oamenii din familia asta nu vor să asculte, cu atât mai puţin să accepte nişte scuze sincere, pentru un comportament regretabil.

— Doamne, dacă acesta este tonul pe care-l foloseşti la prelegerile tale, remarcă Anna cu admiraţie, înseamnă că auditorul tău este foarte atent. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, presupun că noi nu facem asta pentru că şi noi ne permitem foarte des un comportament care poate fi numit regretabil. Te-aş invita să stai jos, dar ai nişte pantaloni prea frumoşi şi nu ştiu ce surprize neplăcute ne aşteaptă pe perne.

— Nu intenţionez să stau.

— Păcat că nu ţi-ai putut vedea faţa, spuse Anna mai

blândă. Când a ridicat privirile spre tine, când ţi-a spus ce-şi amintea el. Dar eu am putut-o vedea, Sybill. Am putut vedea pe ea că ceea ce te-a adus aici a fost mult mai mult decât obligaţie sau responsabilitate sau o încercare temerară de a face ceea ce era corect. Probabil că te-ai simţit distrusă când ţi l-a luat, cu atâţia ani în urmă.

— Nu mai pot face asta din nou. Simţea arsura lacrimilor în fundul ochilor. Pur şi simplu nu mai pot face asta din nou.

— Nu trebuie, şopti Anna. Vreau doar să ştii că te înţeleg. În meseria mea văd atâţia oameni distruşi.

Femei bătute, copii abuzaţi, bărbaţi care sunt la capătul puterilor, bătrâni pe care-i dislocăm cu atâta uşurinţă. Îmi pasă, Sybill. Îmi pasă de toţi cei care vin la mine pentru ajutor.

Oftă uşor şi-şi desfăcu degetele.

— Dar ca să-i pot ajuta, trebuie să păstrez o distanţă, să fiu obiectivă, realistă, practică. Dacă mă arunc cu toate emoţiile mele asupra fiecărui caz, nu-mi mai pot face meseria. Aş arde, m-aş consuma. Eu înţeleg nevoia unei mici distanţe.

— Da, sigur că înţelegi. Tensiunea dureroasă din umeri dispăruse.

— Cu Seth a fost altfel, continuă Anna. Chiar din prima clipă, absolut tot ce era în legătură cu el trăgea de mine. Nu mă puteam împiedica. Am încercat, dar nu am reuşit. M-am gândit la asta şi cred sincer că sentimentele mele pentru el erau acolo, exact acolo, chiar înainte de a-l fi întâlnit. Eram făcuţi să fim o parte din viaţa celuilalt. El era făcut să facă parte din familia asta, iar familia asta era făcută să fie a mea.

Riscând consecinţele, Sybill se lăsă pe braţul canapelei.

— Am vrut să-ţi spun... că eşti atât de bună cu el. Tu şi Grace. Sunteţi atât de bune pentru el. Relaţia pe care o are cu fraţii lui este minunată şi este vitală.

Această puternică influenţă masculină este importantă pentru un băiat. Dar femeia, ceea ce tu şi Grace îi daţi, este la fel de vital.

— Şi tu ai ceva să-i oferi. Este afară, îi spuse Anna, la barca lui.

— Nu vreau să-l necăjesc. Chiar trebuie să plec.

— Că ai fugit aseară a fost de înţeles şi de acceptat. Privirea Annei era directă şi fixă. Dar că fugi acum, nu este.

— Trebuie să fii foarte bună în meseria ta, spuse Sybill după un moment.

— Al naibii de bună. Du-te şi vorbeşte cu el. Dacă o să mai reuşesc vreodată în viaţa asta să mă ridic din fotoliu, o să pun de-o cafea proaspătă.

Nu era uşor. Dar apoi Sybill îşi spuse că nici nu trebuia să fie. Să traverseze peluza spre băiatul care stătea în micuţa şi frumoasa lui barcă, visând clar la curse de mare viteză.

Zgubi a văzut-o primul şi, în alertă, a început să alerge în întâmpinarea ei, lătrând. Sybill se întări şi întinse o mână, sperând să-l ţină la distanţă. Zgubi îşi strecură capul pe sub ea, transformând gestul defensiv în mângâiere.

Blana lui era atât de moale şi de caldă, ***ochii*** atât de adoratori, faţa lui atât de nimerit de caraghioasă, încât Sybill se relaxă într-un zâmbet.

— Tu chiar eşti zgubilitic, nu?

Acesta luă poziţia şezut, dând cu laba spre ea până când aceasta i-o luă şi i-o scutură. Mulţumit, câinele o porni în goană înapoi la barcă, unde Seth privea şi aştepta.

— Bună. Rămase unde era, trăgând funia şi făcând să se legene micul triunghi al pânzelor.

— Bună. Ai scos-o?

— Ne. Anna nu ne-a lăsat nici pe mine şi nici pe ceilalţi

băieţi să ieşim cu ea. Seth ridică din umăr.

— Ca şi cum ne-am fi înecat sau mai ştiu eu ce.

— Dar te-ai distrat bine la petrecere.

— A fost super. Anna este puţin şucărită... Se opri şi se uită spre casă. Este furioasă că Jake a borât în maşina ei, aşa că mi-am spus să stau aici până îi trece.

— O idee înţeleaptă, cred.

Apoi se lăsă tăcerea, grea, în timp ce se uitau amândoi la apă şi se întrebau ce să mai spună.

Sybill îşi făcu curaj.

— Seth, nu mi-am luat la revedere de la tine, aseară. Nu ar fi trebuit să plec aşa cum am plecat.

— E în regulă. Acesta ridică din nou din umăr.

— Nu am crezut că îţi mai aminteşti de mine. Sau de vremea când ai locuit cu mine, la New York.

— Am crezut că inventasem eu totul. Era prea greu să stea în picioare în barcă şi să pară atât de departe. Aşa că sări şi se aşeză pe marginea cheiului, bălăngănindu-şi picioarele.

— Uneori visam câte ceva. Cum ar fi dinele sau alte chestii.

— *AŢA,* spuse ea încet.

— Da, jalnic. Ea nu vorbea niciodată despre tine sau

despre orice altceva, aşa încât efectiv am crezut că inventasem eu totul.

— Uneori... Sybill riscă şi se aşeză lângă el. Uneori şi pentru mine ***era*** aproape la fel. Încă mai am câinele.

— L-ai păstrat?

— Era tot ce aveam de la tine. Tu ai însemnat mult pentru mine. Ştiu că nu ai cum să mă crezi, dar aşa este. Dar nu am vrut să fie aşa.

— Pentru că eram al ei?

— În parte. Trebuia să fie onestă, trebuia să-i dea măcar atât.

— Ea nu a fost niciodată bună, Seth. Ceva nu era cum trebuie, cu ea. Părea că nu putea fi niciodată fericită până când cei din jurul ei nu erau nefericiţi. Nu am vrut-o înapoi în viaţa mea. Plănuisem să fi acord câteva zile, apoi să aranjez să vă găsesc un adăpost, în felul acesta mi-aş fi îndeplinit obligaţiile de familie şi mi-aş fi protejat propriul meu stil de viaţă.

— Dar nu ai făcut aşa.

— La început mi-am căutat scuze. Încă o noapte. Apoi am recunoscut că o lăsam în continuare să stea la mine pentru că voiam să te păstrez pe tine, acolo. Dacă i-aş fi găsit o slujbă, dacă aş fi ajutat-o cu un apartament, dacă

aş fi muncit cu ea să-şi refacă viaţa, te puteam ţine aproape de mine. Niciodată nu aş fi... tu erai...

Sybill îşi porunci să inspire adânc şi s-o spună.

— Mă iubeai. Tu ai fost prima persoană care m-a iubit vreodată. Nu voiam să pierd acest lucru. Şi când l-am pierdut, m-am împins înapoi, exact acolo unde eram înainte de venirea ta. M-am gândit mult mai mult la mine, decât la tine. Şi mi-ar plăcea să repar puţin asta, acum, gândindu-mă mai mult la tine.

Seth se uită în altă parte, în jos, la picioarele pe care şi le agita înainte şi înapoi, deasupra apei.

— Phil mi-a spus cum a sunat şi tu i-ai spus să te pupe-n fund.

— Nu chiar cu cuvintele astea.

— Dar asta ai vrut, corect?

— Cred că da. Da, spuse ea, aproape zâmbind.

— Voi aveţi aceeaşi mamă, corect, dar se pare că aveţi taţi diferiţi?

— Da, corect.

— Ştii cumva cine a fost tatăl meu?

— Nu, nu l-am cunoscut.

— Nu, vreau să spun, ştii cine a fost? Ea inventa mereu alţi tipi şi alte nume şi tot rahatul ăsta. Şi toate chestiile

astea, se corectă el. Mă întrebam doar, atâta tot.

— Ştiu doar că îl chema Jeremy Delauter. Nu au stat mult timp căsătoriţi şi...

— Căsătoriţi? Privirea i se întoarse înapoi la ea. Niciodată nu a fost măritată. Te-a prostit pe tine.

— Nu, i-am văzut certificatul de căsătorie. Îl avea când a venit la New York. Credea că o pot ajuta să dau de el şi să-i intenteze proces pentru pensie alimentară.

Seth se gândi o clipă, absorbind posibilitatea.

— Poate, nu contează. Eu mi-am închipuit că a luat doar numele ăsta de la vreun tip cu care a trăit o vreme. Iar dacă omul ăla s-a lăsat agăţat de ea, înseamnă că a fost un ratat.

— Aş putea aranja nişte investigaţii. Sunt convinsă că l-am putea localiza. Dar asta durează.

— Nu vreau asta. În vocea lui nu era panică, ci doar dezinteres. Mă întrebam numai dacă l-ai cunoscut, atâta tot. Acum am o familie. Ridică braţul în timp ce Zgubi îi adulmeca subţioara şi şi-l petrecu peste grumazul câinelui.

— Da, aşa este. Începu să se ridice, cu un mic junghi în inimă. Ezită şi ochii i se întoarseră spre o săgeată albă. Văzu bâtlanul care se înălţa, alunecând deasupra apei, exact la marginea copacilor. Apoi dispăru după cot, lăsând

doar un freamăt vag în aer.

Frumos lucru, îşi spuse ea. Frumos loc. Un port pentru suflete tulburate, pentru băieţi care nu au nevoie decât de o şansă ca să devină bărbaţi. Poate că nu le va putea mulţumi lui Ray şi Stellei Quinn pentru ceea ce făcuseră ei aici, dar îşi va putea cu siguranţă arăta gratitudinea dându-se deoparte şi lăsându-i pe fiii lor să le termine treaba, cu Seth.

— Da, trebuie să plec acum.

— Chestiile alea pe care mi le-ai dat, chiar sunt grozave.

— Mă bucur că îţi plac. Ai talent.

— Azi-noapte m-am prostit puţin cu nişte cărbune.

Sybill ezită o clipă.

— Ah?

— Dar nu prea reuşesc. Îşi întoarse capul ca să se uite la ea. Este cu totul altceva decât cu creionul. Poate că o să-mi arăţi tu cum se face.

Sybill se uită intens peste apă, pentru că ştia că el nu o ruga. El se oferea. Probabil că i se dădea acum o şansă.

— Da, ţi-aş putea arăta. – Acum?

— Da. Se concentră să-şi păstreze vocea egală. Ţi-aş putea arăta acum.

— Super.

NOUĂSPREZECE

Aşadar, se purtase cam dur cu ea, îşi spuse Phillip. Dar poate că şi ea ar fi trebuit să-i spună imediat de telefonul Gloriei. Petrecere sau nu, îl putea lua deoparte ca să-i spună. Dar oricum, nu ar fi trebuit să sară aşa la ea şi apoi să plece.

Totuşi, în apărarea lui, se simţise rănit şi enervat şi indecis. Îşi petrecuse prima parte a nopţii făcându-şi griji pentru ea iar a doua, făcându-şi griji pentru el. Trebuia oare să fie fericit că aceasta se strecurase ca un vierme pe sub armura lui? Trebuia oare să sară în sus de bucurie că doar în câteva săptămâni aceasta reuşise să foreze o gaură în scutul atât de bine lustruit pe care şi-l ţinuse cu atâta pricepere, peste treizeci de ani?

El nu credea aşa.

Dar era gata să recunoască totuşi că nu se purtase cum trebuie. Era chiar gata să fi ofere un semn de împăcare, sub forma unei şampanii de colecţie şi a unor trandafiri cu tijă înaltă.

Chiar el a făcut coşul. Două sticle de Dom, bine frapate, două cupe înalte de cristal – nu avea de gând să-l insulte pe călugărul acela francez cu pahare de hotel – caviarul pe

care-l ascunsese cu viclenie într-un carton gol de la iaurtul fără grăsimi, ştiind că nimeni din familia lui nu se va atinge de aşa ceva.

Chiar el prăjise tartinele şi alesese cu grijă trandafirii roz şi vaza.

Îşi închipuia că Sybill ar putea fi uşor reticentă vizitei. Nu strica niciodată să-ţi pavezi drumul cu flori şi cu şampanie. Şi cum intenţiona să încălzească puţin atmosfera, acestea nu aveau cum să strice. Avea de gând să o calmeze, să discute cu ea şi mai mult, să o facă să vorbească. Nu avea de gând să plece până când nu-şi va face o imagine mult mai clară despre adevărata Sybill Griffin.

Ciocăni vesel la uşă. Aşa va fi încercarea lui – de o firească veselie. Aruncă un zâmbet scurt, fermecător spre vizor când auzi paşi şi văzu o vagă, trădătoare umbră.

Şi rămase locului când paşii se retraseră.

Biine... Poate mai mult decât o idee reticentă, conchise el şi ciocăni din nou.

— Haide, Sybill. Ştiu că eşti acolo. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Tăcerea, îşi spuse el, nu trebuie să fie neapărat goală. Ea poate fi ticsită cu gheaţă.

Bine, mă rog, îşi spuse, încruntându-se la uşă. Ea a ales

calea cea mai grea.

Lăsă coşul pe jos, apoi o porni înapoi pe culoar, spre scară şi începu să coboare încetişor. Pentru ce voia el să facă, era mai înţelept să nu fie văzut părăsind hotelul.

— I-ai dat o lecţie, da? comentă Ray, coborând treptele alături de fiul lui.

— Iisuse Christoase. Phillip se zgâi la faţa lui Ray. Ce-ar fi ca data viitoare să mă împuşti pur şi simplu în cap? Ar fi mai puţin jenant decât să mor de un atac de cord, la vârsta mea.

— Inima ta este destul de puternică. Deci nu mai vorbeşte cu tine?

— O să vorbească, spuse Phillip posac.

— Mituind-o cu bule? Ray făcu un gest cu degetul în spate.

— Funcţionează.

— Florile, da. Eu mă descurc bine cu mama ta, aducându-i flori. Şi mai repede, dacă mă târăsc în genunchi.

— Eu nu mă târăsc. Aici era cât se poate de ferm. În fond, a fost şi vina ei.

— Niciodată nu este vina lor, spuse Ray făcându-i cu ochiul. Cu cât mai repede accepţi ideea asta, cu atât mai

repede ajungi la sexul care repară totul.

— Iisuse, tată. Nu am de gând să discut cu tine despre sex, spuse el, frecându-şi faţa cu mâna.

— De ce nu? Nu ar fi pentru prima oară. Ray oftă când ajunseră jos. Mie mi se pare că şi mama ta şi cu mine am discutat mult despre sex, cu tine. Direct, fără ocolişuri. Noi ţi-am dat primele prezervative.

— Asta a fost atunci, bombăni Phillip, nici acum nu am uitat.

Ray râse încântat, în cascadă.

— Pariez pe asta. Dar, din nou, nu sexul se află pe primul loc, aici. Există întotdeauna un motiv, adăugă el. Noi, bărbaţii, nu avem ce face. Doamna aceea de sus, ea îţi face griji, tocmai pentru că nu este vorba doar de sex. Este vorba despre dragoste.

— Nu sunt îndrăgostit de ea. Chiar aşa. Sunt doar... implicat.

— Dragostea a fost întotdeauna o încercare grea pentru tine. Ray ieşi afară, în noaptea vântoasă, îşi trase până sus fermoarul la la jacheta lui uzată, pe care o purta peste jeanşi.

— Asta este, când e vorba despre femei. Ori de câte ori lucrurile încep să se îndrepte spre ceva serios, tu începi s-

o iei repede în direcţia opusă, să scapi. Dar de data asta mi se pare că ai luat-o drept înainte, spuse Ray zâmbind.

— Este mătuşa lui Seth. Enervarea îl ciupi de ceafă în timp ce o lua în jurul clădirii. Dacă o să facă parte din viaţa lui, trebuie să o înţeleg.

— Seth este parte din ea. Dar azi dimineaţă ai respins-o pentru că ţi-a fost teamă.

Phillip se opri locului, cu picioarele desfăcute, rotindu-şi umerii în timp ce-l privea pe Ray.

— Unu, nu pot crede că stau aici şi mă cert cu tine. Doi, am impresia că erai al naibii de mult mai bun pe când trăiai şi m-ai lăsat să-mi urmez propria-mi viaţă, decât eşti acum, de când ai murit.

Ray zâmbi.

— Ei bine, acum am ceea ce s-ar putea numi un punct mai larg de vedere. Vreau să fii fericit, Phil. Şi nu am de gând să plec până când nu sunt convins că oamenii care contează pentru mine nu sunt fericiţi. Sunt gata să plec, spuse el calm, ca să fiu alături de mama ta.

— Ai... ai... ea ce mai face?

— Mă aşteaptă. Chipul şi ochii lui Ray se luminară. Deşi ea nu a fost niciodată ceea ce s-ar putea numi genul răbdător.

— Mi-e atât de dor de ea.

— Ştiu. Şi mie. O să fie flatată dar şi iritată că de fapt nu ai dorit niciodată să te stabileşti lângă o femeie care să nu ajungă la înălţimea ei.

Şovăind pentru că era adevărat, un secret pe care-l ţinuse bine închis în el, Phillip se uită la Ray.

— Nu este asta, câtuşi de puţin.

Ray înclină din cap.

— Atunci în parte, doar. Trebuie să-ţi găseşti femeia. Eşti aproape. Azi ai făcut o treabă bună cu Seth. La fel ca şi ea, spuse Ray uitându-se în sus, la lumina care strălucea dinspre dormitorul lui Sybill. Faceţi o echipă pe cinste chiar şi atunci când trageţi în direcţii diferite. Asta pentru că vă pasă la amândoi mai mult decât puteţi înţelege.

— Ai ştiut că este nepotul ei?

— Nu. Nu la început. Ray oftă din nou. Când m-a găsit, Gloria mi-a aruncat totul în faţă, de la început. Nu am ştiut niciodată de existenţa ei şi iat-o acolo, urlând, înjurând, acuzând, pretinzând. Nu o puteam calma sau face să fie logică. După care s-a dus fuga la decan cu povestea despre cum am molestat-o. Este o femeie tânără foarte deranjată.

— Este o ticăloasă.

Ray mişcă doar din umeri.

— Dacă aş fi ştiut de ea mai devreme... în fine, asta este. Nu am putut-o salva pe Gloria, dar l-am putut salva pe Seth. O singură privire asupra lui şi am ştiut. Aşa că i-am dat bani Gloriei. Poate că a fost o greşeală, dar băiatul avea nevoie de mine. Mi-au trebuit săptămâni să dau de Barbara. Tot ce voiam de la ea era doar confirmarea, l-am scris de trei ori. Am sunat-o chiar la Paris, dar nu a vrut să stea de vorbă cu mine. Încă mai lucram la asta, când am avut accidentul. Ce prostie, recunoscu el. Am lăsat-o pe Gloria să mă enerveze. Eram furios pe ea, pe mine, pe totul, eram îngrijorat pentru Seth, pentru felul în care veţi reacţiona voi trei când vă voi explica totul. Am condus prea repede, nu am fost atent. În fine.

— Ar fi trebuit să fim lângă tine.

— Ştiu. Am uitat asta şi am făcut o prostie. Dar Stella nu mai era, voi trei aveaţi viaţa voastră şi m-am lăsat copleşit şi am uitat. Dar acum sunteţi alături de Seth şi asta este mai important.

— Mai avem puţin. Cu glasul adăugat al lui Sybill, vom primi tutela.

— Ea adaugă mai mult decât glasul şi încă va mai adăuga. Este mai puternică decât se creditează singură. Şi

apoi, toată lumea o creditează.

Într-o schimbare rapidă de dispoziţie, Ray plescăi şi scutură din cap.

— Presupun că o să te urci acum la ea.

— Ăsta este pianul.

— Niciodată nu-ţi uiţi de tot acest nefericit talent. Dar acum s-ar putea să fie un lucru bun. Fata asta mai are şi ea nevoie de o surpriză în viaţa ei. Fii atent ce faci. Ray îi făcu din nou cu ochiul.

— Doar nu ai de gând să urci şi tu, nu?

— Nu. Ray îl bătu pe Phillip pe umăr şi râse cu putere.

— Sunt lucruri pe care un tată nu trebuie să le vadă.

— Bine. Dar dacă tot eşti aici, ajută-mă puţin. Dă-mi un brânci ca să ajung la primul balcon.

— Cum să nu. Pe mine tot nu mă pot aresta, nu?

Ray îşi uni mâinile, dându-i piciorului lui Ray un impuls ajutător, apoi se trase în spate ca să se uite la el cum se căţăra. Privea şi zâmbea.

— O să-mi fie dor de tine, spuse el încet şi dispăru în umbră.

În camera de zi, Sybill se concentra cu înverşunare asupra lucrului. Nu-i păsa că poate dăduse dovadă de comportament iraţional, jalnic, ignorând ciocănitul lui

Phillip. Pentru săptămâna asta îi ajungeau atâtea valuri de emoţie. Şi în plus, acesta renunţase destul de repede, nu?

Ascultă vântul bătând în ferestre, strânse din dinţi şi începu să tasteze la computer.

Aportul de ştiri locale pare să prevaleze faţă de acela al ştirilor din exterior. Deşi televiziunea, presa şi alte surse de informaţii sunt la fel de accesibile în micile comunităţi ca şi în zonele urbane vaste, acţiunile şi problemele vecinilor primează în localităţile cu populaţie redusă.

Informaţiile sunt răspândite cu diferite grade de acurateţe, din gură în gură. Bârfa este o formă de comunicare acceptată. Reţeaua aceasta este admirabil de rapidă şi de eficientă.

Indiferenţa – pretenţia de a nu fi auzit o conversaţie privată într-un spaţiu public – nu este prevalentă într-o comunitate mică, aşa cum este într-un oraş mare. Totuşi, în spaţiile de tranzit cum sunt hotelurile, indiferenţa este, încă, un model comportamental acceptabil. Aş concluziona că motivul îl reprezintă traficul permanent din acest tip de zonă. Atenţia deschisă este, totuşi, apreciată în alte zone cum ar fi... i

Degetele îi îngheţară şi căscă gura la Phillip care deschidea uşa de la terasă şi intra.

— Ce...

— Încuietorile sunt patetice prin locurile astea, spuse el. Se duse la uşa de la intrare, o deschise şi luă coşul şi vaza de flori pe care le lăsase acolo.

— M-am gândit că pot risca. Nu prea avem hoţi pe aici. Ai putea adăuga chestia asta la însemnările tale. Phillip puse vaza cu trandafiri pe birou.

— Te-ai căţărat? Se uita uluită la el.

— Şi pe vântul ăsta. Deschise coşul şi scoase prima sticlă. Mi-ar prinde bine să beau ceva. Ţie nu?

— Te-ai căţărat?

— Parcă am stabilit deja asta. Deschise sticla cu o pocnitură înfundată, de expert.

— Nu poţi... pătrunde aşa aici şi deschide o şampanie, gesticulă Sybill violent.

— Dar tocmai am făcut-o. Phillip turnă în cele două cupe şi descoperi că nu îi afecta deloc egoul, faptul că aceasta se uita la el.

— Îmi pare rău pentru azi dimineaţă, Sybill. Zâmbind, îi oferi un pahar. Mă simţeam cumplit şi m-am descărcat pe tine.

— Şi îţi ceri scuze dând buzna peste mine, prin spargere.

— Nu am spart nimic. În plus, tu nu aveai de gând să-mi deschizi uşa iar florile doreau să fie aici. Ca şi mine. Facem pace? spuse el şi aşteptă.

Se căţărase pe clădire. Încă nu putea uita asta. Nimeni, niciodată, nu făcuse pentru ea un gest atât de curajos şi de nebunesc. Se uita la el, în ochii aceia de un auriu îngeresc şi simţi cum se îmblânzeşte.

— Am de lucru.

Phillip zâmbi, simţind cedarea.

— Am adus caviar.

Sybill bătu cu degetele pe încheietura care se odihnea pe tastatură.

— Flori, şampanie, caviar. Aşa apari de obicei, când intri undeva prin efracţie?

— Numai când vreau să-mi cer scuze şi mă las la mila unei femei frumoase. Ţi-a mai rămas ceva milă şi pentru mine, Sybill?

— S-ar putea. Phillip, să ştii că nu aveam de gând să-ţi ascund telefonul Gloriei.

— Ştiu. Şi crede-mă, dacă nu mi-aş fi dat eu seama de asta, Cam ar fi fost în stare să mă convingă cu forţa, azi dimineaţă.

— Cam. Dar el nu mă place. Sybill clipi repede.

— Greşeşti. Şi-a făcut griji pentru tine. Te pot convinge să faci o pauză de la lucru?

— Bine. Sybill salvă pagina şi închise computerul. Mă bucur că nu suntem furioşi unul pe celălalt. Asta complică doar lucrurile. L-am văzut pe Seth, după-masă.

— Am auzit.

Sybill acceptă şampania şi sorbi.

— Tu şi fraţii tăi aţi făcut curat în casă?

Phillip îi aruncă o privire îndurerată şi plină de milă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. O să am coşmaruri. O luă apoi de mână şi o duse spre canapea.

— Haide să discutăm despre ceva mai puţin înfricoşător. Seth mi-a arătat schiţa în cărbune a bărcii lui, pe care a făcut-o cu ajutorul tău.

— Este chiar foarte bun. Şi prinde totul atât de repede. Ascultă cu adevărat, este atent. Are ochi buni pentru detalii şi perspectivă.

— Am văzut cărbunele făcut de tine, cu casa. Phillip se întinse degajat după sticlă şi-i mai turnă în pahar.

Şi tu eşti foarte bună. Sunt surprins că nu ţi-ai făcut o meserie din artă.

— Am luat lecţii, copil fiind. Pictură, muzică, dans. Am urmat şi câteva cursuri, la colegiu.

Simţindu-se disperant de uşurată că nu mai erau în dezacord, se lăsă comod pe spate şi savură băutura.

— Nu a fost nimic serios. Şi am ştiut dintotdeauna că mă voi orienta spre psihologie.

— Dintotdeauna?

— Mai mult sau mai puţin. Arta nu este pentru oameni ca mine.

— De ce?

Întrebarea o derută, punând-o în gardă.

— Nu este practică. Ziceai că ai adus icre negre? Da, îşi spuse el, primul pas înapoi. Va trebui să o ia pe ocolite.

— Mmm-mmm. Scoase vasul şi tartinele prăjite, umplându-i din nou paharul.

— La ce instrument cânţi?

— La pian.

— Da? Şi eu. Îi aruncă un zâmbet destins.

— Va trebui să lucrăm la un duet. Părinţii mei adorau muzica. Cu toţii cântăm la ceva.

— Este important ca un copil să înveţe să aprecieze muzica.

— Sigur, este amuzant. Întinse caviar pe un triunghi de toast şi i-l întinse.

— Uneori omoram câte o seară de sâmbătă cântând toţi

cinci, împreună.

— Cântaţi împreună? Ce frumos. Întotdeauna am urât să cânt în faţa cuiva. Este atât de uşor să greşeşti.

— Şi ce dacă? Nimeni nu-ţi taie degetele pentru o notă falsă.

— Mama ar fi fost terifiată, ceea ce ar fi fost mai rău decât... Se opri, se încruntă la pahar şi începu să-l pună deoparte. Pe nevăzute, Phillip i-l umplu la loc.

— Mama mea adora să cânte la pian. De aceea l-am ales primul. Voiam să împart cu ea ceva special. Eram atât de îndrăgostit de ea. Cu toţii eram, dar pentru mine ea însemna tot ce este puternic şi just şi bun, la o femeie. Voiam să fie mândră de mine. De câte ori vedeam că era, aveam cel mai uluitor sentiment.

— Sunt oameni care se străduiesc toată viaţa lor ca să obţină aprobarea părinţilor, dar niciodată nu reuşesc să le câştige mândria.

Era ceva amar şi rece în glasul ei. Îşi dădu singură seama şi reuşi un zâmbet palid.

— Beau prea mult. O să mi se urce la cap.

În mod deliberat, Phillip îi reumplu paharul.

— Eşti printre prieteni.

— Este un abuz să te dedai la prea mult alcool – chiar

dacă este unul minunat.

— Este un abuz să te dedai în mod sistematic, o corectă el. Te-ai îmbătat vreodată, Sybill?

— Firește că nu.

— Eşti datoare. Povesteşte-mi despre prima oară când ai gustat şampanie. Phillip îşi ciocni paharul de al ei.

— Nu-mi amintesc. Când eram copii, ni se servea adesea vin cu apă, la cină. Era important să învăţăm să apreciem vinurile bune, modul în care erau prezentate, la ce se servesc, paharul corect pentru vinul roşu, paharul corect pentru vinul alb. La doisprezece ani n-ar fi fost nicio problemă pentru mine să coordonez un dineu oficial, pentru douăzeci de persoane.

— Serios?

Sybill râse puţin, lăsând vinul să-i spumege în cap.

— Este o îndemânare importantă. Îţi poţi imagina oroarea ca cineva să încurce repartizarea locurilor? Sau să servească un vin mai prost la felul principal? O seară ruinată, o reputaţie făcută ţăndări. Oamenii pot accepta un anumit nivel de plictiseală la asemenea ocazii, dar nu un Merlot sub standard.

— Ai luat parte la multe dinee oficiale?

— Da, desigur. Mai întâi la câteva mai mici, pe care le-ai

putea numi de „practică”, pentru câţiva intimi deal părinţilor mei, ca să pot fi considerată pregătită. Când am împlinit şaisprezece ani, mama a oferit un dineu important, pentru ambasadorul Franţei şi soţia lui. Aceasta a fost prima mea apariţie oficială. Eram îngrozită.

— Nu aveai destulă practică?

— Ah, aveam destulă, cu ore de instrucţie pentru protocol. Dar eram doar cumplit de timidă.

— Serios? şopti el dându-i părul după ureche. Scor unu la zero pentru Mama Crawford, îşi spuse el.

— O prostie. Dar de fiecare dată când trebuia să le fac faţă oamenilor în felul acesta, mi se strângea stomacul şi inima îmi bătea să-mi iasă din piept. Trăiam cu teroarea că o să stric totul, că o să spun ceva ce nu trebuia, sau că nu voi avea nimic de spus.

— Le-ai spus asta părinţilor tăi?

— Ce să le spun?

— Că îţi era teamă.

— Ah. Dădu din mână ca şi cum ar fi fost cea mai prostească întrebare, apoi luă sticla să-şi mai toarne şampanie.

— La ce bun? Trebuia să fac ceea ce se aştepta de la mine.

— De ce? Ce s-ar fi întâmplat altfel? Te-ar fi bătut, te-ar fi încuiat în debara?

— Fireşte că nu. Nu erau nişte monştri. Dar ar fi fost dezamăgiţi, ar fi dezaprobat aşa ceva. Era groaznic când se uitau la tine în felul acela – cu buzele strânse, cu ochii reci – ca şi cum ar fi fost ceva defect la tine.

— Să observi, mai curând decât să participi, spuse el încet.

— Am făcut o carieră frumoasă din asta. Poate că nu mi-am îndeplinit obligaţiile făcând un mariaj important şi dedicându-mi viaţa acelor cumplite dineuri şi crescând o pereche de copii manieraţi, bine educaţi, spuse ea tot mai încinsă. Dar mi-am folosit cum trebuie educaţia, mi-am construit o carieră frumoasă, pentru care, în mod evident sunt mai potrivită decât pentru cealaltă variantă. Nu mai am vin.

— Haide s-o lăsăm mai încetişor, o vreme...

— De ce? Sybill râse şi scoase chiar ea a doua sticlă. Doar suntem printre prieteni. Mă îmbăt şi cred că-mi place asta.

La naiba, îşi spuse Phillip luându-i sticla şi deschizând-o. El tocmai asta voia, să sape sub această suprafaţă atât de bine lustruită şi de cum trebuie, a ei. Acum că era acolo,

nu mai avea rost să dea înapoi.

— Dar ai fost căsătorită o dată, îi aminti el.

— Ţi-am spus că nu a contat. *Nu* a fost o căsătorie importantă. A fost ceva impulsiv, o mică şi eşuată tentativă de răzvrătire. Am fost un biet rebel. Mmm. Înghiţi şampania, gesticulând cu paharul. Ei se aşteptau să mă căsătoresc cu unul dintre fiii asociatului tatălui meu, din Anglia.

— Care dintre ei?

— Ah, nu conta. Amândoi erau cât se poate de acceptabili. Înrudiţi de departe cu regina. Mama mea era chiar hotărâtă să-şi vadă fiica asociată prin mariaj cu regalitatea. Ar fi fost triumful ei. Desigur, nu aveam decât paisprezece ani, aşa că avea tot timpul din lume să lucreze la planul ei, la sincronizare. Cred că se decisese să mă logodească formal cu unul dintre ei când împlineam optsprezece ani. Să mă mărit la douăzeci, să am primul copil la douăzeci şi doi. Se gândise la toate.

— Dar tu nu ai cooperat.

— Nu am avut ocazia. Aş fi putut coopera foarte uşor. Îmi era cumplit de greu să-i opun rezistenţă mamei mele.

Sybill se gândi o vreme la asta, apoi şterse totul cu încă puţină şampanie.

— Gloria însă i-a sedus pe amândoi în acelaşi timp, în salonul din faţă, în timp ce părinţii mei se aflau la concert. Cred că era Vivaldi. În sfârşit... Făcu din nou un semn cu mâna, alungând gândul şi bău din nou.

— Au venit acasă, au văzut totul. Ce scenă a fost. M-am strecurat jos şi am urmărit o parte din ea. Erau în pielea goală – nu părinţii mei.

— Normal.

— Cred că erau şi drogaţi. Ce de ţipete, ce de ameninţări, ce de pledoarii – acestea venind din partea gemenilor Oxford. Am spus că erau gemeni?

— Nu, nu ai spus.

— Identici. Blonzi, palizi, cu obrajii supţi. Fireşte că Gloria nu dădea doi bani pe ei. A făcut asta special, ştiind că vor fi prinşi, pentru că mama îi alesese pentru mine. Mă ura. Gloria, nu mama. Sybill se încruntă. Mama nu m-a urât.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Gemenii au fost trimişi acasă, în dizgraţie şi Gloria a fost pedepsită. Ceea ce a dus, fireşte, la riposta ei, acuzându-l pe prietenul tatălui meu că ar fi sedus-o, ceea ce a dus la o altă scenă mizerabilă şi la finala ei fugă de acasă. Cu ea plecată era, desigur, mai puţin distructiv

totul, dar asta le-a dat părinţilor mei mai mult timp să se concentreze asupra mea, ca să mă contrafacă. Mă întrebam de ce vedeau în mine mai mult o creaţie decât un copil. De ce nu mă puteau iubi. Dar... nici eu nu sunt o persoană care să poată fi uşor iubită, adăugă, lăsându-se din nou pe spate. Nimeni nu m-a iubit vreodată.

Durându-l pentru ea, femeia şi copilul, Phillip îşi puse paharul deoparte şi îi cuprinse faţa, delicat, în mâini.

— Greşeşti.

— Nu, nu greşesc. Zâmbetul ei era îmbibat de vin. Sunt de profesie. Mă pricep la lucrurile astea. Părinţii mei nu m-au iubit niciodată şi cu siguranţă nici Gloria. Soţul acela, care nu contează, nu m-a iubit. Şi nu a existat nici măcar un servitor bun, cu suflet de aur, cum citeşti prin cărţi, care să mă fi alinat şi iubit. Nimeni, niciodată, nu s-a sinchisit să se obosească măcar să pretindă asta. Uite, tu, de exemplu, eşti foarte uşor de iubit. Sybill îşi plimbă o mână peste pieptul lui. Niciodată nu am făcut sex când m-am îmbătat. Cum crezi că este?

— Sybill. Îi apucă mâna, înainte ca această să aibă timp să-l distragă. Ei te-au subapreciat şi subevaluat. Nu trebuie să faci şi tu acelaşi lucru, cu tine.

— Phillip. Se aplecă şi reuşi să-i muşte uşor buza de jos.

Viaţa mea a fost o plictiseală previzibilă. Până la tine. Când mai sărutat prima oară, mi s-au înceţoşat minţile. Nimeni nu a reuşit asta, până la tine. Şi când mă atingi... încet, Sybill îşi duse la piept mâinile lor împreunate. Mi se înfierbântă pielea şi inima îmi bubuie şi totul în mine se lichefiază, se desprinde. Ai escaladat clădirea. Mi-ai adus trandafiri. Mă voiai, da? Gura i se plimba pe maxiliarul lui.

— Da, te doream, dar nu doar...

— Iamă. Îşi lăsă capul pe spate, ca să poată privi în ochii aceia minunaţi. Niciodată nu am mai spus asta unui bărbat. Închipuie-ţi. Lamă, Phil. Şi cuvintele erau în parte rugăminte, în parte promisiune.

— Iamă, doar.

Paharul gol îi alunecă din mână când îl învălui în braţele ei. Neputându-i rezista, o lăsă în jos pe canapea. Şi o luă.

Durerea surdă din fundul ochilor, durerea mai intensă din spatele tâmplelor erau exact ce merita, decise Sybill în timp ce încerca să le scurgă din ea sub jetul fierbinte al duşului.

Niciodată, Dumnezeu îi era martor, nu va mai bea peste măsură niciun fel de alcool.

Nu-şi dorea decât ca urmările băuturii să fi avut drept consecinţă şi uitarea, nu doar mahmureala. Dar îşi

amintea, mult prea clar, felul în care sporovăise despre ea. Lucrurile pe care i le spusese lui Phillip. Lucruri umilitoare, intime, lucruri pe care rar şi le spunea ei însăşi.

Iar acum trebuia să dea ochii cu el. Trebuia să dea ochii cu el şi cu faptul că într-un singur weekend plânsese în braţele lui, apoi îi dăruise şi trupul şi cele mai cu grijă păstrate secrete ale ei.

Şi mai trebuia să accepte şi faptul că era fără speranţă, periculos de îndrăgostită de el.

Ceea ce, firește, era total iraţional. A crede numai că a putut să capete pentru el sentimente atât de puternice într-un interval de timp şi de relaţie atât de scurt, îi ajungea ca să-şi explice de ce aceste emoţii erau fără speranţă. Şi periculoase.

Evident că nu gândea clar. Acest dig de sentimente care se năpustiseră asupra ei atât de repede îi făceau imposibil să păstreze o distanţă obiectivă şi să analizeze.

Îndată ce se va stabili situaţia lui Seth, îndată ce toate detaliile vor fi reglementate, va trebui să-şi regăsească distanţa. Cea mai simplă şi cea mai logică metodă era să înceapă cu distanţa geografică şi să se reîntoarcă la New York.

Fără îndoială că după ce îşi va relua firele propriei ei

vieţi şi va aluneca înapoi în rutina confortabilă, familiară, îşi va recăpăta buna ei judecată.

Oricât de mizerabil de plictisitoare i se părea aceasta, acum.

Trase de timp periindu-şi spre spate părul ud, cremuindu-şi pielea cu grijă, aranjând poalele halatului. Nu era de mirare cu mahmureala asta că nu putea profita de tehnicile ei respiratorii ca să-şi revină.

Ieşi totuşi din baie cu trăsăturile atent refăcute, apoi intră în salon, unde Phillip turna tocmai cafeaua de pe tava adusă de room service.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine.

— Da, mulţumesc. Îşi cenzură cu grijă privirile, ca să evite sticla goală de şampanie şi grămada de haine pe care fusese prea beată aseară ca să le mai strângă.

— Ai luat o aspirină?

— Da. O să-mi fie bine. O spuse înţepat, acceptă ceaşca de cafea şi se aşeză cu grija disperată a unui invalid. Ştia că era palidă şi cu ochii înfundaţi în orbite. Se uitase destul de atent la ea, în oglinda aburită din baie.

Iar acum se uita destul de atent la Phillip. El nu era palid şi, observă ea, nici nu avea ochii înfundaţi în orbite.

Altă femeie l-ar fi dispreţuit pentru asta.

În timp ce-şi sorbea cafeaua şi îl studia, mintea ei înnămolită începu să se clarifice. De câte ori oare îi umpluse acesta paharul la loc, noaptea trecută? De câte ori şi-l reumpluse pe al lui? I se părea că exista o mare discrepanţă între cele două.

Resentimentele începură să se agite în ea, în timp ce-l privea punând gem pe o bucată de pune prăjită. Chiar şi simpla vedere a mâncării îi strângea stomacul.

— Ţi-e foame? îl întrebă ea dulce.

— Mor de foame. Phillip luă capacul de pe un platou cu ouă jumări. Ar trebui să încerci puţin.

Mai bine ar fi murit.

— Ai dormit bine?

— Da

— Şi nu ne sclipesc ochii şi nu suntem vorbăreţi în dimineaţa asta?

Phillip înţelese tonul şi îi aruncă o privire precaută. El ar fi vrut să o ia mai uşor, să-i dea puţin timp să-şi revină, înainte de a discuta ceva. Dar se pare că ea recupera rapid.

— Ai băut puţin cam mult aseară, începu el.

— Tu m-ai îmbătat. În mod deliberat. Tu ai pătruns aici cu farmece şi ai început să torni şampanie în mine.

— Da, te-am ţinut de nas şi ţi-am turnat-o pe beregată.

— Ai folosit scuzele drept pretext. Mâinile începură să-i tremure, aşa că trânti ceaşca pe masă. Ştiai că eram furioasă pe tine şi ţi-ai zis că o să-ţi faci mai uşor drum în patul meu cu un Dom Perignon.

— Sexul a fost ideea ta, îi reaminti el jignit. Eu nu am vrut decât să stau de vorbă cu tine. Şi realitatea este că am scos mai mult de la tine după ce te-ai ameţit, decât aş fi obţinut altfel. Aşa că te-am descătuşat, iar tu m-ai lăsat înăuntru. Şi al naibii să fie dacă se simţea vinovat pentru asta, continuă el în gând.

— M-ai descătuşat, şopti ea ridicându-se încet în picioare.

— Am vrut să ştiu cine eşti. Am dreptul să ştiu.

— Tu – tu ai plănuit totul. Ai plănuit să vii aici, să mă păcăleşti ca să beau doar puţin prea mult, ca să poţi scotoci în viaţa mea privată.

— Ţin la tine. Phillip se apropie de ea, dar ea îi dădu una peste mână.

— Nu face asta. Nu sunt suficient de proastă ca să cad din nou în cursă.

— Chiar ţin la tine. Iar acum ştiu mai mult şi te înţeleg mai mult. Ce este rău în asta, Sybill?

— M-ai păcălit.

— Poate că da. O apucă de braţe, ţinând-o strâns când încercă să se elibereze. Fii atentă. Tu ai avut o copilărie privilegiată, structurată. Eu, nu. Tu ai avut avantaje, servitori, cultură. Eu, nu. Ai o părere mai proastă despre mine pentru că până la doisprezece ani am fost copilul străzii?

— Nu. Dar nu văd legătura.

— Nici pe mine nu m-a iubit nimeni, continuă el. Nu, până la doisprezece ani. Aşa că ştiu cum este, în ambele situaţii. Te aştepţi ca eu să am o părere mai proastă despre tine pentru că ai supravieţuit răcelii?

— Nu am de gând să discut despre asta.

— Renunţă. Este vorba despre emoţii, Sybill. Phillip îşi coborî gura pe a ei, trăgând-o în sărut, în vârtej.

— Poate că nici eu nu ştiu ce să fac cu ele. Dar ele sunt aici. Tu mi-ai văzut cicatricele. Sunt acolo, la vedere. Acum le-am văzut şi eu pe ale tale.

O sărută din nou, făcând-o slabă şi dornică. Îşi putea odihni capul pe umărul lui, cu braţele lui cuprinzând-o şi susţinând-o. Nu trebuia decât să ceară. Dar ea nu putea.

— Nu trebuie să-ţi pară rău pentru mine.

— Ah, draga mea. Îi atinse, delicat de data aceasta,

buzele, cu buzele lui. Ba da, trebuie. Şi admir ce ai reuşit să devii, cu toate astea.

— Am băut prea mult, spuse ea repede. Mi-am făcut părinţii să pară reci şi nesimţitori.

— Ţi-a spus vreodată unul dintre ei că te iubeşte?

Sybill deschise gura, apoi oftă.

— Pur şi simplu, noi nu eram o familie demonstrativă. Nu toate familiile sunt ca a ta. Nu toate familiile îşi arată sentimentele, se ating şi... Nu continuă, simţindu-şi în glas urmele apărării panicate. Pentru ce, se întrebă ea obosită. Pentru cine?

— Nu, niciunul dintre ei nu mi-a spus asta vreodată. Sau Gloriei, după câte ştiu eu. Şi orice terapeut decent ar concluziona că fiicele lor au reacţionat la această atmosferă restrictivă, extrem de formală şi de solicitantă, alegând extreme diferite. Gloria a ales comportamentul sălbatic, ca o provocare la atenţie. A pus sexul în ecuaţie cu afecţiunea şi puterea, fantazând despre cum era dorită şi forţată de bărbaţii cu autoritate asupra ei, inclusiv de către taţii ei, cel biologic şi cel legal. Eu am evitat intimatea în sex de teama eşecului şi am selectat un domeniu de studiu unde puteam observa în siguranţă comportamentul altora, fără riscul implicării emoţionale.

Este suficient de clar?

— Cuvântul corect este „a alege”. Ea a ales să rănească, tu ai ales să nu fii rănită.

— Corect.

— Dar nu ai reuşit în totalitate. Ai riscat să fii rănită, cu Seth. Şi rişti să fii rănită cu mine. Dar eu nu vreau să te rănesc, Sybill, spuse el atingându-i obrazul.

Era, se pare, prea târziu pentru a împiedica asta, îşi spuse ea dar cedă suficient ca să îşi rezeme capul de umărul lui. Nu a trebuit să se roage pentru ca braţele lui să o cuprindă.

— Haide să vedem pur şi simplu ce va mai urma, decise ea.

DOUĂZECI

Teama, scria Sybill, *este o emoţie omenească obişnuită. Şi fiind omenească, este la fel de complex şi de dificil de analizat ca dragostea şi ura, lăcomia, pasiunea. Emoţiile, precum şi cauzele şi efectele acestora nu fac parte din domeniul meu special de studiu. Comportamentul este în acelaşi timp instinctiv dar şi dobândit şi foarte adesea nu conţine o reală rădăcină emoţională. Comportamentul este cu mult mai simplu, dacă nu bazic, decât emoţia*. – Mi-e teamă.

Sunt singură în hotelul acesta, o femeie adultă, educată, inteligentă, sensibilă şi capabilă. Şi totuşi mă tem să pun mâna pe telefon şi să-mi sun propria mi mamă.

În urmă cu câteva zile nu aş fi numit-o teamă ci şovăială, poate evitare. În urmă cu câteva zile aş fi argumentat şi aş fi argumentat bine, că orice contact cu ea, legat de Seth, nu ar face decât să provoace o ruptură în ordinea lucrurilor şi să producă rezultate neconstructive. De aceea, contactul ar fi inutil.

În urmă cu câteva zhe aş fi explicat logic că sentimentele mele pentru Seth derivă dintr-un sentiment al obligaţiilor morale şi familiale.

În urmă cu câteva zile puteam şi am făcut-o, să refuz să-mi recunosc invidia faţă de familia Quinn, cu comportamentul lor interactiv zgomotos şi nestructurat şi nedisciplinat. Aş fi recunoscut că modul lor de a se comporta şi relaţiile lor neortodoxe sunt interesante, dar nu aş fi recunoscut niciodată că simţeam o dorinţă nebună să mă strecor într-un fel în acest tipar şi să devin o parte din el.

Desigur, un lucru imposibil, pe care îl accept, în urmă cu câteva zile, încercam să dezmint profunzimea şi semnificaţia sentimentelor mele faţă de Phillip. Dragostea, mi-am spus eu, nu vine atât de repede şi atât de intens. Aceasta este atracţie, dorinţă, chiar plăcere, dar nu dragoste. Este mai uşor să negi decât să faci faţă. Mi-e teamă de iubire, de tot ce implică, de tot ce cere, de tot ce ia aceasta. Şi mai mult, mult mai mult, mi-e teamă să nu fiu iubită, la rândul meu.

Totuşi, pot accepta asta. Înţeleg perfect limitele relaţiei mele cu Phillip. Suntem amândoi adulţi, care ne-am făcut propriile noastre tipare şi propriile noastre alegeri. El îşi are nevoile lui şi viaţa lui, aşa cum eu le am pe ale mele. Pot să fiu recunoscătoare pentru faptul că drumurile noastre s-au intersectat. Am învăţat multe, în scurtul timp

de când ne cunoaştem. Şi multe din ceea ce am învăţat, au fost despre mine însămi.

Nu cred că voi mai fi vreodată cea care am fost. Nu vreau să fiu. Dar ca să mă schimb cu adevărat, să evoluez, există lucruri pe care trebuie să le fac.

Mă ajută faptul că scriu despre asta, chiar dacă ordinea şi sensul sunt greşite.

Phillip m-a sunat chiar adineauri din Baltimore. Mi s-a părut obosit, înnebunit. A avut o întâlnire cu avocatul lui, privind asigurarea pe viaţă a tatălui său. De luni de zile, compania de Asigurări refuză să reglementeze situaţia. Aceasta a iniţiat o anchetă asupra morţii Profesorului Quinn şi a concluzionat că fost vorba de sinucidere. Desigur, din punct de vedere financiar asta a însemnat o tensiune în plus pentru Quinni, cu Seth şi cu noua lor afacere, dar aceştia au urmat cu încăpăţânate calea acţiunii în instanţă. Împotriva acestei concluzii.

Nu cred că mi-am dat seama până astăzi cât de vital este pentru ei să câştige această bătălie. Nu pentru bani, aşa cum am presupus la început, ci ca să înlăture orice umbră de pe numele tatălui lor. Eu nu cred că sinuciderea este întotdeauna un act de laşitate. Şi eu m-am gândit odată la ea. Am scris biletul corespunzător, am ţinut în

mână pastilele necesare. Dar nu aveam decât şaisprezece ani şi nerozia era de înţeles. Evident că am rupt hârtia, am aruncat pastilele şi am dat totul deoparte.

Sinuciderea ar fi fost necivilizată. Ar fi creat inconveniente familiei mele.

Nu sună răutăcios? Habar n-am avut că am putut aduna atâta mânie în mine.

Dar fraţii Quinn, am aflat, consideră egoism, laşitate, faptul de a-ţi lua singur viaţa. Ei au refuzat de la început să accepte sau să permită altora să creadă că acest om pe care l-au iubit atât de mult a fost capabil de un astfel de gest egoist. Şi se pare că vor câştiga această bătălie.

Compania de asigurări s-a oferit să discute. Phillip crede că depoziţia mea a împins-o spre această reacţie. Poate că are dreptate. Desigur, fraţii Quinn sunt, poate genetic, nepotriviţi pentru reglementări de situaţii. Totul sau nimic, este exact cum mi-a expus mie Phillip situaţia. El crede, ca şi avocatul lui, că vor avea, foarte curând, câştig total de cauză.

Sunt fericită pentru ei. Deşi nu am avut niciodată privilegiul de a-i întâlni pe Raymond şi Stella Quinn, am senzaţia că îi cunosc, prin asocierea mea cu familia lor. Profesorul Quinn merită să se odihnească în pace. La fel

cum Seth merită să ia numele Quinn şi să beneficieze de securitatea unei familii care îl va iubi şi va avea grijă de el.

Eu pot face ceva ca să mă asigur că toate acestea se vor întâmpla. Va trebui să dau telefonul acesta. Va trebui să iau atitudine. Ah, îmi tremură mâinile numai la gândul acesta. Cât pot să fiu de laşă. Nu, Seth ar zice cârpă... Ceea ce într-un fel este mai rău.

Ea mă terifiază. Asta este, negru pe alb. Propria mea mamă mă terifiază. Niciodată nu a ridicat mâna la mine, rar a ridicat glasul şi totuşi m-a transformat în lutul pe care l-a modelat după cum a vrut ea. Iar eu aproape că nu m-am luptat.

Tata? El era prea ocupat să fie important, ca să observe. Ah, da, văd aici multă mânie.

O pot suna, pot recurge exact la statutul pe care ea a insistat să-l capăt, ca să obţin de la ea ce vreau. Sunt un om de ştiinţă respectat, sunt, oarecum, o figură publică. Dacă o să-i spun că mă voi folosi de acest lucru, dacă o voi convinge că aşa voi proceda dacă nu va da o declaraţie scrisă avocatului familiei Quinn, în care să detalieze circumstanţele naşterii Gloriei, recunoscând că Profesorul Quinn a încercat de câteva ori să o contacteze pentru a verifica paternitatea Gloriei, mă va dispreţui. Dar o va

face.

Nu trebuie decât să pun mâna pe telefon ca să fac pentru Seth ceea ce am eşuat să fac cu ani în urmă. Îi pot oferi o familie, un cămin şi certitudinea că nu există nimic pentru care să se teamă.

— Ticăloasă. Phillip îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii. Pe piele i se prelingea sângele de la o zgârietură urâtă, dar superficială. Rânji ca un idiot la carena pe care tocmai o întorseseră, el şi fraţii lui.

— O ticăloasă frumoasă. Cam îşi răsuci umerii dureroşi. Întoarcerea carenei însemna mai mult decât depăşirea unei etape. Însemna succesul. *Ambarcaţiunile Quinn* o făceau din nou şi o făceau cum trebuie.

— Are o linie bună. O formă frumoasă. Ethan îşi plimba mâna plină de bătături peste lemnul carenei.

— Când o să încep să cred că o carenă arată sexi, decise Cam, o să mă duc acasă la nevastă. Pe scurt, îi marcăm linia de plutire şi ne întoarcem înapoi la muncă sau stăm aşa o vreme, să o admirăm?

— Marcaţi-i linia de plutire, sugeră Phillip. Eu urc să mă ocup de hârtii. Este timpul să-l atacăm pe vechiul tău coleg de curse, pentru ceva parale. Avem ce face cu ele.

— Ai tăiat cecurile? îl întrebă Ethan.

— Da

— Şi pe-al tău?

— Eu nu...

— Tu nu ai nevoie, îl îngână Cam. Oricum, taie-ţi unul, la naiba. Cumpără-i un flecuşteţ doamnei tale sexi, cu ei. Aruncă-i pe un vin cu preţ umflat sau joacă-i. Dar taie-ţi şi tu cecul pe săptămâna asta. Săptămâna asta înseamnă ceva, adăugă el studiind din nou carena.

— Poate că înseamnă, confirmă Phillip.

— Compania de asigurări o să facă pliscul mic, adăugă Cam. O să câştigăm.

— Lumea a început deja să schimbe melodia, spuse Ethan frecând un strat de rumeguş de pe lemn.

Cei care ar fi vrut să fluiere, au tăcut mâlc. Aici am câştigat deja. Tu ai muncit cel mai greu pentru asta, îi spuse el lui Phillip.

— Eu nu sunt decât omul cu detaliile. Dacă vreunul dintre voi ar încerca să stea de vorbă cu un avocat mai mult de cinci minute... ei bine, tu, Ethan, ai sfârşi prin a aţipi de plictiseală, iar Cam ar sfârşi prin a-i trage pumni. Eu am câştigat prin predestinare.

— Poate. Cam îi zâmbi. Dar oricum, te-ai fofilat de la multă muncă fizică vorbind la telefon, scriind scrisori,

trimiţând faxuri. De fapt, eşti o secretară foarte bună, doar că n-ai fund şi picioare trăsnet.

— Ce-ai spus nu este doar sexist, dar eu chiar am fund şi picioare grozave.

— Ah, da? ia să le vedem. Se mişcă repede, lăsându-se în jos şi doborându-l pe Phillip la pământ, pe reputatul şi teribilul lui fund.

Zgubi se ridică în picioare din somnul lui de lângă scânduri şi alergă să li se alăture.

— Iisuse! Ai înnebunit! Din cauza râsului, Phillip nu se putea elibera. Ridică-te de pe mine, cretinule!

— Ethan, ajută-mă. Cam râdea înjurând în timp ce Zgubi îl lingea fericit pe faţă. Phillip se lupta fără tragere de inimă, să se elibereze de Cam. Hai o dată, insistă acesta când Ethan scutură doar din cap, de când nu i-ai mai dat una cuiva?

— Cam de multişor, aprecie Ethan, în timp ce Phillip începea acum să se lupte serios. Poate că ultima oară a fost Junior Crawford, la petrecerea lui de holtei.

— Oricum, sunt mai bine de zece ani de atunci. Cam mirii când Phillip reuşi aproape să scape de el. Hai o dată, văd că a mai făcut muşchi în ultimele luni. Şi este cam nervos.

— Fie, de dragul vremurilor de demult. Intrând în joc, Ethan dejucă vreo doi pumni bine ţintiţi şi se prinse strâns de brăcinarii jeanşilor lui Phillip.

— Scuzaţi-mă, a fost singurul lucru pe care reuşi Sybill să-l spună când intră în aerul încărcat de înjurături şi îl văzu pe Phillip ţinut la pământ, în timp ce fraţii lui... ei bine, ea nu putea spune exact ce încercau aceştia să facă.

— Ei. Cam evită de aproape un pumn în falcă şi îi zâmbharg. Nu vrei să ne dai o mână de ajutor? Tocmai încercam să-i dăm pantalonii jos. Se laudă cu picioarele lui.

— Eu... hmmm.

— Dă-i drumul acum, Cam. O faci să se simtă prost.

— La naiba, Ethan, doar i-a mai văzut picioarele. Dar fără greutatea lui Ethan, ori renunţa, ori ieşea plin de sânge. Părea mai simplu, chiar dacă mai puţin amuzant, să renunţe.

— O să terminăm mai târziu chestia asta.

— Fraţii mei au uitat că nu mai sunt la şcoală. Phillip se ridică în picioare, scuturându-şi jeanşii şi demnitatea.

— Şi-au pierdut puţin frâiele, pentru că am întors carena.

— Ah. Sybill îşi întoarse atenţia spre ambarcaţiune şi

făcu ochii mari. Ce progres aţi făcut.

— Mai avem încă mult. Ethan o studie şi el, imaginându-şi-o completă. Puntea, cabina, pasarela, punţile inferioare. Omul ăsta vrea un adevărat hotel.

— Câtă vreme plăteşte pentru el. Phillip traversă spre Sybill şi o mingile pe păr.

— Iartă-mă că am terminat prea târziu aseară ca să mai trec pe la tine.

— Este în regulă. Ştiu că ai fost ocupat cu munca şi cu avocatul.

Sybill îşi mută geanta dintr-o mână într-alta.

— De fapt am ceva care v-ar ajuta, cred. Cu avocatul, cu ambele probleme. Uite...

Băgă mâna în geantă şi scoase un plic.

— Este o declaraţie a mamei mele. Două copii, ambele autentificate la notariat. Am pus-o să le facă azi-noapte. Nu am vrut să spun nimic până nu le primeam şi le-am citit ca să văd... Cred că vă vor fi utile.

— Adică? întrebă Cam în timp ce Phillip luă repede declaraţia frumos scrisă, pe două pagini.

— Declaraţia confirmă că Gloria este fiica biologică a tatălui nostru. Că acesta nu a ştiut de existenţa ei şi că a încercat să o contacteze pe Barbara Griffin de câteva ori,

din decembrie trecut, până în luna martie. Există şi o scrisoare de la tata, adresată acesteia în luna ianuarie, în care îi scrie despre Seth şi despre înţelegerea lui cu Gloria, pentru custodie.

— Am citit scrisoarea tatălui vostru, interveni Sybill. Poate că nu ar fi trebuit, dar am citit-o. Chiar dacă a fost furios pe mama, nu s-a simţit asta în cuvintele lui. El nu voia decât ca mama să-i confirme că era adevărat. El oricum intenţiona să-l ajute pe Seth, dar voia să poată să-i asigure dreptul naşterii. Un om care îşi face atâtea griji pentru un copil, şi-ar lua cu greu viaţa. El avea prea mult de dat şi era prea hotărât să dea. Îmi pare rău.

— „El nu are nevoie decât de o şansă şi de o alegere”, citi Ethan când Phillip îi dădu scrisoarea, apoi îşi drese glasul. „Gloriei nu i-am putut acorda una, dacă într-adevăr este a mea, iar acum, tot nu o va primi. Dar voi avea grijă ca Seth să le aibă pe amândouă. Indiferent dacă este al meu sau nu prin sânge, acum el este, oricum, al meu”.

— Sună ca el. Seth ar trebui să citească asta, comentă Ethan.

— Sybill, de ce a fost de acord, acum, cu asta? o întrebă Phillip.

— Am convins-o că aşa este cel mai bine, pentru toţi.

— Nu. Îi luă bărbia în mână şi îi ridică faţa spre el. Este şi altceva. Ştiu asta.

— l-am promis că numele ei şi detaliile vor fi păstrate în secret, pe cât posibil. Sybill se foi puţin, apoi răsuflă tare.

— Şi am ameninţat-o că voi scrie o carte în care voi povesti toată istoria, dacă nu va face asta.

— Ai şantajat-o, spuse Phillip cu uluită admiraţie.

— l-am acordat şansa de a alege. Şi a ales varianta asta.

— A fost greu pentru tine.

— A fost necesar.

Acum îi luă faţa, cu delicateţe, în amândouă mâinile.

— A fost greu, curajos şi fantastic.

— A fost logic, începu ea, apoi închise ochii. Şi da, a fost greu. Şi ea şi tata sunt foarte furioşi. Poate că nu mă vor ierta niciodată. Sunt în stare de asta.

— Nu te merită.

— Problema este că Seth vă merită pe voi, aşa că... Se opri când Phillip îi închise gura cu gura lui.

— În regulă, fă loc. Cam îl împinse pe Phillip deoparte şi o luă pe Sybill pe după umeri.

— Ai făcut bine, spuse el, apoi o sărută cu o fermitate care o făcu să clipească des.

— Ah, atât reuşi ea să spună.

— Este rândul tău, stabili Cam, împingând-o uşor spre Ethan.

— Părinţii mei ar fi fost mândri de tine. O sărută la rândul lui, apoi o bătu pe umăr când ochii acesteia se umplură de lacrimi.

— Ah, nu, nu o lăsa să facă asta. Instantaneu, Cam o luă de braţ şi o împinse înapoi spre Phillip. Aici nu se plânge, plânsul este interzis pe şantier.

— Cam nu suportă să vadă o femeie plângând.

— Dar nu plâng.

— Aşa spun toate, bombăni Cam, dar niciodată nu o spun serios. Afară. Oricine începe să plângă aici, trebuie să iasă afară. Este o nouă regulă.

Chicotind, Phillip o împinse pe Sybill spre uşă.

— Vino. Oricum voiam să fim câteva clipe singuri.

— Dar nu plâng. Doar că nu m-aş fi aşteptat vreodată ca fraţii tăi să... este ceva neobişnuit pentru mine... Este minunat să ţi se arate că eşti apreciat şi plăcut.

— Eu te apreciez. Şi te plac, adăugă Phillip apropiindu-se ai mult de ea.

— Şi este foarte frumos. Sybill savura acest dublu lux.

— Am vorbit deja cu avocatul tău şi cu Anna. Nu am vrut să faxez hârtiile de la hotel, având în vedere că am promis

să nu fac public conţinutul lor. Şi amândoi au fost de acord că acest ultim document va pune totul în mişcare. Anna crede că cererea voastră pentru tutelă permanentă va fi analizată săptămâna viitoare.

— Atât de curând?

— Nu-i mai stă nimic în cale. Tu şi fraţii tăi sunteţi fiii legali ai Profesorului Quinn. Seth este nepotul lui. Mama lui a acceptat, în scris, să transfere custodia. Retractarea acceptului ar putea întârzia decizia, dar nimeni nu crede, în momentul de faţă, că ar schimba-o. Seth are unsprezece ani, iar la vârsta asta se va ţine cont de dorinţa lui. Anna o să insiste să obţină o audiere săptămâna viitoare.

— Pare ciudat cum au venit toate aşa, deodată. Toate deodată.

— Da. Sybill se uită la cârdul de gâşte care zbura deasupra lor. Se schimbă anotimpurile, îşi spuse ea.

— M-am gândit să mă duc la el, la şcoală. Aş vrea să stau puţin de vorbă cu el, să-i spun chiar eu câte ceva din toate astea.

— Cred că este o idee bună. Ai planificat bine, totul.

— Sunt bună la programe.

— Ce-ar fi să-ţi programezi diseară o masă în familie, la

Quinni, ca să sărbătorim?

— Da, bine. Vin cu el, facem o plimbare pe jos.

— Grozav. Stai o clipă. Se duse înapoi înăuntru, revenind imediat cu un Zgubi foarte energic, într-o lesă roşie.

— Şi lui i-ar prinde bine o plimbare.

— Ah, da, dar eu...

— Cunoaşte drumul. Tu nu trebuie decât să te ţii de capătul ăsta. Amuzat, Phillip îi vârî lesa în mână, apoi o privi făcând ochii mari când Zgubi o luă la fugă.

— Spune-i „la picior”, strigă Phillip în timp ce Sybill alerga după câine.

— Nu o să facă asta, dar o să ţi se pară că tu măcar ştii ce faci.

— Nu este amuzant, bombăni Sybill în timp ce alerga stângace, după Zgubi.

— Mai încet. La picior! Dumnezeule!

Acesta nu numai că încetini, dar se şi opri, vârându-şi nasul într-un tufiş cu atâta determinare, încât Sybill se îngrozi că acesta o va lua la goană prin boschet, târând-o şi pe ea după el. Dar câinele îşi ridică doar piciorul, arătând enorm de încântat de el însuşi.

După socoteala ei, acesta şi-a ridicat piciorul de opt ori până să cotească spre şcoală şi să vadă autobuzele.

— Ce fel de rinichi ai? îl întrebă ea, uitându-se plină de speranţă după Seth, în timp ce se lupta cu lesa, ca Zgubi să nu se repeadă spre hoarda de copii care se revărsa din clădire.

— Nu. Jos. Stai. Poate muşti pe cineva.

Zgubi îi aruncă o privire care părea să spună, Te rog, fii serioasă. Dar se aşeză, lovindu-i ritmic călcâiele cu coada.

— O să vină imediat, începu ea, apoi scoase un ţipăt când Zgubi se ridică şi o luă la fugă. Îl văzuse primul pe Seth şi alerga plin de iubire.

— Nu, nu, nu, gâfâia Sybill inutil, chiar în clipa în care îi văzu Seth. Acesta scoase şi el un strigăt, de pură fericire şi se repezi spre câine ca şi cum ar fi fost despărţiţi cu cruzime, ani de zile.

— Hei! Bună! Seth râdea în timp ce Zgubi sări cu adoraţie şi-i îmbăie faţa.

— Ce mai faci, băiete? Căţel bun. Eşti un căţel bun. Într-un târziu se uită la Sybill.

— Bună.

— Bună şi ţie. Ţine. Îi vârî lesa în mână. Nu că i-ar acorda cine ştie atenţie, comentă ea.

— Am cam avut probleme cu antrenamentul la lesă.

— Nu glumesc. Dar Sybill reuşi un zâmbet în care îi

cuprinse pe Seth şi pe Danny şi pe Will care se grăbeau să-l ajungă din urmă.

— Credeam că o să ne întoarcem împreună la şantier. Voiam să discut cu tine.

— Sigur, e super.

Sybill păşi decisă din calea lui Zgubi, dar se întoarse repede înapoi, când o maşină sport, de un roşu aprins, apăru în trombă după curbă şi opri cu un schelălăit sălbatic de frâne. Până să apuce să atenţioneze şoferul că se afla într-o zonă de şcoală, o văzu pe Gloria pe bancheta din dreapta.

Mişcarea lui Sybill a fost rapidă şi instinctivă. Îl împinse protector pe Seth în spatele ei.

— Ei, ei, ei, făcu Gloria tărăgănat, uitându-se la amândoi.

— Du-te după fraţii tăi, îi ordonă Sybill lui Seth. Acum!

Dar acesta nu se putu mişca. Stătea înţepenit acolo şi se zgâia, în timp ce groaza i se instala în stomac asemenea unor mingi de gheaţă.

— Nu plec cu ea. Nu plec. Nu plec.

— Nu, nu pleci. Îi luă ferm mâna într-a ei.

— Danny, Will, alergaţi imediat la şantier. Spuneţi-le fraţilor Quinn că avem nevoie de ei. Repede. Plecaţi chiar

acum.

Auzi zgomotul bascheţilor alergând pe stradă, dar nu se uită. Rămase cu ochii pe sora ei, în timp ce Gloria se dădea jos din maşină.

— Hei, puştiule. Ţi-a fost dor de mine?

— Ce vrei, Gloria?

— Tot ce pot obţine. Gloria îşi strânse o mână pumn pe coapsa jeanşilor ei de culoarea rujului de buze şi îi făcu lui Seth cu ochiul.

— Vrei să faci o plimbare, băiete? Poate ne distrăm puţin.

— Nu merg nicăieri cu tine. Acum îi părea rău că nu fugise. Avea el un loc în pădure, un loc pe care-l descoperise şi îl pregătise din timp., O ascunzătoare.

Dar era mult prea departe. Apoi simţi mâna lui Sybill, caldă şi puternică, pe a lui.

— Niciodată nu o să mai plec cu tine.

— O să faci ce dracu’ o să-ţi spun eu să faci. În ochii ei fulgeră furia, în timp ce se apropia de ei. Pentru prima oară în viaţa lui, Zgubi îşi arătă colţii şi mirii o ameninţare urâtă.

— Îndepărtează javra asta afurisită.

— Nu, spuse Sybill simplu, cu calm, simţind un val de

dragoste pentru Zgubi. În locul tău aş păstra distanţa, Gloria. O să te muşte. Sybill scană maşina, bărbatul în haină de piele de la volan, care bătea pe bord ritmul melodiei urlate din radiou.

— Se pare că ai aterizat pe picioare.

— Da, Pete este ca lumea. Am luat-o spre California. Are relaţii acolo. Am nevoie de bani.

— De aici nu o să primeşti nimic.

Gloria îşi scoase o ţigară, zâmbindu-i lui Sybill în timp ce şi-o aprindea.

— Ascultă, nu vreau copilul, dar o să-l iau totuşi, până o să-mi primesc partea. Quinnii or să plătească dacă-l vor înapoi. Toată lumea o să fie fericită, nimeni nu o să sufere. Dacă o dai în bară cu asta, Syb, o să-i spun lui Pete să coboare din maşină.

Zgubi mârâi şi mai tare, arătându-şi caninii ascuţiţi, puternici. Sybill ridică dintr-o sprânceană.

— Dă-i drumul. Spune-i.

— Eu vreau doar ce mi se cuvine „fir-ar să fie.

— Toată viaţa ai avut mai mult decât ţi s-a cuvenit.

— Rahat! Tu ai fost cea care ai avut totul. Fiica perfectă. Urăsc curajul tău afurisit. Toată viaţa te-am urât. O apucă pe Sybill de jachetă şi o scuipă în faţă. Aş vrea să te văd

moartă.

— Ştiu asta. Şi acum ia-ţi mii nile de pe mine.

— Crezi că-mi poţi veni de hac? Râzând, Gloria o împinse pe Sybill un pas înapoi. Niciodată înainte nu ai avut curaj, nu? O să iei banii, o să-i iei şi o să-mi dai ce vreau eu, aşa ca întotdeauna. Spune-i câinelui să înceteze! îi strigă ea lui Seth, în timp ce Zgubi trăgea sălbatic de lesă, dând să se repeadă la ea.

— Spune-i să înceteze şi urcă odată în maşina aia afurisită, până nu...

Sybill nu observă când mâna i se ridică, nu îşi dădu seama dacă ordinul pornise din creier sau din braţ. Dar simţi cum i se încordează muşchii, simţi cum erupe furia din ea şi în clipa următoare Gloria zăcea întinsă pe jos, căscându-se la ea.

— Tu te urci în afurisita aia de maşină, spuse ea calm, fără măcar să se uite la Jeep-ul care scârţâi în curbă. Fără să clipească măcar, când Zgubi îl târî pe Seth după el, mai aproape, mârâind înăbuşit, din gâtlej, spre femeia doborâtă.

— Pleci în California, Gloria, sau o să-ţi plătesc chiar acum pentru tot ce i-ai făcut lui Seth. Pentru tot ce mi-ai făcut mie. Urcă şi cară-te, sau dacă nu, când va veni

poliţia să te umfle pentru că nu ai respectat eliberarea condiţionată, când vom adăuga la asta acuzaţiile de abuz faţă de un copil şi de extorcare, nu va mai rămâne prea mult din ţine de băgat în celulă.

Cum Gloria nu se mişca, Sybill se aplecă şi cu o forţă venită din furie, o trase înapoi în picioare.

— Urcă în maşină şi cară-te şi să nu mai încerci vreodată să te apropii de copilul ăsta. Nu o să treci de mine, Gloria. Jur.

— Nu vreau afurisitul ăla de copil. Nu vreau decât ceva bani.

— Uită-i. Şi vezi că nu am de gând să mai ţin nici treizeci de secunde câinele ăsta sau pe Quinni. Vrei să ne înfrunţi pe toţi?

— Gloria, vii sau nu? Şoferul îşi aruncă ţigara afară pe geam. Doar n-o să stau toată ziua în satul ăsta căcăcios.

— Da, vin. Gloria scutură din cap. Îl vrei? Treaba ta. Oricum, nu a făcut decât să-mi stea în drum şi să mă ţină în loc. O să dau lovitura în L.A. Nu am nevoie de nimic de la tine.

— Foarte bine, şopti Sybill în timp ce Gloria se urca înapoi în maşină. Pentru că tot nu o să mai primeşti nimic de la mine, vreodată.

— Ai culcat-o la pământ. Seth nu tremura şi nici nu mai era palid. În timp ce maşina sport scârţâia în trombă mai departe, privirea pe care i-o aruncă acesta lui Sybill era plină de recunoştinţă şi de respect.

— Ai culcat-o la pământ.

— Presupun că da. Eşti bine?

— Nicio clipă măcar nu s-a uitat la mine, zău. Zgubi a fost gata să o muşte.

— Este un câine minunat. Când acesta sări pe ea, Sybill îşi vârî faţa în căldura cefei lui.

— Este un câine fabulos.

— Dar tu ai culcat-o la pământ. Sybill a trântit-o fix în fund, striga Seth, în timp ce Phillip se apropia împreună cu fraţii lui.

— Am văzut. Phillip îi puse o mână pe obraz.

— Frumoasă lovitură, campioano. Cum te simţi?

— Mă simt... mă simt bine, îşi dădu ea seama. Nu tu crampe, nu tu fiori, nu tu migrenă greţoasă. Mă simt efectiv bine. Apoi clipi repede când Seth se repezi la ea, cuprinzând-o cu braţele.

— Ai fost mare. N-o să se mai întoarcă niciodată. Ai băgat frica în ea.

Râsul mic, gâlgâit, care i se înălţa în gâtlej o luă prin

surprindere. Aplecându-se, îşi îngropă faţa în părul lui Seth.

— Totul este acum aşa cum trebuie să fie.

— Să mergem acasă. Phillip îşi strecură un braţ pe după umerii lui Sybill. Să mergem acasă.

— Zile întregi o să tot povestească tărăşenia. Ce zile, săptămâni, decise Phillip.

— A şi început să o înfrumuseţeze. Uluitor de senină, Sybill se plimba cu Phillip pe marginea apei, în timp ce Zgubi se zbenguia în spatele lor, împreună cu Simon.

— După felul cum o povesteşte acum, eu am snopit-o pe Gloria în bătaie iar Zgubi i-a lipăit sângele.

— S-ar părea că nu te supără prea tare chestia asta.

— În viaţa mea nu am mai dat un pumn cuiva. Niciodată nu m-am gândit măcar la aşa ceva. Aş vrea să pot spune că am făcut totul pentru Seth, dar cred că în parte a fost şi pentru mine. Nu o să se mai întoarcă, Phillip. A pierdut. A pierdut.

— Nu cred că lui Seth o să-i mai fie vreodată teamă de ea.

— Este acasă la el. Este un loc bun pentru el. Se întoarse în cerc, cuprinzând dintr-o privire casa dichisită, pădurea care se pierdea departe, în amurgul zilei, ultimele

sclipiri ale soarelui pe apă.

— O să-mi fie dor de aici, când o să mă întorc la New York.

— La New York? Cel puţin o vreme nu pleci nicăieri.

— De fapt, plănuiesc să plec imediat după audierea de săptămâna viitoare. Era ceva ce o determina să facă asta. Avea nevoie să-şi facă un inventar al vieţii. Dacă mai rămânea aici, nu reuşea nimic altceva decât să mai adauge la dezordinea ei emoţională de acum.

— Stai. De ce?

— Am de lucru.

— Dar îţi faci treaba aici.

De unde panica asta, se întreba el. Cine apăsase pe buton?

— Am întâlniri cu editorul meu, pe care le-am amânat deja. Nu pot trăi toată viaţa într-un hotel, iar Seth este rezolvat acum.

— Are nevoie de tine, în preajmă. El...

— O să vin în vizită. Şi sper că i se va permite să vină să mă viziteze, din când în când.

Sybill plănuise totul în capul ei şi se întoarse zâmbind spre Phillip.

— l-am promis că primăvara viitoare o să-l duc la un

meci cu *Yankees.*

Ca şi cum totul ar fi fost deja aranjat, îşi spuse Phillip, luptând împotriva panicii. Ca şi cum ea ar fi fost deja plecată.

— Ai discutat cu el despre asta.

— Da, mi-am spus că trebuie să ştie.

— Şi acum mă informezi şi pe mine? A fost plăcut, amice, ne mai vedem, da? izbucni el.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui.

— Nimic. Nu e nimic de înţeles. Phillip porni mai departe. În fond şi el îşi voia viaţa înapoi, nu? Asta era şansa lui. Sfârşitul complicaţiilor. Tot ce avea de făcut era să-i ureze numai bine şi să-şi ia la revedere de la ea.

— Asta am vrut. Întotdeauna a fost cum am vrut eu.

— Pardon?

— Nu caut nimic altceva. Niciunul dintre noi. Corect? Se întoarse înapoi spre ea, cu furia sclipindu-i în ochi.

— Nu sunt sigură că am înţeles ce vrei să spui.

— Tu ai viaţa ta, eu o am pe a mea. Am fost doar furaţi de curent, atâta tot. Este timpul să ieşim din apă.

Nu, decise ea, nu îl înţelegea.

— Perfect.

— Bine, atunci. Convingându-se că se simţea bine cu

decizia pe care o luase, îşi păstră calmul. Ba, îi făcea chiar plăcere. Veni înapoi spre ea.

Ultimele raze ale soarelui scânteiau în părul ei, în acei ochi imposibil de limpezi, îi umbreau scobitura gâtului, deasupra gulerului bluzei.

— Nu. Se auzi el spunând şi gura i se uscă pe loc.

— Nu?

— Un minut, doar un minut. Se îndepărtă din nou, de data asta spre marginea apei. Rămase acolo, uitându-se ca un om care se gândea dacă să nu se scufunde în ea, până peste cap.

— Ce este rău cu Baltimore?

— Cu Baltimore? Nimic.

— Are muzee, restaurante bune; personalitate, teatre.

— Este un oraş foarte plăcut, spuse Sybill, precaută.

— De ce n-ai putea lucra acolo? Dacă trebuie să te duci la New York pentru o întâlnire, poţi sări în navetă sau în tren. La naiba, în patru ore ajungi acolo, cu maşina.

— Sunt convinsă că aşa e. Dacă sugerezi să mă mut în Baltimore...

— Este perfect. O să locuieşti tot la oraş, dar o să-l poţi vedea pe Seth oricând doreşti.

Şi pe tine, îşi spuse ea, tânjind după această

perspectivă. Dar scutură din cap. A merge pe drumul acesta ar însemnat moartea, pentru ea. Şi ştia că asta ar fi distrus fericirea pe care o avea, noul eu pe care şi-l descoperise.

— Pur şi simplu nu este practic, Phillip.

— Bineînţeles că este practic. Phillip se întoarse, venind înapoi spre ea. Este cât se poate de practic. Ce nu este practic, este să te întorci înapoi la New York, punând din nou această distanţă. Nu o să funcţioneze, Sybill. Pur şi simplu nu o să funcţioneze.

— Nu are sens să discutăm despre asta, acum.

— Tu crezi că pentru mine este uşor? explodă el.

Eu *trebuie* să stau aici. Am obligaţii, responsabilităţi, ca să nu mai vorbesc de rădăcini. Eu nu am altă variantă. De ce nu te poţi apleca?

— Nu înţeleg.

— Trebuie să o spun pe şleau? La naiba. O apucă de umeri şi o scutură scurt, nerăbdător.

— Nu pricepi? Te iubesc. Nu poţi aştepta de la mine să te las să pleci. Trebuie să rămâi. La naiba cu viaţa ta şi cu viaţa mea. Cu familia ta şi cu familia mea. Eu îmi doresc viaţa *noastră.* Îmi doresc familia *noastră.*

Se zgâi la el, cu sângele răsunându-i în urechi.

— Ce? Ce?

— Ai auzit ce-am spus.

— Ai spus... ai spus că mă iubeşti. Ai vorbit serios?

— Nu, am minţit.

— Eu... Eu am cotogonit deja pe cineva, astăzi. O pot face din nou. În clipa aceea se gândea că poate orice. Absolut orice. Nu conta că în ochii lui se vedea furia, dacă degetele lui săpau adânc în braţele ei. Dacă părea gata să ucidă. Se putea descurca cu asta. Se putea descurca cu orice.

— Dacă ai vorbit serios, spuse ea cu un glas admirabil de calm, aş vrea să o spui din nou. Niciodată nu am mai auzit cuvintele astea.

— Te iubesc. Calmându-se, îşi atinse buzele de sprâncenele ei. Te doresc. Urmară tâmplele. Am nevoie să rămâi lângă mine. Urmă gura. Acordă-mi mai mult timp, ca să-ţi arăt cum va fi când vom fi împreună.

— Ştiu cum va fi când vom fi împreună. Vreau cum va fi când vom fi împreună. Dădu drumul unei expiraţii tremurate, rezistând dorinţei de a închide ochii. Avea nevoie să-i vadă chipul, să şi-l amintească exact cum era acum, cu soarele care cobora, cu cerul care devenea piersică şi trandafiri şi cu stolul de păsări care fâlfâiau

deasupra lor.

— Te iubesc. Mi-a fost frică să-ţi spun. Nu ştiu de ce. Dar acum cred că nu-mi mai este frică de nimic. Ai de gând să mă ceri în căsătorie?

— Tocmai îmi făceam drum spre capitolul ăsta. Dintr-un impuls, îi trase banda simplă, albă, care îi ţinea părul la spate şi o aruncă peste umerii ei, unde câinii porniră o vânătoare sonoră şi fericită.

— Îţi vreau părul în mâinile mele, şopti el trecându-şi degetele prin părul bogat, castaniu. Toată viaţa mea mi-am spus că nu voi face niciodată asta, pentru că nu va exista niciodată o femeie care să mă facă să simt nevoia asta sau să vreau asta. M-am înşelat. Am găsit-o. Mi-am găsit femeia. Căsătoreşte-te cu mine, Sybili.

— Toată viaţa mi-am spus că nu voi face niciodată asta, pentru că nu va exista niciodată un bărbat care să simtă că are nevoie de mine sau care să mă dorească, sau căruia să-i pese suficient de mine, ca să mă facă pe mine să vreau asta. M-am înşelat.

Te-am găsit pe tine. Căsătoreşte-te cu mine, Phillip şi cât mai repede.

— Te-ar aranja sâmbăta viitoare?

— Ah. Emoţia îi inundă inima, revărsându-se în ea, afară

din ea, caldă şi catifelată şi reală.

— Da! Sări, aruncându-şi braţele pe după el.

Phillip o roti în cerc şi pentru o clipă, doar o clipă, i se păru că a văzut două siluete stând în picioare pe chei. Bărbatul cu părul argintiu şi ochi albaştri, strălucitori, femeia cu pistruii dansând pe faţa ei şi cu părul roşu, sălbatic, învolburându-se în briza serii. Mâinile lor erau înlănţuite. Acum au fost acolo, acum au dispărut.

— Asta contează, spuse el şoptit, ţinând-o strâns şi aproape. Asta contează pentru amândoi.

SFÂRŞIT